Αναζητώντας την Αλήθεια

Νικολάου Μαυρομάγουλου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο. Φορείς μιας νέας θρησκείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο. Μεγαλώνοντας με την οργάνωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο. Φλερτάρισμα με την αράχνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο. Αγγίζοντας τον ιστό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο. Κηρύττοντας στην τάξη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο. Στη φωλιά τής αράχνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο. Αυξάνοντας την επαφή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8ο. Τα πρώτα προβλήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο. Καλώντας κι άλλους στον ιστό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10ο. Δεμένος στον ιστό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11ο. Βάπτισμα αφιέρωσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12ο. Πρόγευση αδικίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13ο. Υπόσχεση γάμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14ο. Προετοιμασία για τη φυλακή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15ο. Στο πειθαρχείο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16ο. Στη ΣΦΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17ο. Στην Κασσάνδρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18ο. Η ζωή μου μετά τη φυλακή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19ο. Το έργο δρόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20ο. Οι πρώτες αμφιβολίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21ο. Διωγμός από την οργάνωση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22ο. Η αποκοπή ενός φίλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23ο. Σημείο στροφής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24ο. Η αρχή τού τέλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25ο. Αυξάνοντας την απόσταση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26ο. Κρίση συνείδησης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27ο. Η επιστολή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28ο. Επίσκεψη σε ξένη ΄΄εκκλησία΄΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29ο. Θεμελιώνοντας μια νέα ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30ο. Τρομοκρατία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31ο. Αξιοποιώντας την τελευταία ευκαιρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32ο. Αποκομμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33ο. Προοδεύοντας προς την Αλήθεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34ο. Δημιουργώντας μια νέα θρησκεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35ο. Ψάχνοντας για την Εκκλησία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36ο. Οδηγώντας κι άλλους στην Ορθοδοξία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37ο. Εγκαταλείποντας και αυτή τη σύναξη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38ο. Συνηθίζοντας στη νέα κατάσταση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39ο. Στη χώρα τών Λωτοφάγων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 40ο. Προβλήματα και κίνδυνοι.

Αφιερωμένο σε όσους συνέβαλλαν στην απελευθέρωσή μου, και στη διόρθωση της πορείας μου προς τον Ιησού Χριστό.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αγαπητέ αναγνώστη, τα όσα θα διαβάσεις σ' αυτό το βιβλίο, είναι καρπός τού πόνου και τής αγάπης, που έχει ο συγγραφέας του, για τα εκατομμύρια θύματα τής Οργάνωσης που λέγεται: ΄΄Βιβλική και Φυλλαδική Εταιρία Σκοπιά΄΄. Υπάρχοντας ο ίδιος θύμα της για 25 χρόνια, και σπαταλώντας μέσα εκεί ένα σπουδαίο μέρος τής επίγειας ζωής του, είχε την ευκαιρία να ζήσει όλα σχεδόν τα συναισθήματα, τις προσδοκίες, τους φόβους, και τις περιπέτειες, τα οποία βιώνει ο κάθε ένας που αναζητάει την αλήθεια σε αυτή την οργάνωση, και που κάποτε απογοητεύεται.

Παράλληλα, είχε την ευκαιρία να παρακολουθήσει από κοντά και άλλους ανθρώπους, που ακολούθησαν τις ίδιες, ή διαφορετικές επιλογές απ' αυτόν, μέσα στην ίδια οργάνωση, αλλά και έξω απ' αυτήν.

Αυτό το βιβλίο, είναι μια συνθετική βιογραφία, αλλά **όλα όσα αναφέρονται, είναι πραγματικά γεγονότα πραγματικών ανθρώπων,** και κυρίως τού γράφοντος. Τα ονόματα έχουν αλλαχθεί, για ευνόητους λόγους, όπως επίσης η σειρά κάποιων γεγονότων, και η χρονική τους τοποθέτηση, συχνά είναι διαφορετική, για να συμφωνεί με τις πλασματικές ηλικίες τών χαρακτήρων. Έχουν όλα συμπτυχθεί σε δύο παράλληλες ιστορίες, ώστε να μπορέσει ο αναγνώστης να παρακολουθήσει εύκολα, μία ΄΄κατάδυση΄΄ στα συναισθήματα και στην ψυχολογία τών μελών αυτής τής οργάνωσης.

Το βιβλίο αυτό, παρακολουθεί από την αρχή την σταδιακή υποδούλωση ενός ανθρώπου στην οργάνωση τής Σκοπιάς, και τη ζωή του σ' αυτή. Περιγράφει επίσης τη ζωή και τις συνήθειες κάποιου που γεννήθηκε και μεγάλωσε στην οργάνωση, και βλέπει τα πράγματα μέσα από την προοπτική και τών δύο αυτών ανθρώπων. Κυρίως όμως, αναλύει το δύσκολο δρόμο τής φυγής, και τής αναζήτησής τους για την αλήθεια.

Παρακαλώ το Θεό, να δώσει στον κάθε αναγνώστη αυτό που χρειάζεται:

Να δώσει κατανόηση στον ΄΄εχθρό΄΄ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄,

Επιχειρήματα και τρόπους προσέγγισης, σ' αυτόν που θέλει να τους βοηθήσει,

Εγρήγορση, κατανόηση και διανοητική διαύγεια στο ΄΄υποψήφιο θύμα΄΄ τής Σκοπιάς,

Κίνητρο για έρευνα στον αποτελματωμένο ΄΄Μάρτυρα΄΄ που θέλει να πιστεύει πως βρήκε την ΄΄κιβωτό τής σωτηρίας΄΄ μέσα στην οργάνωση,

Και τέλος να δώσει εγκράτεια, ενίσχυση, ελπίδα και πυξίδα, σ' αυτόν που έφυγε απ' την οργάνωση, και βρίσκεται ακόμα στη δύσκολη φάση τής αναδιάρθρωσης τής πίστης του και τής ζωής του.

Παρακαλώ το Θεό, να δίνει ενίσχυση στον κάθε άνθρωπο, που χαμένος στην ΄΄πανσπερμία΄΄ τών Προτεσταντικών ομάδων, ψάχνει σαν σε λαβύρινθο, μία έξοδο προς το φως, ψάχνει τον μόνο δρόμο προς το Θεό, που είναι ο Χριστός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1º.

Φορείς μιας νέας θρησκείας

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Η ιστορία μου, αρχίζει στο πρώτο μισό τού 20ού αιώνα. Τότε, ο παππούς μου ήταν νέος, και ζούσε σε κάποιο χωριό τής Ρόδου. Άνθρωπος με ιδιαίτερη κλίση στο διάβασμα, αλλά και με ελλιπή Χριστιανική διαπαιδαγώγηση, έπεσε από τους πρώτους στη χώρα μας θύμα τής οργάνωσης που τότε αυτοαποκαλείτο: ΄΄Σπουδαστές τής Γραφής΄΄.

Με τη βοήθεια τών εντύπων τής οργάνωσης αυτής, διέδιδε στο νησί του τη νέα αυτή πίστη.

Παντρεύτηκε τη γιαγιά μου, γυναίκα ελλιπούς μόρφωσης, και ανέθρεψαν τα τρία παιδιά τους με τις αρχές τής οργάνωσης.

Ο πατέρας μου, ήταν ξεχωριστός άνθρωπος. Αν και οι άνθρωποι αυτής τής οργάνωσης, (που σήμερα αυτοαποκαλούνται ΄΄Μάρτυρες τού Ιεχωβά΄΄), αυτοδιαφημίζονται ως ΄΄καθαροί΄΄ από αμαρτίες, γνωρίζω καλά, πως ούτε τότε, ούτε τώρα αληθεύει αυτό, και πως απλά δείχνουν μόνο μια βιτρίνα προς τους έξω, ενώ οι ίδιοι γνωρίζουν καλά τα προσωπικά τους ελαττώματα και πάθη, όπως άλλωστε ο κάθε αμαρτωλός γιος τού Αδάμ.

Ο πατέρας μου όμως, ήταν άνθρωπος πού εμφάνιζε μια σπάνια καλοσύνη, και ξεχώριζε από πολλούς εκεί μέσα, (αν και είχε κι αυτός κάποια ελαττώματα).

Μεγάλωσε θεωρώντας την Ορθόδοξη Εκκλησία, ως ΄΄Πόρνη Βαβυλώνα΄΄, και τους Ορθοδόξους Χριστιανούς, ως ΄΄πλανημένους΄΄. Κατά βάθος όμως, πρέπει να ήταν λογικότερος από άλλους αιρετικούς, ακόμα και από την παιδική του ηλικία, και αυτό το λέω για τον εξής λόγο:

Μεγάλος πια, συχνά όταν ξυριζόταν, έψελνε Ορθόδοξα τροπάρια, και η μητέρα μου, τον ρώτησε έκπληκτη, πού τα έμαθε, εφ' όσον δεν είχε πάει ποτέ στην Εκκλησία. Εκείνος, της απάντησε πως όταν ήταν μικρός, ήταν περίεργος για το τι γινόταν μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, και πήγαινε κρυφά από τον πατέρα του, και παρακολουθούσε από το παράθυρο τις λειτουργίες, ώσπου έμαθε τα τροπάρια. Τότε η μητέρα μου, τού έλεγε να μην ψέλνει, γιατί είναι αμαρτία.

Αυτός όμως, τής απαντούσε:

-Γιατί; αφού αυτά που ψέλνω είναι σωστά, από την Αγία Γραφή! και συνέχιζε να ψέλνει.

Επίσης, μετά τον θάνατό του, ανακάλυψα πως είχε δυο τρία βιβλία και άλλων θρησκειών, και μάλιστα τών ΄΄Σπουδαστών τής Γραφής΄΄, από τους οποίους αποσχίστηκαν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄, και τους έλεγαν: ΄΄Πονηρό Δούλο΄΄, απαγορεύοντας την ανάγνωση τών συγγραμμάτων τους.

Όταν ο πατέρας μου κλήθηκε στον στρατό, αρνήθηκε να πάρει όπλο, με αποτέλεσμα να φυλακιστεί, να εξοριστεί στη Μακρόνησο, και να βασανιστεί από ανθρώπους που θεωρούσαν τους εαυτούς τους ΄΄καλούς Χριστιανούς΄΄ και ΄΄πατριώτες΄΄. Αυτή η κατάσταση, όχι μόνο δεν τον έπεισε πως ήταν σε λάθος θρησκεία, αλλά τον οδηγούσε στο συμπέρασμα πως διώκεται για την αληθινή πίστη. Αν βρισκόταν έστω και ένας σωστός Χριστιανός στη ζωή του να τού μιλήσει, ίσως ο πατέρας μου να είχε πάρει άλλο δρόμο.

Τον καιρό που ήταν στρατιώτης στην Αθήνα, γνωρίστηκε με τη μητέρα μου. (Τον καιρό εκείνο, οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ δεν αρνιόντουσαν να γίνουν στρατιώτες, αλλά αρνιόντουσαν μόνο το όπλο. Σήμερα, αν και η κυβέρνηση τους παραχωρεί άοπλη θητεία, αυτοί αρνούνται εντελώς τόσο τη στολή, όσο και την ιδιότητα τού στρατιώτη).

Η μητέρα μου, γεννήθηκε και βαπτίστηκε Ορθόδοξη. Γεννήθηκε λίγες μέρες μετά τον θάνατο τού πατέρα της.

Η γιαγιά μου, ήταν Μικρασιάτισα, και ήρθε στην Ελλάδα πρόσφυγας, μη γνωρίζοντας γράμματα, ούτε καν Ελληνικά. Από τα πολλά παιδιά που έκανε, είχαν ζήσει τρία, και με τη βοήθεια τού Θεού πρώτα, και μετά τών δύο αγοριών της, επέζησαν τής Γερμανικής κατοχής, παρά τις στερήσεις.

Η γιαγιά μου, ήταν άλλος ένας ξεχωριστός άνθρωπος. Στα δύσκολα χρόνια τού πολέμου, βοήθησε πολύ κόσμο, όχι από το περίσσευμα αλλά από το υστέρημα, αν και ήταν χήρα με παιδιά.

Θύμα τής οργάνωσης τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, έπεσε πρώτα ο μεγάλος της γιος, που δυστυχώς δεν είχε την απαραίτητη εμπειρία, ούτε τη γνώση, για να δει την παγίδα. Η γιαγιά μου και η έφηβη μητέρα μου, ακολούθησαν, μη γνωρίζοντας καν ότι υπήρχαν αιρέσεις. Έτσι, η μητέρα μου, από μικρή υπέστη την επιρροή τής οργάνωσης

Μετά τον θάνατο τού μεγάλου της αδελφού, συνέχισε με τη γιαγιά μου να κηρύττει, και να διαδίδει τις ιδέες τής οργάνωσης, αντιμετωπίζοντας άφοβα συλλήψεις και απειλές.

Μετά τον γάμο τών γονιών μου, η μητέρα μου αρρώστησε, και εγώ γεννήθηκα ύστερα από δέκα χρόνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο.

Μεγαλώνοντας με την οργάνωση

Μία από τις πρώτες μου λέξεις σαν μωρό, ήταν η λέξη: ΄΄Ιεχωβά΄΄. Οι γονείς μου προσπαθούσαν φιλότιμα να με διδάξουν όσο περισσότερα μπορούσαν, και να με κάνουν ΄΄πρότυπο΄΄, σύμφωνα με τα μέτρα τής οργάνωσης. Πράγματι, αυτό το κατόρθωσαν, όσον αφορά τη διδαχή, απέτυχαν όμως παταγωδώς, όσον αφορά τη διαγωγή. Φυσικά, αυτό το τελευταίο δεν το γνώριζαν, μια και πάντοτε φρόντιζα να δείχνω προς τους έξω μια βιτρίνα, τον καλύτερο εαυτό μου, όπως άλλωστε έκαναν κάποιοι ομόπιστοί μου που γνώριζα ΄΄καλά΄΄.

Στην πραγματικότητα, πίστευα ολόψυχα στη θρησκεία μου, και πάντοτε είχα το σκοπό να γίνω πραγματικά ΄΄καλό παιδί΄΄, και ΄΄καλός Χριστιανός΄΄. Παρά τη μικρή μου ηλικία όμως, είχα αναπτύξει ήδη πολλά πάθη, και όλες μου οι προσπάθειες να γίνω πράγματι ό,τι έδειχνα, απέβαιναν άκαρπες.

Παρά τις αποτυχίες μου αυτές όμως, στο θέμα τής διδαχής προόδευα συνεχώς. Σε προσχολική ηλικία, ήξερα να αναλύω με λεπτομέρειες το βιβλίο: ΄΄Παράδεισος΄΄, ένα βασικό βοήθημα τής Οργάνωσης με πολλές εικόνες. Γνώριζα όλες σχεδόν τις ιστορίες τής Αγίας Γραφής, καλύτερα από τον μέσο Ορθόδοξο, ακόμα και από πολλούς ομοπίστους μου. Η καθημερινή μου έγνοια, ήταν το πώς θα οδηγούσα κι άλλους στη δική μου θρησκεία, πιστεύοντας πως αν δεν γίνονταν ΄΄Μάρτυρες΄΄, ο Θεός θα τους αφάνιζε στον ΄΄Αρμαγεδδώνα΄΄, δηλαδή (σύμφωνα με την τότε πίστη μου), στην καταστροφή που θα έφερνε ο Θεός σε όποιον δεν γινόταν ΄΄Μάρτυρας΄΄. Συχνά μάλιστα, (λίγο πριν το 1975 που η οργάνωση είχε προφητεύσει το τέλος τού κόσμου), έχοντας βαρεία τη συνείδησή μου, έβλεπα εφιάλτες πως ερχόταν ο Αρμαγεδδώνας, κι εγώ πέθαινα μέσα στις φωτιές και τους σεισμούς.

Όλα τα δόγματα πού διδάχτηκα, τα θεωρούσα τεκμηριωμένες πραγματικότητες, και μάλιστα, οι γονείς μου με είχαν εφοδιάσει με δεκάδες Αγιογραφικά εδάφια, τα οποία αποστήθιζα προς υποστήριξη αυτών τών δογμάτων, και προς κατάρριψη τών επιχειρημάτων τών άλλων.

Συχνά, η μητέρα μου με έπαιρνε ΄΄στο έργο΄΄, δηλαδή στις εκστρατείες που έκανε για διάδοση τής πίστης της. Επίσης, δεν παρέλειπε να με παίρνει σε όλες τις ΄΄συναθροίσεις΄΄, δηλαδή ένα είδος κατήχησης, υποκατάστατο τού Χριστιανικού εκκλησιασμού. Ακόμα, με έπαιρνε και στις ΄΄συνελεύσεις΄΄, που ήταν συναθροίσεις με μεγάλο αριθμό παρακολουθούντων. Τον καιρό τής νηπιακής μου ηλικίας, υπήρχε δικτατορία στη χώρα, και οι συνελεύσεις γίνονταν κρυφά, σε δάση, όπου πηγαίναμε δήθεν για εκδρομή με πούλμαν. Κατά καιρούς, και οι συναθροίσεις γίνονταν ανά 2 ή 3 άτομα, επειδή απαγορεύονταν οι συγκεντρώσεις. Όλα αυτά, με μάθαιναν να είμαι πρόθυμος να διακινδυνέψω, ή να αγνοήσω το κράτος, ώστε να κάνω εκείνο που θεωρούσα θέλημα τού Θεού.

Ένας βασικός τομέας τής προσηλυτιστικής μου δραστηριότητας, ήταν οι συνομήλικοί μου. Θυμάμαι κάποια μητέρα, που δεν άφηνε το γιο της να κάνει παρέα μαζί μου, για να μη τον παρασύρω.

Όχι μόνο μικροί, αλλά και μεγάλοι κινδύνευαν από τις δραστηριότητές μου. Η μητέρα μου, με χρησιμοποιούσε να μιλάω αντί γι' αυτήν, εκπλήττοντας τους άλλους, και κάνοντάς τους να προσέχουν.

Όταν πήγα στο σχολείο, οι δασκάλες και ο δάσκαλός μου, σύντομα αντιλήφθηκαν, ότι στα θρησκευτικά, γνώριζα περισσότερα απ' αυτούς, και μάλιστα μπορούσα να τους φέρω εύκολα σε δύσκολη θέση όταν τολμούσαν να διαφωνήσουν με τη δική μου πίστη. Συνέβη μάλιστα να συζητήσω και με κατηχήτριες, που όμως οι δύστυχες δεν ήξεραν να δικαιολογήσουν την πίστη τους απέναντι σε ένα παιδάκι, και η μία κατέφυγε σε ατυχείς, και αντιχριστιανικές απειλές, λέγοντάς μου πως ο πατέρας μου που μόλις είχε πεθάνει, **θα βράζει στα καζάνια τής κόλασης**, και πως **κι εγώ θα καταντήσω εκεί.** Φυσικά, τής απάντησα πως **ο Θεός δεν είναι σαδιστής για να βασανίζει ανθρώπους!** Μετά απ' αυτό, έφυγε.

Μεγαλώνοντας, συζητούσα όλο και με περισσοτέρους ανθρώπους, αλλά δεν συνάντησα κανέναν που να μπορεί να υπερασπίσει την πίστη του ικανοποιητικά. Έτσι, μεγάλωνε η εμπιστοσύνη μου στη θρησκεία μου, μαζί με την έπαρση στο μυαλό μου. Συνήθιζα να προκαλώ, και να λέω: **Φέρτε μου όποιον θέλετε! τον καλύτερο θεολόγο σας! θα του δείξω ποια είναι η αλήθεια.** Δεν παρέλειπα όμως, να πω, πως: **αν μου αποδείξει από την Αγία Γραφή πως έχω λάθος, εγώ θα αλλάξω την θρησκεία μου, γιατί μ' ενδιαφέρει η αλήθεια.** Και αυτό που έλεγα, το πίστευα, όπως απέδειξε το μέλλον...

Όταν πήγα στο Γυμνάσιο, έτυχα σ' έναν θεολόγο, που έβλεπε το θέμα τής πίστης με φανατισμό, και με αντιμετώπιζε με ισχυρογνωμοσύνη και αμάθεια. Αυτός ο τρόπος αντιμετώπισης όμως, δεν πέρασε απαρατήρητος από τους συμμαθητές μου. Κάθε φορά που διαφωνούσαμε και επιχειρηματολογούσαμε στην τάξη, στο διάλειμμα έρχονταν συμμαθητές μου, και μου έλεγαν:

΄΄καλά τού τα είπες!΄΄. Αν και δεν τον έπειθα, κέρδιζα πάντοτε στις εντυπώσεις. Έτσι, οι συμμαθητές μου θα ήταν προετοιμασμένοι να ανοίξουν συζήτηση με όποιον ΄΄Μάρτυρα΄΄ θα χτυπούσε κάποτε την πόρτα τους, έχοντας τις καλύτερες εντυπώσεις.

Ένα άλλο ανοιχτό πεδίο δράσης, είχα με τα παιδιά εκείνα τού σχολείου που δεν πίστευαν στον Θεό. Όταν άκουγαν τις συζητήσεις μου με τον θεολόγο, μου έκαναν ερωτήσεις για τη θρησκεία μου, λέγοντας ότι όλες οι θρησκείες είναι απάτη. Τότε, τους αποδείκνυα λογικά, πως υπάρχει ένας δημιουργός, και προχωρούσα να τους αναπτύξω την πίστη μου, ως τη μόνη που μπορεί να δώσει σίγουρες και σωστές απαντήσεις.

Θυμάμαι κάποτε στο Λύκειο, είχα μια μακρά συζήτηση με δύο φίλους μου, για το αν υπάρχει Θεός, και για το αν η Αγία Γραφή είναι αλήθεια. Αν και δεν είχαν απαντήσεις στα επιχειρήματά μου, δεν ήθελαν να πεισθούν, και η συζήτηση ξεχάστηκε. Πέρασαν αρκετοί μήνες, και μια μέρα, ήρθαν να μου πουν πως πίστεψαν,

και πως ΄΄βρήκαν την αλήθεια΄΄, και ήθελαν να βοηθήσουν κι εμένα να γνωρίσω τον Θεό!

Αποδείχθηκε, πως είχαν προσχωρήσει σε μία Πεντηκοστιανή ομάδα, πεπεισμένοι από τα ΄΄θαύματα΄΄ που είδαν εκεί. Εγώ, προσπάθησα να τους πείσω, πως τα θαύματα αυτά, οφείλονταν σε δαιμονικές δυνάμεις, και όχι στο Άγιο Πνεύμα. Άλλωστε, δεν είχα καμία αμφιβολία γι' αυτό, μια και είχα από μικρός διδαχθεί, πως στην κρίση, κάποιοι θα πουν πως στο όνομα τού Κυρίου έκαναν θαύματα πολλά, αλλά ο Κύριος θα τους απαντήσει: **΄΄ποτέ δεν σας εγνώρισα. Φύγετε από μένα οι εργαζόμενοι την ανομία!΄΄ (Ματθαίος 7/ζ΄ 22,23.)** Έτσι, αν και εγώ δεν είχα να παρουσιάσω κάποιο θαύμα από τον Θεό, δεν πειθόμουν από κανένα θαύμα. Αυτό δεν με προβλημάτιζε ιδιαίτερα, επειδή η οργάνωση με είχε εφοδιάσει με άλλο ένα εδάφιο κατά τών θαυμάτων: **΄΄...είτε προφητείες θα καταργηθούν, είτε γλώσσες θα παύσουν...΄΄ (Α΄ Κορινθίους 13/ιγ΄ 8).**

Περισσότερο απ' όλα όμως, με έπειθε εναντίον τους, το ότι αυτοί που έκαναν τα θαύματα, πίστευαν σε διδασκαλίες που είχα μάθει να θεωρώ δαιμονικές, όπως το δόγμα τής Τριάδος, και η αθανασία τής ψυχής. Έτσι, οι συζητήσεις μας πλέον, δεν περιστρέφονταν γύρω από τα θαύματα, αλλά γύρω απ' αυτά τα δόγματα.

Αν και τα παιδιά αυτά τα κατάφερναν καλά στην επιχειρηματολογία, η μικρή τους εμπειρία για την Αγία Γραφή, λίγων μηνών μόνο, δεν τους επέτρεπε να αντιπαρατεθούν εναντίον μου επαρκώς, με αποτέλεσμα να τους κάνω τέτοιες ερωτήσεις, που να μαλώνουν μεταξύ τους για κάποια θέματα. Τότε, έβλεπα μόνο ό,τι νόμιζα ότι με σύμφερε να βλέπω. Θαύμαζα για την ενότητα και την καλή κατάρτιση που είχαμε εμείς οι ΄΄Μάρτυρες΄΄, σε αντιπαράθεση με αυτούς τους γεμάτους σύγχυση ΄΄αιρετικούς΄΄.

Παρ' όλα αυτά, δεν μπόρεσα να μην προβληματισθώ, βλέποντας την πίστη τους. **Άραγε, ο Θεός θα σκότωνε αυτά τα πιστά παιδιά στον ΄΄Αρμαγεδδώνα;΄΄** Σ' αυτή την ερώτηση, ανακουφίστηκα, ενθυμούμενος την απάντηση τής οργάνωσης: **΄΄Αν είναι άξιοι για σωτηρία, ο Θεός θα φροντίσει να ΄΄γνωρίσουν την αλήθεια΄΄ πριν τον Αρμαγεδδώνα.΄΄**

Δυστυχώς γι' αυτά τα παιδιά, και για τους προβληματισμούς μου, ένα χρόνο μετά, έγιναν και πάλι άθεοι, παρά τα όσα θαύματα είδαν εκεί, λέγοντας πως τα προκάλεσαν ΄΄άγνωστες πνευματικές οντότητες΄΄, ή ΄΄ανθρώπινες ψυχικές δυνάμεις΄΄. Από τότε, άρχισαν να ζουν όσο πιο απρόσεκτα μπορούσαν, για να απολαύσουν ΄΄το τώρα΄΄, γιατί, όπως έλεγαν: **΄΄Ποιος μπορεί να γνωρίζει την αλήθεια;΄΄** 15 χρόνια αργότερα, συνάντησα τον έναν τους, πιστό Ορθόδοξο... Τότε όμως, αυτή η οπισθοδρόμισή τους, με βεβαίωσε για το πόσο δίκιο είχε η δική μου θρησκεία.

Τον καιρό εκείνο, γνώρισα και τον Γιώργο, ένα πρόσωπο που θα έπαιζε σπουδαίο ρόλο στην κατοπινή ζωή μου. Ας αφήσουμε όμως τον ίδιο να αφηγηθεί τη γνωριμία μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο.

Φλερτάρισμα με την αράχνη

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Ήταν ένα παγωμένο Κυριακάτικο πρωινό. Κουκουλωμένος στο κρεβάτι μου, ρουφούσα τα τελευταία ψίχουλα ζεστασιάς, προτού αποφασίσω να ΄΄αντιμετωπίσω΄΄ το παγωμένο δωμάτιο.

Τα Κυριακάτικα πρωινά, μου άρεσε να χουζουρεύω, και ειδικά το χειμώνα. Άλλωστε η παρέα μου δεν είχε βγει ακόμα στο ΄΄στέκι΄΄ τής γειτονιάς. Ο πατέρας μου δούλευε, και η μητέρα μου είχε πάει εκείνο το πρωινό σε κάποιο μνημόσυνο, αν και δεν συνήθιζε να πηγαίνει στην εκκλησία. Μερικές ΄΄υποχρεώσεις΄΄ όμως, έπρεπε να γίνουν. Δεν θυμάμαι να πήγαινε άλλες μέρες στην εκκλησία, πέρα από τη Μεγάλη Εβδομάδα, και τα μνημόσυνα κάποιων στενών συγγενών μας, όπως εκείνη την ημέρα.

Ευτυχώς, (σκεφτόμουν), **εγώ ήμουν πολύ νέος ακόμα, για να τρέχω σε τέτοιες υποχρεώσεις. Ποιος έχει όρεξη άλλωστε ν' ακούει τις ατέλειωτες ακαταλαβίστικες ψαλμωδίες;**

Με κλειστά τα μάτια, κατάστρωνα το πρόγραμμα τής ημέρας. Η Κυριακή, ήταν η μόνη μέρα που μπορούσα να ασχοληθώ με τον εαυτό μου. Τις υπόλοιπες ημέρες, τα πρωινά εργαζόμουν σ' ένα εργαστήριο κοσμημάτων, και το βράδυ πήγαινα στο βραδινό Τεχνικό Λύκειο. Ήταν ο πρώτος μήνας μου εκεί, και είχα μόλις αρχίσει να συνηθίζω το γεμάτο αυτό καθημερινό πρόγραμμα. Τις Κυριακές όμως, τις ήθελα για τον εαυτό μου.

Το κουδούνι τής πόρτας διέκοψε τις σκέψεις μου απότομα. Τουρτουρίζοντας, άνοιξα την πόρτα. Μπροστά μου, στέκονταν δύο καλοντυμένοι κύριοι με γραβάτα, και χαμογελούσαν εγκάρδια. Ο ένας φορούσε καμπαρδίνα και καπέλο, και τον διέκρινε ένα ΄΄χιτλερικό΄΄ μουστακάκι. Κρατούσαν και οι δύο τσάντες, με το φερμουάρ ανοιγμένο. Μέσα, φαίνονταν διάφορα βιβλία.

Με χαιρέτησαν ευγενικά, και πήρε το λόγο ο κύριος με το μουστακάκι:

-Λέγομαι Κώστας, και με τον φίλο μου, επισκεπτόμαστε τους γειτόνους μας, για να τους φέρουμε κάποια καλά νέα...

-Δηλαδή; ρώτησα.

-...Θα συμφωνείτε πως η παγκόσμια κατάσταση πάει όλο και χειρότερα, και στις ειδήσεις ακούμε...

Εγώ είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι. Κρύωνα κιόλας με την πόρτα ανοιγμένη, και ακόμα δεν μου είχαν πει τι ήθελαν από μένα.

-Τι θέλετε ακριβώς; (τους διέκοψα).

-Διαφημίζουμε αυτά τα δύο περιοδικά, τη ΄΄Σκοπιά΄΄ και το ΄΄Ξύπνα΄΄, και σήμερα έχουν το ενδιαφέρον θέμα...

-Δεν με ενδιαφέρει, ευχαριστώ!

-Ξέρετε, έχουμε και ένα ενδιαφέρον βιβλίο...

-Ευχαριστώ! δεν μ' ενδιαφέρει!

-Θα μπορούσαμε να περάσουμε μέσα να συζητήσουμε; (με ρώτησαν).

-Τι είσαστε εσείς; (ανταπέδωσα την ερώτηση).

-Είμαστε ΄΄Χριστιανοί Μάρτυρες τού Ιεχωβά΄΄...

Εγώ ένοιωσα να εκρήγνυμαι. **Οι ξεδιάντροποι!** (σκέφτηκα). **Δε φτάνει που πατάνε τις εικόνες και το σταυρό, που δεν πάνε στρατιώτες για την πατρίδα, και αφήνουν τα παιδιά τους να πεθαίνουν χωρίς μετάγγιση, έρχονται τώρα και στα σπίτια μας!**

-Φύγετε από εδώ γρήγορα, γιατί θα φωνάξω την αστυνομία! (είπα).

-Μα είμαστε νόμιμοι! (μου απάντησαν). **...Εμείς...**

-Σας παρακαλώ, δεν θέλω να ακούσω τίποτα! (τους διέκοψα).

-Μα γιατί; Εμείς από αγάπη κινούμενοι, ήρθαμε...

Είχαν γίνει πλέον ανυπόφοροι, και έτσι, τους έκλεισα την πόρτα κατάμουτρα.

Τους άκουσα να κατεβαίνουν τη σκάλα, καθώς ντυνόμουν με ανάμικτα συναισθήματα. Από τη μία με στεναχώρησε ο τρόπος μου απέναντί τους, (ήταν τόσο ευγενικοί), από την άλλη όμως, έπρεπε να κάνω το καθήκον μου σαν Ορθόδοξος Έλληνας! Έτσι, αισθάνθηκα υπερήφανος, που τους έδιωξα όπως τους άξιζε, όπως άλλωστε με συμβούλευαν μεγαλύτεροι, που έλεγαν πως τους γνώριζαν καλά.

Το επόμενο βράδυ, διηγήθηκα στον διπλανό μου στο σχολείο τα κατορθώματά μου, τού πρωινού τής Κυριακής. Ήταν ένα παιδί λίγα χρόνια μικρότερο από εμένα, που εδώ και λίγες μέρες κάναμε πολλή παρέα. Ο Νίκος, (όπως τον έλεγαν), έδειχνε καλό παιδί. Δεν τού άρεσε να βρίζει ή να καπνίζει όπως τα άλλα παιδιά τού σχολείου, και φαινόταν ευχαριστημένος από τη ζωή του. Ήταν από τους καλούς μαθητές τού σχολείου, και φαινόταν ΄΄ψαγμένος΄΄ σε πολλά άλλα πράγματα. Άκουσε τη διήγησή μου με τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, χαμογελώντας κάπου κάπου.

Οι μήνες περνούσαν, και το περιστατικό εκείνης τής Κυριακής είχε ξεχαστεί. Εγώ, στριμωγμένος στην καθημερινή ρουτίνα, περίμενα κάποιες αργίες για να συναντήσω

τις παρέες μου, που με είχαν σχεδόν ξεγράψει. Τις ώρες που αυτοί φλερτάριζαν στις πλατείες και στις καφετερίες, εγώ έπρεπε να δουλεύω, ή να ακούω βαρετά μαθήματα. Ευτυχώς που είχα γνωρίσει κι εκείνο το παιδί το Νίκο, κι έτσι είχα κάποια παρέα στα διαλείμματα.

Κάποιο βράδυ, στην ώρα τών θρησκευτικών, αφού έγινε η εξέταση τών μαθητών, ο καθηγητής άρχισε να μας παραδίδει το επόμενο μάθημα, με θέμα: *΄΄Οι Χιλιαστές, ή Μάρτυρες τού Ιεχωβά΄΄*. Εγώ, άκουγα προσεκτικά όπως και ο διπλανός μου, ο οποίος μάλιστα κρατούσε και σημειώσεις.

Θυμάμαι, μεταξύ άλλων, ο καθηγητής είχε πει και τα εξής:

΄΄Οι χιλιαστές, δεν δέχονται την Παναγία, τους Αγίους, τον Σταυρό, βρίζουν τη σημαία ΄΄κουρελόπανο΄΄, λένε πως θα αναστηθούν οι προ Χριστού πιστοί, και πως θα γίνουν υπουργοί, με πρωθυπουργό τον Αβραάμ, υπουργό ναυτιλίας τον Ιωνά, υπουργό στρατιωτικών τον Γεδεών, κλπ. Έχουν ορίσει πολλές ημερομηνίες για το τέλος τού κόσμου, όπως το 1914, 1925, κλπ, και συνεχώς γελοιοποιούνται. Πηγαίνουν στα σπίτια, και ψάχνουν να βρουν για να παρασύρουν αγράμματους και γυναίκες΄΄.

Στο σημείο αυτό, τελείωσε και η παράδοση τού μαθήματος. Τότε, είδα τον διπλανό μου, τον φίλο μου τον Νίκο, να σηκώνει το χέρι του, ζητώντας την άδεια να μιλήσει. Ο καθηγητής τού έδωσε το λόγο.

-Κύριε καθηγητά, (είπε), **λυπάμαι, μα είμαι υποχρεωμένος να διαψεύσω τα λεγόμενα τού βιβλίου, για τους ΄΄Μάρτυρες τού Ιεχωβά΄΄. Δεν είναι αλήθεια πως αρνούνται την Παναγία και τους Αγίους, ούτε πως βρίζουν τη σημαία. Το ότι πιστεύουν όλα αυτά για τους υπουργούς και πρωθυπουργούς προ Χριστού πιστούς, είναι ένα εντελώς γελοίο ψέμα, και ακόμα, είναι ψέμα πως παρασύρουν τους αγράμματους και τις γυναίκες. Και το λεω αυτό, επειδή ούτε αγράμματος είμαι, ούτε γυναίκα, κι όμως είμαι ΄΄Μάρτυς τού Ιεχωβά΄΄.**

Στα τελευταία αυτά λόγια, έπεσε σιγή στην αίθουσα. Όλοι περίμεναν την απάντηση τού καθηγητή, ο οποίος βρισκόταν κι αυτός σε αμηχανία. Όσο για μένα, είχα γουρλώσει τα μάτια, και κοιτούσα με ανοιχτό το στόμα το Νίκο. **Μα είναι δυνατόν; Ο καλύτερος φίλος μου να είναι χιλιαστής; και πώς δεν το είχα καταλάβει τόσον καιρό;** αναρωτήθηκα, λες και θά' πρεπε να τό' χει γραμμένο στο μέτωπο!

Την κατάλληλη στιγμή, το κουδούνι τού σχολείου έδωσε τη λύση στην αμηχανία τού καθηγητή.

-Άκουσε! (του είπε). **Εγώ, πρέπει να σας πω ό,τι γράφει το βιβλίο. Εάν όμως θέλεις να το συζητήσουμε, θα τα πούμε σε κάποια άλλη διδακτική ώρα.**

Με αυτά τα λόγια, βγήκε από την αίθουσα, ενώ εγώ, ακολουθούσα σαν υπνωτισμένος τον φίλο μου έξω από την τάξη. Στη διαδρομή, κάποιοι άλλοι μαθητές, φώναζαν στο Νίκο:

-Μπράβο μεγάλε! καλά τού τά' πες!

Ο Νίκος έδειχνε απογοητευμένος που χτύπησε το κουδούνι. Πρέπει να ήθελε να πει πολλά ακόμα.

-Μια άλλη φορά! είπε, και κοιτάζοντάς με χαμογέλασε, μάλλον με τη χαζή έκφραση που είχε αποτυπωθεί στο πρόσωπό μου.

-Αλήθεια είσαι Γιεχωβάς; ρώτησα.

-Μάρτυς τού Ιεχωβά! με διόρθωσε, συμπληρώνοντας: **...Ιεχωβά, είναι το όνομα τού Θεού. Δεν επιτρέπεται εμείς οι άνθρωποι να ονομαζόμαστε ΄΄Ιεχωβάδες΄΄. Ο Ιεχωβά είναι μόνο ένας, ο Θεός. Εμείς, μόνο μαρτυρούμε για τ' όνομά του.**

Ήδη βαδίζαμε στο προαύλιο, κι εγώ ήμουν σοκαρισμένος και μπερδεμένος. Οι διάφορες προκαταλήψεις μου, με έσπρωχναν να φύγω από κοντά του, μα πάλι, αφού ήταν φίλος μου! θα ήταν μεγάλη γαϊδουριά να του φερθώ έτσι! Από την άλλη, μέσα μου είχε ανάψει η περιέργεια. Τόσον καιρό κάναμε παρέα, και ήταν πάντοτε καλός μαζί μου, φιλικός, τού έλεγα τα προβλήματά μου, και μου έλεγε τα δικά του. Ήταν ένας άνθρωπος όπως όλοι μας. Ούτε κέρατα είχε, ούτε έδειχνε κάποια κακία, όπως μου είχαν πει για τους ανθρώπους τής θρησκείας του. Αντιθέτως, δεν έβριζε, δεν ΄΄κυνηγούσε΄΄ κοπέλες, δεν κάπνιζε, και έδειχνε σεβασμό για τους συνανθρώπους του. Θα μπορούσαν όλα αυτά να είναι προσποιητά;

-Τι σχέση μπορεί να έχετε εσείς με το Θεό; τού είπα. **...Αφού πιστεύετε στην αίρεση τού Αρείου, ότι ο Χριστός είναι ΄΄κτίσμα΄΄! Ο Άγιος Αθανάσιος απέδειξε πως αυτό είναι αίρεση!**

Για να το πω αυτό, επιστράτευσα τις λιγοστές μου γνώσεις, από τα όσα είχα μάθει στο σχολείο. Ήθελα να τον ΄΄στριμώξω΄΄, να του αποδείξω πως έχει άδικο. Δεν ανεχόμουν να αψηφάει κανείς τη θρησκεία στην οποία μεγάλωσα.

Εκείνος, αντί να μπερδευτεί και να μου απαντήσει στην ερώτησή μου, με ρώτησε κι εκείνος:

-Τι σημαίνει: ΄΄κτίσμα΄΄;

Έμεινα να τον κοιτάζω.

-Δεν ξέρω! τού απάντησα.

-Ο Ιησούς Χριστός δεν είναι γιος τού Θεού; με ξαναρώτησε.

-Ναι, βέβαια! τού απάντησα.

-Εάν λοιπόν είναι γιος τού Θεού, ο Πατέρας του ο Θεός, ΚΑΠΟΤΕ τον ΄΄γέννησε΄΄, δηλαδή τον ΄΄έκτισε΄΄. Έτσι δεν είναι;

-Ναι, έτσι είναι! απάντησα, κάνοντας το πρώτο μου δογματικό σφάλμα.

-Ε, λοιπόν, αυτό λέμε κι εμείς οι Μάρτυρες, και αυτό έλεγε και ο Άρειος. Το βλέπεις παράλογο;

-Όχι! Μα, τότε, εμείς και ο Μέγας Αθανάσιος τι λέμε;

-Αν και αυτό θα έπρεπε να το γνωρίζεις εσύ, θα σου πω. Λέτε, πως ο Χριστός είναι άναρχος. Μα, δεν είναι παράλογο να είναι άναρχος, αφού έχει Πατέρα; Εάν υπήρχε πάντα, τότε πώς γεννήθηκε;

-.....

-Όπως βλέπεις, ο αιρετικός δεν ήταν ο Άρειος, αλλά ο μέγας Αθανάσιος, και με χαρά βλέπω, πως μπορείς να δεις πόσο παράλογο είναι το δόγμα τής Τριάδος.

Εγώ, δεν είχα πάει ποτέ στο κατηχητικό, και ούτε οι γονείς μου φρόντισαν ποτέ να με διδάξουν τα Ορθόδοξα δόγματα. Στην Εκκλησία, πήγαινα σπανιότατα, και αυτό, όχι για τον εκκλησιασμό, μα για τα πυροτεχνήματα τού Πάσχα. Ποτέ δεν με δίδαξε ούτε ο νονός μου, ο οποίος θεώρησε ως μόνη του υποχρέωση ένα δωράκι στη γιορτή μου κάθε χρόνο, και μία λαμπάδα για το Πάσχα. Έτσι, μεγάλωσα χωρίς ποτέ κάποιος να μου εξηγήσει τη διαφορά τής λέξης: ΄΄γιος΄΄ από τη λέξη: ΄΄κτίσμα΄΄. Χωρίς κάποιος να μου εξηγήσει πως ο Πατέρας και ο Υιός, μπορούν να υπάρχουν από πάντα, σαν δημιουργοί τού χρόνου που είναι. Μεγάλωσα, χωρίς κάποιος να μου πει για τον ήλιο, που αν και γεννάει το φως, **δεν υπάρχει πριν από το φως, αλλά υπάρχουν ταυτόχρονα, και είναι και αυτό ΄΄ήλιος΄΄, αλλά και ΄΄γέννημα΄΄ τού ήλιου.** Κανείς δεν μου είπε, πως και ο Υιός είναι ΄΄**η λάμψη τού φωτός τού Πατέρα,**΄΄ εκτός χρόνου. **(Εβραίους 1/α΄ 1,2).** Δεν ήξερα πως ο Πατέρας είναι η **αρχή τού Υιού ως προς την αιτία**, και νόμιζα πως ήταν η αρχή του στο χρόνο, λες και ο Πατέρας δεν έπλασε το χρόνο δια τού Υιού. **(Ιωάννης 1/α΄ 3).**

Έτσι, βρισκόμουν τώρα άοπλος, μπροστά σε κάποιον άνθρωπο, που μου μιλούσε για πράγματα που και αυτός δεν γνώριζε όσο θα έπρεπε να τα γνωρίζει. Ομολογούσα εκεί μπροστά του, όχι μόνο άγνοια για το Σωτήρα μου, μα και άρνηση για τη δική Του αποκάλυψη. Και το χειρότερο, δεν ήμουν ούτε εγώ αθώος και αμέτοχος τής αμαρτίας τής αγνοίας μου. Ήξερα καλά να ψάχνω όμορφα στέκια και κορίτσια! Ποτέ όμως δεν ενδιαφέρθηκα να ψάξω το Θεό μου! Ποτέ δεν αναρωτήθηκα γι' αυτόν, και για την πίστη στην οποία με πληροφόρησαν ότι ανήκω. Για εμένα, ήταν δεδομένο, πως η θρησκεία στην οποία γεννήθηκα, ήταν η μόνη αληθινή, όπως θα πίστευα, αν γεννιόμουν σε κάποια άλλη θρησκεία. Και τώρα, αυτό το δεδομένο ανατρεπόταν! Μπροστά μου, είχα έναν άνθρωπο, που ήταν πανέτοιμος να καταρρίψει ό,τι ως τώρα θεωρούσα σίγουρο.

Με τάραζε, το ότι ήδη είχα συμφωνήσει σε κάτι αντίθετο από τη θρησκεία μου. Και αν ο Νίκος είχε δίκιο; Όχι! δεν ήθελα να το σκέφτομαι!

Το υπόλοιπο βράδυ, το περάσαμε με θεολογική συζήτηση, σε κάθε ευκαιρία. Με εντυπωσίασε, το ότι σε κάθε μου ερώτηση, είχε μία έτοιμη απάντηση. Μερικές φορές μάλιστα, με προλάβαινε, και μου απαντούσε προτού καν τον ρωτήσω. Πρέπει να είχε κάνει με πολλούς άλλους πριν από εμένα, τις ίδιες συζητήσεις. Ήξερε από πριν, τι θα του απαντούσα, και στην πραγματικότητα, κατηύθυνε εκείνος την συζήτηση όπου ήθελε.

Όταν στο τέλος τού σχολείου τον καληνύχτισα, έφυγα σκεπτικός, και σοβαρά προβληματισμένος. Πάντοτε πίστευα πως όλες αυτές οι συζητήσεις περί Θεού, ήταν ανούσιες και βαρετές φαντασιώσεις οπισθοδρομικών γέρων. Τώρα όμως, είχα για

πρώτη φορά ανακαλύψει, πως σ' όλα αυτά, υπήρχε κάποια κρυφή γοητεία, κάποιο μεγαλείο που με προκαλούσε. Έκπληκτος, ανακάλυπτα, πως πίσω από τη λέξη: ΄΄θρησκεία΄΄, υπήρχε ένας γοητευτικός κόσμος, μία περίπλοκη και ενδιαφέρουσα επιστήμη, που θα ήθελα πολύ, να τη γνωρίσω καλύτερα.

Καθώς το τραίνο λικνιζόταν στο σκοτάδι τής νύχτας, εγώ καθόμουν σκεφτικός, και χωρίς σχεδόν να το καταλάβω, έφθασα στο σταθμό τής γειτονιάς μου.

Στο σπίτι, χαιρέτησα τους γονείς μου, και καθίσαμε να φάμε. Δεν τους είπα όμως τίποτα για το φίλο μου, για τον οποίο ως τώρα τους είχα πει τόσο καλά λόγια. Καταλάβαινα πως θα μου ζητούσαν να σταματήσω την παρέα μαζί του, αν μάθαιναν πως ήταν ΄΄Μάρτυρας΄΄.

Τη νύχτα εκείνη, αν και ήμουν κουρασμένος, άργησα πολύ να κοιμηθώ. Σκεφτόμουν συνεχώς τη συζήτηση που είχα στο σχολείο. Πόσα είχα μάθει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4º.

Αγγίζοντας τον ιστό

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Από την ημέρα εκείνη, και κάθε βράδυ, η συντροφιά με το φίλο μου, είχε πλέον αλλάξει χαρακτήρα. Σε κάθε ευκαιρία συζητούσαμε για το Θεό, και το σκοπό του για την ανθρωπότητα. Ο Νίκος, πρόθυμα απαντούσε σε κάθε μου ερώτηση, και κάθε φορά έπαιρνα ικανοποιητικές απαντήσεις. Με θαυμασμό, (αλλά και κάποια μικρή δυσπιστία), τον άκουγα να μου μιλάει ευτυχισμένος, για τις προσδοκίες του, για την ΄΄αιώνια ζωή΄΄. Ήξερα καλά, πως η αγάπη του για το Θεό, ήταν γνήσια, και όχι ΄΄στημένη΄΄. Η χαρά του όταν μιλούσε για το Θεό, ήταν πραγματική.

Χαιρόμουν να βλέπω ένα νέο άνθρωπο ΄΄να ζει΄΄ την πίστη του, και να τη βάζει πρώτη στη ζωή του. Αυτός ο ενθουσιασμός, ήταν κάτι που το μετέδιδε μέρα με την ημέρα και σ᾽ εμένα.

Κάτι που με εντυπωσίαζε, ήταν το ότι δεν έλεγε ποτέ τη γνώμη του. Ό,τι έλεγε, ήταν η γνώμη όλων τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, και μου το έδειχνε μέσα από την Αγία Γραφή. Αναρωτιόμουν πώς μπορούσε να βρίσκει εκεί μέσα τόσο εύκολα ό,τι ήθελε. Εγώ πάλι, μετά τις πρώτες συζητήσεις, αναζήτησα κάποια παλιά Αγία Γραφή, που θυμόμουν πως υπήρχε κάπου στο σπίτι μας. Μετά από πολλή προσπάθεια, ανακάλυψα μια μικρή Καινή Διαθήκη καταχωνιασμένη στο πατάρι. Ένας δυνατός βήχας συνόδεψε την ανακάλυψή μου, καθώς σηκώθηκε ένα σύννεφο σκόνης από την κατάρρευση τών βιβλίων. Ήμουν πολύ χαρούμενος, επειδή τώρα θα μπορούσα να ελέγξω κάτι που είχα ακούσει. Θα έβλεπα αν η Αγία Γραφή τών Ορθοδόξων, είναι ίδια με την Αγία Γραφή τών Μαρτύρων, επειδή πολλοί έλεγαν πως οι Μάρτυρες, έχουν δική τους Αγία Γραφή, διαφορετική από τη δική μας. Το ίδιο βράδυ, πήρα τη μικρή μου Καινή Διαθήκη, και πήγα να τον συναντήσω.

-Τώρα θα σου δείξω την απάτη σας! Του είπα μισο-σοβαρά μισο-αστεία.**...Για να δούμε τώρα, σε ποια κομμάτια αλλάξατε την Αγία Γραφή;**

Εκείνος, γελώντας με βοήθησε να συγκρίνω τα τμήματα που κατά τύχην άνοιγα, με τα αντίστοιχα κομμάτια τής Αγίας Γραφής του. Αν και είχαν μια μικρή διαφορά στον γλωσσικό τύπο, έβλεπα πως το νόημα δεν άλλαζε.

-Η δική σου Καινή Διαθήκη είναι το πρωτότυπο Κείμενο. Μου εξήγησε.**...Η δική μου όμως, είναι μετάφραση του Κειμένου, σε πιο προσιτή γλώσσα. Επειδή η Ελληνική γλώσσα άλλαξε στα 2000 χρόνια που πέρασαν, εμείς χρησιμοποιούμε κάτι πιο απλό. Οι παπάδες όμως, προτιμούν να χρησιμοποιούν τη βαριά αρχαία Ελληνική γλώσσα, για να μην καταλαβαίνει ο κόσμος.**

Εγώ, βλέποντας πράγματι την αρχαιότερη μορφή τής γλώσσας στη δική μου Καινή Διαθήκη, δέχτηκα τα λόγια του όπως ήταν. Δεν ήξερα ν' ανοίξω στην αρχή τού βιβλίου του, για να δω τον συγγραφέα τής μετάφρασης:

΄΄Αρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας΄΄.

Κατόπιν, μου εξήγησε πως εγώ είχα μόνο το ένα από τα δύο τμήματα τής Αγίας Γραφής, την Καινή Διαθήκη. Μου έδειξε τη δική του Αγία Γραφή, και μου μίλησε για τα ΄΄66 βιβλία΄΄ της, (τα οποία μου έδειξε στα περιεχόμενα τής μετάφρασής του). Μου είπε ότι οι Χριστιανοί ΄΄πρέπει να δέχονται ΜΟΝΟ΄΄ την Αγία Γραφή με τα 66 βιβλία της, και να στηρίζονται ΜΟΝΟ σ' αυτήν. Εγώ, δέχτηκα τα τελευταία αυτά λόγια ως αξίωμα, υποθέτοντας ότι το ίδιο πιστεύουν όλες οι χριστιανικές θρησκείες, όπως άλλωστε πίστευε και ο Νίκος. Έκανα έτσι το δεύτερο και μεγαλύτερο ως τότε σφάλμα μου. Δεν έψαξα να δω πόσα βιβλία δεχόταν η δική μου θρησκεία για την Αγία Γραφή, ούτε γιατί τα δεχόταν. Δεν αναρωτήθηκα ΄΄πώς αποδεικνύεται το αξίωμα πως ΜΟΝΟ΄΄ η Αγία Γραφή είναι θεόπνευστη, και ΜΟΝΟ εκεί πρέπει να στηριζόμαστε. Από εκείνο το βράδυ και ύστερα, δεν δεχόμουν τίποτα, αν πρώτα δεν το έβλεπα γραμμένο στην Αγία Γραφή. Τού ζήτησα να μου βρει μία Αγία Γραφή ίδια με τη δική του, και εκείνος σύντομα μου χάρισε μία. Ήμουν πολύ χαρούμενος που είχα ΄΄ολόκληρη΄΄ την Αγία Γραφή με τα 66 βιβλία της. Πίστευα πως είχα ΄΄ολόκληρο το λόγο τού Θεού΄΄ στα χέρια μου.

Τις επόμενες ημέρες, άρχισα να την διαβάζω, από τη Γένεση. Αν και με κούραζε η αρχαία αυτή γλώσσα, τη διάβαζα ευχάριστα, ώσπου έφθασα σε κάποια δύσκολα κομμάτια τής Εξόδου. Εκεί, κουρασμένος από τα πολλά ονόματα και τις τεχνικές περιγραφές, έκανα το λάθος να σταματήσω την ΄΄κατά σειράν΄΄ ανάγνωσή της. Στα επόμενα χρόνια, την διάβαζα πλέον αποσπασματικά όπως ο φίλος μου.

Κάποια από αυτές τις ημέρες, η μητέρα μου μπήκε στο δωμάτιό μου, και μου είπε:

-Τι βιβλίο είναι αυτό που διαβάζεις τόσες μέρες;

-Η Αγία Γραφή! της απάντησα. **Μου τη χάρισε ένας συμμαθητής μου, που είναι ΄΄Μάρτυρας τού Ιεχωβά΄΄.**

-Πώπω! Πέτα την γρήγορα! δεν είναι ίδια με τη δική μας! φώναξε.

Με τη σειρά μου, πήρα τη μικρή Καινή Διαθήκη που κι εκείνη γνώριζε, και της έδειξα πως η Αγία Γραφή είναι η ίδια.

-Καλά, πάντως πρόσεξε να μη σε παρασύρει, γιατί αυτοί είναι ΄΄τρισκατάρατοι΄΄, και πληρώνονται για να αλλάξουν τη θρησκεία τους!

-Μείνε ήσυχη! εγώ δεν παρασύρομαι! Ξέρω τι κάνω! Αλλά να ξέρεις πως δεν πληρώνονται, γιατί αλλιώς, ο Νίκος δεν θα δούλευε για να ζήσει, και ούτε θα ήταν υποχρεωμένος να πηγαίνει στο νυχτερινό σχολείο. Αυτά είναι κακοήθη ψέματα!

Από εκείνη την ημέρα, όποτε με έβλεπε να διαβάζω την Αγία Γραφή, μουρμούριζε. Εγώ, το θεωρούσα αυτό σαν ένα ακόμα σημάδι πως ο Νίκος είχε δίκιο, επειδή είχε προλάβει να μου πει:

-Εάν κάποιος προχωράει στη Χριστιανική πίστη, οι συγγενείς και οι φίλοι του, εναντιώνονται, και δεν θέλουν να μελετάει τη Γραφή. Αυτό, είναι μέρος τού διωγμού που θα σηκώσει εναντίον του ο Διάβολος.

Η μητέρα μου, πρέπει να ανησύχησε σοβαρά, επειδή κάποια μέρα, μπήκε στο σπίτι κρατώντας μια εφημερίδα, κάποιας ορθόδοξης παραεκκλησιαστικής οργάνωσης, και μου είπε:

-Να η απόδειξη! πάρε να διαβάσεις, για να δεις ότι οι ΄΄Χιλιαστές΄΄ πληρώνονται!

Εγώ δεν πίστευα στα μάτια μου. Διάβασα μία αφήγηση, όπου κάποια γυναίκα διηγόταν ότι τής πρότειναν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ ένα αξιοσέβαστο ποσό, αν θα πατούσε πάνω σε εικόνες που είχαν αραδιάσει στο πάτωμα. Σηκώθηκα, και έτρεξα στο τηλέφωνο. Σχημάτισα τον αριθμό τών εκδοτών τής εφημερίδας, και ζήτησα από τον τηλεφωνητή να μου δώσουν τη διεύθυνση και το τηλέφωνο τής γυναίκας αυτής, για την οποία έγραφαν.

-Λυπάμαι! μου απάντησαν. **Δεν επιτρέπονται τέτοια στοιχεία.**

-Μα αν είναι αλήθεια, πρέπει να το ξέρω, για να μην παρασυρθώ! ξαναείπα, αλλά δεν έγινε τίποτα.

-Είσαστε όλοι ψεύτες και απατεώνες! φώναξα, και έκλεισα το τηλέφωνο.

Η μητέρα μου με κοιτούσε απογοητευμένη.

-Τα βλέπεις; της είπα. **Εγώ δεν πιστεύω σε ό,τι μου λένε. Εσύ όμως πιστεύεις!**

Από τότε, έχασα την εμπιστοσύνη μου σε κάθε τι Ορθόδοξο. Θεωρούσα όλους τους Ορθοδόξους συγγραφείς, ψεύτες και απατεώνες. Και ο Νίκος όμως, μου έφερνε συχνά παρόμοια κακοήθη ΄΄αντιχιλιαστικά΄΄ συγγράμματα, και μου έδειχνε ΄΄πόσο ψεύτες είναι οι Ορθόδοξοι, και οι παπάδες΄΄. Εγώ, γνωρίζοντας καλά πλέον κάποια πράγματα για τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, έβλεπα την ψευτιά κάποιων εχθρών τους, και εξαγριωνόμουν. Είχα αρχίσει να ντρέπομαι για τη θρησκεία μου. Ο Νίκος από την πλευρά του, μου θύμιζε κάτι πολύ σωστό. Μου έλεγε:

-Η αλήθεια μπορεί να σταθεί από μόνη της! δεν χρειάζεται τα δεκανίκια του ψεύδους!΄΄ Και κατέληγε:

...Εάν αυτοί είχαν την αλήθεια, αυτή θα έλεγαν, και όχι ψέματα. Θα μας έδειχναν τα λάθη μας από την Αγία Γραφή. Όμως, δεν το κάνουν, και αυτό σημαίνει πως το μόνο που έχουν να πουν, είναι ψέματα!

Παρ' όλα αυτά όμως που συνέβαιναν και που μου έλεγε, αυτό που με τραβούσε περισσότερο προς τη θρησκεία του, ήταν η διαγωγή του. Έκανα καθημερινά σύγκριση τού Νίκου και τών άλλων φίλων μου, οι οποίοι συνεχώς βλασφημούσαν το Θεό και τους αγίους, καί έκαναν κάθε είδους ατιμία, χωρίς συνειδησιακό έλεγχο. Ο Χριστιανισμός δεν σήμαινε τίποτα γι' αυτούς. Αντιθέτως, είχα κάποιον εδώ μπροστά μου, που ζούσε, ή τουλάχιστον προσπαθούσε να ζήσει την Χριστιανική πίστη, όσο πληρέστερα μπορούσε.

Άφηνα όμως και μια τελευταία ευκαιρία για χάρη τής Ορθοδοξίας. Περίμενα τη στιγμή που θα συζητούσε ο Νίκος με την καθηγητή τών θρησκευτικών. Εκεί, πίστευα πως θα μπορούσα να κρίνω οριστικά, πού ήταν το δίκιο. Η ημέρα αυτή αργούσε όμως. Κάποιες αναβολές τού μαθήματος τών θρησκευτικών, κάποιες απεργίες και γιορτές, και οι εβδομάδες περνούσαν. Κάποιο βράδυ, όταν επιτέλους ξαναρχίσαμε το μάθημα, ο καθηγητής αφού κάθησε, είπε:

-Νίκο, σου είχα υποσχεθεί να συζητήσουμε. Ας αρχίσουμε λοιπόν, πέρα από αυτά που γράφει το βιβλίο.

Εγώ, έτριβα τα χέρια μου, βλέποντας τον καθηγητή να βγάζει ένα βιβλίο, και τον Νίκο να βγάζει την Αγία Γραφή. Ας αφήσω όμως να αφηγηθεί ο ίδιος ο Νίκος τα συμβάντα εκείνης τής βραδιάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο.

Κηρύττοντας στην τάξη

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Εκείνο το βράδυ, με βρήκε λίγο απροετοίμαστο. Συνηθισμένος από τους προηγούμενους θεολόγους μου στο Γυμνάσιο, δεν περίμενα πως ο καθηγητής μου θα τολμούσε να αντιπαρατεθεί εναντίον μου μπροστά στους μαθητές. Κι όμως, κράτησε το λόγο του. Αυτός ήταν για μένα ένας σημαντικός λόγος για να τον εκτιμήσω ως άνθρωπο.

Συνήθιζα να έχω πάντοτε μαζί μου την Αγία Γραφή, επειδή συχνά είχα συζητήσεις με το Γιώργο, αλλά και με άλλους.

Ο καθηγητής, πέρασε αμέσως στην επίθεση.

-Μπορείς να μου πεις, γιατί η θρησκεία σου δεν δέχεται την Ιερά Παράδοση τής Εκκλησίας; Ρώτησε.

Έμεινα για λίγα δευτερόλεπτα αμίλητος. Ήταν η πρώτη φορά που μου έκαναν αυτή την ερώτηση. Δεν γνώριζα τίποτα για το τι είναι η Ιερά Παράδοση. Γνώριζα να επιχειρηματολογώ μόνο μέσα από την Αγία Γραφή, ή μόνο για επιστημονικά θέματα που είχαν σχέση με τον αθεϊσμό. Τώρα, τι έπρεπε να απαντήσω; Όλη η τάξη ήταν στραμμένη σ' εμένα. Από την απάντησή μου, θα κρινόταν η πρώτη εντύπωση, που θα επηρέαζε τις διαθέσεις τους σε όλη την υπόλοιπη συζήτηση, και κατ' επέκτασιν απέναντι σε όλους τους ΄΄Μάρτυρες΄΄.

Γνώριζα βέβαια κάποια Αγιογραφικά εδάφια με τα λόγια τού Κυρίου Ιησού, που πίστευα πως ταίριαζαν στους Ορθοδόξους, όπως εκείνο που λέει: ΄΄**Ακυρώσατε τον νόμο τού Θεού για την παράδοσή σας΄΄,** κ.λ.π. Μετά όμως; Τι θα έλεγα; Εδώ, έπρεπε να αυτοσχεδιάσω, και γρήγορα μάλιστα, για να μη φανεί η αμηχανία μου.

-Δεν δεχόμαστε την Παράδοση, επειδή έρχεται σε αντίθεση με την Αγία Γραφή! Απάντησα ανακουφισμένος, ενώ όλοι στράφηκαν προς τον καθηγητή. Τώρα είχα το χρόνο να σκεφτώ πώς θα τον έφερνα εκεί που ήθελα, σε θέματα που γνώριζα καλά, (όπως νόμιζα).

-Πού είδες εσύ την αντίθεση; Ρώτησε γρήγορα ο καθηγητής, αλλά τώρα ήμουν έτοιμος.

-Σε πολλά! π.χ., στο θέμα τής Τριάδος. Ενώ η παράδοση λέει πως ο Θεός είναι Τριάδα, η Αγία Γραφή λέει: ΄΄Εις ημάς είναι ΕΙΣ Θεός...΄΄

-Σε παρακαλώ, μην προσπαθείς να ξεφύγεις από το θέμα! Με διέκοψε ο καθηγητής, που κατάλαβε το τέχνασμα.

-Μα δεν ξεφεύγω! το θέμα μας είναι, σε τι διαφωνεί η Αγία Γραφή με την Παράδοση! Απάντησα, χρησιμοποιώντας την δική του ερώτηση. Έτσι, αναγκάστηκε να κλείσει το βιβλίο του, και να συνεχίσει τη συζήτηση στο θέμα που ήθελα εγώ. Προφανώς, δεν γνώριζε όμως ούτε αυτός αρκετά καλά το θέμα τής Παραδόσεως, επειδή αν το γνώριζε, **δεν θα δεχόταν εξ' αρχής τον διαχωρισμό τής Αγίας Γραφής από την υπόλοιπη Παράδοση τής Εκκλησίας**, και θα μου δημιουργούσε άλλα προβλήματα αν μου έλεγε πως ΄΄**η Αγία Γραφή είναι μέρος της Ιεράς Παραδόσεως**΄΄**.**

Σε όλη την υπόλοιπη διδακτική ώρα, ανταλλάσσαμε με τον καθηγητή ΄΄χτυπήματα΄΄, πάνω στο θέμα τής Τριάδος, ενώ η τάξη παρακολουθούσε με ενδιαφέρον. Κανείς μας όμως δεν πειθόταν από τα επιχειρήματα του άλλου, μια και απλά αραδιάζαμε εδάφια τής Αγίας Γραφής, χωρίς ουσιαστική ανάλυσή τους. Όταν το κουδούνι τού διαλείμματος χτύπησε, δεν είχε βγει κανένα συμπέρασμα, και παραμείναμε και οι δύο κολλημένοι στις θέσεις μας. Στην πραγματικότητα όμως, ο μεγάλος νικητής ήμουν εγώ, μια και οι ακροατές ήταν όλοι Ορθόδοξοι. Όλοι αυτοί, ήμουν βέβαιος ότι θα σκέφτονταν πως αν ένας απλός ΄΄Μάρτυς τού Ιεχωβά΄΄, μπορεί και τα βάζει με έναν θεολόγο, πόσο μάλλον καλύτερα θα τα κατάφερναν κάποιοι ΄΄ανώτεροι΄΄ από εμένα στη θρησκεία μου, στο να κατατροπώσουν οποιονδήποτε Ορθόδοξο!

Μετά από αυτή τη συζήτηση, εγώ και ο καθηγητής, γίναμε πιο φιλικοί μεταξύ μας. Συμπάθησα πολύ αυτόν τον άνθρωπο, επειδή ήταν ο μόνος πιστός Ορθόδοξος που είχα συζητήσει ως τότε, που δεν είχε καθόλου φανατισμό, και ακόμα, αναγνωρίζοντας τις γνώσεις μου για την Αγία Γραφή, μου έβαζε στο εξής καλούς βαθμούς. (Σε αντίθεση, ο θεολόγος τού Γυμνασίου, από φανατισμό μου κατέβαζε τους βαθμούς, αν και ήξερε πως γνώριζα περισσότερα από εκείνον).

Πιστεύω ότι και ο καθηγητής τού βραδινού με συμπαθούσε, και πολύ περισσότερο, είχε βρει σ' εμένα έναν πολύτιμο σύμμαχο, στον αγώνα του εναντίον ενός άθεου συμμαθητή μου.

Το παιδί αυτό, διαφωνούσε κυρίως στην αφήγηση τής Γενέσεως. Πίστευε ότι ο άνθρωπος έγινε τυχαία από τον πίθηκο, και όχι από τον Θεό. Ήταν για εμένα πολύ ευχάριστο, να συνεργάζομαι με τον καθηγητή, για την ανατροπή τής βλάσφημης θεωρίας της **τυχαίας** εξέλιξης. Φυσικά, σε κάθε συζήτηση τον αποστομώναμε, αλλά εκείνος δεν ήθελε να παραδεχθεί ότι υπάρχει Θεός.

Οι συζητήσεις μου με τους καθηγητές, δεν περιορίζονταν μόνο στην ώρα τών θρησκευτικών. Και άλλοι καθηγητές αφιέρωναν τις διδακτικές τους ώρες σε συζητήσεις μαζί μου. Από το μάθημα τών Νέων Ελληνικών, ως τη Βιολογία και τα Ηλεκτρονικά, οι καθηγητές, έβρισκαν ενδιαφέρον να με ρωτούν (παρουσία τών μαθητών), για τη θρησκεία μου. Κάποιοι από αυτούς ήταν άθεοι, ή αγνωστικιστές, και πολλές φορές, συμμαχούσαν με τον άθεο συμμαθητή μου, προσπαθώντας να αποδείξουν τα αναπόδεικτα.

Ένας άλλος τομέας που έβρισκα ευκαιρία να προπαγανδίσω τη θρησκεία μου, ήταν οι εκθέσεις. Πάντοτε τις παρουσίαζα με ενδιαφέροντα τρόπο, και διαβάζονταν ανελλιπώς στην τάξη.

Με όλα αυτά, οι καθηγητές μου γίνονταν άθελά τους τα μέσα που χρησιμοποιούσα για να διαφημίσω τη θρησκεία μου.

Φυσικά, με εξαίρεση το θεολόγο, απέναντι στους άλλους μονοπωλούσα τη συζήτηση. Με όλα αυτά, παρά το λιγοστό χρόνο μου, κατάφερνα να παρουσιάζω στην οργάνωση, μία πλούσια ΄΄έκθεση έργου΄΄, δηλαδή μία καταγραφή τών ωρών που δαπάνησα κηρύττοντας, και τών εντύπων που έδινα σε άλλους.

Μέρα με την ημέρα, κέρδιζα σε εντυπώσεις, και κυρίως κέρδιζα το διπλανό μου το Γιώργο, που ήδη γνώριζε τη δική μου θρησκεία καλύτερα από τη δική του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο.

Στη φωλιά της αράχνης

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Οι μήνες περνούσαν, και εγώ αύξανα καθημερινά τις γνώσεις μου για την πίστη τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Είναι αστείο, αλλά εγώ που ποτέ δεν ενδιαφέρθηκα να ψάξω για την πίστη στην οποία γεννήθηκα, βρέθηκα πλέον να ερευνώ με ζήλο μία ξένη θρησκεία, για την οποία μέχρι πριν λίγο δεν γνώριζα τίποτα. Και ενώ για την έρευνα τής Ορθοδοξίας δεν είχα αφιερώσει ούτε μια ώρα, για μία ξένη θρησκεία αφιέρωνα ήδη ώρες αμέτρητες!

Είχα παρατηρήσει, πως κάποια βράδια τη βδομάδα, ο Νίκος έφευγε από το σχολείο τις 2 τελευταίες ώρες. Ήταν τα ίδια πάντοτε βράδια, και τα ίδια πάντοτε μαθήματα. Δεν φοβόταν τις απουσίες, επειδή ο απουσιολόγος ήταν φίλος του, και δεν του τις έγραφε.

Μια μέρα, δεν άντεξα, και τον ρώτησα. Μου είπε, πως τις ώρες εκείνες που έφευγε, πήγαινε στη ΄΄συνάθροιση΄΄, δηλαδή στην ΄΄εκκλησία΄΄ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Μου πρότεινε λοιπόν, αν ήθελα, να πάω κάποια φορά μαζί του, για να δω τι κάνουν εκεί.

Στην πραγματικότητα φοβόμουν, αλλά η περιέργεια ήταν ισχυρότερη. Έτσι, την ίδια κι όλας βραδιά, αφού συνεννοηθήκαμε με τον απουσιολόγο, μαζέψαμε τα βιβλία μας και ξεκινήσαμε.

Περπατήσαμε για λίγα λεπτά, συζητώντας όπως πάντα για διάφορα θρησκευτικά θέματα. Εγώ όμως, αν και δεν το έδειχνα, είχα πολλή αγωνία, και άγχος. Ντρεπόμουν, επειδή δεν ήξερα τι θα συναντήσω εκεί, και ακόμα, αισθανόμουν ΄΄λίγο προδότης΄΄ τής θρησκείας μου, για την οποία αυτοί οι άνθρωποι ήταν αιρετικοί.

Φθάσαμε σε ένα κτίριο, που στο κάτω μέρος του υπήρχε κάποιο εργοστάσιο, χωμένο σε αραδιασμένα αντικείμενα, τα οποία δεν διακρίνονταν καλά στο σκοτάδι. Ακριβώς από πάνω, υπήρχε ένα μπαλκόνι, και μέσα στο μπαλκόνι μία τζαμαρία με κλειστές κόκκινες κουρτίνες. Ανεβαίνοντας την τσιμεντένια εξωτερική σκάλα, παρατήρησα στο βαμμένο τζάμι τής εξώπορτας, ένα ξύσιμο στη μπογιά, και από μέσα, να μας κοιτάει ένα μάτι. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, καθώς μπαίναμε από την μισάνοιχτη εξώπορτα, σ' ένα μικρό χώρο υποδοχής.

Ο κάτοχος τού ματιού, μας περίμενε εκεί, μ' ένα πλατύ χαμόγελο. Ήταν ένα συμπαθέστατο παλικάρι, μ' ένα φαρδύ μουστάκι. Έσπευσε αμέσως να μας χαιρετήσει με μια δυνατή εγκάρδια χειραψία. Συστηθήκαμε, και αρχίσαμε να ανεβαίνουμε τη στριφτή τσιμεντένια σκάλα. Φρόντισα να ανεβαίνω όσο πιο αθόρυβα μπορούσα, στα στρωμένα με αυτοκόλλητο πλαστικό σκαλοπάτια, αν και η γνωριμία αυτού τού συμπαθέστατου θυρωρού, μου είχε διώξει λίγο την αγωνία. Στο τέλος τής σκάλας, μέσα από την ανοικτή πόρτα, κάθονταν στις τακτοποιημένες σε σειρές καρέκλες, περίπου 20-30 άνθρωποι, καλοντυμένοι (όπως και ο Γιάννης ο θυρωρός).

Κοίταξα το πάτωμα, και είδα πως ήταν στρωμένο με μία πλαστική απομίμηση ξύλου. Αμέσως, σκέφτηκα όσα είχα ακούσει για τις συναθροίσεις τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, και έσκυψα δήθεν αστεία στο αυτί τού Νίκου.

-Δεν πιστεύω να υπάρχουν εικόνες κάτω από το πάτωμα;! Τού είπα ψιθυριστά.

Εκείνος ξέσπασε σε γέλια, και με άφησε εκεί έξω από την πόρτα, τρέχοντας μέσα. Είπε κάτι σε κάποιον, και μπροστά στα έκπληκτα μάτια μου, είδα το Νίκο μαζί με 2-3 άλλους, να ανασηκώνουν το πλαστικό πάτωμα (όσο μπορούσαν), για να δω αν υπήρχαν εικόνες από κάτω.

Παρά τη ντροπή που αισθάνθηκα για όλη αυτή τη φασαρία που προκάλεσα, κοίταξα λοξά, διαπιστώνοντας ότι όλες οι κατηγορίες που είχα ακούσει, ήταν ψέματα. Μετά από αυτό, όλοι οι παρευρισκόμενοι, ήρθαν να μου συστηθούν και να με γνωρίσουν γελώντας. Με καθησύχασε το ότι δεν είχαν πειραχτεί από το ξήλωμα τού πατώματος, αλλά μάλλον το διασκέδαζαν.

Ανάμεσά τους, υπήρχαν άνθρωποι κάθε ηλικίας, από ηλικιωμένους μέχρι παιδιά. Υπήρχαν άνδρες και γυναίκες, μορφωμένοι και αγράμματοι.

-Αν πατούσαμε τις εικόνες, θα τους δίναμε αξία! Για εμάς, οι εικόνες, δεν έχουν την παραμικρή αξία, ώστε να ασχοληθούμε μαζί τους! Είπε κάποιος.

Κάθισα σε μια καρέκλα, και σε μερικά λεπτά, άρχισε η διδασκαλία. Το συμπαθητικό παλικάρι τής εισόδου, εκτελούσε χρέη δασκάλου. Έγινε μια προσευχή, και όλοι άνοιξαν από ένα βιβλίο. Ήταν ένα κόκκινο βιβλίο, που μόλις είχε κυκλοφορήσει. Λεγόταν: ΄΄Μπορείτε να ζείτε για πάντα στον παράδεισο στη γη΄΄, και οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ το έλεγαν τότε: ΄΄κόκκινη βόμβα΄΄. Ήταν ένα βιβλίο με πολύχρωμες εικόνες, που είχε συμπτυγμένη ολόκληρη τη βασική διδασκαλία τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Καθώς κάποιος αναγνώστης διάβαζε τις παραγράφους, εγώ περιεργαζόμουν το χώρο.

Οι καρέκλες, ήταν τοποθετημένες σε σειρές, και η αίθουσα χωρούσε περίπου 70 άτομα. Μπροστά, υπήρχε ένα υψωμένο ξύλινο βάθρο ντυμένο με μοκέτα, και πάνω, ένα αναλόγιο με μικρόφωνο. Πίσω από το αναλόγιο, υπήρχε μία μεγάλη κόκκινη κουρτίνα, και από πάνω μία ταμπέλα μ' ένα εδάφιο τής Αγίας Γραφής.

Ακριβώς απέναντι, στην άλλη άκρη τής αίθουσας, υπήρχαν οι ίδιες κουρτίνες, και κατάλαβα πως ήταν αυτές που είχα δει απ' έξω μπαίνοντας.

Στα δύο πλάγια τής αίθουσας, υπήρχαν 4 ανεμιστήρες στερεωμένοι σε ράφια, και σε διάφορα σημεία τών τοίχων, κάδρα με ζωγραφικούς πίνακες που απεικόνιζαν γεγονότα τής Αγίας Γραφής, και χειροτεχνίες με ΄΄το τετραγράμματο ΓΧΒΧ΄΄, ή τον πύργο τής Σκοπιάς.

Ξαφνικά, τελειώνοντας η ανάγνωση, ο Γιάννης άρχισε να κάνει ερωτήσεις, και οι υπόλοιποι σήκωσαν τα χέρια ν' απαντήσουν. Εγώ, έσκυψα λίγο τρομαγμένος, και είπα στο αυτί τού Νίκου: ΄΄**Αν με ρωτήσει τι θα πω;**΄΄

-Δε σε ρωτάει, αν δε σηκώσεις το χέρι σου! Μου απάντησε γελώντας.

Τότε, μου έδειξε τις ερωτήσεις στο κάτω μέρος τού βιβλίου, και με έμαθε πώς να βρίσκω τις καθορισμένες από την οργάνωση απαντήσεις, στο αντίστοιχο τμήμα τού βιβλίου.

-Αν θέλεις, μπορείς κι εσύ να απαντήσεις. Μου είπε. Δεν είχα όμως το θάρρος, ως το τέλος τής μιας ώρας που μελετούσαμε. Έτσι, στην τελευταία παράγραφο, σήκωσα κι εγώ το χέρι μου, και με αγωνία έδωσα μία σύντομη απάντηση.

Αφού τελειώσαμε με μία ακόμα αυτοσχέδια προσευχή από κάποιον παρευρισκόμενο, μείναμε για μία ακόμη ώρα, για να γνωριστούμε καλύτερα, και τους έκανα συνεχώς ερωτήσεις. Το θέμα περιστράφηκε γύρω από τις εικόνες, τις παραδόσεις και τους παπάδες. Με ΄΄πληροφόρησαν΄΄ πως η προσκύνηση τών εικόνων είναι λατρεία, και πως οι εικόνες είναι ΄΄ είδωλα΄΄. Μου έδειξαν μάλιστα και εδάφια τής Αγίας Γραφής, εναντίον τών ΄΄ ειδώλων΄΄.

Μου έδειξαν επίσης, πως ο Ιησούς Χριστός είχε επικρίνει τις Ιουδαϊκές παραδόσεις, και ΄΄συνεπώς΄΄, πρέπει να δεχόμαστε μόνο την Αγία Γραφή. Φυσικά, δεν γνώριζα τότε **΄΄τη διαφορά ανάμεσα σε λατρεία και προσκύνηση΄΄,** ούτε **΄΄τη διαφορά ανάμεσα σε εικόνες και είδωλα΄΄.** Δε γνώριζα καν **΄΄τη διαφορά ανάμεσα Ιουδαϊκή και Χριστιανική παράδοση΄΄.** Έτσι, δέχθηκα αδιαμαρτύρητα όλες εκείνες τις ανακρίβειες που μου έλεγαν.

Κι εγώ όμως, παρασυρμένος από εκείνο το επικριτικό αντι Ορθόδοξο πνεύμα που επικρατούσε, άρχισα να κατηγορώ τους παπάδες για χίλια δυο σκάνδαλα, και για ένα σωρό διαδόσεις που είχα ακούσει, χωρίς εγώ να έχω άμεση εμπειρία τών όσων έλεγα.

Λέγοντας αυτά τα τελευταία, βρισκόμουν στο επίκεντρο τής προσοχής, και όλοι με άκουγαν ικανοποιημένοι, κουνώντας τα κεφάλια τους. Ένοιωθα πολύ όμορφα, επειδή είχα γύρω μου ανθρώπους που ήταν πρόθυμοι ν' ακούσουν, να συζητήσουν, και να συμμεριστούν τις απόψεις μου. Έτσι, στην επιστροφή, είχα την πεποίθηση πως αυτές οι συναθροίσεις είναι πολύ ΄΄εποικοδομητικές΄΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο.

Αυξάνοντας την επαφή

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Όσο περνούσε ο καιρός, όλο και περισσότερο συμμεριζόμουν την πίστη τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Κάθε εβδομάδα, έφευγα (μόνιμα πλέον), από τα μαθήματα τού σχολείου, και πήγαινα μαζί με το Νίκο, στις συναθροίσεις τους. Αλλά και τα απογεύματα τις Κυριακές, έπαψα να βγαίνω βόλτα με τους φίλους μου, και πήγαινα στη συνάθροιση τής Κυριακής. Και ενώ ως Ορθόδοξος δεν δαπανούσα ούτε μια ώρα την εβδομάδα για να πλησιάσω τον Θεό, τώρα πια, δαπανούσα τουλάχιστον 5 ώρες την εβδομάδα παρακολουθώντας τις συνάξεις μιας άγνωστης ως χθες θρησκείας.

Κάποια από αυτές τις ημέρες, ο Νίκος με πήρε στο σπίτι του, και μου γνώρισε την οικογένειά του. Η μητέρα του ήταν ανάπηρη, και είχε χάσει κάποιες συναθροίσεις, όπως και η ηλικιωμένη γιαγιά του. Έτσι, δεν τις είχα συναντήσει ξανά. Ήταν δυο φιλόξενες γυναίκες, που χαίρονταν να προσφέρουν συνεχώς ό,τι μπορούσαν, για να ευχαριστήσουν τον επισκέπτη, και μιλούσαν συνεχώς για το Θεό. Φαινόταν φυσικό, πώς μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον, ο Νίκος είχε αποκτήσει αγάπη για το Θεό.

Οι επισκέψεις μου στο σπίτι, έγιναν συχνότερες, και κάθε φορά, ένοιωθα πως γνώριζα όλο και περισσότερο το Θεό και τους σκοπούς Του. Ενώ στην αρχή έβλεπα με σκεπτικισμό τα όσα μου έλεγε ο Νίκος και του ζητούσα αποδείξεις, τώρα πια, δεχόμουν ό,τι μου έλεγε, χωρίς πλήρη έλεγχο. Τώρα πια, ο σκεπτικισμός μου είχε στραφεί σε κάθε άλλη πηγή πληροφοριών, εκτός από την οργάνωση τής Σκοπιάς.

Σε αυτό, είχε συμβάλει και η μέθοδος διδασκαλίας τού Νίκου. Όταν τον ρωτούσα κάτι, μου απαντούσε πρόθυμα, αλλά δεν σταματούσε εκεί. Αμέσως μου έλεγε και τα επιχειρήματα που του είχαν φέρει γι' αυτό το θέμα, κατά καιρούς διάφοροι Ορθόδοξοι, και συνέχιζε για να τα αναιρέσει. Έτσι, μου έδινε την εντύπωση πως είχα μια ολοκληρωμένη εικόνα τού θέματος, ΄΄και από τις δύο μεριές΄΄, και εδραίωνε στη σκέψη μου τη δική του άποψη.

Μία ημέρα, μου πρότεινε να αρχίσουμε μία συστηματική ΄΄Γραφική Μελέτη΄΄ στο σπίτι του. Εγώ δέχτηκα με χαρά, και από τότε σε κάθε κενό τού σχολείου, πηγαίναμε στο σπίτι του, και μελετούσαμε. Στην πραγματικότητα όμως, δεν ήταν η μελέτη μας άμεσα από την Αγία Γραφή αλλά από κάποιο βιβλίο. Ο Νίκος χαιρόταν να βλέπει τη σταθερή μου πρόοδο ΄΄στην αλήθεια΄΄, (όπως ονόμαζαν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ την πίστη τους).

Σιγά σιγά, εγκατέλειψα όλα σχεδόν τα χόμπι μου, εκτός από το σκάκι. Και εγώ και ο Νίκος, παίζαμε περίπου το ίδιο καλά, και έτσι παίζαμε συχνά. Τις υπόλοιπες ώρες μου όμως, τις περνούσα μελετώντας τα βιβλία και τα περιοδικά τής Σκοπιάς. Τα θεωρούσα ΄΄**πνευματική τροφή**΄΄ από το Θεό, μέσω τού ΄΄**Πιστού και Φρόνιμου Δούλου**΄΄**,** δηλαδή τών ΄΄**Χρισμένων**΄΄ τής οργάνωσης. Με είχαν πείσει, πως όλη αυτή η παγκόσμια εκδοτική και ευαγγελιστική εκστρατεία τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, μαζί με τους ΄΄**καλούς καρπούς** ΄΄ τους, ήταν αλάνθαστη απόδειξη πως είναι ΄΄**η οργάνωση τού Θεού**΄΄**,** επειδή ΄΄**πάντα ο Θεός πολιτευόταν με μία οργάνωση**΄΄**.** Σιγά σιγά, είχα

υιοθετήσει και χρησιμοποιούσα κι εγώ, όλη αυτή την ορολογία που χρησιμοποιούσαν και οι ΄΄Μάρτυρες΄΄. Ονόμαζα την πίστη τους: **΄΄Η αλήθεια΄΄.** Τους έλεγα: **΄΄αδελφούς΄΄,** (αν και αυτοί δεν με αποκαλούσαν ακόμα έτσι). Ονόμαζα όλους τους άλλους που δεν ήταν ΄΄Μάρτυρες΄΄: **΄΄κοσμικούς΄΄,** ή **΄΄άπιστους΄΄.** Με λίγα λόγια, ένοιωθα πως ήδη ανήκα κι εγώ σε μια ειδική ΄΄ελίτ΄΄ προνομιούχων εκλεκτών, οι οποίοι θα επιζούσαν από την **΄΄καταστροφή τού Αρμαγεδδώνα.΄΄**

Κάποια μέρα, ακολούθησα την οικογένεια τού Νίκου σε μια συνέλευση, σ' έναν ιδιόκτητο χώρο στη Μαλακάσα. Χιλιάδες ΄΄Μάρτυρες΄΄ πλημμύριζαν το χώρο, και όλη η ημέρα πέρασε μέσα σε κατάνυξη, ακούγοντας μία ατελείωτη σειρά ομιλιών, επιδείξεων και θεατρικών έργων. Εκείνο το απόγευμα, γύρισα στο σπίτι μου ΄΄χορτάτος΄΄. Έτσι, είχα νιώσει, και όταν άκουσα τις ομιλίες ενός **΄΄περιοδεύοντος επισκόπου**΄΄ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Μέσα μου, υπήρχε ήδη η απόφαση, πως όταν θα ξεπερνούσα τους φόβους και τις αδυναμίες μου, θα γινόμουν κι εγώ ΄΄Μάρτυς τού Ιεχωβά΄΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8ο.

Τα πρώτα προβλήματα

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Οι ΄΄Μάρτυρες΄΄, με είχαν συμβουλέψει να κρατήσω μυστικές τις επαφές μας, **΄΄ώσπου να εδραιωθώ στην πίστη΄΄,** ώσπου **΄΄να ριζώσει στην καρδιά μου ο σπόρος τής αληθείας΄΄,** επειδή αλλιώς, **΄΄ο Διάβολος θα έπαιρνε το σπόρο και θα χανόμουν΄΄.** Με είχαν προειδοποιήσει πως **΄΄οι εχθροί τού ανθρώπου θα είναι οι άνθρωποι τού σπιτιού του΄΄,** και πως κάποια στιγμή, θα είχα **΄΄διωγμό΄΄** για χάρη τής πίστης ΄΄μου΄΄. Εγώ στην αρχή δεν έλεγα τίποτα σε άλλους. Ντρεπόμουν άλλωστε. Τι θα έλεγε ο κόσμος αν μάθαιναν πως κάνω παρέα με τους ΄΄Μάρτυρες΄΄; Αργότερα όμως, θυμόμουν τα λόγια τού Κυρίου: **΄΄Όποιος ντραπεί να με ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους, θα ντραπώ κι εγώ να τον ομολογήσω μπροστά στον Πατέρα μου΄΄.** Αυτό, με έκανε σιγά σιγά, ν' αλλάζω απόψεις, ώσπου με τον καιρό η ντροπή και η δειλία έγιναν θάρρος, και το θάρρος, έγινε υπερβάλλων ενθουσιασμός. Όσο περισσότερα μάθαινα, τόσο περισσότερο ενθουσιαζόμουν, και ήθελα να μοιρασθώ με τους δικούς μου ανθρώπους τις καινούργιες μου απόψεις. Τώρα πια, μπορούσα να καταλάβω καλά πώς ένοιωθε και ο Νίκος, και έκανε τόσο αγώνα για την πίστη του.

Κάποιο βράδυ, μετά από μία γεμάτη **΄΄ευλογίες΄΄** (όπως έλεγα) βραδιά, αφού είχα δαπανήσει αρκετές ώρες διδασκαλίας με τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, γύρισα σπίτι ενθουσιασμένος, και αγνοώντας τις προειδοποιήσεις, άρχισα να μιλάω στην έκπληκτη μητέρα μου.

Ήταν ένα εξαιρετικά βροχερό βράδυ, μα εγώ είχα τόση ευφορία, που ούτε το πρόσεξα σχεδόν. Μπαίνοντας στο σπίτι, σιγοτραγουδούσα κάποιον από τους ύμνους τών ΄΄Μαρτύρων΄΄.

-Σήμερα πέρασα πολύ όμορφα! φώναξα στη μητέρα μου, καθώς έβγαζα το αδιάβροχό μου. **...δεν είχα σχολείο, και πήγα με το Νίκο!**

-Γιατί δεν είχατε σχολείο; ρώτησε εκείνη.

-Είχαν απεργία οι καθηγητές. απάντησα.

-Και πού πήγες με το Νίκο; ξαναρώτησε.

-Στην εκκλησία τών ΄΄Μαρτύρων τού Ιεχωβά΄΄! απάντησα με τον πιο φυσικό τρόπο. **...Δεν ξέρεις πόσα πράγματα μαθαίνω εκεί!**

-Τι; Έχεις ξαναπάει;

-Ναι! Πολλές φορές! Όταν θα έρθεις, θα δεις τι όμορφα που είναι!

Τα τελευταία αυτά λόγια, τα είπα μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο κραυγών και ακατάληπτων ήχων που έβγαιναν από το στόμα της. Προσπαθούσα να της μιλήσω λογικά, όμως δεν έβγαινε αποτέλεσμα. Ήταν εκτός εαυτού.

-Δεν θα ξαναπάς εκεί ποτέ! ξεχώρισα να λέει ανάμεσα σε άλλα.

-Εγώ το πήρα απόφαση! Θα γίνω ΄΄Μάρτυς τού Ιεχωβά΄΄! ΄΄Πρέπει να πειθαρχούμε στον Θεό μάλλον, παρά στους ανθρώπους.΄΄

-Ορθόδοξος γεννήθηκες, Ορθόδοξος θα πεθάνεις! φώναξε.

-Επειδή ακριβώς δεν θέλω να πεθάνω, θα πάψω να είμαι Ορθόδοξος! Τώρα θυμήθηκες την Ορθοδοξία; Τι με δίδαξες για το Θεό τόσα χρόνια; Τίποτα! Και τώρα που βρήκα την αλήθεια θα μ' εμποδίσεις;

Την ώρα εκείνη μπήκε μέσα ο πατέρας μου.

-Γιατί φωνάζετε; ρώτησε.

-Θέλει να γίνει Γεχωβίτης! φώναξε η μητέρα μου με κλάματα.

-Τι; Καλύτερα να γίνεις τραβεστί! Αν τολμήσεις να γίνεις Χιλιαστής θα σε αποκληρώσω! είπε εκείνος νευριασμένος.

-Δεν μ' ενδιαφέρουν τα λεφτά σου! Εγώ διάλεξα το δρόμο μου! είπα.

-Αν γίνεις Χιλιαστής, να φύγεις από το σπίτι μου! φώναξε για να με φοβίσει.

Αισθάνθηκα το αίμα μου να βράζει. Ήταν η στιγμή τής δοκιμασίας, η στιγμή τής απόφασης. Τότε στ' αυτιά μου αντήχησαν τα λόγια τού Κυρίου: ΄΄**Όποιος αφήσει μητέρα ή πατέρα ή αδέλφια ή σπίτι για χάρη μου, θα πάρει και σ' αυτή τη ζωή και στην άλλη πολλαπλάσια΄΄.**

Με δάκρυα, φόρεσα το αδιάβροχό μου, τους χαιρέτησα καθώς η μητέρα μου έκλαιγε, και βγήκα από το σπίτι. Περπατούσα στη δυνατή βροχή χωρίς ομπρέλα, και σκεφτόμουν. Πόσο δίκιο είχαν όλοι αυτοί οι ΄΄Μάρτυρες΄΄! Μου είχαν πει να μη μιλήσω ακόμα, αλλά εγώ δεν άκουσα. Μου είχαν πει πως οι δικοί μου θα εναντιώνονταν στην ΄΄αλήθεια΄΄, μα δεν το περίμενα. Νόμιζα πως τους γνώριζα καλύτερα απ' αυτούς. Κι όμως, βρέθηκα ξαφνικά διωγμένος από τους ίδιους τους γονείς μου!

Αφού βημάτισα πολλή ώρα στη βροχή, κάθισα κουρασμένος και βρεγμένος σ' ένα παγκάκι μιας πλατείας. Πέρασα εκεί τη νύχτα καθιστός, ανησυχώντας για το πώς θα αισθάνονταν η μητέρα μου και ο πατέρας μου, και ζητώντας από το Θεό βοήθεια.

Δεν ήμουν όμως ο μόνος που αγωνιούσε εκείνη τη νύχτα. Όταν η μητέρα μου συνήλθε από το θυμό της και κατάλαβε το λάθος τους, άρχισε να ανησυχεί για το πού μπορεί να πήγα μέσα στη βροχή και τη νύχτα. Το πρώτο που σκέφτηκε, ήταν να βρει από τον κατάλογο το τηλέφωνο τού Νίκου, και αμέσως τηλεφώνησε κλαίγοντας στο σπίτι του. Σήκωσε το τηλέφωνο η μητέρα του, και όταν ρώτησε ποιος είναι, άκουσε μία συγχυσμένη φωνή.

-Είμαι η μητέρα τού Γιώργου! Πού είναι το παιδί μου; Πού τον έχετε;

-Δεν καταλαβαίνω τι λέτε! απάντησε η μητέρα τού Νίκου.

Η μητέρα μου τής διηγήθηκε τι συνέβει, και αφού απείλησε και παραπονέθηκε, τελείωσε με αυτά τα λόγια:

-Εμένα το παιδί μου ήταν καλό! Τώρα εξ' αιτίας σας έφυγε από το σπίτι. Θέλω να μου βρείτε πού είναι!

Η μητέρα τού Νίκου, αφού τη διαβεβαίωσε πως δεν ήμουν εκεί, της μίλησε καθησυχαστικά, και της είπε πως μόλις θα με έβλεπαν, θα με έστελναν στο σπίτι μου. Όμως ως το πρωί, δεν γύρισα πίσω, και στο μεταξύ όλοι ανησυχούσαν.

Το πρωί, αποφάσισα να πάω να δω τι κάνει η μητέρα μου. (Ο πατέρας μου ήταν στη δουλειά). Μόλις με είδε, με αγκάλιασε κλαίγοντας, και μου διηγήθηκε τι είχε συμβεί. Εγώ, τηλεφώνησα αμέσως στο σπίτι τού Νίκου για να μην ανησυχούν. Κατόπιν, ξεκαθάρισα στη μητέρα μου πως είμαι ενήλικος και ελεύθερος να διαλέξω την μελλοντική μου πορεία, και πως δεν θα μου ξαναμιλούσε για το θέμα τής θρησκείας. Εκείνη, μου ζήτησε μόνο μία χάρη. Μου είπε πως θα ήθελε να φωνάξει έναν αρχιμανδρίτη συγγενή μας, για να με βοηθήσει να δω το λάθος μου, και αν δεν με έπειθε, θα ήμουν ελεύθερος να κάνω ό,τι θεωρούσα σωστό. Ήταν μία δίκαιη και σωστή αίτηση, γι' αυτό τη δέχτηκα με χαρά. Και ο πατέρας μου όμως, δεν έφερε αντίρρηση. Συνέχισα λοιπόν τις ΄΄Χριστιανικές΄΄ μου δραστηριότητες, ελεύθερα πλέον, έχοντας μία ενδόμυχη χαρά, πως δοκιμάστηκα χάριν τού Χριστού, και ξεπέρασα επιτυχώς αυτή την πρώτη δοκιμασία.

Η ημέρα που θα ερχόταν ο αρχιμανδρίτης συγγενής μου έφθασε. Εγώ τον περίμενα με την Αγία Γραφή στο τραπέζι, και η μητέρα μου έτριβε τα χέρια της χαρούμενη, βέβαιη πως εκείνη την ημέρα θα σταματούσα κάθε επαφή με τους ΄΄Μάρτυρες΄΄.

Εκείνος κάθισε, και άρχισε με τους γονείς μου κοινωνική συζήτηση. Ήταν φυσικό, μια και είχαν χρόνια να συναντηθούν. Με ρώτησε για το σχολείο μου, για τη δουλειά μου, και για οτιδήποτε άλλο, εκτός από το θέμα τής πίστεως. Έψαχνα απεγνωσμένα να βρω κάποιο κενό, για ν' αρχίσω μαζί του Χριστιανική συζήτηση, όμως δε μου άφηνε ευκαιρία για κάτι τέτοιο. Αφού πέρασαν αρκετά λεπτά, και εξέθεσαν με τους γονείς μου όλη τους την οικογενειακή κατάσταση, πήρα το θάρρος να ρωτήσω:

-Πάτερ, τι γνώμη έχετε για την Αγία Γραφή;

-Τι τα θέλεις αυτά τώρα; Εδώ έχουμε τόσον καιρό να ειδωθούμε! Αν θέλεις ν' ακούσεις το ευαγγέλιο, πήγαινε στην εκκλησία. απάντησε, αφήνοντάς μας όλους άναυδους.

Δεν πίστευα στ' αυτιά μου. Ένας θεωρούμενος αιρετικός άνθρωπος, ο Νίκος, δεν έπαυε να μιλάει για το Θεό, και η πίστη του επηρέαζε όλες του τις ενέργειες. Και τώρα, είχα εδώ μπροστά μου, έναν θεωρούμενο λειτουργό τού Θεού, ο οποίος έβλεπε την Αγία Γραφή ως ανάξιο θέμα για συζήτηση.

Παρά την απάντησή του, σε λίγο πήρα το θάρρος να τον ρωτήσω κάτι ακόμα για την Ορθόδοξη πίστη. Η απάντησή του, μου έκοψε πλέον κάθε παραπέρα επιθυμία για συζήτηση:

-Τι τα θέλεις αυτά τώρα; Άσε ρε παιδί μου τώρα την Αγία Γραφή! Εδώ έχουμε άλλη συζήτηση!

Αυτή τη φορά, είδα τη μητέρα μου και τον πατέρα μου να κατσουφιάζουν. Άρχισαν να καταλαβαίνουν, πως το να είναι κάποιος πρεσβύτερος, δεν εγγυάται την αγάπη του προς το Θεό.

Όταν ο αρχιμανδρίτης έφυγε, η μητέρα μου έμεινε να με κοιτάει με απελπισμένο βλέμμα, μια και δεν είχα καταφέρει να του αποσπάσω ούτε μία λέξη για το Θεό.

-Προφανώς δεν θέλει να παίρνει ΄΄δουλειά΄΄ για το σπίτι! είπα ειρωνικά. **...Φαίνεται πως θεωρεί το Χριστιανισμό επάγγελμα.**

Αυτή ήταν η καταλληλότερη στιγμή, για ν' αρχίσω να μιλάω στη μητέρα μου για την πίστη τής Σκοπιάς. Της μίλησα για τους ανθρώπους εκείνους που χαίρονταν ν' ακούνε ερωτήσεις για το Θεό και να τις συζητάνε, και που χρησιμοποιούν την Αγία Γραφή σε κάθε τους συζήτηση. Της ζήτησα να μελετήσει την Αγία Γραφή μαζί μου, και θα της έδειχνα γιατί δεν σύμφερε τον παπά να συζητήσουμε για την Αγία Γραφή. Εκείνη δέχτηκε, περισσότερο ΄΄για να δει με τι ασχολούμαι, και τι μου λένε εκεί που πάω΄΄. Έτσι, από εκείνη την ημέρα, άρχισα να μεταδίδω και στη μητέρα μου, τα όσα είχα μάθει από το Νίκο. Και η οικογένεια τού Νίκου όμως, δεν είχε μείνει αδρανής. Η μητέρα του, τηλεφωνούσε συχνά στη δική μου, και ο Νίκος ερχόταν συχνά στο σπίτι μου, και της μιλούσε για τη θρησκεία του. Κάθε τόσο, η μητέρα μου έλεγε: **΄΄Καλό παιδί ο Νίκος! Το μόνο κακό, που είναι Μάρτυρας΄΄.** Αυτό το έλεγε, ως τον καιρό που έπαψε να θεωρεί τους ΄΄Μάρτυρες΄΄ αιρετικούς.

Όσο για μένα, δεν κρατιόμουν πλέον. Είχα πάρει τη νέα μου πίστη πολύ ζεστά. Ήθελα να συμμετέχω σε όλες τις δραστηριότητες τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Εκτός από τις συναθροίσεις που σπάνια έχανα, άρχισα να βγαίνω και στο ΄΄έργο΄΄, δηλαδή στην εκστρατεία διακήρυξης τού ΄΄ευαγγελίου΄΄ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, κυρίως από πόρτα σε πόρτα. Ο Νίκος, φρόντισε να με διδάξει ό,τι χρειαζόμουν γι αυτό, ακολουθώντας τις κατευθύνσεις τής σχολής τής οργάνωσης, και το παράδειγμα και τους τρόπους αυτών που τον είχαν μάθει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο.

Καλώντας κι άλλους στον ιστό

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Από πολύ μικρός, ακολουθούσα άλλους στο ΄΄έργο΄΄ από πόρτα σε πόρτα. Στην αρχή, μόνο παρατηρούσα τους άλλους, καθώς άρχιζαν μία συζήτηση με τον οικοδεσπότη, και μιλούσα όταν μου έδιναν το λόγο. Βέβαια είχα παρατηρήσει πολλές επιδείξεις στη ΄΄σχολή΄΄ τής Σκοπιάς, και είχα πάρει μέρος σε πολλές απ' αυτές, στην πραγματικότητα όμως, δεν είχα το κουράγιο να ξεκινήσω μόνος μου μία συζήτηση με κάποιον άγνωστο. Αυτό όμως, άλλαξε, όταν κάποια Κυριακή, θα συνεργαζόμουν με τον περιοδεύοντα ΄΄**επίσκοπο΄΄ περιοχής** τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Αυτός, ερχόταν κατά διαστήματα για να ελέγξει, και να προωθήσει τη δραστηριότητα τής τοπικής συνάθροισης. Στην αρμοδιότητά του, είχε 20 περίπου τέτοιες συνάξεις, τις οποίες επισκεπτόταν κατά σειράν, φιλοξενούμενος από τους τοπικούς ΄΄Μάρτυρες΄΄, και παίρνοντας ένα ελάχιστο επίδομα από την οργάνωση, για να ζει. Αυτοί οι άνθρωποι, άλλαζαν κατά διαστήματα, και συνήθως είχαν μαζί τους και τη γυναίκα τους, που ήταν εξ' ίσου καταρτισμένη.

Για τον άνθρωπο αυτό, έτρεφα ιδιαίτερη συμπάθεια, καθώς ήταν και μακρινός συγγενής μου, και πάντοτε η μητέρα μου τον ανέφερε ως παράδειγμα προς μίμησιν. Τον θαύμαζα, και τον ζήλευα (με την καλή έννοια). Σκεφτόμουν πως αυτός είναι πραγματικά ΄΄πνευματικός αδελφός΄΄. Και λέγοντας ΄΄πνευματικός΄΄, εννοούσα (όπως και οι περισσότεροι Προτεστάντες), τον άνθρωπο εκείνο που γνώριζε πολλά, και τα μετέδιδε με ευφράδεια στους άλλους, κάτι εντελώς άσχετο με την ορθόδοξη έννοια τού όρου.

Μετά από τη μελέτη ενός εδαφίου, (τού **εδαφίου τής ημέρας**), κατά την ερμηνεία τής Σκοπιάς, έγινε ανάλυση για το τι θα προσφέραμε εκείνη την ημέρα στις πόρτες, και ακούστηκαν παραδείγματα παρουσιάσεων. Δεν το γνώριζα τότε, αλλά όλα αυτά, ήταν μελετημένα μαθήματα μάρκετινγκ, όπως και τα μαθήματα ΄΄**σχολής**΄΄ και ΄΄**θεοκρατικής διακονίας**΄΄ κάθε Πέμπτη. Τέλος, ξεκινήσαμε για να μοιράσουμε ΄΄τα προϊόντα΄΄ μας στους ΄΄τομείς΄΄ μας. Τομέας, λεγόταν το τμήμα εκείνο τής περιοχής μας, που είχαμε αναλάβει να ΄΄ευαγγελίσουμε΄΄.

Στο δρόμο πού περπατούσαμε, συζητήσαμε πολλά. Δεν παραλείψαμε να μιλήσουμε και σε κάποιον στην αρχή τής διαδρομής μας, ώστε να μετρηθεί και ο χρόνος τού βαδίσματος ως **χρόνος έργου**, μια και έπρεπε να καταγραφεί στην μηνιαία (τότε) έκθεσή μας.

Φτάνοντας στη μεγάλη εργατική πολυκατοικία που είχα αναλάβει, σταθήκαμε έξω από την κλειστή πόρτα, και υποκριθήκαμε πως χτυπάμε κάποιο από τα κουδούνια. Το κάναμε αυτό πολλές φορές, ώσπου κάποιος βγαίνοντας μας άνοιξε την πόρτα. Μπήκαμε στο ασανσέρ, και ώσπου να φτάσουμε στον 10 και τελευταίο όροφο, σχεδιάσαμε γρήγορα σε ένα πλαίσιο, τη θέση τών 20 διαμερισμάτων τής πολυκατοικίας, ώστε σε κάθε ΄΄κουτάκι΄΄, να σημειώσουμε μετά τις επιδόσεις μας, δηλαδή αν ο άνθρωπος έλειπε, αν συζητήσαμε, αν πήρε φυλλάδιο, βιβλίο ή περιοδικό, αν ήταν φιλικός ή εχθρικός, το όνομά του, ή ό,τι στοιχείο μαζέψαμε γι' αυτόν. Κατόπιν, θα κρατούσαμε αυτές τις πληροφορίες σε μονιμότερο αρχείο, στο: ΄΄**Αρχείο έργου κατ' οίκον΄΄.** Αυτό το δελτίο, θα μας θύμιζε την επόμενη φορά τι είχαμε συναντήσει εκεί, ώστε να έχουμε αποτελεσματικότερες ΄΄**επανεπισκέψεις΄΄.**

Χτυπώντας τις πόρτες τών πάνω ορόφων, υπήρχαν αρκετοί απόντες, και οι υπόλοιποι ήταν εντελώς αδιάφοροι. Όμως, ο συνοδός μου είχε ένα ακόμα πρόβλημα εκτός από

το να χτυπάει πόρτες. Είχε βαλθεί να με πείσει να μιλάω κι εγώ στους οικοδεσπότες. Κι εγώ ήθελα, αλλά ντρεπόμουν. Σε κάποια πόρτα μάλιστα, αφού συνεννοηθήκαμε να μιλήσω εγώ, όταν ο οικοδεσπότης βγήκε, έμεινα να τον κοιτάζω, χωρίς να πω λέξη. Ευτυχώς ο ΄΄Περιοχής΄΄ επενέβει, και μίλησε εκείνος. Τότε, δοκίμασε ένα άλλο τέχνασμα. Θα μιλούσε εκείνος πρώτα, και μετά θα συνέχιζα εγώ. Έτσι και έγινε. Μόλις κάποια γυναίκα άνοιξε την πόρτα της, εκείνος συστήθηκε, και αφού έκανε έναν σύντομο πρόλογο είπε:

-Ο φίλος μου από εδώ, έχει κάτι να σας δείξει.

Εγώ, πράγματι, παρουσίασα τα περιοδικά που κρατούσα, και τα πήγα καλά. Κάναμε το ίδιο και σε άλλες πόρτες καθώς κατεβαίναμε. (Στις πολυκατοικίες κατεβαίναμε πάντοτε από πάνω προς τα κάτω, έτσι ώστε αν έβγαινε κάποιος φανατικός με άγριες διαθέσεις, να έχουμε την έξοδο ανοιχτή μπροστά μας. Εάν αρχίζαμε από κάτω, θα μπορούσαμε να αποκλειστούμε στους πάνω ορόφους, από τους κάτω που θα μας είχαν ήδη δει. Άλλωστε, ήταν πιο ξεκούραστο να κατεβαίνουμε, παρά να ανεβαίνουμε).

Φθάνοντας στους κάτω ορόφους, είχα ήδη πάρει θάρρος, και μιλούσα πλέον εντελώς μόνος μου. Είχα μάλιστα πολλή χαρά, επειδή είχα δώσει πολλά περιοδικά, και ένα βιβλίο. Περισσότερο ικανοποιημένος όμως, φαινόταν ο συνοδός μου, που έβλεπε έναν ακόμα ΄΄ευαγγελιζόμενο΄΄, να γίνεται αυτοδύναμος στο να χτυπάει τις πόρτες.

Από τότε, έβγαινα συχνότερα στο έργο, και μάλιστα έπαιρνα μαζί μου λιγότερο έμπειρους, και αναλάμβανα να τους μάθω να κάνουν ΄΄παρουσίαση΄΄ μόνοι τους στις πόρτες, χρησιμοποιώντας τη μέθοδο με την οποία έμαθα κι εγώ. Έτσι έμαθα και στον φίλο μου το Γιώργο να κάνει παρουσιάσεις.

Είχα από μικρός ένα χόμπι. Μου άρεσε το Σκάκι, και συχνά διοργανώναμε μικρά ΄΄πρωταθλήματα΄΄ στη γειτονιά μου, με τους φίλους μου. Εκείνο τον καιρό που άρχισα να βγαίνω συχνότερα στο έργο, ήμουν γραμμένος σε κάποια ερασιτεχνική ομάδα, και πήγαινα κάπου κάπου και έπαιζα. Εκείνη τη χρονιά, η ομάδα ανέβηκε στη 2η κατηγορία, και έπρεπε να δίνει 10 αγώνες κάθε Κυριακή. Έτσι, άρχισα κι εγώ να συμμετέχω επίσημα στις διοργανώσεις. Τις μισές Κυριακές που οι αγώνες γίνονταν σε ξένη έδρα πήγαινα στο έργο, και τις άλλες μισές που γίνονταν στην έδρα μας, πήγαινα στο Σκακιστικό όμιλο.

Κάποια Κυριακή, η μητέρα μου, μου είπε:

-Πώς μπορείς να αφήνεις το ΄΄έργο τού Θεού΄΄ και να ξοδεύεις τις Κυριακές σου στο Σκάκι;

Εγώ δικαιολογήθηκα πως είχα κι εγώ ανάγκη διασκέδασης, και πως πήγαινα στο έργο δύο Κυριακές το μήνα. Μέσα μου όμως, ένοιωσα να γίνεται πραγματική πάλη.

Δεν αισθανόμουν καλά να γνωρίζω πως τόσος κόσμος γύρω μου θα χανόταν στον Αρμαγεδδώνα, κι εγώ αντί να τους προειδοποιήσω θα καθόμουν να παίζω Σκάκι.

Έτσι, πήρα τη μεγάλη απόφαση, και αποχώρησα από την ομάδα. Τώρα πλέον, κάθε Κυριακή και κάθε Σάββατο, πήγαινα τα πρωινά στο ΄΄ξεκίνημα΄΄, και μετά στο έργο. Με τον τρόπο αυτό, η μητέρα μου είχε καταφέρει να με απομονώσει από τυχόν κακές

παρέες, που θα μπορούσα να έχω στον Σκακιστικό όμιλο, και να με στρέψει σε πνευματικά ωφέλιμες δραστηριότητες. Σιγά σιγά, όλες μου οι άλλες δραστηριότητες έπαψαν, και αφιέρωνα τον λιγοστό μου ελεύθερο χρόνο στο ΄΄έργο΄΄. Το μόνο χόμπι που κράτησα, ήταν η μελέτη επιστημονικών εντύπων, κάτι που αργότερα θα με βοηθούσε πολύ στην προσέγγιση τού αληθινού Θεού.

Θυμάμαι σε κάποια πόρτα καθώς μιλούσα, με ρώτησε ο οικοδεσπότης:

-Εάν κάποιος σου έδειχνε με αποδείξεις πως η θρησκεία σου είναι λάθος, τι θα έκανες;

-Φυσικά και θα την εγκατέλειπα! είπα με πεποίθηση. **...μήπως εσείς έχετε κάποια τέτοια απόδειξη;** ρώτησα.

Ο άνθρωπος δεν γνώριζε ούτε καν τη δική του θρησκεία, έτσι τον προκάλεσα:

-Αν σας αποδείξω εγώ πως έχετε λάθος θρησκεία θα την εγκαταλείπατε;

-Δεν ενδιαφέρομαι για όλα αυτά! Μου απάντησε, και έτσι τον αφήσαμε. Πράγματι όμως, ήμουν πρόθυμος να εξετάσω το κάθε τι, χωρίς φόβο, εάν οποιοσδήποτε ισχυριζόταν πως θα μπορούσε να μου αποδείξει το λάθος μου. Δεν βρέθηκε όμως κανένας τέτοιος, ούτε τότε, ούτε στα επόμενα χρόνια, κι εγώ αυτό το ερμήνευα ως απόδειξη πως έχω την αληθινή θρησκεία.

Κάποια άλλη φορά, σε κάποιο σπίτι μου είπαν:

-Γιατί ν' ακούσουμε εμείς εσάς, και να μην ακούσετε εσείς εμάς;

-Εντάξει! Σας ακούω λοιπόν! Τι έχετε να μας πείτε; απάντησα. Όμως, οι συνομιλητές μου, έμειναν άναυδοι για ένα ολόκληρο λεπτό, ενώ εγώ περίμενα την απάντησή τους. Προφανώς δεν είχαν τίποτα να πουν.

Όλα αυτά, καθώς και ο κακός τρόπος κάποιων θερμόαιμων φανατικών στα σπίτια, με έπειθαν πως δεν υπήρχε άλλη θρησκεία σωστή σαν τη δική μου. Πίστευα πως διωκόμουν ΄΄για το όνομα τού Ιεχωβά΄΄, και αυτό, επειδή οι διώκτες, δεν είχαν λογικά επιχειρήματα εναντίον μου. Έτσι, αντιδρούσαν με βία και παραλογισμό. Εάν άλλωστε είχαν την αλήθεια, τι απλούστερο υπήρχε από το να με πείσουν;

Στα χρόνια που υπήρξα μέλος αυτής τής οργάνωσης, χτύπησα χιλιάδες πόρτες, και συνάντησα κάθε είδους ανθρώπους. Αυτοί όμως που **δεν** συνάντησα, ήταν οι άνθρωποι που θα μπορούσαν να απαντήσουν στις προκλήσεις μου, και να μου δώσουνε μαθήματα ΄΄αληθείας΄΄ και ΄΄πνευματικότητας΄΄. Αυτοί θ' αργούσαν πολύ ακόμα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10ο.

Δεμένος στον ιστό

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Τις ημέρες εκείνες που πρωτοάρχισα να συμμετέχω στο έργο από πόρτα σε πόρτα, ο Νίκος άρχισε να μου εξηγεί τον τρόπο που κατευθύνεται το έργο από την παγκόσμια οργάνωση τής Σκοπιάς. Μου εξήγησε, πως για να μπορεί η οργάνωση να βλέπει τις ελλείψεις και να κατευθύνει τους ευαγγελιζόμενους, γίνεται κάθε μήνα κάποια στατιστική έκθεση, ώστε να παρακολουθείται η πορεία τού έργου, και να γίνεται το έργο αποτελεσματικότερα. Μου έδειξε κάποιο δελτίο, το οποίο συμπλήρωνε ο κάθε ΄΄Μάρτυρας΄΄, και έδινε στοιχεία για τη μηνιαία δράση του. Εάν λοιπόν ήθελα, μπορούσα κι εγώ να ενημερώνω την οργάνωση με το δελτίο τής δικής μου προσωπικής δράσης, για να βοηθώ στην παγκόσμια στατιστική. Μου είπε επίσης, πως από τη στιγμή εκείνη, θα συμπεριλαμβανόμουν, μεταξύ τών ΄΄ευαγγελιζομένων΄΄. Εκείνο που δεν μου είπε όμως, (και που ούτε ο ίδιος δεν το είχε συνειδητοποιήσει), ήταν πως (ως τον καιρό εκείνο), όταν κάποιος συμπλήρωνε για πρώτη φορά ένα τέτοιο δελτίο, αποδεχόταν την πλήρη υποταγή του στην οργάνωση τής Σκοπιάς. Δεν επιτρεπόταν πλέον να έχει δική του γνώμη, διαφορετική από τής οργάνωσης, σε οποιοδήποτε θέμα πίστεως, ούτε να ενεργεί ανεξάρτητα, ή με τρόπους που η οργάνωση δεν επιδοκίμαζε. Εάν αδιαφορούσε γι' αυτά, και ενεργούσε ή πίστευε διαφορετικά, κρεμόταν από πάνω του το σπαθί τής **΄΄αποκοπής΄΄.** Η αποκοπή του, αποφασιζόταν μετά από μία ή περισσότερες δίκες, από παράνομο θρησκευτικό δικαστήριο, **΄΄κεκλεισμένων τών θυρών΄΄,** έτσι ώστε να μην υπάρχουν θεατές. Αυτό, είναι ό,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί σε έναν ΄΄Μάρτυρα΄΄. Μετά την αποκοπή του από την οργάνωση, (για οποιονδήποτε λόγο), ο άνθρωπος αυτός θα ήταν ένας απόβλητος, στον οποίο δεν επιτρεπόταν ούτε ένα ΄΄γεια σου΄΄ από τους υπολοίπους ΄΄Μάρτυρες΄΄, επί ποινή αποκοπής! Όποιος βρισκόταν στη θέση τού αποκομμένου, θα έχανε ξαφνικά όλους τους φίλους και συγγενείς ΄΄Μάρτυρες΄΄, ακόμα και τους γονείς ή τα παιδιά του, που τυχόν έμεναν σε άλλο σπίτι.

Ίσως ο γάμος του να δεχόταν θανάσιμο πλήγμα, ή να έχανε την εργασία του, αν ο εργοδότης του ήταν ΄΄Μάρτυς΄΄. Μόνο μία μελλοντική επανένταξη στην οργάνωση θα αποκαθιστούσε τη σχέση τών υπολοίπων΄΄Μαρτύρων΄΄με αυτόν.

Και όλα αυτά, επειδή θα είχε γράψει έστω και ένα χαρτάκι με τις στατιστικές τής οργάνωσης.

Αγνοώντας λοιπόν όλα αυτά τα επακόλουθα, άρχισα κι εγώ να δίνω το δελτίο έργου μου. Άλλωστε, τον καιρό εκείνο, και για πολλά χρόνια ακόμα, θα έβλεπα την οργάνωση αυτή, ως ΄΄τη στοργική οργάνωση τού Θεού΄΄. Θα αργούσα πολύ να γνωρίσω το αληθινό της πρόσωπο.

Σε κάποια συνάθροιση, με πλησίασε ένας ΄΄πρεσβύτερος΄΄, και με ρώτησε αν θα ήθελα να γραφτώ κι εγώ στη **΄΄σχολή΄΄.** Δέχτηκα την πρόσκληση, και έτσι μου δόθηκε μία ειδοποίηση που με καλούσε να εκφωνήσω την πρώτη μου ομιλία για λίγα λεπτά, και να διαβάσω και να εξηγήσω ένα κομμάτι τής Αγίας Γραφής. Η σχολή αυτή, είχε σκοπό να εκπαιδεύσει ΄΄κήρυκες΄΄ και ΄΄ευαγγελιστές΄΄ για την οργάνωση. Αναθέτονταν στους σπουδαστές μικρές ομιλίες, και κατόπιν γινόταν η διόρθωση και οι υποδείξεις από κάποιον ΄΄πρεσβύτερο΄΄. Η συνάθροιση αυτή, γινόταν κάθε Πέμπτη, και κρατούσε δύο ώρες μαζί με μία άλλη, την εξέταση τής **΄΄διακονίας΄΄,** ενός μικρού εσωτερικού εντύπου, που δινόταν μόνο στους ευαγγελιζομένους. Την Κυριακή μαζεύονταν όλοι, για να μελετήσουν τη **Σκοπιά,** (το βασικό περιοδικό τής Οργάνωσης), και ν' ακούσουν τη **Δημόσια Ομιλία** τής εβδομάδος. Την Τρίτη,

γινόταν η **μελέτη βιβλίου,** (σε μια τέτοια συνάθροιση είχα πρωτοπάει), όπου μαζεύονταν λίγοι μόνο, σε μια πιο οικογενειακή ατμόσφαιρα, επειδή γινόταν ξεχωριστά σε 3 ομάδες, στις οποίες είχαν χωριστεί οι τοπικοί ΄΄Μάρτυρες΄΄.

Την προσδιορισμένη ημέρα, πήγα προετοιμασμένος για την ομιλία με κάποιες σημειώσεις, παρμένες από τεύχη τής Σκοπιάς, για το κείμενο που θα διάβαζα. Ένοιωσα μεγάλη αμηχανία όταν βρέθηκα μπροστά στο μικρόφωνο, και είδα 60 ζευγάρια μάτια να με κοιτάζουν. Ευτυχώς όμως, εκτός από κάποια λάθη στην ανάγνωση, όλα πήγαν καλά. Τελείωσα ένα λεπτό πριν την ώρα μου, κι έτσι το ξυπνητήρι χτύπησε καθυστερημένα. (Με αυτό έλεγχε ο πρεσβύτερος το χρόνο). Ύστερα, ανέβηκε στο αναλόγιο ο εξεταστής μου, και μου σημείωσε στο ΄΄δελτίο συμβουλής΄΄ ένα ΄΄Κ΄΄, δηλαδή: ΄΄καλός΄΄ σε κάποιο σημείο που εξεταζόμουν, και ένα: ΄΄Ε΄΄, δηλαδή: ΄΄Εργαστείτε σ' αυτό΄΄, σε κάποιο άλλο σημείο εξέτασης. Μετά τις πρώτες ομιλίες που μου είχαν αναθέσει την ανάγνωση, οι επόμενες ομιλίες που μου δόθηκαν, ήταν συντομότερες, αλλά δυσκολότερες, επειδή έπρεπε να αναπτύξω ένα θέμα σύντομα, χωρίς να διαβάζω, αλλά ΄΄απ' έξω΄΄, με εξαίρεση τα Αγιογραφικά εδάφια. Σύντομα έπαψα να αισθάνομαι ΄΄τρακ΄΄, και τις εκφωνούσα με άνεση, ακόμα και χωρίς σημειώσεις.

Σε όλο αυτό το διάστημα, δεν έπαψα να μελετάω με τη μητέρα μου κάποιο βιβλίο τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, και η μητέρα μου είχε αποδεχθεί ήδη τα όσα πίστευα κι εγώ. Με παρακινούσε μάλιστα, να ΄΄προοδεύω στην οργάνωση΄΄. Όσο για τον πατέρα μου, είχε αρχίσει κι αυτός να εκδηλώνει ενδιαφέρον, παρακινούμενος από την αλλαγή τής μητέρας μου.

Στην αρχή για να δουν κάποια ομιλία μου, και αργότερα από ενδιαφέρον, άρχισαν οι γονείς μου σιγά σιγά να παρακολουθούν τις συναθροίσεις. Σύντομα, απέκτησαν εκεί γνωριμίες, και το ενδιαφέρον τους εντάθηκε. Σε λίγο καιρό, άρχισαν να συμπληρώνουν κι εκείνοι ΄΄δελτίο ευαγγελιζομένου΄΄, και να μιλούν σε άλλους. Στον 2ο χρόνο τής επαφής μου με τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, κάναμε και οι τρεις μας το ΄΄**βάπτισμα αφιέρωσης**΄΄ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄.

Αν και είχαμε βαπτισθεί στην Ορθόδοξη Εκκλησία, πιστεύαμε πως το βάπτισμα εκείνο ήταν άκυρο, επειδή τότε ήμασταν μωρά, και δεν καταλαβαίναμε.

-Ένα μωρό, δεν έχει γνώση τής ΄΄αφιέρωσής΄΄ του! μας είχαν πει, και μας έδειχναν το εδάφιο στο **Ματθαίος κη΄19, 20: ΄΄Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα τού Πατρός, και τού Υιού, και τού Αγίου Πνεύματος. Διδάσκοντες αυτούς, να φυλάτωσι πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς...΄΄**

Και μας τόνιζαν:

-Πρώτα μαθητεύεσαι, και μετά βαπτίζεσαι!

Κι εμείς, σαν εντελώς αγράμματοι, δεν καθίσαμε ποτέ ν' αναλύσουμε γραμματικά αυτό το εδάφιο. Θα έπρεπε να περάσουν χρόνια ως τότε...

Όλοι μας, ήμασταν τότε σίγουροι, πως θα επιβιώναμε από τον Αρμαγεδδώνα, και θα προχωρούσαμε σε ανθρώπινη τελειότητα σε μια περίοδο 1000 ετών, πριν την τελική δοκιμασία. Αυτή, ήταν για εμάς μία υπέροχη ελπίδα, μια και δεν είχαμε ακούσει ποτέ

το αληθινό Χριστιανικό Ευαγγέλιο. Σαν τον έμπορο τής παραβολής τού Κυρίου, αναζητούσαμε μαργαριτάρια, χωρίς ακόμα να έχουμε συναντήσει το πιο ΄΄πολύτιμο μαργαριτάρι΄΄. Πιστεύαμε πως το μόνο που είχαμε να κάνουμε για να σωθούμε, ήταν να παραμείνουμε στην οργάνωση, σαν σε κιβωτό σωτηρίας, και να κηρύξουμε σε άλλους για όλα αυτά. Αλίμονο σε όποιον τον έβρισκε ο Αρμαγεδδώνας ΄΄στον κόσμο΄΄, και όχι στην οργάνωση. Τότε, θα μας σκότωνε ο ίδιος ο Θεός, χωρίς ελπίδα αναστάσεως. Αυτή η πίστη, μας δημιουργούσε βαθιά λύπη και αγωνία για τους φίλους μας και τους συγγενείς μας, και γενικά για τους συνανθρώπους μας.

Αυτό μας έσπρωχνε να μιλάμε όπου κι αν βρεθούμε γι αυτό που πιστεύαμε, ώστε να προλάβουν να σωθούν κι άλλοι άνθρωποι μαζί μ' εμάς. Μας λυπούσε η κακοήθεια ορισμένων, που μας κατηγορούσαν πως δήθεν πληρωνόμασταν, ή πατούσαμε τις εικόνες, ενώ εμείς θυσιάζαμε κόπο και χρόνο για χάρη τους.

Πολύ σύντομα, οι συγγενείς και οι φίλοι, άρχισαν να μας αποφεύγουν. Μας ζητούσαν να μην τους ξαναμιλήσουμε για τη νέα μας πίστη, όμως εμείς επιμέναμε να τους μιλάμε. Κυρίως ο νονός και θείος τής μητέρας μου, όταν πληροφορήθηκε πως εκείνη άλλαξε την πίστη της, έπαψε να μας μιλάει για χρόνια, μέχρι λίγο πριν το θάνατό του. Τότε, λίγο έλειψε να παρασυρθεί κι εκείνος από εμάς. Ποτέ του δεν κατάλαβε, πως η ευθύνη για όλα αυτά, βάραινε κι εκείνον, που ποτέ δεν φρόντισε να διδάξει στη μητέρα μου την Ορθόδοξη πίστη, όπως όφειλε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11ο.

Βάπτισμα αφιέρωσης

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Παρά τις επιτυχίες μου στο έργο, εγώ ο ίδιος δεν είχα ακόμα βαπτιστεί. Ο φίλος μου ο Γιώργος, βαπτίστηκε πριν από εμένα, και μου έλεγε:

-Πότε θα βαπτιστείς; Εγώ έμαθα την ΄΄αλήθεια΄΄ από εσένα, και βαπτίστηκα πριν από εσένα!

-Δεν αισθάνομαι έτοιμος! απαντούσα. **...πάντως δεν θ' αργήσω.**

Και ο λόγος, ήταν πως ακόμα ήμουν πνιγμένος στην αμαρτία. Συνεχώς ανέβαλα το βάπτισμα, περιμένοντας να καθαρίσω πρώτα τη διαγωγή μου. Είναι η ίδια αιτία που συνάντησα σε δεκάδες άλλους ΄΄Μάρτυρες΄΄ που καθυστερούσαν να βαπτισθούν.

Τον καιρό εκείνο, δίδασκα άλλους σε τέσσερις ΄΄γραφικές μελέτες΄΄, αλλά δεν τολμούσα να προβώ σε μια τέτοια ενέργεια. Κάποιες κακές νεανικές συνήθειες που πολεμούσα ακόμα, δεν με άφηναν να βαπτισθώ. Αγνοώντας την πραγματική σημασία τού βαπτίσματος, πίστευα πως πρώτα έπρεπε να πάψω να αμαρτάνω, και μετά ως ΄΄καθαρός΄΄, να μπω στην ΄΄καθαρή οργάνωση τού Θεού΄΄.

Στην πραγματικότητα, ζούσα διπλή ζωή. Άλλος ήμουν όταν κήρυττα, και άλλος όταν φλερτάριζα κρυφά με τις παλιές μου φίλες. Κάθε φορά που βγαίναμε, γεμάτος τύψεις, σκεπτόμουν πως αυτή θα είναι η τελευταία φορά, αλλά κάθε φορά το ξαναέκανα. Φυσικά, ο Γιώργος δεν γνώριζε τίποτα γι αυτές μου τις δραστηριότητες, μια και με είχε σαν ΄΄φωτεινό παράδειγμα΄΄.

Εκτός από την ντροπή μου μπροστά στο Θεό, ντρεπόμουν και για κάτι άλλο. **΄΄Σκέψου λέει, να έπεφτα στο έργο από σπίτι σε σπίτι, πάνω σε κάποια από αυτές τις φίλες μου!** ΄΄ Θα γινόμουν κι εγώ ρεζίλι, θα ρεζίλευα και την οργάνωση! Και όμως, κάποιο πρωινό, καθώς ήμουν έτοιμος με το συνοδό μου να μπω για έργο σε κάποια πολυκατοικία, είδα στο μπαλκόνι να κάθεται μια τέτοια παλιά γνώριμη. Τα έχασα! Είπα κάποια δικαιολογία, και φύγαμε με το συνοδό μου για άλλο τομέα.

Το ρεζιλίκι το απέφυγα, όμως αυτό μου έβαλε λίγο μυαλό. Πήρα πλέον οριστική απόφαση να ΄΄φυλακίσω΄΄ τον κακό εαυτό μου, μόνο σε πιο κρυφές αμαρτίες. Τουλάχιστον, (πίστευα), αν με βλέπει μόνο ο Θεός, θα με καταλάβει, βλέποντας τον αγώνα μου, και δεν θα με παρεξηγήσει για τις πτώσεις μου. Για να γίνει όμως ο αγώνας μου πιο δύσκολος, μου πρότειναν μία ΄΄γραφική μελέτη΄΄ με κάποιον νεαρό ΄΄Μάρτυρα΄΄, ο οποίος είχε μία αδελφή μεγαλύτερή του. Δεν άργησα να διαπιστώσω, πως αυτή η κοπέλα με φλερτάριζε, και μάλιστα με ανήθικο και προκλητικό τρόπο.

Στην αρχή, δεν μπορούσα να καταλάβω, πώς είναι δυνατόν μία ΄΄Μάρτυς τού Ιεχωβά΄΄ να συμπεριφέρεται έτσι. Ύστερα όμως, σκέφτηκα πως σαν αβάπτιστη κι αυτή, ίσως έπεφτε (όπως εγώ), στα ίδια τα δικά μου λάθη. Το γεγονός όμως, είναι πως με τόσες προκλήσεις, συγκρατούσα τον εαυτό μου με τα δόντια, και με πολλή προσευχή, για να μην επιστρέψω στις παλιές μου κακές συνήθειες. Τόσο με ταλαιπωρούσε, που η μελέτη αυτή, μου είχε γίνει άγχος. Φοβόμουν πως κάποια μέρα ίσως θα με ξεμονάχιαζε, και τότε φοβόμουν για το πώς θα αντιδρούσα. Ευτυχώς, κάτι τέτοιο δεν συνέβει.

Όλα αυτά, δεν με άφηναν να βαπτιστώ, κι όμως βαθιά μέσα μου ήξερα πως κάποτε θα γινόταν κι αυτό. Και η μητέρα μου όμως, με ρωτούσα γιατί δεν βαπτίζομαι ακόμα. Της απαντούσα, πως ήθελα πρώτα να ολοκληρώσω κάποιες μελέτες, ώστε να βαπτισθώ εντελώς έτοιμος και καταρτισμένος στην αλήθεια. Είχα βρει μάλιστα και μελετούσα κάποιο βιβλίο, την ΄΄Παγκόσμια Εγκυκλοπαίδεια τών Θρησκειών΄΄. Περιείχε μία περίληψη για τις βασικές θρησκείες τού κόσμου, και για 100 ΄΄χριστιανικές΄΄ αιρέσεις. Περιέγραφε πώς ξεκίνησαν και τι πιστεύουν, δεν έγραφε όμως το ΄΄γιατί΄΄ πιστεύουν σε κάτι. Έτσι, αν και νόμιζα πως η μελέτη μου ήταν πλήρης, αγνοούσα τα βασικότερα σημεία.

Έψαχνα να βρω εκεί, θρησκείες που πιστεύουν κάτι παραπλήσιο με τη δική μου. Τότε θα τις θεωρούσα άξιες για περισσότερη έρευνα. Το ότι δεν βρήκα κάτι τέτοιο, με έπεισε πως βάδιζα σωστά, και έτσι τελειώνοντας το βιβλίο, έδωσα υπόσχεση στο Θεό πως δεν θα ξαναπέσω στις αμαρτίες που είχα κάνει ως τότε, και ανακοίνωσα στη μητέρα μου πως στη συνέλευση εκείνη θα βαπτιζόμουν. Από την επόμενη ημέρα, κάποιος ΄΄πρεσβύτερος΄΄ άρχισε να μου κάνει τις ερωτήσεις εκείνες, που θα τον έπειθαν πως πιστεύω σε όλα εκείνα που θα με έκαναν κατάλληλο για βάπτισμα. Επειδή οι ερωτήσεις ήταν πολλές, ερχόταν κάθε μέρα. Αν και κρίθηκα κατάλληλος βάσει ερωτήσεων, στην πραγματικότητα, παραβιάζοντας την υπόσχεσή μου στο Θεό, συνέχισα τις πτώσεις μου, ως την ημέρα που βαπτίστηκα. Από την ημέρα εκείνη και για αρκετούς μήνες, κράτησα καθαρή την υπόσχεσή μου στο Θεό. Βαπτίστηκα σ' εκείνη τη συνέλευση, μαζί με εκατοντάδες άλλους, στην πισίνα τού κτήματος τής Μαλακάσας.

Ποτέ δε θα ξεχάσω τη συναισθηματική φόρτιση εκείνης τής ημέρας. Από τη στιγμή που βρέθηκα κάτω από το νερό, και ως τη στιγμή που κοιμήθηκα αργά τη νύχτα, αισθανόμουν να έχω μία ΄΄ανοιχτή γραμμή με το Θεό΄΄. Προσευχόμουν ασταμάτητα, και για πρώτη φορά στη ζωή μου, έλεγχα όλες μου τις αισθήσεις και τις κινήσεις μου, φοβούμενος να μη λυπήσω το Θεό. Δυστυχώς, δεν κατάφερα να διατηρήσω για πολλές ημέρες αυτή τη ΄΄φυλακή τών αισθήσεων΄΄, και έτσι, σιγά σιγά, άρχισα να επανέρχομαι στην παλιά αγωνιώδη πάλη με την αμαρτία.

Το βάπτισμα αφιέρωσης που έκανα, μου έδωσε μεγάλη ώθηση προόδου στην οργάνωση. Μου δόθηκαν ΄΄προνόμια΄΄, δηλαδή υπευθυνότητες μέσα στη συνάθροιση. Μπορούσα πλέον να προσεύχομαι εκ μέρους όλων, ανοίγοντας και κλείνοντας τη συνάθροιση, να διαβάζω τις παραγράφους τών εξεταζόμενων εντύπων, και να συμμετέχω σε διάφορες εργασίες καθαρισμού τής ΄΄αίθουσας βασιλείας΄΄, (δηλαδή τής αίθουσας συναθροίσεων). Μπορούσα ακόμα να βοηθάω στα ηχητικά τής αίθουσας, ή να εκτελώ χρέη θυρωρού, ή να μοιράζω διάφορα έντυπα στους παρευρισκομένους. Εκτός απ' αυτά όμως, προόδευα σε γνώση τών δογμάτων τής οργάνωσης. Αν και ελάχιστοι ήταν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ που μελετούσαν όλα τα ΄΄τρέχοντα΄΄ έντυπα τής οργάνωσης, εγώ μελετούσα όχι μόνο αυτά, αλλά και τα παλιότερα. Έτσι κέρδισα γρήγορα χρόνο και ξεπέρασα σε γνώση και παλαιότερους από εμένα.

Στο έργο τής περιοχής μου, είχα καλύψει τους περισσοτέρους τομείς, και όλοι πλέον γνώριζαν πως ήμουν ΄΄Μάρτυρας΄΄. Θυμάμαι πολλές φορές, όταν περπατούσα στο δρόμο, άκουγα μέσα από κλειστά παράθυρα να λένε: ΄΄**Να! Περνάει ο Χιλιαστής!**΄΄ Αυτό, με έκανε να αισθάνομαι υπερήφανος, επειδή πίστευα πως αναγνωριζόμουν ως ΄΄δούλος τού Θεού΄΄.

Παράλληλα, ΄΄προόδευα΄΄ και σε υπερηφάνεια, κατάκριση και φανατισμό. Έβλεπα τους συνανθρώπους μου που δεν ήταν στη δική μου θρησκεία, σαν ΄΄όχλο άξιο καταστροφής΄΄. Αισθανόμουν ανωτερότητα για τις θρησκευτικές γνώσεις μου, αλλά δεν έπαυα να αγωνιώ για τη ζωή τους.

Ενδεικτικό τού φανατισμού μου, είναι το παρακάτω περιστατικό:

Κάποια μέρα, η μητέρα μου άνοιξε συζήτηση με κάποιον ΄΄Ευαγγελικό΄΄, ο οποίος της είπε πως ήταν λάθος η πίστη της, και στην πραγματικότητα ΄΄θα πήγαιναν στον ουρανό όλοι οι Χριστιανοί΄΄, και όχι μόνο 144.000 όπως πιστεύαμε. Της έδειξε μάλιστα και κάποια εδάφια που την προβλημάτισαν. Όταν γύρισε στο σπίτι, μου είπε τι συνέβει, και μου εξέφρασε κάποιες αμφιβολίες για το δόγμα τής θρησκείας μας. Η αντίδρασή μου, ήταν άμεση και εκρηκτική:

-Δεν ντρέπεσαι; της είπα. **...Αντί να τον πείσεις εσύ για την αλήθεια σε έπεισε εκείνος;**

-Μα αφού μου έδειξε εδάφια από την Αγία Γραφή! διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

-Αν μου ξαναπείς πως διαφωνείς με την ΄΄οργάνωση τού Θεού΄΄, θα το πω στους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ να σε αποκόψουνε για αποστασία! τη διέκοψα.

Αυτό που της είπα, τη συγκλόνισε. Αμέσως άρχισε τρέμοντας να κλαίει.

-Θα καταδώσεις τη μητέρα σου; έλεγε κλαίγοντας.

Εγώ όμως, ήμουν ανένδοτος. Δε συγχωρούσα σε κανέναν να αμφισβητήσει την οργάνωση, ΄΄τον αγωγό τού Θεού΄΄, όπως πίστευα. Αυτό, δεν το συγχωρούσα ούτε στη μητέρα μου, ούτε στον ίδιο μου τον εαυτό.

Από τότε, η μητέρα μου δεν τόλμησε να εκφράσει ξανά αμφισβήτηση ή κάποια αμφιβολία για την οργάνωση, και έτσι δεν χρειάστηκε να την καταγγείλω. **Χρειάστηκε όμως να καταγγείλω τον εαυτό μου!** Θα διηγηθώ αυτή την περίπτωση, πιστεύοντας πως έχει να δώσει χρήσιμα στοιχεία για την ψυχολογία μου τότε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12ο.

Πρόγευση αδικίας

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Είχαν περάσει αρκετοί μήνες από το βάπτισμά μου. Ήταν πια καλοκαίρι, κι εγώ βρισκόμουν στο εξοχικό μας στη Σαλαμίνα, όπου παραθερίζαμε κάθε καλοκαίρι. Εξαντλημένος από τις καλοκαιρινές προκλήσεις και την πίεση τής νιότης, άφησα να καλλιεργηθεί στην καρδιά μου η επιθυμία για κάποια κοπέλα. Και σύμφωνα με την Αγία Γραφή, η επιθυμία εγκυμονεί την αμαρτία. Τυφλωμένος από την επιθυμία, άρχισα να σχεδιάζω τρόπους με τους οποίους θα σχετιζόμουν μαζί της. Πράγματι, τους έβαλα σε εφαρμογή, και φιμώνοντας τη φωνή τής συνείδησής μου, κατόρθωσα να βγω μαζί της, έτοιμος να ολοκληρώσω το σχέδιό μου.

Ήμασταν πλέον μόνοι, και έμενε μόνο το πρώτο βήμα από μέρους μου. Και τότε, καθώς εκείνη ανταποκρίθηκε, με πλημμύρισε μία έκρηξη τύψεων. Αισθάνθηκα να προδίδω Εκείνον που ΄΄πέθανε για μένα στο σταυρό΄΄, που άφησε τη δόξα του, για να πεθάνει για τις αμαρτίες μου. Κι εγώ ο ΄΄βαπτισμένος΄΄, ο ΄΄Χριστιανός΄΄, ήμουν έτοιμος να πετάξω τη θυσία του σαν να ήταν σκουπίδι!

Σηκώθηκα αμέσως, και ζητώντας συγνώμη από την άναυδη κοπέλα, εξαφανίστηκα.

Πέρασαν μήνες, και βρισκόμουν πάλι στη χειμερινή μου κατοικία. Συνέχιζα να ζω όπως πριν, χωρίς να πω σε κανέναν κάτι για την πτώση μου αυτή τού καλοκαιριού. Μέσα μου όμως, δεν έπαψαν να με ταλαιπωρούν οι τύψεις. Έβλεπα πως είχα παραβεί την υπόσχεση που έδωσα στο Θεό όταν βαπτίστηκα. Ώσπου κάποιο βράδυ, αυτές οι τύψεις βρήκαν κάποια διέξοδο.

Εκείνη την Κυριακή, είχαμε τη μελέτη τής Σκοπιάς, και όπως πάντα, πρόσεχα κάθε λεπτομέρεια τού ΄΄μαθήματος΄΄. Κάποια στιγμή λοιπόν, αναλύθηκε ένα τμήμα τού άρθρου, που μιλούσε για τις ΄΄κρυφές αμαρτίες΄΄. Μέσα από τη ΄΄λογική΄΄ τής οργάνωσης, πείσθηκα απ' το άρθρο αυτό, πως για να με συγχωρέσει ο Θεός, έπρεπε να αποκαλύψω στους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ το τι είχα κάνει, και εκείνοι θα έδιναν στον φταίχτη ΄΄στοργική βοήθεια΄΄. Δεν το είχα συνειδητοποιήσει τότε, αλλά αυτή ήταν παράξενη συμβουλή για μια οργάνωση που είναι εναντίον τής εξομολόγησης.

Ως το τέλος τής συνάθροισης, πάλευα με τη ντροπή μου, μια και ήμουν ασυνήθιστος σε ΄΄εξομολογήσεις΄΄. Μετά την προσευχή όμως, πήρα τη μεγάλη απόφαση. Πλησίασα τον συμπαθέστερο σ' εμένα ΄΄πρεσβύτερο΄΄ τής συνάθροισης, και του είπα, πως σε αρμονία με τη συμβουλή τής Σκοπιάς, θα ήθελα να του πω για κάποια αμαρτία που είχα κάνει ΄΄μετά από το βάπτισμά μου΄΄. Του είπα με λίγα λόγια τι συνέβει, και τον καλησύχτισα. Εκείνος, μου είπε πως θα το ξανασυζητήσουμε.

Την επόμενη μέρα, ήλθε στο σπίτι μου με έναν ακόμα πρεσβύτερο, ζητώντας μου συνάντηση στην ΄΄αίθουσα βασιλείας΄΄. Κανόνισα μαζί τους μία συνάντηση για την επόμενη ημέρα, όμως κατά βάθος δυσαρεστήθηκα πολύ. Εγώ είχα μιλήσει σ' αυτόν τον ένα, τώρα το είχε μάθει και δεύτερος, και την επομένη ημέρα, θα το μάθαινε και τρίτος. Και σαν να μην έφτανε αυτό, μου είπαν πως θα καλούσαν και κάποιον άλλο ΄΄Μάρτυρα΄΄, που για κάποιο χρονικό διάστημα μου έκανε ΄΄Γραφική΄΄ μελέτη. Εγώ, όταν αποκάλυψα την αμαρτία μου, το έκανα για συμβουλή και συγχώρηση από το Θεό. Δεν περίμενα πως το θέμα θα απλωνόταν τόσο, και πως ξαφνικά θα βρισκόμουν κατηγορούμενος σε μία ΄΄**δικαστική επιτροπή**΄΄**!**

Δεν το είχα συνειδητοποιήσει τότε, (και ούτε είχα πείρα αυτών των καταστάσεων), αλλά ήταν φανερό πως οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ **μπέρδευαν την τιμωρία και τη δίκη, με τη συμβουλή και την αναμόρφωση.** Έτσι, μη μπορώντας να κάνω κι αλλιώς, θα πήγαινα σ' εκείνη τη δίκη, έχοντας την ελπίδα πως η αμαρτία μου δεν θα διαδιδόταν.

Το ότι ήρθαν όμως στο σπίτι μου οι δύο αυτοί ΄΄πρεσβύτεροι΄΄, έκανε τη μητέρα μου να με ρωτάει συνεχώς, όλη τη μέρα, μέχρι που δυσανασχέτησα τόσο, που της είπα όχι μόνο το λόγο τής επίσκεψης, αλλά και τι είχα κάνει. Εκείνη, μόλις συνήλθε από την έκπληξη, μου είπε πως ήταν λάθος μου που το είπα, γιατί τώρα θα έμπαινα σε προβλήματα. Εγώ, τής απάντησα πως: ΄΄**Εφ' όσον το γράφει η Σκοπιά, αυτό είναι το σωστό΄΄.** Και ταυτόχρονα τής θύμισα: ΄΄**...Θυμάσαι που πειράχτηκες όταν σου είπα πως θα σε καταγγείλω στους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄; ΄Οπως βλέπεις, η αμαρτία είναι κάτι που δεν το συγχωρώ ούτε στον εαυτό μου. Μην εκλαμβάνεις λοιπόν τα λόγια μου σαν έλλειψη αγάπης, αλλά σαν ενδιαφέρον.΄΄**

-Καλά, όμως να δεις πως αυτό που έκανες χθες και το είπες, θα το μετανιώσεις μια μέρα. απάντησε.

Από την ημέρα εκείνη, και για πολλούς μήνες ακόμα, ντρεπόμουν ν' αντικρίσω όχι μόνο τους τέσσερις εκείνους τής επιτροπής, αλλά και την ίδια τη μητέρα μου.

Την επόμενη ημέρα, η αγωνία μου κορυφωνόταν καθώς πλησίαζε η ώρα τής επιτροπής. Αισθανόμουν ένα άγχος, χειρότερο από το άγχος τών σχολικών εξετάσεων, επειδή τώρα είχα και ντροπή, πάρα πολλή ντροπή.

Το απόγευμα, πήρα την Αγία Γραφή μου, και πήγα στην αίθουσα. Μπαίνοντας, είδα τους τέσσερις να με περιμένουν καθιστοί, με τις Άγιες Γραφές τους ανοικτές. Δεν με καθησύχασε καθόλου το πλατύ τους χαμόγελο. Κάθισα τρέμοντας απέναντί τους. Σκεπτόμουν συνεχώς, πώς θα τους μιλούσα εάν μου ζητούσαν λεπτομέρειες για τα ΄΄κατορθώματά΄΄ μου.

Πρώτος μίλησε ο **Προεδρεύων ΄΄Επίσκοπος΄΄,** εκείνος στον οποίο είχα μιλήσει για πρώτη φορά. Με συγχάρηκε για το θάρρος μου να τους πω την αμαρτία μου, και κατόπιν μου ζήτησε να τους διηγηθώ τι συνέβει. Εγώ, τους αφηγήθηκα το περιστατικό σύντομα, και με μεγάλη δυσκολία, επειδή φοβόμουν πως θα ακουστεί η φωνή μου τρεμουλιαστή. Καθώς τους μιλούσα, μου έκαναν κάθε τόσο συμπληρωματικές ερωτήσεις, αναγκάζοντάς με να τους αφηγούμαι και τις μικρότερες λεπτομέρειες.

Όταν πλέον ικανοποιήθηκαν από την περιγραφή, με ρώτησαν ΄΄**γιατί**΄΄ το έκανα. Τότε, έκανα το μεγάλο λάθος, να πω:

-Φαντάζομαι, πως επειδή πριν βαπτισθώ είχα κάνει τρόπο ζωής μου αυτά τα πράγματα, μου έγιναν ισχυρή συνήθεια, στην οποία για λίγο υπέκυψα.

-Δηλαδή, τι έκανες πριν βαπτισθείς; έσπευσαν να με ρωτήσουν.

-Τι σημασία έχει; Αφού δεν είχα αφιερώσει ακόμα τη ζωή μου στο Θεό! διαμαρτυρήθηκα.

-Από τη στιγμή που ήσουν ευαγγελιζόμενος, για μας έχει μεγάλη σημασία! απάντησαν.

Θέλοντας και μη, άρχισα κατακόκκινος από την ντροπή, να αφηγούμαι την αρχή, και τη συνέχεια τών πτώσεών μου. Εκείνοι όμως, δεν ένοιωθαν ικανοποιημένοι με την αναφορά μου αυτή. Ξεπερνώντας κάθε όριο αδιακρισίας ζητούσαν να μάθουν με λεπτομέρειες **το πώς** έκανα κάθε τι!

Η κατάστασή μου ήταν δραματική. Μιλούσα με μεγάλη δυσκολία, και είχα την εντύπωση πως ο ένας απ' αυτούς εύρισκε ικανοποίηση με αυτά που άκουγε, και δεν χόρταινε να ρωτάει. Εγώ, δύσκολα έλεγχα τους μυς τών χειλιών μου, καθώς τα ένιωθα να κάμπτονται στις άκρες τους προς τα κάτω. Δυσκολευόμουν να αρθρώσω τις λέξεις, όπως όταν το υπερβολικό κρύο παραλύει το σαγόνι. Απέναντί μου, έβλεπα τον τέταρτο ΄΄πρεσβύτερο΄΄, (αυτόν που κάποτε μου έκανε μελέτη), να έχει σκύψει το κεφάλι του, προφανώς ντρεπόμενος για όσα άκουγε.

Την ώρα εκείνη, αντιλαμβανόμουν πως η ντροπή που ένοιωθα, δεν ήταν απέναντι στο Θεό, (για τον οποίον γνώριζα πως ήδη με είχε συγχωρέσει), αλλά **ντρεπόμουν τους ανθρώπους.** Και ακόμα, ο φόβος μου για κάποια τιμωρία, ή για έλλειψη κατανόησης, δεν ήταν φόβος προς το Θεό, αλλά **φόβος ανθρώπων.** Καταλάβαινα, πως οι άνθρωποι αυτοί απέναντί μου αυθαιρετούσαν, και το χειρότερο, θεωρούσαν τους εαυτούς τους δικαστές, όχι μόνο τής ΄΄Χριστιανικής΄΄ περιόδου τής ζωής μου, αλλά και τής περιόδου **προ τού βαπτίσματος!** Ειδικά αυτό το τελευταίο, δεν μπόρεσα ποτέ να το ΄΄χωνέψω΄΄.

Όταν τελείωσα πια την αφήγηση, αισθανόμουν εντελώς εξευτελισμένος, για όλα τα αδιάκριτα στα οποία υποχρεώθηκα να απαντήσω. Αισθανόμουν όμως και κάποια ανακούφιση, επειδή καταλαβαίνοντας την αυθαίρετη συμπεριφορά τους, κατόρθωσα να αποκρύψω πολύ περισσότερα και χειρότερα από αυτά που μου απέσπασαν. Άλλωστε, αυτά όλα, ήταν πράγματα τα οποία κι εγώ ο ίδιος ήθελα να ξεχάσω, πράξεις ενός απίστου, χωρίς καμιά πραγματική σχέση ή αφιέρωση στο Θεό.

Οι δικαστές μου, μου ζήτησαν να βγω για λίγο έξω, ώστε να αποφασίσουν για μένα. Μόνος έξω στο διάδρομο, προσπαθούσα μπερδεμένος να καταλάβω πώς την έπαθα έτσι!

Ύστερα από λίγα λεπτά, με ξαναφώναξαν μέσα, και μου ανακοίνωσαν πως για κάποιο χρονικό διάστημα θα ήμουν ΄΄σημειωμένος΄΄, δηλαδή θα είχα κάποιες στερήσεις από ΄΄προνόμια΄΄ και λειτουργίες που είχαν οι υπόλοιποι ΄΄Μάρτυρες΄΄. Συγκεκριμένα, δεν θα συμμετείχα σε εργασίες για την αίθουσα, ούτε θα ήμουν πλέον αναγνώστης, ούτε θα βοηθούσα στα μικρόφωνα, ούτε θα προσευχόμουν μπροστά στην συνάθροιση, ούτε θα έκανα ομιλίες, ούτε θα έδινα απαντήσεις στις ερωτήσεις τών συναθροίσεων. Κανονικά, όταν κάποιος σημειωνόταν, απαγορευόταν να τού κάνουν παρέα οι άλλοι ΄΄Μάρτυρες΄΄. Σ' εμένα όμως, δεν ανέφεραν κάτι τέτοιο, μια και ήδη δεν είχα συντροφιά με άλλους νεαρούς στη συνάθροιση. Μια παρέα περίπου 10 νεαρών ΄΄Μαρτύρων΄΄, είχε ήδη αποσυνταυτιστεί από την τοπική συνάθροιση, για να δρέψουν τις απολαύσεις αυτού τού κόσμου. Εγώ δεν έκανα ούτε ενωρίτερα ιδιαίτερη παρέα μαζί τους, επειδή έβλεπα στη συμπεριφορά τους κάτι που δεν μου άρεσε.

Οι τέσσερις δικαστές μου, με ρώτησαν πώς έβλεπα την τιμωρία μου αυτή.

-Πιστεύω πως μου άξιζε, μια και παρέβηκα τον όρκο τής αφιέρωσής μου. είπα.

-Α! Όχι! μου απάντησαν.**...Δεν σε τιμωρούμε για όσα έκανες μετά το βάπτισμά σου! Σε τιμωρούμε για όσα έκανες ΠΡΙΝ. Αυτή τη φορά δεν έκανες τίποτα, επειδή άλλαξες γνώμη. Τα προηγούμενα ήταν σοβαρά!**

Δεν απάντησα τίποτα. Κατάλαβα πως θα ήταν μάταιο. Οι άνθρωποι αυτοί, δεν ξεχώριζαν τον βαπτισμένο από τον αβάπτιστο! Δεν κατάλαβαν την αμαρτία που συντελέστηκε, καθώς σχεδίαζα να παραβώ το θέλημα τού Θεού, και θεωρούσαν πως θα ήταν αμαρτία μόνο αν το είχα ολοκληρώσει. Δεν καταλάβαιναν ούτε αυτοί, ούτε εγώ τότε, πως για τον μετανοημένο δεν χρειάζεται τιμωρία, παρά μόνο συμβουλή. Έτσι, στην πραγματικότητα κάθε τέτοια ποινή ήταν μία ΄΄εκδίκηση΄΄, στο όνομα τού Θεού, για την αμαρτία και όχι για βοήθεια.

Πριν φύγω, τους παρακάλεσα να μη διαρρεύσουν τα όσα τους είπα, και τους καληνύχτισα. Στο δρόμο προς το σπίτι όμως, προσπαθούσα να καταλάβω γιατί συνέβει αυτό. Έβλεπα τον παραλογισμό που υπήρχε, και προσπαθούσα να δικαιολογήσω το κάθε τι.

΄΄Φαίνεται πως είναι θέλημα Θεού η τιμωρία μου, για να μην το ξανακάνω!΄΄ σκέφτηκα. **΄΄...Αυτοί, μπορεί να με τιμώρησαν για λάθος αιτία, εγώ όμως θα το δεχθώ σαν τιμωρία για το τελευταίο μου αμάρτημα. Στο κάτω κάτω, και οι πρεσβύτεροι άνθρωποι είναι, και κάνουν λάθη. Δεν φταίει η οργάνωση γι' αυτό! ΄΄**

Είχα συνηθίσει να ρίχνω το φταίξιμο στα πρόσωπα και όχι στην οργάνωση. ***Δεν έκανα το ίδιο όμως και για τις άλλες θρησκείες!*** Όταν άκουγα κάτι κακό για κάποιον παπά, δεν κατηγορούσα τον παπά, μα την Ορθοδοξία. Όταν όμως έβλεπα κάτι καλό σε κάποιον Ορθόδοξο, δεν το απέδιδα στην θρησκεία του, αλλά στον ίδιο. Η ΄΄οργάνωση΄΄ τής Σκοπιάς όμως, κρατούσε όλα τα καλά για τον εαυτό της, και για κάθε κακό, πάντα έφταιγαν τα μέλη της ως πρόσωπα. Έτσι είχα μάθει κι εγώ. Μετρώντας με αυτόν τον άνισο τρόπο, έβρισκα πάντοτε τέλεια την οργάνωση τής Σκοπιάς, και ατελείς τους ΄΄Μάρτυρες΄΄. Ζητούσα όμως τελειότητα από τους αλλόθρησκους, και έβρισκα ατελείς τις θρησκείες τους.

΄΄Ατελείς άνθρωποι είναι και οι ΄΄πρεσβύτεροι΄΄! σκεφτόμουν συνεχώς. Για ένα πράγμα όμως ήμουν σίγουρος. Ποτέ δεν θα ξαναέλεγα σε ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ κάποια πτώση μου. **΄΄Εάν υπάρχει ο τέλειος Θεός, γιατί να απευθυνθώ σε ατελείς ανθρώπους; Σ' αυτόν αμαρτάνω, σ' αυτόν ζητώ συγχώρεση, κι αυτός με καταλαβαίνει. Αφού η δικαστική επιτροπή έχει σκοπό να τιμωρήσει κι όχι να συμβουλέψει, δεν υπάρχει λόγος να ξαναπάω εκεί αν έχω μετανιώσει. Αφού δεν υπάρχουν τέλειοι πρεσβύτεροι, δεν θα ξαναπάω σ' αυτούς.΄΄**

Έτσι σκεφτόμενος, επαλήθευσα τα λόγια τής μητέρας μου, όταν μου είπε πως **΄΄θα το μετανιώσω που τους το είπα΄΄.** Και αυτά τα λόγια τα ξαναθυμήθηκα και αργότερα, όταν ανακάλυψα πως όσα τους είχα πει, **είχαν διαρρεύσει!**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13ο.

Υπόσχεση γάμου

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Είχα πλέον τελειώσει το τετρατάξιο νυχτερινό Λύκειο, και ο χρόνος μου ήταν επιτέλους πιο άφθονος, ώστε να μπορώ να τον χρησιμοποιώ στο ΄΄επείγον έργο τού θερισμού΄΄, στο ΄΄από πόρτα σε πόρτα έργο΄΄. Τον Γιώργο, τον πρώην συμμαθητή μου, δεν τον έβλεπα πλέον συχνά. Υπήρχαν σπουδαιότερες προτεραιότητες από τις κοινωνικές επαφές. Εκείνος, ήταν ήδη στην ΄΄αλήθεια΄΄, και μάθαινα πως προχωρούσε καλά. Έπρεπε λοιπόν να ΄΄ευαγγελίσω΄΄ κι άλλους. Οι ΄΄γραφικές μελέτες΄΄ που διεξήγα με ενδιαφερόμενα για την οργάνωση πρόσωπα, αύξαναν όλο και περισσότερο, και παρά την εσωτερική μου πάλη να χαλιναγωγώ τα πάθη μου, εξωτερικά φαινόμουν ΄΄ο τέλειος Μάρτυρας΄΄. Οι προκλήσεις τού κόσμου ήταν πολλές, κι εγώ στο τέλος τής εφηβείας μου, ένοιωθα έτοιμος να δημιουργήσω οικογένεια. Το μόνο εμπόδιο, ήταν η στράτευση, που σε ένα χρόνο, (μετά τη λήξη τής αναβολής μου), θα έπρεπε να αντιμετωπίσω. Ένα ή δύο καλοκαίρια είχα ελεύθερα ακόμα, και μετά θα έπρεπε να υποστώ τις συνέπειες τής άρνησής μου να στρατευθώ.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι κι εκείνο το καλοκαίρι πήγαμε με τη μητέρα μου και τη γιαγιά μου στο εξοχικό μας στη Σαλαμίνα. Ήταν μία περιοχή, στην οποία οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ είχαν υψηλό ποσοστό πιστών. Στη γειτονιά μας, ενώ 15 χρόνια πριν από τότε, υπήρχε μόνο μία ΄΄Μάρτυς΄΄ τής Σκοπιάς, τότε πλέον, υπήρχαμε 5 οικογένειες. Επειδή όμως βρισκόμασταν σε κάποια απόσταση από τις τοπικές συναθροίσεις, οργανώναμε αυθαίρετα κάποιες συναθροίσεις στη γειτονιά μας. Τη χρονιά εκείνη όμως, ανακοινώθηκε από την οργάνωση, πως δεν θα έπρεπε να γίνονται πλέον τέτοιου είδους συνάξεις, παρά μόνο στις ΄΄κανονικές εκκλησιαστικές΄΄ συναθροίσεις θα έπρεπε να πηγαίνουμε. Έτσι, θα έπρεπε να βρούμε κάποια τοπική ΄΄εκκλησία΄΄ για να συναθροιζόμαστε. Πράγματι, με τη βοήθεια μιας τοπικής ΄΄Μάρτυρος΄΄ που ήρθε τυχαία να κηρύξει στην πόρτα μας, σύντομα βρήκαμε μία από τις τρεις τοπικές συνάξεις. Ήταν όλοι άγνωστοι σ' εμένα εκεί, και παρά τις αλλεπάλληλες συστάσεις, δεν είχα συγκρατήσει στο μυαλό μου κανέναν. Όμως, στο τέλος τής συνάθροισης, τράβηξε στην προσοχή μου κάποια κοπέλα ντυμένη μ' ένα κάτασπρο φόρεμα.

Αν και μου φάνηκε πως εκείνη δεν με είχε προσέξει, εγώ την πρόσεξα πολύ, και την παρατηρούσα καθώς συζητούσε με τις φίλες της. Ως τότε, μου είχαν κάνει προξενιά για αρκετές κοπέλες, αλλά πλέον έβλεπα κάποια που ένοιωθα πως θα μπορούσα να ζήσω μαζί της.

Σύντομα, έμαθα πως δεν ήταν δεσμευμένη, και πως ήταν κόρη τού ΄΄πρεσβυτέρου΄΄ και ιδιοκτήτη τής αίθουσας. Για περισσότερα στοιχεία δεν ανησύχησα. Το ότι ήταν ΄΄Μάρτυς τού Ιεχωβά΄΄, και κόρη ΄΄πρεσβυτέρου΄΄, ήταν για μένα εγγύηση για τη διαγωγή και την προσωπικότητά της. Έτσι, έγινα από τη στιγμή εκείνη στενός κορσές στη Ρούλα, (όπως τη φώναζαν). Τη φλερτάριζα σε κάθε συνάθροιση, σε κάθε ευκαιρία. Ήμουν παρών σε κάθε ξεκίνημα για κήρυγμα, και σε κάθε πρόσκληση για εθελοντική εργασία στην τοπική αίθουσα. Παρά την πολιορκία όμως, η ΄΄πόλη΄΄ δεν έπεφτε. Μάλιστα με απέφευγε κιόλας, όπως είχα αρχίσει να καταλαβαίνω. Στο τέλος τού καλοκαιριού εκείνου, έβαλα τη μητέρα μου να μεσολαβήσει στη μητέρα της. Αν και η απάντηση τής Ρούλας ήταν αρνητική, η μητέρα της την παρουσίασε έντεχνα, ως προσωρινή άρνηση λόγω τής μικρής της ηλικίας. Έτσι, συνέχισα να ελπίζω.

Παρ' όλα αυτά, καταλάβαινα πως κάτι φταίει στην εμφάνισή μου. Σύντομα, τα μυωπικά γυαλιά μου αντικαταστάθηκαν από φακούς επαφής, και τα πάνω από 100 κιλά μου μειώθηκαν πολύ. Με τον τρόπο αυτό, κέρδισα αρχικά τη συμπάθεια τής Ρούλας, και μέχρι το τέλος τού επομένου καλοκαιριού, ΄΄η πόλις εάλω΄΄.

Δώσαμε επίσημα λόγο, σε μία γιορταστική ατμόσφαιρα, με καλεσμένους τους στενούς συγγενείς μας. Μετά από έναν σύντομο λόγο και μία προσευχή από κάποιον ΄΄πρεσβύτερο΄΄, ήμασταν πλέον επίσημα λογοδοσμένοι. Οι λίγοι παρευρισκόμενοι συγγενείς μας που δεν ήταν ΄΄Μάρτυρες΄΄, παρακολουθούσαν αδιάφοροι.

Τις επόμενες 10 ημέρες, περάσαμε με τη Ρούλα μία ευτυχισμένη περίοδο γνωριμίας. Δεν είχαμε πολύ καιρό μπροστά μας, και το ξέραμε, γιατί την ενδέκατη μέρα, έπρεπε να παρουσιαστώ για στράτευση, στο στρατόπεδο τής Κορίνθου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14ο.

Προετοιμασία για τη φυλακή

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Ως ΄΄Μάρτυρας΄΄, είχα μόνο μία επιλογή. Να αρνηθώ τη στρατιωτική υπηρεσία, και να βρεθώ στη φυλακή.

Σε παλαιότερα χρόνια, οι ομόθρησκοί μου περνούσαν άσχημες ημέρες στις φυλακές. Ο πατέρας μου για παράδειγμα, είχε φυλακιστεί στη Μακρόνησο, και είχε υποστεί αρκετά βασανιστήρια, που του άφησαν σημάδια ως το θάνατό του, και ίσως ακόμα να συνετέλεσαν σ' αυτόν. Ακόμα και κάποιος ΄΄Ορθόδοξος΄΄ ιερέας τον είχε χτυπήσει, και είχε να το λέει. Στη δική μου εποχή όμως, οι καταστάσεις ήταν ΄΄ρόδινες΄΄. Αν εξαιρέσουμε την κλεισούρα και την έλλειψη τών αγαπημένων μας προσώπων, η φυλάκισή μας ήταν πιο ανώδυνη από το στρατιωτικό!

Πριν παρουσιασθώ στην Κόρινθο, καλέσαμε κάποιον φίλο μας, που μόλις είχε αποφυλακισθεί, για να με κατατοπίσει στη φυλακή. Αυτός, ήταν εκεί μέσα ΄΄πρεσβύτερος΄΄.

Μου εξήγησε πως στη φυλακή δεν είναι όλοι οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ καλοί. Πως υπάρχουν και οι ΄΄ανώριμοι΄΄, που ενοχλούν, και σκανδαλίζουν τους υπολοίπους. Θα έπρεπε λοιπόν να είμαι προσεκτικός στις παρέες μου, και να θυμάμαι πως στη φυλακή μπαίνω για τον ΄΄Ιεχωβά΄΄, και όχι για τους ανθρώπους. Εγώ τα βρήκα όλα αυτά ΄΄φυσιολογικά΄΄, και δεν αναρωτήθηκα, πώς είναι δυνατόν μία οργάνωση που υποστηρίζει πως είναι ΄΄η μόνη καθαρή΄΄, να έχει στους κόλπους της ΄΄κακούς Χριστιανούς΄΄. Αφού ο Σταμάτης με προετοίμασε για το τι θα συναντούσα, και τι θα έπρεπε να κάνω σε διάφορες καταστάσεις, με χαιρέτησε και μου ευχήθηκε. Όταν θα ξανασυναντιόμασταν μετά από 5 χρόνια, θα ήμασταν και οι δύο έξω από την οργάνωση.

Προτού παρουσιασθώ, δεν παρέλειψα να πάω για συμβουλή στο ΄΄Μπέθελ΄΄ στα κεντρικά (τότε), γραφεία τής οργάνωσης, στο Μαρούσι. Εκεί, συνάντησα κάποιον ακόμα, με τον οποίο θα μοιραζόμουν σύντομα το πειθαρχείο τής Κορίνθου.

Ο υπεύθυνος τού γραφείου για τα θέματα στράτευσης, αφού μας επανέλαβε περιληπτικά τα όσα είπε σ' εμένα ο Σταμάτης, μας προειδοποίησε:

-Από τη στιγμή που θα περάσετε την πόρτα τού στρατοπέδου, θα είστε μόνοι σας, εσείς και ο Θεός. Όποιος σας ρωτάει, θα λέτε πως η άρνησή σας για στράτευση, είναι καθαρά δική σας επιλογή, και όχι υποχρέωσή σας ως ΄΄Μάρτυρες΄΄. Δεν πρέπει να δώσετε την εντύπωση πως η οργάνωση έχει αντεθνική δράση, αλλά πρέπει να καταλάβουν πως η επιλογή να μη στρατευθείτε, είναι καθαρά δική σας.

Όσον αφορά εμένα, αυτό που έλεγε ήταν αλήθεια.

Αν και η οργάνωση με είχε οδηγήσει σε αυτή μου την απόφαση, αυτό ήταν και δικό μου πιστεύω, και προτιμούσα να πεθάνω, παρά να παραβιάσω τη συνείδησή μου σε αυτό το θέμα. Δεν ήταν όμως έτσι όλοι οι φυλακισμένοι ΄΄Μάρτυρες΄΄! Στους επόμενους μήνες, γνώρισα στη φυλακή αρκετά παιδιά, που η συνείδησή τους δεν τους απαγόρευε να στρατευθούν. Πήγαν όμως στη φυλακή, άλλοι για να μη δυσαρεστήσουν την οικογένειά τους, και άλλοι από φόβο να μη τους αποκόψει η οργάνωση. Για τους τελευταίους αυτούς, η φυλάκισή τους δεν ήταν αποτέλεσμα ελεύθερης δικής τους επιλογής, αλλά **καταναγκασμού** από την οργάνωση. Αν και δεν έβρισκαν κακό το να εκπαιδευτούν στα όπλα, ή να υπηρετήσουν άοπλη θητεία

όπως προέβλεπε ο νόμος, αναγκάστηκαν να υποστούν φυλάκιση, επειδή ΄΄**η αποκοπή΄΄ από την οργάνωση, ήταν κάτι πολύ χειρότερο.** Δέκα χρόνια αργότερα, η οργάνωση υιοθέτησε μία πιο καταναγκαστική στάση απέναντι σ' αυτούς που επρόκειτο να αρνηθούν τη στράτευση. Για να μη χαλάνε τη ΄΄βιτρίνα΄΄ της προς τους έξω, οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ που ενεργούν αντίθετα από τη γραμμή τής οργάνωσης, δημιουργήθηκαν επιτροπές, που εγκρίνουν ή δεν εγκρίνουν, το αν κάποιος θα φυλακιστεί με τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, ή με τους ποινικούς. Αν κάποιος κριθεί ΄΄ανώριμος΄΄, δεν τον δέχονται μαζί τους, με όλους τους κινδύνους που περικλείει αυτό γι' αυτόν αν σταλεί μεταξύ εγκληματιών. Έτσι, έμμεσα τον αναγκάζουν να στρατευθεί, επεμβαίνοντας έτσι στη συνείδησή του και με αυτό τον τρόπο.

Για να γίνει κατανοητό τι σημαίνει ΄΄αποκοπή΄΄ για ένα ΄΄Μάρτυρα΄΄, θα αναφέρω ένα περιστατικό. Όταν ήμουν στην Αυλώνα, κάποια μέρα έφεραν ένα καλό, συνεσταλμένο παιδί, για άρνηση στράτευσης. Ζήσαμε μαζί για λίγους μήνες, και θυμάμαι πως είχα παρατηρήσει πόσο τον είχε πειράξει η φυλακή. Τον είχα δει να κλαίει κρατώντας στα επισκεπτήρια αγκαλιά τη γυναίκα του. (Ήταν παντρεμένος).

Κάποια μέρα, εντελώς ξαφνικά, μάθαμε πως ο ΄΄αδελφός΄΄ αυτός, στρατεύθηκε, και αποφυλακίστηκε για να πάει στη μονάδα του. Όλοι μας εκπλαγήκαμε, και εγώ μάλιστα νευρίασα εναντίον του. Τον θεωρήσαμε προδότη τής πίστης, δειλό και ανώριμο. Λίγο καιρό μετά, μάθαμε πως αποκόπηκε, και πως η γυναίκα του δεν τον ήθελε πια.

Ποτέ δεν έμαθα τι απέγινε, όμως τώρα πια, δεν είναι στη σκέψη μου προδότης. Είναι ένας άνθρωπος ελεύθερος, και ένα πολύ αγαπητό πρόσωπο. Όμως, γνωρίζω τι αντιμετώπισε. Έχασε συγγενείς, φίλους και θρησκεία. Ίσως και τη γυναίκα του. Εύχομαι ο Θεός να τον στηρίζει όπου κι αν είναι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15ο.

Στο πειθαρχείο

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Την ενδέκατη μέρα από την υπόσχεση γάμου, ταξίδευα με τη μνηστή μου και τις οικογένειές μας, για την Κόρινθο. Αισθανόμουν σαν χαμένος, μη μπορώντας να συνηθίσω στις τόσες ξαφνικές αλλαγές τής ζωής μου. Ήμουν πλέον λογοδοσμένος, και σε λίγες ώρες θα αντιμετώπιζα και τη στέρηση τής ελευθερίας μου. Έπαψα πλέον να κατευθύνω εγώ τα πράγματα. Από εδώ και στο εξής, θα ακολουθούσα τα γεγονότα, σαν σε όνειρο.

Εξαντλήσαμε ως το απόγευμα όλο το περιθώριο που είχα για τη στράτευση, ώστε να μη στερηθώ ούτε στιγμή ελευθερίας. Τέλος, πήγαμε στο στρατόπεδο τής Κορίνθου. Αγκάλιασα έναν έναν όλους όσους με συνόδευσαν, και φιλώντας τελευταία τη μνηστή μου, τής έδωσα ένα γράμμα. Ύστερα πήρα τη βαλίτσα με τα απαραίτητα, και πλησίασα το σκοπό. Του είπα πως ήμουν για κατάταξη, και μου έδειξε προς τα πού να πάω. Περπατώντας, παρακολουθούσα με την άκρη τού ματιού μου τη μνηστή μου, να διαβάζει το γράμμα μου.

Ρώτησα έναν στρατιώτη πού είναι ο διοικητής, και μου έδειξε ένα κτίριο. Ήθελα να πάω πρώτα σ' αυτόν, γιατί δεν ήξερα πώς θ' αντιδρούσαν οι κατώτεροί του στην άρνησή μου να στρατευθώ. Προχωρούσα και προσευχόμουν στο Θεό, να μου δώσει δύναμη και σοφία, να ενεργήσω σύμφωνα με το θέλημά του. Στο μυαλό μου, στριφογύριζαν σχέδια, για το τι θα τού απαντούσα σε κάθε του τυχόν επιχείρημα. Με καθησύχαζε όμως, το ότι ήταν άνθρωπος με κατανόηση, όπως με είχαν πληροφορήσει οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ τής Κορίνθου.

Μια αυστηρή φωνή, με έβγαλε από τις σκέψεις μου:

-Έϊ! Πού νομίζεις ότι πας από δω;

Στράφηκα και είδα έναν στρατιώτη.

-Θέλω να μιλήσω στον κύριο διοικητή! απάντησα.

-Απαγορεύεται! Πήγαινε με τους υπολοίπους για κατάταξη! μου είπε έντονα.

-Μα έχω να του πω κάτι προσωπικό! επέμεινα.

-Κάνε αυτό που σου λέω, για να μην έχεις μπλεξίματα! είπε.

Γύρισα πίσω απογοητευμένος, και κάθισα σ' ένα παγκάκι, απέναντι στην είσοδο. Με ανακούφιση είδα, ότι οι δικοί μου ήταν ακόμα εκεί. Περίμενα για λίγα λεπτά, ώσπου ο εκνευριστικός στρατιώτης απομακρύνθηκε. Στο διάστημα αυτό, ενώ όλοι οι δικοί μου κοιτούσαν προς εμένα, παρατήρησα πως η μνηστή μου, μου είχε γυρισμένη την πλάτη. Αν και ήταν μακριά, κατάλαβα πως έκλαιγε, και δεν ήθελε να τη δω, για να μη με στεναχωρήσει.

Σηκώθηκα ξανά, και κατευθύνθηκα με προσοχή προς το διοικητήριο. Στην πόρτα, με σταμάτησε κάποιος ντυμένος με πολιτικά, και με ρώτησε πού πάω. Όταν τού ζήτησα τον διοικητή, μου είπε:

-Εγώ είμαι.

-Ήρθα για κατάταξη, όμως πρέπει να σας πω, πως για λόγους συνείδησης, θα πρέπει να αρνηθώ τη στρατιωτική ιδιότητα.

-Εντάξει παιδί μου, πήγαινε με τους άλλους και εκεί θα σου πουν τι θα κάνεις. Έχουμε και άλλους σαν εσένα.

Τον χαιρέτησα, κι έφυγα απορημένος. ΄΄**Τόσο εύκολο ήταν;**΄΄ αναρωτήθηκα. Ήμουν χαρούμενος που έμαθα πως εκτός από το παιδί που είχα συναντήσει στο Μπέθελ, θα ήταν μαζί μου κι άλλοι.

Αφού τελείωσαν οι διαδικασίες τής επιλογής, έφθασα σ' ένα τραπέζι όπου θα μου παρέδιδαν τη στολή. Φυσικά αρνήθηκα, και έτσι ειδοποίησαν έναν δεκανέα (ο οποίος εκτελούσε χρέη δεσμοφύλακα), για να με πάει στο πειθαρχείο.

Το πειθαρχείο ήταν ένα κτίριο παλιό, αλλά περιποιημένο απ' έξω. Μέσα όμως, υπήρχε πολλή αθλιότητα.

Μπαίνοντας, με υποδέχθηκαν ο Στάθης και ο Θανάσης, οι δύο άλλοι ΄΄αδελφοί΄΄, που είχαν αρνηθεί να καταταγούν.

Ο πρώτος, ήταν αυτός που συνάντησα στο Μπέθελ. Ο δεύτερος, ήταν ένας άνθρωπος που έζησε τα περασμένα χρόνια όπως ζει κάθε άνθρωπος που δεν ενδιαφέρεται για το Θεό. Ήταν γιος ΄΄Μαρτύρων΄΄, όμως ζούσε χωρίς Χριστιανικούς περιορισμούς. Αυτό, ως την ημέρα που πήγε στην Κόρινθο, για να παρουσιαστεί. Και τότε, ενώ όλοι στην οικογένειά του πίστευαν πως θα ΄΄ντυθεί΄΄ στρατιώτης, αυτός ξαφνικά άλλαξε γνώμη, και αποφάσισε να αρνηθεί, και να ασπαστεί τη θρησκεία τών γονέων του, την οποία τόσα χρόνια είχε παραμελήσει.

Η άγνοιά του ήταν εμφανής, ακόμα και σε βασικά θέματα πίστεως τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Παράλληλα με τη φυλακή, είχε να δώσει έναν αγώνα και σε βαθιά ριζωμένα πάθη, που είχε αποκτήσει με τη ζωή που είχε ζήσει ως τότε.

Από την αρχή, παρατήρησα πως και οι δύο τους, συμπεριφέρονταν στον δεσμοφύλακα σαν σε στενό τους φίλο, και το αντίστροφο.

Ο Γιώργος, ο δεκανέας δεσμοφύλακας, ήταν ένα πολύ καλό παιδί, που έκανε ό,τι μπορούσε για να είναι η διαμονή μας εκεί πιο ευχάριστη. Στον ένα μήνα που έμεινα στο πειθαρχείο, έγινε και δικός μου φίλος, και μάλιστα αρχίσαμε μαζί μία ΄΄γραφική μελέτη΄΄, εξετάζοντας ένα από τα βιβλία τών μαρτύρων. (Αργότερα δεν παρέλειψε να μας επισκεφτεί και στις στρατιωτικές φυλακές τής Αυλώνας). Μου έκανε εντύπωση το ότι μας άφηνε να γυρίζουμε ελεύθερα στο χώρο τού πειθαρχείου, ακόμα και στην αυλή, απ' όπου θα μπορούσαμε ευκολότατα ακόμα και να βγούμε στο δρόμο. Ποτέ όμως δεν το κάναμε, για να μη δημιουργήσουμε προβλήματα στο φίλο μας το Γιώργο.

Όταν πρωτοαντίκρυσα το νέο μου ΄΄δωμάτιο΄΄ τού πειθαρχείου, και ιδιαίτερα το κρεβάτι, αναρωτήθηκα πώς θα μπορούσα να ξαπλώσω εκεί. Το στρώμα και οι κουβέρτες, ήταν γεμάτες με κάθε είδους ΄΄εκκρίσεις΄΄. Πήρα βαθιά ανάσα, και κάθισα στο βρώμικο στρώμα. ΄΄**Τώρα που μπήκα στο χορό θα χορέψω΄΄.** σκέφτηκα. Σύντομα όμως, συνήθισα στην κατάσταση, και διάλεξα τις καθαρότερες στρατιωτικές κουβέρτες που απέμεναν στο πειθαρχείο. Εκεί, τα μόνα παρήγορα πράγματα, ήταν ο

φιλικός δεσμοφύλακας, τα επισκεπτήρια, και το νόστιμο (και άφθονο) φαγητό. Όπως κάθε εκπαιδευμένος μάρτυρας, άρχισα από την πρώτη στιγμή, να διαδίδω την πίστη μου στους γύρω μου, από δεσμοφύλακες και φρουρούς, μέχρι ναρκομανείς και λιποτάκτες. Ακόμα κι ένας φρουρός Νεοεποχίτης που όλοι τον φώναζαν ΄΄μάγο΄΄, δεν ξέφυγε από τις προσπάθειές μου.

Στον μήνα που έμεινα εκεί, άρχισα δύο ΄΄γραφικές μελέτες΄΄, μία με το δεσμοφύλακα, και μία με έναν ναρκομανή, τον Δημήτρη.

Μη γνωρίζοντας ότι τα γράμματα τών κρατουμένων διαβάζονται, έστειλα το πρώτο μου γράμμα στην αρραβωνιαστικιά μου, γράφοντας μέσα διάφορα πράγματα εναντίον τής στρατιωτικής θητείας. Το γράμμα χάθηκε...

Τόσο πολύ είχε επηρεαστεί ο δεσμοφύλακας από τη μελέτη που κάναμε, που ένα βράδυ, μάζεψε τους φαντάρους στο ΚΨΜ, και άρχισε να τους μεταφέρει τα όσα είχε μάθει για το μέλλον τού κόσμου όπως το φαντάζονταν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄.

Αυτός ο μήνας πέρασε αργά για μένα. Τόσο αργά, που μου άφησε τόσες αναμνήσεις, όσες μου άφησε ένας χρόνος στη ΣΦΑ. (Στρατιωτικές Φυλακές Αυλώνος). Περνούσα τις ημέρες μου διαβάζοντας τη νέα μου Αγία Γραφή, που είχα αγοράσει πριν λίγους μήνες, και γράφοντας γράμματα στην αρραβωνιαστικιά μου. Κατάρτισα μάλιστα ένα καθημερινό πρόγραμμα, για να εκμεταλλευθώ κάθε λεπτό τής φυλακής, για την ΄΄πνευματική΄΄ μου πρόοδο. Είχα αυτό που στην οργάνωση τής Σκοπιάς το λένε: ΄΄Βαθιά αίσθηση τού επείγοντος τών καιρών΄΄.

Τέλος, έφθασε η μέρα που θα με έστελναν στην Αυλώνα. Με πήραν με την ΄΄κλούβα΄΄, και μετά από δύο στάσεις, (μία στη χωροφυλακή και μία στο μεταγωγών), είδα τους τοίχους τών φυλακών. Στη διαδρομή, όλα πήγαν καλά, αν εξαιρέσουμε την αγενέστατη συμπεριφορά κάποιου ανωτέρου στη χωροφυλακή. Αυτός, θα ήθελε όπως είπε, **΄΄να μπορούσε να τουφεκίσει όλους εμάς που δεν υπηρετούμε την πατρίδα΄΄.** Προφανώς, θεωρούσε τον εαυτό του ΄΄πατριώτη΄΄. Εγώ, την ώρα που τα έλεγε αυτά, σκεπτόμουν την εντελώς διαφορετική μεταχείριση στο πειθαρχείο, τόσο από τον δεσμοφύλακα, τους φρουρούς και τον διοικητή, όσο και από τον στρατιώτη που έστειλαν για να με μεταπείσει. Ήταν ένα ευγενικό παιδί, που όμως είχε άγνοια σε θέματα πίστεως. Έτσι, ήταν εύκολο για εμένα να απαντήσω, ακόμα και να στρέψω εναντίον του τα επιχειρήματά του. Θυμάμαι, πως στο τέλος τής συζήτησης, ζήτησε βοήθεια από έναν άλλο κρατούμενο, ρωτώντας τον: **΄΄Εσύ μουστάκια τα πιστεύεις αυτά που λέει αυτός;΄΄**

-Ναι! ήταν η απάντηση τού Δημήτρη, που είχε ήδη αρκετές ΄΄γραφικές μελέτες΄΄ στο ενεργητικό του. Μετά απ' αυτό, ο στρατιώτης έφυγε και δεν ξαναήρθε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16ο.

Στη ΣΦΑ

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Οι στρατιωτικές φυλακές Αυλώνος, ήταν ανάκτορο σε σύγκριση με το άθλιο πειθαρχείο τής Κορίνθου. Μπήκα με την κλούβα στο προαύλιο, και είδα με χαρά πολλούς ΄΄Μάρτυρες΄΄ να μας χαιρετούν.

Κατεβαίνοντας, πήρα τις βαριές βαλίτσες μου, και με οδήγησαν στα γραφεία τής φυλακής. Στην καρέκλα, καθόταν ένας νέος άνδρας, ξανθός, και δίπλα του ένας μελαχρινός. Φορούσαν και οι δύο πολιτικά.

Πήραν τα στοιχεία μου, και ύστερα μου είπαν με σοβαρό ύφος:

-Γιατί δεν θέλεις να καταταγείς στο στράτευμα; Εσύ δεν θέλεις να υπηρετήσεις την πατρίδα;

-Όχι! Δεν είναι αυτό! Απλά, επειδή η Χριστιανικά εκπαιδευμένη συνείδησή μου δεν μου επιτρέπει κάτι τέτοιο. Απάντησα σ' αυτή τη χιλιοειπωμένη ερώτηση.

-Δηλαδή, εμείς είμαστε ασυνείδητοι; με ξαναρώτησαν ακριβώς αυτό που περίμενα ν' ακούσω.

-Όχι, δεν είπα κάτι τέτοιο. Εσείς έχετε εκπαιδεύσει τη συνείδησή σας αλλιώς! απάντησα.

Βέβαια, δεν καταλάβαινα ότι αυτά που έλεγα ήταν υπεκφυγές. Στην πραγματικότητα, πίστευα σαν ΄΄Μάρτυρας΄΄ πως όσοι γίνονται στρατιώτες, ανήκουν στο εχθρικό στρατόπεδο τού Σατανά, και τους αξίζει καταστροφή στον Αρμαγεδδώνα. Δεν ήταν λοιπόν θέμα διαφορετικής συνείδησης όπως τους είπα, αλλά θέμα διαφορετικών στρατοπέδων. Τους θεωρούσα υποσυνείδητα άξιους θανάτου!

Συνέχισαν να μου κάνουν ερωτήσεις, και εγώ έλεγα καλά το μάθημά μου.

Κάποια στιγμή, ο ξανθός σηκώθηκε, και με χαιρέτησε γελώντας με μια χειραψία.

-Καλώς όρισες αδελφέ! Είμαστε ΄΄πρεσβύτεροι΄΄ στην ΄΄εκκλησία΄΄ τών φυλακών! είπε, και μου συστήθηκε. Το ίδιο έκανε και ο άλλος, ενώ εγώ γελούσα με αμηχανία. Προφανώς, όχι μόνο διασκέδαζαν με αυτές τις ερωτήσεις, αλλά μετρούσαν την ΄΄ποιότητα΄΄ τών νεοεισερχομένων. Η διοίκηση, είχε εμπιστευθεί σ' αυτούς, κάποιες γραφειοκρατικές δουλειές ρουτίνας.

Με τη συνοδεία τού Νίκου, (όπως έλεγαν τον μελαχρινό), μπήκα στο νέο μου περιβάλλον. Η εικόνα που είχα για τις φυλακές, ήταν αρκετά διαφορετική από αυτό που αντίκρισα μπαίνοντας στο κεντρικό κτίριο. Είχα σχηματίσει με τη φαντασία μου, μία εικόνα για ένα στενό διάδρομο με κελιά από τις δύο πλευρές. Όμως, τώρα μπροστά μου ανοιγόταν ένας τεράστιος χώρος, που το ταβάνι του βρισκόταν στο ύψος δύο ορόφων, που μαζί με το ισόγειο, ήταν γεμάτοι πόρτες και από τις δύο πλευρές. Δεκάδες κρατούμενοι περπατούσαν ΄΄ελεύθερα΄΄, σε όλο αυτό το χώρο, και στις αυλές του. Το μόνο που μου θύμιζε την αρχική μου εικόνα, ήταν τα πολλά σιδερένια κάγκελα, όπου κι αν κοιτούσα.

Περπατώντας στη σκάλα, μπορούσα να ξεχωρίσω τους ΄΄Μάρτυρες΄΄ από τους ποινικούς, από τα ρούχα τους. Οι ποινικοί φορούσαν στρατιωτικά ρούχα, ενώ οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ πολιτικά.

Ανέβηκα με το Νίκο στον 2ο όροφο, και μου έδειξε το κελί μου. Είχε τον αριθμό: ΄΄Ζ7΄΄. Ήταν ένα από τα μεγαλύτερα κελιά τής φυλακής. Μέσα, υπήρχαν περίπου άλλοι 7 ΄΄αδελφοί΄΄. Αργότερα, έμαθα ότι όλοι σχεδόν οι νέοι κρατούμενοι, ξεκινούσαν την ποινή τους σε μεγάλα κελιά, ώσπου κατέληγαν στα μικρότερα και πιο ήσυχα.

Ο Νίκος μου έδειξε ένα διώροφο κρεβάτι, και μου είπε πως θα κοιμόμουν στο επάνω.

-Μήπως τη νύχτα πέφτεις; με ρώτησε.

-Δεν ξέρω, δεν έχω ξανακοιμηθεί σε πάνω κρεβάτι. είπα.

-Μήπως θέλεις να αλλάξουμε; Το δικό μου είναι το κάτω. μου είπε.

Δέχθηκα ευχαρίστως, μη γνωρίζοντας πως αυτό ήταν μία θυσία από μέρους του. Τα κάτω κρεβάτια, ήταν τα πιο προνομιούχα, όπως διαπίστωσα αργότερα.

Ο ένας χρόνος που έμεινα στη ΣΦΑ, ήταν ένας χρόνος κοινωνικής ωρίμανσης για εμένα. Είχα την ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά, ανθρώπους απ' όλη τη χώρα, με κάθε είδους συνήθειες και προσωπικότητες. Εκατοντάδες άλλοι, όπως κι εγώ, ζούσαμε σ' έναν κλειστό χώρο, και έπρεπε ο καθένας μας να μάθει να ανέχεται και να συμβιώνει με τους άλλους. Σύντομα, είδα στην πράξη τα όσα μου είχε πει ο Σταμάτης. Γνώρισα υπέροχα παιδιά, αλλά και ανθρώπους που σε τίποτα δεν διέφεραν από αυτούς που ονόμαζα ΄΄κοσμικούς΄΄. Γνώρισα όμορφες παρέες, αλλά και κλίκες που επιβάλλονταν με αντιχριστιανικό τρόπο, και που προωθούσαν τους ΄΄δικούς τους΄΄, ακόμα και σε βαθμίδες τής οργάνωσης. Υπήρχαν ΄΄Μάρτυρες΄΄ που διασκέδαζαν κάνοντας δύσκολη τη ζωή ομοπίστων τους, και ΄΄Μάρτυρες΄΄που έκαναν ό,τι μπορούσαν για να βοηθούν τους άλλους. Υπήρχαν οι ηθικοί, και οι ομοφυλόφιλοι ΄΄Μάρτυρες΄΄. Οι βλάσφημοι και οι ευγενικοί. Κάποιοι άφηναν όπου πήγαιναν τις καλύτερες εντυπώσεις, και κάποιοι άλλοι τις χειρότερες, όπως 5 ΄΄αδελφοί΄΄, που στο πειθαρχείο διάβαζαν πορνοπεριοδικά, αυνανίζονταν δημόσια, έβριζαν, κάπνιζαν, και έκαναν βανδαλισμούς. Φυσικά στη ΣΦΑ τιμωρήθηκαν, αν και ο ένας τουλάχιστον από αυτούς, παρέμεινε αδιόρθωτος ως την αποφυλάκισή του.

Ο χρόνος κυλούσε αργά, εκνευριστικά αργά, καθώς έσβηνα μία μία τις ημέρες από το ημερολόγιο τής οργάνωσης. Μοναδική γιορτή, η επίσκεψη τής αρραβωνιαστικιάς μου κάθε μήνα, και τής μητέρας μου κάθε εβδομάδα. Ευτυχώς, σαν προστάτης θα είχα μόνο τη μισή ποινή από αυτή που είχαν άλλοι.

Με πολύ κέφι, από την αρχή προσπάθησα να εκμεταλλευτώ κάθε στιγμή τής φυλακής για μελέτη. Σιγά σιγά όμως, άρχισα να κουράζομαι. Παρ' όλα αυτά όμως, κατάφερνα να διαβάζω αρκετές ώρες την ημέρα. Η Αγία Γραφή μου, άρχισε να γεμίζει με σημειώσεις, στα περιθώρια κάθε σελίδας. Είχα σαν στόχο, να καταγράψω όλες τις ερμηνείες όλων τών εδαφίων, όπως είχαν δημοσιευτεί στα έντυπα τής οργάνωσης. Αυτή ήταν μία κοινή συνήθεια μεταξύ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄.

Τον καιρό εκείνο, στη συνάθροιση μελετούσαμε το βιβλίο: ΄΄Λατρεία΄΄, ένα βιβλίο που σκοπό είχε να κάνει τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, βαθύτερους γνώστες τών δογμάτων τους. Ενώ όλα τα άλλα βιβλία πρόσφεραν έτοιμη την απάντηση, αυτό σε προκαλούσε να σκεφτείς. Μπορώ να πω, πως αυτό το βιβλίο, παρά τα δογματικά του λάθη, με έκανε για πρώτη φορά να συνειδητοποιήσω βαθύτερα τι πίστευα.

Περισσότερο όμως, είχα ΄΄τριφτεί΄΄, στο θέμα τής συνείδησης. Είχα αποστηθίσει όσα είχε γράψει η Σκοπιά τα τελευταία χρόνια. Έγραψα μάλιστα την πρώτη μου προσωπική μελέτη, με θέμα: ΄΄Γιατί αρνήθηκα τη στρατιωτική θητεία΄΄. Παρά όμως τους πολλούς λόγους που ανέλυα, σήμερα ξέρω πως ο πραγματικός λόγος ήταν μόνο ένας: ΄΄Πίστευα πως ανήκα σε άλλο στρατόπεδο΄΄.

Τον καιρό που ήμουν στο κελί Ζ7, είχε προκύψει ένα θέμα, στο οποίο εκ τών πραγμάτων ανακατεύτηκα κι εγώ. Η διοίκηση, απαιτούσε στους ελέγχους που έκανε στα κελιά μας, να έχουμε τα κρεβάτια μας στρωμένα με στρατιωτική κουβέρτα. Αυτό το ήθελε, επειδή για το κράτος θεωρούμασταν στρατιώτες, ασχέτως αν εμείς αρνούμασταν αυτή την ιδιότητα. Έτσι, είχε γίνει ερώτηση από τους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ στο ΄΄κυβερνών σώμα΄΄ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, για το αν θα έπρεπε να βάζουμε την κουβέρτα, εφ' όσον αυτό θα ήταν σαν να δεχόμαστε την στρατιωτική ιδιότητα. Το ΄΄κυβερνών σώμα΄΄, απάντησε πως δεν υπήρχε πρόβλημα, εφ' όσον είχαμε ήδη ξεκαθαρίσει τη θέση μας, και ήμασταν φυλακή γι' αυτό. Κάποιοι από εμάς όμως, δεν ικανοποιηθήκαμε. Βλέπαμε την απάντηση αυτή ως συμβιβασμό, και εφ' όσον δεν μας το επέτρεπε η συνείδησή μας, αρνηθήκαμε να βάλουμε τη στρατιωτική κουβέρτα. Μόνο που τώρα πια, δεν είχαμε να κάνουμε με τη διοίκηση, αλλά με τους δικούς μας ΄΄πρεσβυτέρους΄΄!

Όταν έγινε γνωστή η απόφασή μας να μη βάλουμε στρατιωτική κουβέρτα, άρχισε μία άνεφ προηγουμένου πίεση. Καθημερινά, περνούσαν από το κελί μας οι ΄΄πρεσβύτεροι΄΄, λέγοντας:

-Η κουβέρτα θα μπει! Το ΄΄κυβερνών σώμα΄΄ το επέτρεψε!

Εμείς αντιδρούσαμε δείχνοντάς τους άρθρα από τη Σκοπιά, που έγραφαν πως ΄΄στα θέματα συνείδησης, δεν έχει λόγο κανένας, παρά μόνο ο αντιρρησίας΄΄. Θυμάμαι χαρακτηριστικά, την απάντησή μου:

-Δεν με ενδιαφέρει τι είπε το κυβερνών σώμα! Από τη στιγμή που θεωρώ κάτι κακό, ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟ. Ο ίδιος ο Χριστός (που τότε τον θεωρούσα κτίσμα) **να μου πει ότι επιτρέπεται, δεν θα κάνω κάτι αντίθετο από τη συνείδησή μου!**

Παρ' όλα αυτά, όταν έφθασε η ημέρα τής επιθεώρησης, ήμουν ίσως ο μόνος από τους διαφωνούντες, που αποφάσισα να υπακούσω στους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄. Μετά όμως από αυτή την ενέργεια, ένοιωσα νικημένος. Ένοιωσα πως ο Σατανάς είχε βρει τρόπο να με κάνει να ομολογήσω έμμεσα, αυτό για την άρνηση τού οποίου ήμουν φυλακή. Την ίδια όμως ημέρα, δήλωσα στον Νίκο (τον ΄΄πρεσβύτερο΄΄), πως ήταν η πρώτη και τελευταία φορά που συμβιβάστηκα. Στην επόμενη επιθεώρηση δεν θα έβαζα ούτε εγώ κουβέρτα.

Την επόμενη κιόλας ημέρα, όλοι οι διαφωνούντες, κι εγώ μαζί, βρεθήκαμε σε μία ειδική πτέρυγα τών φυλακών, που λεγόταν: **Αναρρωτήριο.** Εκεί, δεν θα δημιουργούσαμε πρόβλημα, επειδή η διοίκηση δεν είχε απαιτήσεις για στρατιωτικές κουβέρτες σε αυτή την πτέρυγα. Έμεινα εκεί, ως τη μεταγωγή μου στην Κασσάνδρα.

Το Αναρρωτήριο, ήταν ο πιο ήσυχος τόπος στη φυλακή. Από εκεί, έλειπε η μόνιμη βοή που ακουγόταν στα κανονικά κελιά. Εκεί όμως, είχαμε και άλλα πλεονεκτήματα. Το σπουδαιότερο ήταν πως είχαμε καθαρές τουαλέτες με λεκάνη, κάτι που ήταν σοβαρό πρόβλημα στα άλλα κελιά. Εκεί, η τουαλέτα ήταν μέσα στα κελιά, και ήταν

προβληματική κάθε χρήση της. Στο νέο μας χώρο όμως, οι τουαλέτες ήταν έξω από τα κελιά, κι ως Αναρρωτήριο που ήταν, δεν κλείδωναν ποτέ τις πόρτες. Αναγκαζόμασταν όμως να τις κλειδώνουμε εμείς, και μάλιστα ζητήσαμε από τη διοίκηση να μας περιφράξει με κάγκελα, επειδή όταν λείπαμε για τις συναθροίσεις μας (στην αίθουσα που μας είχε παραχωρήσει η διοίκηση ως τόπο λατρείας), έβρισκαν ευκαιρία οι ποινικοί, και μας έκλεβαν τα παπούτσια.

Τρεις αίθουσες μας είχαν παραχωρήσει. Μία για τις συναθροίσεις, μία για πινγκ πονγκ, και μία για τηλεόραση. Δεν θα ξεχάσω τους ομηρικούς καυγάδες για το ποιο έργο θα παρακολουθούσαμε, και τους πολλούς αρουραίους που τριγύριζαν σ' αυτό το χώρο.

Ενδεικτικό της ΄΄πνευματικής΄΄ κατάστασης κάποιων ΄΄Μαρτύρων΄΄, είναι και το εξής γεγονός: Ένα βράδυ, όταν μαζευτήκαμε στη συνάθροιση, η μισή αίθουσα ήταν άδεια. Με απορία λοιπόν, έστειλαν κάποιον στα κελιά, για να δει τι συμβαίνει. Αυτό που ανακάλυψε, μας έκανε να γελάμε και να στεναχωριόμαστε ταυτόχρονα: Άλλοι, κοιμόντουσαν. Άλλοι έπαιζαν τάβλι, άλλοι διάβαζαν διάφορα. Άλλοι άκουγαν μουσική, και άλλοι έτρωγαν. Μετά όμως από αυτή την επέμβαση, οι πιο φιλότιμοι, αναγκάστηκαν να πάνε στη συνάθροιση.

Στη ΣΦΑ, υπήρχε και ένας αποκομμένος, για άγνωστο λόγο σ' εμένα. Ο άνθρωπος αυτός, αν και ήταν αποκομμένος, παρουσιάστηκε και αρνήθηκε το στρατιωτικό. Έτσι, έφθασε στη ΣΦΑ, και αφού πέρασε λίγο καιρό στον όροφο τών ποινικών, τον πήραν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ σε ένα κελί. Εκεί όμως, για αρκετούς μήνες μέχρι να γίνει η επανένταξή του στην οργάνωση, οι άλλοι δεν του μιλούσαν. Τον έβλεπα και τον λυπόμουν, όπως πολλοί άλλοι, αλλά δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα γι αυτή την απομόνωση. Το άτεγκτο σωφρονιστικό σύστημα τής οργάνωσης, ήταν χειρότερο από τού κράτους.

Τον πρώτο καιρό, η δουλειά μου ήταν να σφουγγαρίζω. Αργότερα όμως, να καθαρίζω πατάτες, για το συσσίτιο τών φυλακών. Εργαζόμενος έτσι, κέρδιζα ημέρες, ώστε να βγω από τη φυλακή ενωρίτερα.

Στο Αναρρωτήριο, είχα περισσότερη ησυχία και χρόνο για διάβασμα. Υπήρχε εκεί μία βιβλιοθήκη, με ποικιλία βιβλίων, μεταξύ τών οποίων μερικά Ορθόδοξα αντιαιρετικά. Κάποια ημέρα, αποφάσισα να διαβάσω ένα απ' αυτά, που αναφερόταν στη δική μου θρησκεία. Εκ τών υστέρων, γνωρίζω πως εκεί υπήρχαν και καταλληλότερα βιβλία απ' αυτό που διάλεξα. Αλλά και μέσα απ' αυτό, το Άγιο Πνεύμα φρόντισε να προετοιμάσει την μελλοντική φυγή μου από την αίρεση. Το βιβλίο, περιείχε την αλληλογραφία τού υπευθύνου αιρέσεων και άλλων ανθρώπων, με ανθρώπους τής θρησκείας μου. Ήταν επιστολές που ντρόπιαζαν τους επιστολογράφους ΄΄Μάρτυρες΄΄. Διαβάζοντάς το, προβληματίστηκα σε σημείο που να υποθέσω πως οι επιστολές ΄΄Μαρτύρων΄΄ που αναφέρονταν εκεί, ήταν κίβδηλες. Άλλωστε, δεν είχα καθόλου εμπιστοσύνη στους Ορθοδόξους συγγραφείς, επειδή τους θεωρούσα ψεύτες. Πόσο μάλλον, στον συγκεκριμένο συγγραφέα, για τον οποίο έτρεφα απέχθεια, εξ' αιτίας ενός γεγονότος, πριν λίγους μήνες:

Από καιρό, γνώριζα πως υπήρχε μία εκπομπή στο ραδιόφωνο, σε κάποια συγκεκριμένη μέρα και ώρα, που ο υπεύθυνος αιρέσεων, μιλούσε εναντίον τής οργάνωσής μου. Πάντοτε ήθελα να ακούσω τι έχει να πει εναντίον μας, αλλά επειδή εργαζόμουν και πήγαινα σχολείο, ποτέ δεν μπόρεσα να τον ακούσω. Στη φυλακή

όμως, είχα το χρόνο και την ευκαιρία. Κάποια ημέρα που το θυμήθηκα λοιπόν, άνοιξα το ραδιόφωνο, και πράγματι, η εκπομπή είχε μόλις αρχίσει.

Το θέμα του, ήταν πως η Εταιρία Σκοπιά ήταν μετοχική κερδοσκοπική εταιρία. Και αν τα επιχειρήματά του ήταν σωστά, θα προβληματιζόμουν, και θα τον άκουγα συχνά. Εκείνος όμως, προσπαθούσε να το αποδείξει, παρερμηνεύοντας τον τίτλο ενός άρθρου στη Σκοπιά, που έλεγε: **΄΄Γίνετε μέτοχοι τής Βασιλείας΄΄.**

-Ορίστε! είπε. **...Μέσα από αυτό το τεύχος τής Σκοπιάς, καλούν και άλλους να γίνουν μέτοχοι τής μετοχικής εταιρίας Σκοπιά!**

Έκλεισα εκνευρισμένος το ραδιόφωνο. Θυμόμουν καλά το άρθρο, και ήξερα πως δεν είχε σχέση με μετόχους εταιριών, αλλά μιλούσε για μετόχους τών ευλογιών που περιμένουν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ από το Θεό. Από τότε, δεν θέλησα να τον ξανακούσω, θεωρώντας τον ψεύτη και συκοφάντη. Έτσι, χρειάστηκε αρκετή περιέργεια για να διαβάσω εκείνο το βιβλίο του.

Αν και το απέρριψα όμως, πιστεύοντας πως είναι κι αυτό γεμάτο ψέματα, δεν κατάφερα να απορρίψω ένα εδάφιο, που αναφερόταν σ' αυτό, το **Β΄ Κορινθίους, 6 / ς΄ 6,7.** Εκεί, αναφέρονται τα εξής:

΄΄...εν καθαρότητι, εν γνώσει, εν μακροθυμία, εν χριστότητι, εν Πνεύματι Αγίω,

εν αγάπη ανυποκρίτω, εν λόγω αληθείας, εν δυνάμει Θεού...΄΄

Αν το Άγιο Πνεύμα ήταν η δύναμη τού Θεού όπως πίστευα ως ΄΄Μάρτυρας΄΄, τότε δεν θα ήταν γραμμένο έτσι το εδάφιο! Σε ένα σύνολο ανόμοιων πραγμάτων, **αναφέρει χώρια το Άγιο Πνεύμα, και χώρια τη δύναμη τού Θεού!**

Το εδάφιο έδειχνε καθαρά, πως πράγματι, το Άγιο Πνεύμα **δεν ήταν** η δύναμη τού Θεού. Όσο κι αν έψαξα στις εκδόσεις τής Σκοπιάς, δεν βρήκα απάντηση. Φύλαξα λοιπόν στη σκέψη μου το εδάφιο, περιμένοντας την ημέρα που ο Θεός θα μου έδινε ικανοποιητική απάντηση.

Από μικρός, είχα το χόμπι να διαβάζω επιστημονικά έντυπα. Ένα αγαπημένο μου θέμα, ήταν η θεωρία τής Σχετικότητος τού Αϊνστάιν. Μια μέρα λοιπόν, ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου στο Αναρρωτήριο, διάβαζα για την φύση τού Χωροχρόνου. Με εντυπωσίασε, το ότι ο χώρος και ο χρόνος είναι μεταβλητά σαν λάστιχο μεγέθη, και εξαρτώνται από την ύλη που περικλείουν. Κυρίως όμως, με εντυπωσίασε το ότι ο χωροχρόνος, δημιουργήθηκε μαζί με το σύμπαν. Θυμάμαι κάποτε, όταν ήμουν μικρός, είχα ρωτήσει έναν ΄΄πρεσβύτερο΄΄, την εξής απλή παιδική απορία:

΄΄Πριν ο Θεός δημιουργήσει το σύμπαν πού ήταν;΄΄

Εκείνος, μου έδωσε μία γελοία απάντηση, που και σαν παιδί ακόμα, τη θεώρησα ανόητη. Όλα αυτά τα χρόνια, η απορία μου υπέβοσκε, και δεν είχα βρει απάντηση. Την ημέρα εκείνη όμως, η απορία μου επανήλθε πιο σύνθετη, και πιο πιεστική:

-Πριν ο Θεός δημιουργήσει το σύμπαν, πού και πότε ήταν; Υπήρχε άραγε ΄΄πού΄΄ και ΄΄πότε΄΄;

Τώρα πια, για πρώτη φορά, ένοιωθα πως είχα τα φόντα να δώσω μία απάντηση. Άρχισα λοιπόν για πρώτη φορά να διεισδύω διανοητικά στη σκέψη τής Αϊδιότητας τού Θεού. Σκέφτηκα τα εξής:

΄΄Εφ' όσον ο χώρος και ο χρόνος εξαρτώνται από την ύλη τού σύμπαντος, και έχουν την αρχή τους στη δημιουργία τού σύμπαντος, τότε ο Θεός είναι ΄΄έξω΄΄ από το χώρο και το χρόνο, και ο χωροχρόνος είναι δημιούργημά του. Πριν το σύμπαν, απλούστατα δεν υπήρχε ΄΄πού΄΄ και ΄΄πότε΄΄. Υπήρχε μόνο Θεός...΄΄

Και ενώ μπορούσα να σκεφτώ τόσα άλλα, που με συγκίνηση ανακάλυψα χρόνια αργότερα, το μυαλό μου πήγε (χάριτι Θεού), στην εξής σειρά σκέψεων που με συγκλόνισε:

΄΄Μα τότε, αν ο Θεός έφτιαξε τα πάντα δια τού Ιησού Χριστού και Λόγου του, τότε έφτιαξε και το χωροχρόνο δια τού Ιησού Χριστού!!!΄΄

Έτρεξα και άνοιξα την Αγία Γραφή στο **Ιωάννης 1/α΄ 3,** όπου λέει για τον Ιησού Χριστό:

΄΄Πάντα δι αυτού έγειναν, και χωρίς αυτού, δεν έγεινεν ουδέ έν το οποίον έγεινεν΄΄.

Πανικοβλήθηκα! ΄΄**Μα τότε,** (σκέφτηκα), **ο Ιησούς Χριστός, είναι δημιουργός και τού χρόνου! Αυτό σημαίνει, πως δεν έχει αρχή! Τώρα καταλαβαίνω γιατί οι ΄΄κοσμικοί΄΄, πιστεύουν στην Τριάδα! Αν αυτό το ξέρανε όσοι συζήτησαν μαζί μου, θα με προβλημάτιζαν! Πρέπει όμως να είναι λάθος αυτό το συμπέρασμα, επειδή αν δεν είχε αρχή, δεν θα ήταν Γιος! Κάθε γιος, έχει αρχή από τους γονείς του! Αν όμως ο Λόγος έχει αρχή, τότε δεν μπορεί να έφτιαξε το χρόνο!**΄΄

Σκεφτόμουν για πολλή ώρα, μη μπορώντας να βρω λύση. Δυστυχώς, τότε δεν γνώριζα πως ο Γιος τού Θεού έχει την **αρχή** του από τον Πατέρα **μόνο ως προς την αιτία!** Με μπέρδευε και το εδάφιο που είχα διδαχθεί, που έλεγε πως ο Χριστός, ήταν **΄΄η αρχή τής κτίσεως τού Θεού΄΄,** και αυτό το ερμήνευα ως: ΄΄το πρώτο κτίσμα΄΄. Δεν κατάλαβα πως η λέξη **αρχή** εδώ είχε την έννοια τής ΄΄**εξουσίας΄΄.** Έτσι, κατασκεύασα μία πρόχειρη θεωρία, που θα ικανοποιούσε το αδιέξοδο στο οποίο είχα φθάσει.

Ενδόμυχα όμως, καταλάβαινα πως δεν μπορεί να σταθεί σε σοβαρή κριτική. Έτσι, τόσο πολύ με στεναχώρησε αυτή μου η ανακάλυψη, που κάποια υποσυνείδητη λειτουργία, την εξαφάνισε από τη σκέψη μου για πολλά χρόνια... Συνέχιζα λοιπόν τις μελέτες μου, και την καθημερινή μου δραστηριότητα, χωρίς να πονοκεφαλιάζω για τον αν ο Κύριος Ιησούς Χριστός είχε αρχή ή όχι.

Δυστυχώς, λίγες εβδομάδες προτού φύγω για τις αγροτικές φυλακές τής Κασσάνδρας, η φυλακή με πείραξε, και άρχισαν διάφορα ψυχολογικά προβλήματα. Μέρα με την ημέρα, η κατάθλιψή μου δυνάμωνε, τόσο που άρχισα να συνειδητοποιώ τι σημαίνει η φράση: ΄΄μου σαλεύει το μυαλό΄΄. Αν η μεταγωγή μου στην Κασσάνδρα αργούσε, ίσως η ζημιά θα ήταν ανεπανόρθωτη. Πάνω στην ώρα, η πρόνοια τού Θεού, φρόντισε να βρεθώ σ' ένα νέο περιβάλλον, που έδιωξε σύντομα κάθε ψυχολογικό πρόβλημα. Μετά από τόσα χρόνια, όλα αυτά τα δυσάρεστα έχουν ξεχαστεί, και μόνο οι καλές αναμνήσεις γεμίζουν τη σκέψη μου. Μοναδική εξαίρεση, η καταθλιπτική εικόνα την

ανάπηρης μητέρας μου, καθώς απομακρυνόταν κουτσαίνοντας από τα επισκεπτήρια, μόνη, κουρασμένη και θλιμμένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17ο.

Στην Κασσάνδρα

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Στην Κασσάνδρα, πήγαμε με ένα πούλμαν. Τις δύο φορές που σταματήσαμε για ξεκούραση, οι φύλακες μας άφησαν ελεύθερους να περπατήσουμε στις γύρω κατοικημένες περιοχές. Είχα πολύ καιρό να βρεθώ έτσι ελεύθερος, και πραγματικά το

χάρηκα. Όλοι οι φύλακες, ήξεραν πως κανένας μας δεν θα έφευγε, κι έτσι κάθισαν ήσυχοι σ' ένα ταβερνάκι. Οπωσδήποτε, αυτή η διαδρομή δεν συγκρινόταν καθόλου με τις σύντομες μετακινήσεις που είχα κάνει με την κλούβα, όταν πήγαινα στη ΣΦΑ και στα δικαστήρια.

Αν και η Κασσάνδρα βρισκόταν μακριά από το σπίτι μου, ήθελα να πάω, επειδή εκεί δεν κινδύνευα. Σε περίπτωση πολέμου, όλοι μας θα καλούμασταν για επιστράτευση αν βρισκόμασταν στις στρατιωτικές φυλακές. Αυτό σήμαινε βέβαιο θάνατο για όποιον δεν συμμορφωνόταν σε περίπτωση πολέμου. Γι' αυτό, όσο ήμασταν στην Αυλώνα, παρακολουθούσαμε με προσοχή τις ειδήσεις, και αγωνιούσαμε όταν ακούγαμε για κάποια κρίση στις σχέσεις τής χώρας μας με την Τουρκία. Στην Κασσάνδρα όμως, ήταν αλλιώς. Κανείς μας δεν κινδύνευε.

Η πρώτη εντύπωση μόλις αντίκρισα τα άθλια κτίρια τής Κασσάνδρας, ήταν αποκαρδιωτική. Μπροστά τους, οι φυλακές τής Αυλώνας ήταν ξενοδοχείο. Το μόνο ευχάριστο, ήταν το εξοχικό τοπίο, ως εκεί που έφτανε το μάτι.

Το σημείο που με πήγαν, λεγόταν ΄΄Ξενοφών΄΄, και είχε τέσσερα κελιά. Είναι αστείο, αλλά στους τέσσερις τελευταίους μήνες τής ποινής μου που έμεινα εκεί, δεν κατάφερα να θυμηθώ το νούμερο τού κελιού μου.

Το κάθε κελί, είχε περίπου 20 ΄΄κρεβάτια΄΄, (αν μπορούσαν να ονομασθούν έτσι εκείνες οι κατασκευές), γεμάτα με ψύλλους. Όσο για το φαγητό, ήταν σχεδόν πάντοτε απαίσιο και λίγο. Γι' αυτό, έπρεπε κάθε τόσο, να ψωνίζουμε από έναν μανάβη που ερχόταν ως εκεί. Και η δουλειά όμως, ήταν περισσότερη, και πιο κοπιαστική από την Αυλώνα. Ήταν αγροτική, και διαρκούσε τέσσερις ώρες, περίπου το τετραπλάσιο τής Αυλώνας.

Τα επισκεπτήρια από την Αττική, γίνονταν κάθε μήνα, οπότε έρχονταν και οι δικοί μου. Αυτά, ήταν καλύτερα από τής Αυλώνας, γιατί κρατούσαν περισσότερο, και δεν μας αστυνόμευαν συχνά. Ένα τελευταίο ευχάριστο, ήταν ότι εκεί βρήκαμε φίλους μας, που είχαμε να τους δούμε για καιρό, μια και είχαν φύγει για την Κασσάνδρα σε προηγούμενες μεταγωγές.

Και εκεί επίσης, υπήρχε πλήρως οργανωμένη συνάθροιση, με ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ και αίθουσα συναθροίσεων, και ερχόταν συχνά θρησκευτικός λειτουργός τής θρησκείας μας από έξω, και μας έκανε ομιλίες. Ακόμα και αίθουσα δικαστικής επιτροπής. Εκεί, ακόμα και οι πιο άτακτοι, κάθονταν καλά, επειδή υπήρχε αυστηρό πρεσβυτέριο. Αυτό, δεν σημαίνει πως δεν υπήρχαν έκτροπα!

Ένα περιστατικό που θυμάμαι, είχε σχέση με τον διπλανό μου, που ήταν πολύ φίλος μου. Ήταν ένα καλό παιδί, που όμως του άρεσε να τηρούνται οι κανονισμοί τού κελιού, ακόμα και όταν δεν υπήρχε λόγος. Κανονισμοί τού κελιού, ήταν κάποιες συμφωνίες που είχαμε κάνει μεταξύ μας, έτσι ώστε να μη μαλώνουμε. π.χ. ποιες θα ήταν οι ώρες κοινής ησυχίας, τι ώρα θα έκλεινε το φως, με ποια σειρά θα έβαζε ο καθένας τη μουσική που επιθυμούσε, κλπ.

Η τακτική αυτή τού φίλου μου, δημιούργησε έντονη εχθρότητα σε κάποιους από το κελί. Έτσι, βάλθηκαν να του κάνουν τη ζωή δύσκολη. Περπατούσαν με ξύλινα τσόκαρα στο κούφιο πάτωμα όταν κοιμόταν, τού άφηναν υβριστικά χαρτάκια, και ήταν αντίθετοι σε ό,τι ήθελε.

Σύντομα, δημιουργήθηκε εκρηκτική κατάσταση στο κελί, και η παρέα τών διαφωνούντων, τον κατηγόρησαν στο ΄΄πρεσβυτέριο΄΄ για ένα σωρό πράγματα. Εκείνος, απελπισμένος, ήρθε και μου είπε:

-Αυτοί είναι πολλοί! Δεν θα ακούσει εμένα το ΄΄πρεσβυτέριο΄΄! Θα πω ό,τι μπορώ κι εγώ για όσα μου κάνουν!

-Αν θέλεις τη συμβουλή μου, κάνε αυτό που θα σου πω, και θα κερδίσεις. τού είπα. **...Όταν θα έρθει το ΄΄πρεσβυτέριο΄΄, μην τους κατηγορήσεις καθόλου. Ζήτα συγνώμη, και πες πως φταις εσύ για όλα, κι ας μη φταις. Χρησιμοποίησε το παράδειγμα τού Χριστού: ΄΄Νίκα το κακό με το αγαθό΄΄.**

Εκείνος, αν και στην αρχή διαφώνησε, δεν είχε άλλη επιλογή. Όταν το ΄΄πρεσβυτέριο΄΄ ήρθε, ο φίλος μου ζήτησε να μιλήσει στο τέλος. Οι αντίδικοί του τότε, άρχισαν να τον κατηγορούν, για χίλια δυο πράγματα. Εκείνος τους άκουγε υπομονετικά. Στο τέλος, πήρε το λόγο.

-Ζητώ συγνώμη από όλους! Θα προσπαθήσω να είμαι καλύτερος από εδώ και πέρα. Εγώ φταίω για όλα!

Σιγή έπεσε στο κελί. Αυτή ήταν η πιο απροσδόκητη απάντηση για όλους τους. Τότε, ένας από την παρέα τών κατηγόρων του, αυτός που ήταν ο βασικός του αντίδικος, κοκκίνισε σαν τομάτα, και άρχισε να ουρλιάζει τρέμοντας:

-Τώρα, εγώ τι να πωωω! και συνέχισε να ουρλιάζει με ακατάληπτα λόγια.

-Εντάξει! Κατάλαβα ποιος φταίει! είπε ο ΄΄πρεσβύτερος΄΄. Και στράφηκε στους κατηγόρους. **...Φροντίστε να μη ξαναδημιουργήσετε πρόβλημα, γιατί θα έχετε μπελάδες!** Σε λίγο έφυγε, αφήνοντας όλο το κελί άναυδο.

Ο ΄΄πρεσβύτερος΄΄ αυτός, ήταν ένα από τα καλύτερα παιδιά που γνώρισα στη ζωή μου. Κανείς εκεί μέσα δεν έκανε τις δικές του θυσίες για χάρη τών άλλων. Έχανε πρόθυμα μεροκάματα, για να βγουν άλλοι ταχύτερα, ενώ γι αυτόν κάθε μεροκάματο που έχανε, ήταν μία μέρα φυλακής ακόμα. Όλοι τον αγαπούσαμε και τον σεβόμασταν.

Υπήρχε μία διευθέτηση, με την οποία, όποιος ζητούσε, μπορούσε να βγει με ΄΄Υφ' όρων απόλυσιν΄΄, ενωρίτερα από το κανονικό, αλλά θα έπρεπε να μετρήσει καλά τις μέρες, για να μη βγει υπερβολικά νωρίς, γιατί τότε θα τον ξανακαλούσαν, και θα ξανάμπαινε φυλακή αν αρνιόταν τη θητεία. Αυτό το είχαν πάθει οι λεγόμενοι 12-40, οι οποίοι πήραν χάρη, αλλά επειδή έτσι δεν είχαν συμπληρώσει τις ημέρες που όριζε ο νόμος, ξανακλήθηκαν, και φυλακίστηκαν ξανά, έτσι ώστε έκαναν περισσότερη φυλακή απ' όλους.

Στην Κασσάνδρα, ήμουν τραπεζοκόμος, και τα τρία μεροκάματα μου μετρούνταν για δύο. Είχα υπολογίσει, ότι έτσι θα έβγαινα λίγες ημέρες αργότερα, αλλά είχα την άνεση να γλιτώνω από τη δύσκολη δουλειά στα χωράφια. Όταν λοιπόν έφθασε η εντολή να αποφυλακιστώ σαν απάντηση στην αίτησή μου για ΄΄απόλυση με όρους΄΄, έμεναν ακόμα λίγες μέρες, για να συμπληρώσω αυτές που απαιτούσε ο νόμος. Έτσι, κινδύνεψα να με διώξουν ενωρίτερα, και να την πάθω σαν τους 12-40. Ευτυχώς

όμως, με άφησαν στη φυλακή λίγο ακόμα, με τον όρο να δουλέψω στα χωράφια, για να καλύψω συντομότερα τα μεροκάματά μου.

Ήταν χειμώνας, και ασυνήθιστος όπως ήμουν στις εξωτερικές δουλειές, αρρώστησα. Τις τελευταίες ημέρες λοιπόν, ήμουν υποχρεωμένος να δουλεύω με πυρετό, για να μη με διώξουν πρόωρα. Τέλος, η ημέρα τής απόλυσης έφθασε. Ήταν όμως πολύ διαφορετική απ' ότι περίμενα τόσον καιρό. Όλους αυτούς τους μήνες, ονειρευόμουν την ημέρα που θα έβγαινα πάλι ελεύθερος στον έξω κόσμο. Όταν ήρθε όμως η ημέρα εκείνη, παρακαλούσα τον φύλακα να με αφήσει να κοιμηθώ άλλη μια νύχτα εκεί. Είχα πολύ πυρετό, και το κεφάλι μου πονούσε ανυπόφορα. Ήθελα μόνο να κοιμηθώ, έστω και στη φυλακή.

-Δεν έχω το δικαίωμα να σε κρατήσω! Πρέπει να φύγεις! είπε ο δεσμοφύλακας απρόθυμα. Έτσι, λυπημένος, σύρθηκα ως το πουλμανάκι που θα με πήγαινε στο Κέντρο, και από εκεί, ένας φιλικός δεσμοφύλακας με πήγε με το αυτοκίνητό του ως τα Μουδανιά. Μου φαινόταν απίστευτο που έφευγα μόνος μου, και έψαχνα ασυναίσθητα στο δρόμο, να δω κάποιον δεσμοφύλακα. Από εκεί, πήρα το λεωφορείο για τη Θεσσαλονίκη, αλλά δυστυχώς δεν μπορούσα να κοιμηθώ στο ταξίδι, μήπως έχανα τη στάση που έπρεπε να κατεβώ. Σε λίγες ώρες, προσγειωνόμουν στο αεροδρόμιο τού Ελληνικού, όπου με περίμενε η αρραβωνιαστικιά μου.

Δεν της είπα ότι ήμουν άρρωστος, και προσπάθησα να φαίνομαι υγιής. Αν και απόλαυσα τη συντροφιά της μετά από τόσο καιρό, δεν έβλεπα την ώρα να πέσω στο κρεβάτι.

Σύντομα, πήγα στην Αυλώνα, για να πάρω το αποφυλακιστήριο. Εκεί, είδα με χαρά πολλούς παλιούς φίλους. Με υποδέχθηκαν στα γραφεία οι ΄΄πρεσβύτεροι΄΄ τών νέων σειρών. Το Μπέθελ, φρόντιζε να υπάρχει πάντοτε κάποιος ΄΄πρεσβύτερος΄΄, ειδικά σταλμένος από εκεί, για να δίνει άμεση κατεύθυνση στους φυλακισμένους.

Μου έδωσαν να υπογράψω ένα χαρτί, έτσι ώστε να αποφυλακισθώ. Πήρα το χαρτί να το διαβάσω, αλλά για κάποιο λόγο, μου είπαν:

-Εντάξει είναι! Όλοι το υπογράφουν αυτό, αλλιώς δεν αποφυλακίζονται!

Στο μεταξύ όμως, είχα ήδη διαβάσει το μισό. Καθώς το ακουμπούσα στο τραπέζι, διάβασα και το άλλο μισό. Τότε συγκλονίστηκα. Το χαρτί, με ανέφερε μέσα ως ΄΄στρατιώτη΄΄, και ήταν γραμμένο με ύφος, που η υπογραφή μου θα σήμαινε πως αποδέχομαι αυτή την ιδιότητα. Το μυαλό μου δούλεψε αστραπιαία.

-Ώστε αυτό ήταν; αναρωτήθηκα. **...Όλα ήταν φιάσκο; Κάθισα στη φυλακή ενάμισι χρόνο, για να αποδεχθώ τώρα με την υπογραφή μου ότι είμαι στρατιώτης; Δεν πρέπει να υπογράψω αυτό το χαρτί.**

Τότε, πέρασαν από τη σκέψη μου γρήγορα, η μητέρα μου, η αρραβωνιαστικιά μου, όλοι οι άλλοι που το υπέγραψαν πριν από εμένα, και θεώρησα κουτό, το να θυσιάσω εγώ την ελευθερία μου και τα σχέδιά μου για ένα μικρό συμβιβασμό. Έτσι, το υπέγραψα. Ήμουν πλέον ελεύθερος από τη φυλακή, όχι όμως από τις τύψεις. Για μια φορά ακόμα, θυμήθηκα το συμβιβασμό μου με τη στρατιωτική κουβέρτα, και με λύπη μου, συνειδητοποίησα πως οι υπεύθυνοι τής οργάνωσης, είχαν κάνει πριν από εμένα, πρώτοι, τους ίδιους συμβιβασμούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18ο.

Η ζωή μου μετά τη φυλακή

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Πήγα στην παλιά μου δουλειά, αλλά τώρα πλέον υπήρχε άλλος στη θέση μου. Πήγα στον ΟΑΕΔ, και μου βρήκαν μία προσωρινή αλλά εντελώς ανυπόφορη δουλειά, έτσι ώστε να μαζέψω λίγα χρήματα για το γάμο μου, που τον προγραμμάτιζα σε τέσσερις

μήνες. Ως τότε, προσαρμόστηκα και στη νέα μου κατάσταση ελευθερίας. Μοναδικό κατάλοιπο τής φυλακής, ήταν η υποχρέωσή μου να δίνω το παρόν κάθε μήνα, επί τρία χρόνια στην αστυνομία τής περιοχής μου.

Όσο ήμουν στη φυλακή, ο πεθερός μου άνοιξε μία επιχείρηση στη Σαλαμίνα, κι έτσι συμφωνήσαμε να εργασθώ εκεί. έπρεπε όμως, μετά το γάμο μου να μετακομίσω στη Σαλαμίνα. Αυτό ήταν δύσκολο, επειδή έπρεπε να έρθουν μαζί μου η μητέρα μου και η γιαγιά μου. Δεν ήταν σε θέση να μένουν μόνες τους. Έτσι, ψάξαμε να βρούμε δύο σπίτια στην ίδια γειτονιά, ώστε να μένουμε κοντά. Ήταν δύσκολο, αλλά με τη βοήθεια τού Θεού, τα βρήκαμε λίγες εβδομάδες πριν το γάμο. Έτσι, την προκαθορισμένη ημέρα, βρέθηκα ντυμένος γαμπρός, σε μία αίθουσα τών ΄΄Μαρτύρων΄΄ στον Πειραιά. Ο κοινωνικός λειτουργός που μας πάντρεψε, ήταν ένας ειδικά διορισμένος ΄΄πρεσβύτερος΄΄, και είχε εξουσία από το κράτος, να τελεί γάμους. Ήταν κι αυτός παντρεμένος, αλλά διέκρινα κάποια θλίψη στα μάτια του, όταν μας είπε πως η δική του γυναίκα ήταν από τους ΄΄144.000΄΄ και θα πήγαινε στον ουρανό. Έτσι, στη ΄΄βασιλεία τού Θεού΄΄ δεν θα την είχε κοντά του, γιατί εκείνος ανήκε στον ΄΄πολύ όχλο΄΄, και θα έμενε στη γη. Ευτυχώς όμως, εγώ και η δική μου γυναίκα, είχαμε και οι δύο ΄΄επίγεια ελπίδα΄΄, και έτσι θα ζούσαμε μία αιωνιότητα μαζί.

Ο γάμος έγινε με μία ομιλία, για τις υποχρεώσεις τών δύο μας, και για τις ευθύνες μας. Με την ευκαιρία, ειπώθηκαν πράγματα, με σκοπό τον προσηλυτισμό τών δεκάδων ορθοδόξων καλεσμένων. Τέλος, υπογράψαμε, και φύγαμε για το καθιερωμένο γλέντι.

Όταν τελείωσε ο μήνας τού μέλιτος, άρχισα τη νέα μου δουλειά. Μαζί με αυτήν όμως, άρχισαν και τα προβλήματα. Η γυναίκα μου, ήταν από τη φύση της συγκρατημένη, ενώ η μητέρα μου εκδηλωτική. Έτσι, η μητέρα μου παρεξηγούσε την εσωστρέφεια τής γυναίκας μου, και η γυναίκα μου ενοχλιόταν από την εκδηλωτικότητα τής μητέρας μου. Η μητέρα μου ζητούσε περισσότερη θέρμη από τη νύφη της, και η γυναίκα μου το θεωρούσε αυτό απαράδεκτη επέμβαση στη ζωή της. Γι' αυτό, όσο περνούσε ο καιρός, οι σχέσεις τους γίνονταν όλο και χειρότερες, με λίγα διαστήματα ηρεμίας. Έτσι, στα τρία πρώτα χρόνια τού γάμου μου, ζήσαμε όλοι μας επώδυνες καταστάσεις. Μάταια τις παραδειγμάτιζα με το παράδειγμα τής Ρουθ και τής Ναομί. Ήταν αποφασισμένες να κάνουν τού κεφαλιού τους. Μόνη παρηγοριά, ήταν ότι αντιλαμβανόμουν πως αυτή η κατάσταση ήταν ο κανόνας μεταξύ όλων τών γνωστών μου ζευγαριών κι όχι η εξαίρεση.

Όταν επρόκειτο να αλλάξω ΄΄εκκλησία΄΄ και να μεταφερθώ στη Σαλαμίνα, παρακάλεσα τους εκεί ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ να μην γίνει γνωστό ότι ήμουν ΄΄σημειωμένος΄΄. Εκείνοι μου είπαν, ότι είχε περάσει πλέον αρκετός καιρός, και δεν ήμουν πια σ' αυτή την κατάσταση. Όταν έφθασα λοιπόν στη νέα μου συνάθροιση, δεν είχα περιορισμούς. Σύντομα, ανέλαβα κάποιες βοηθητικές εργασίες στην αίθουσα, και σε λίγο καιρό έγινα ΄΄διακονικός υπηρέτης΄΄, (κάτι σαν τους Χριστιανούς Διακόνους).

Αυτό σήμαινε, πως θα έπρεπε να διδάσκω κάποιες φορές από τού βήματος, ή να κάνω δημόσιες ομιλίες όπου με έστελναν. Μου είχαν δοθεί έντυπα από την εταιρία Σκοπιά, που περιείχαν το σκελετό μιας ομιλίας, κι εγώ θα έπρεπε να τα εμπλουτίσω. Οι ομιλίες κρατούσαν περίπου 45 λεπτά.

Ήταν κι αυτές απόλυτα ελεγχόμενες από την εταιρία Σκοπιά, όπως οι προκαθορισμένες απαντήσεις στα περιοδικά της. Διηύθυνα ακόμα και μία από τις μελέτες βιβλίου που γίνονταν στην αίθουσα. Ένας άλλος τομέας, ήταν πως υπηρετούσα ως ΄΄λογιστής΄΄ τών οικονομικών τής συνάθροισης, και έπρεπε να βγάζω τα έντυπα εσόδων εξόδων. Ήμουν ακόμα υπεύθυνος τής διανομής περιοδικών στη συνάθροιση, και είχα συχνά μέρος στη συνάθροιση τού ΄΄Θεοκρατικού΄΄, όπου ερμήνευα κομμάτια τής Αγίας Γραφής, ή ανέλυα αποσπάσματα από το βιβλίο: ΄΄Όλη η Γραφή είναι θεόπνευστος και ωφέλιμος΄΄. Κάποιες φορές, είχα μέρος και στο πρόγραμμα τών συνελεύσεων, και πήγαινα συχνά σε σεμινάρια τής οργάνωσης για ΄΄διακόνους΄΄.

Μέρα με την ημέρα, γινόμουν ικανότερος σε ό,τι μου ζητούσε η οργάνωση, και συχνά έπαιρνα μέρος σε υπηρεσίες ταξιθεσίας στις συνελεύσεις. Η παρουσία μου δεν έλειπε όταν η οργάνωση ζητούσε άμισθη εθελοντική εργασία, οπουδήποτε μου το επέτρεπε ο χρόνος και οι περιστάσεις μου.

Οι ώρες και οι γραφικές μελέτες που έδινα στο δελτίο έργου, ήταν οι περισσότερες από τους άλλους στη δική μου συνάθροιση, με μόνη εξαίρεση τους ΄΄σκαπανείς΄΄, δηλαδή ανθρώπους που για έναν ή περισσότερους μήνες, βάζουν στόχο να κηρύττουν 2, 5, ή και 8 ώρες την ημέρα. Κατά καιρούς, γινόμουν κι εγώ ΄΄σκαπανέας΄΄, μια και έπρεπε ως ΄΄διακονικός΄΄ να δίνω το καλό παράδειγμα. Έτσι, τόσο στις πόρτες, όσο και στο έργο δρόμου, (δηλαδή στο να διαφημίζω τα έντυπα τής Σκοπιάς σε πολυσύχναστους δρόμους), ήμουν πάντοτε πρόθυμος. Ειδικά, κάποιο γεγονός από αυτά που μου συνέβησαν στο έργο δρόμου, ήταν καθοριστικό για την μετέπειτα πορεία μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19ο.

Το έργο δρόμου

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Όταν ήμουν ακόμα στην παλιά συνάθροιση, πριν πάω στη φυλακή, έγινε ανακοίνωση από την οργάνωση, ότι επειδή η χώρα ήταν πλέον δημοκρατικότερη, μπορούσαμε να

διαφημίσουμε τα έντυπα τής οργάνωσης στους δρόμους. Έτσι, την ίδια κιόλας Κυριακή, μαζί δύο πρεσβυτέρους, ήμασταν από τους πρώτους που κάναμε έργο δρόμου στη χώρα. Μοιράσαμε τότε, 700 φυλλάδια.

Στη Σαλαμίνα όμως, υπήρχε ένας πολύ μαχητικός παπάς, που μας δημιουργούσε έντονα προβλήματα. Κάθε φορά που ξεμυτίζαμε για έργο δρόμου, σε λίγα λεπτά, μας περικύκλωνε ένα πλήθος Ορθοδόξων, και μας εμπόδιζε. Διάφορες ταμπέλες έγραφαν συνθήματα εναντίον μας, και ο παπάς μιλούσε από ένα μεγάφωνο, προσπαθώντας να ξεσκεπάσει τους αιρετικούς. Τότε θύμωνα, αλλά σήμερα καταλαβαίνω τις ενέργειές του, καθώς προσπαθούσε να προστατέψει το ποίμνιο τής Εκκλησίας. Αυτό όμως που ήταν λάθος σε αυτές τις ενέργειες, ήταν **ο τρόπος** προσέγγισης τού προβλήματος από μέρους τών αντιπάλων μας. Ενώ έπρεπε να βλέπουν κι εμάς ως πλανημένα πρόβατα, μας έβλεπαν σαν λύκους. Έτσι, δεν ενδιαφέρονταν για τη δική μας σωτηρία, αλλά μόνο για τών Ορθοδόξων. Ακούγαμε λοιπόν από τους ανθρώπους που είχε μαζί του, ότι είμαστε ΄΄πληρωμένοι πράκτορες τής Αμερικής και τών Εβραίων΄΄, ότι πατάμε τις εικόνες, ότι είμαστε αντίχριστοι, και ένα σωρό άλλες ανακρίβειες. Τρεις φορές, επιχείρησαν να μας λυντσάρουν. Όλα αυτά όμως, μας φανάτιζαν περισσότερο, και επιστρέφαμε την επόμενη φορά, με μεγαλύτερο πείσμα.

Η έλλειψη σοβαρότητας πολλών από αυτούς που μας εμπόδιζαν, φαίνεται στο εξής περιστατικό:

Μια μέρα, είχα βγει με κάποιον που του έκανα γραφική μελέτη. Καθώς διαφημίζαμε τα περιοδικά, εμφανίστηκαν δύο από αυτούς που μας ενοχλούσαν. Ο ένας ήταν επίτροπος μίας εκκλησίας. Ο άλλος, ήρθε δίπλα μου, και άρχισε να μας βρίζει αισχρά. Και όχι μόνο εμάς, αλλά και και ΄΄το Χριστό και την Παναγία΄΄!

-Τον ακούς τι λέει; ρώτησα τον επίτροπο που μόλις είχε έρθει. **...Τέτοιοι Χριστιανοί είσαστε; Αν υποθέσουμε ότι εμείς είμαστε αιρετικοί, εσείς τι είσαστε;**

-Δεν άκουσα τίποτα! είπε ψευδόμενος ο επίτροπος, και ο άλλος συνέχισε:

-Εγώ δεν πιστεύω σε τίποτα!

-Μα τότε γιατί μας ενοχλείς; ρώτησα.

-Για να μην πάρουν τα χρήματα οι Αμερικάνοι! Να τα πάρουν οι δικοί μας οι παπάδες! είπε, και έφυγαν.

Μία άλλη φορά, όταν η γυναίκα μου ήταν έγκυος στον πρώτο μου γιο, είχαμε βγει και οι δύο μας μαζί με άλλους, στο έργο δρόμου. Βρισκόμασταν σε αντικριστά πεζοδρόμια, και ως συνήθως, τριγύρω μας ήταν οι αντίπαλοί μας, και ο παπάς με το μεγάφωνο. Κάποια στιγμή, κάποιος από την ταράτσα τής πολυκατοικίας πίσω της, έριξε δίπλα της ένα κουτί αναψυκτικού γεμάτο νερό. Αν είχε πέσει στο κεφάλι της, θα την είχε σκοτώσει.

Λίγο αργότερα, ένας άλλος, έριξε στα πόδια της μία φωτοβολίδα. Την ημέρα εκείνη, θα μπορούσε να σκοτωθεί, ή να αποβάλλει. Και όλα αυτά, από ανθρώπους που θεωρούσαν τον εαυτό τους Χριστιανό!

Πολλές φορές, οι αντίπαλοί μας, μας διάβαζαν όπως στεκόμασταν, αποσπάσματα από αντιχιλιαστικά βιβλία, για τις αλλαγές που είχε κάνει η οργάνωση σε βασικά της δόγματα. Εμείς όμως, δεν νοιαζόμασταν γι' αυτό, επειδή είχαμε διδαχθεί πως αυτό ήταν ΄΄νέο φως΄΄, και ο Θεός αποκάλυπτε στο λαό του την αλήθεια σταδιακά. Αν όμως μας έδειχναν κάποια εδάφια από τα χιλιάδες που δεν είχαμε προσέξει στην Αγία Γραφή, ίσως μας προβλημάτιζαν. Οι αλλαγές τής οργάνωσης στα δόγματά της, είναι χρήσιμες μόνο όταν αποκαλύπτονται σε ανθρώπους που δεν έχουν υποστεί ακόμα την **καταστροφή τής κριτικής τους σκέψης από τις μεθοδείες τής οργάνωσης,** και μπορούν να την ελέγξουν, ή σε ανθρώπους που ήδη άρχισαν πάλι να σκέπτονται ελεύθερα χωρίς παρωπίδες. Ιδιαίτερα χρήσιμες είναι οι τριπλές αντιφάσεις, όπου η οργάνωση αλλάζει κάποιο δόγμα, και μετά επιστρέφει πάλι στις προηγούμενες απόψεις της, που είχε χαρακτηρίσει ΄΄σατανικές΄΄. Έτσι, ο λογικός ερευνητής, καταλαβαίνει πως δεν είναι δυνατόν να θεωρείται προοδευτική μια τέτοια πορεία με πισωγυρίσματα, σαν να ξανασκοτείνιασε η αυγή! Ίσως τότε καταλάβει πως αυτό το ταλαιπωρημένο εδάφιο περί ΄΄λαμπρού φωτός΄΄, μιλάει για την όλο και λαμπρότερη ΠΟΡΕΙΑ **τού κάθε** πιστού ανθρώπου, και όχι για τις δογματικές αλχημείες και προχειρότητες μιας θρησκευτικής οργάνωσης.

Θυμάμαι, μία φορά είχαν έρθει με λιβανιστήρια, και μας λιβάνιζαν, ενώ κάποιος μας έβριζε αισχρά.

Στην πραγματικότητα, δεν ήμασταν καθόλου ανοργάνωτοι. Εκτός από αυτούς που στέκονταν στο δρόμο, υπήρχαν συνήθως και άλλοι, που από μακριά παρακολουθούσαν, έτσι ώστε σε κάποιο επεισόδιο, να καταθέσουν ως μάρτυρες. Και πράγματι, δεν ήταν λίγες οι φορές, που καταλήξαμε στην αστυνομία, παραπονούμενοι για κάποιο έκτροπο που έγινε εναντίον μας.

Συνήθως, όταν κάποιος έπαιρνε κάποιο έντυπο από εμάς, οι αντίπαλοί μας έτρεχαν και του το έπαιρναν. Αυτό, όταν γινόταν με τη συγκατάθεση τού ανθρώπου, δεν υπήρχε πρόβλημα. Όταν όμως του το έπαιρναν χωρίς να τον ρωτήσουν, συνήθως αυτός θύμωνε. Εμείς, τους κατηγορούσαμε ότι φοβόντουσαν για να μη μάθει ο κόσμος την αλήθεια, και προσπαθούσαμε με περισσότερο ζήλο. Κάποια φορά, κάποιος ΄΄Μάρτυρας΄΄ από την παλιά μου συνάθροιση, ήρθε και αγόρασε ένα έντυπο, κάνοντας πως είναι Ορθόδοξος, έτσι ώστε να τους σκάσει. Όταν πήγαν να του το πάρουν, τους έβαλε τις φωνές, και τους έδιωξε. Έτσι λοιπόν, σ' ένα τέτοιο κλίμα ανταγωνισμού και εχθρότητος, ήταν αδύνατον να βοηθηθεί κάποιος ΄΄Μάρτυρας΄΄ από κάποιον Ορθόδοξο.

Συχνά, προκαλούσα σε συζήτηση τους αντιπάλους μου, όμως δεν έδειχναν πρόθυμοι να συζητήσουν χωρίς τον παπά, τον οποίο όμως αντιπαθούσα, και δεν ήθελα να μιλήσω μαζί του, επειδή τον θεωρούσα εκούσιο εχθρό τού Θεού. Παρ' όλα αυτά, κάποιος δέχθηκε να συζητήσουμε, και με χαρά έκλεισα ραντεβού μαζί του.

Μόλις οι υπόλοιποι ΄΄Μάρτυρες΄΄ έμαθαν για το ραντεβού, προσπαθούσαν να με πείσουν να το ακυρώσω.

-Έχει συζητήσει κι άλλες φορές, και δεν θέλει να μάθει ΄΄την αλήθεια΄΄! μου έλεγαν.

-Πού ξέρετε; Ίσως ο Θεός αυτή τη φορά τον βοηθήσει! είπα εγώ, και πήγα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20ο.

Οι πρώτες αμφιβολίες

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Πήρα μαζί μου την Αγία Γραφή, ένα ταμείο τής Καινής Διαθήκης, και κάποια βιβλία τής οργάνωσης. Κυρίως όμως, στηριζόμουν σ' ένα μικρό βιβλιαράκι, που

αναφερόταν εν συντομία στην ιστορία τής Εκκλησίας, και ήταν γεμάτο με σκανδαλιστικά στοιχεία εναντίον της. Ο λόγος όμως που χρησιμοποίησα αυτό το συγκεκριμένο, ήταν ότι στην πρώτη σελίδα, υπήρχε η έγκριση τής Ιεράς Συνόδου. Έτσι, πίστευα πως ό,τι θα έδειχνα στον συνομιλητή μου, θα ήταν αναντίρρητο. Δεν γνώριζα πως η Ιερά Σύνοδος εγκρίνει βιβλία τα οποία δεν έχει διαβάσει, ούτε ότι οι εγκρίσεις τής Ιεράς Συνόδου δεν είναι πάντοτε αποδεκτές από την σύνολη Εκκλησία.

-Πριν αρχίσουμε τη συζήτηση, μου είπε, **...πρέπει να καθορίσουμε τις πηγές μας. Πρέπει λοιπόν να ξέρεις, πως εμείς οι Ορθόδοξοι, δεχόμαστε ως ΄΄πηγή πίστεως΄΄ εκτός από την Αγία Γραφή, τις Οικουμενικές μόνο συνόδους, και εν συντομία ολόκληρη την Ιερά Παράδοση. Το ότι αυτή τη στιγμή θα δεχθώ να συζητήσω μαζί σου μόνο από την Αγία Γραφή, αυτό το κάνω κατά παραχώρισιν, έτσι ώστε να βοηθηθείς εσύ. Εσύ δέχεσαι εκτός από την Αγία Γραφή όλα τα βιβλία τής οργάνωσής σου;**

-Μόνο ό,τι δεν αναθεωρήθηκε από καλύτερη κατανόηση τής οργάνωσης! απάντησα, έτσι ώστε να μην αρχίσει να μου αραδιάζει τις κατά καιρούς αλλαγές τής οργάνωσης. Όμως, ήδη είχα ένα πρόβλημα. Με τα πρώτα του κιόλας λόγια, είχε βγάλει άχρηστο το βιβλιαράκι που είχα πάρει μαζί μου, γιατί δεν ήταν εγκεκριμένο από **Οικουμενική** Σύνοδο!

Έτσι, άρχισε η Συζήτηση, και προτίμησα να ξεκινήσω πρώτος, ούτως ώστε να τον έχω συνεχώς σε άμυνα, και να μην μπορεί να περάσει στην επίθεση. Αφού εξάντλησα την ώρα μου αναφέροντάς του όλα εκείνα που έγραφε το βιβλιαράκι, εκείνος μου απάντησε ότι ο συγκεκριμένος συγγραφέας, αν και θεολόγος, δεν είναι πραγματικά Ορθόδοξος, και προτεσταντίζει. Συνεπώς, και το βιβλίο του, δεν είναι κατ' ανάγκην σωστό. Δεν στάθηκε όμως εκεί, αλλά άρχισε να μου δίνει απαντήσεις σε όλα μου τα επιχειρήματα, πολύ απλές, με μία μόνο φράση, σε σημείο που μου κατέρριψε όλη την επιχειρηματολογία σε λίγα λεπτά.

Τον κοιτούσα με απορία, και πρέπει να το κατάλαβε, γιατί μου είπε:

-Συγνώμη που σου καταρρίπτω τα επιχειρήματα έτσι, αλλά τα πράγματα είναι απλά!

Επειδή είχαμε χωρίσει την ώρα σε ίσα τμήματα, και ήδη τελείωσε και ο δικός του χρόνος, έπρεπε να μιλήσω πάλι εγώ, και θα τον είχα πάλι σε άμυνα. Έτσι συνέχισα την επίθεση, αναγκάζοντάς τον σε όλη τη δική του ώρα να αμύνεται. Αυτό συνεχίστηκε επί **έξι ώρες!** Αλλά επειδή τον είχα συνεχώς να απολογείται, δεν έβρισκε το χρόνο να θίξει σοβαρά κάποιο θέμα για τη δική μου θρησκεία.

Λίγα λεπτά πριν το τέλος τής συζήτησης, ενώ κατηγορούσα τον Άγιο Κωνσταντίνο, για ένα σωρό πράγματα που είχα ακούσει και που είχα διαβάσει, έβγαλα έναν τόμο από μία εγκυκλοπαίδεια. Εκεί, έγραφε πολλά άσχημα για τον Άγιο.

-Πιστεύεις όλα όσα λένε οι εγκυκλοπαίδειες; με ρώτησε.

-Εκτός από την εξέλιξη. τού απάντησα.

-Τότε πιστεύεις κι αυτό; με ρώτησε, και έβγαλε από την τσάντα του, μία φωτοτυπία από κάποια εγκυκλοπαίδεια. Το θέμα ήταν για την Ιερουσαλήμ. Μεταξύ άλλων,

έγραφε πως η ερήμωση τής Ιερουσαλήμ, έγινε το ΄΄**Το 587 π.Χ., και όχι το 607 π.Χ.΄΄,** όπως είχα διδαχθεί από την οργάνωση τής Σκοπιάς. Αυτό, είχε μεγάλες προεκτάσεις σε όλα τα δόγματα τής Αντβεντιστικής αυτής οργάνωσης, επειδή σε αυτή την ημερομηνία ΄΄στηρίζεται΄΄ το κεντρικό της δόγμα, πως η δευτέρα Παρουσία έγινε το **1914. Πάνω σ' αυτό το δόγμα, ΄΄στηρίζονται΄΄ όλα σχεδόν τα άλλα δόγματα τής οργάνωσης, ακόμα και ο ισχυρισμός της, πως από το 1919, είναι η ΄΄οργάνωση τού Θεού΄΄.** Εγώ βέβαια, δεν το είχα συνειδητοποιήσει αυτό ακόμα, κι έτσι έβλεπα το δόγμα τού 1914, σαν μία ημερομηνία χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Το ίδιο και ο συνομιλητής μου όμως, το έβλεπε ως ένα απλό κακόδοξο δόγμα, που έπρεπε να αναιρεθεί. Έτσι, όταν τού έβγαλα ένα βιβλίο τής οργάνωσης που σκοπό είχε να αποδείξει πως η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε το 607, δεν επέμεινε πολύ, λέγοντας πως ΄΄**η οργάνωση θέλει να μας κλείσει τα μάτια, προλαβαίνοντας από πριν να μας παροδηγήσει με τέτοια παραποιημένα άρθρα, μήπως μάθουμε την αλήθεια΄΄.**

Εγώ, δεν είχα καταλάβει τι έγραφε το βιβλίο αυτό, αλλά θυμόμουν πως στο παρένθεμα υπήρχε αυτό το θέμα. Εκείνο που δεν γνώριζα, ήταν πως **ο συγγραφέας τού παρενθέματος αυτού, ο Ραίημοντ Φρανς, μέλος τού Κυβερνώντος Σώματος και ανιψιός τού προέδρου τής εταιρίας, είχε αποκοπεί για αποστασία, επειδή δεν πίστευε πλέον σ' αυτή την ημερομηνία!** Όταν ακόμα ήμουν στη φυλακή, είχα ακούσει πως ο ανιψιός τού προέδρου Φρανς αποστάτησε, και έφυγε από το κυβερνών σώμα, αλλά τότε δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία. Ούτε και τώρα γνώριζα πως αυτό συνδεόταν με το υπό συζήτησιν θέμα. Το ότι δεν είχα καλή γνώση τού θέματος όμως, με πείραξε πολύ. Αν είχα μελετήσει προσεκτικά το παρένθεμα, θα μπορούσα να τού απαντήσω κατάλληλα, έτσι ώστε να μάθει την αλήθεια, βλέποντας πως η οργάνωση αξίζει περισσότερο από οποιαδήποτε εγκυκλοπαίδεια. Παράλληλα, είχε απορρίψει άλλο ένα επιχείρημά μου εναντίον τού Αγίου Κωνσταντίνου, μια και μόνος μου έβγαλα τις εγκυκλοπαίδειες αναξιόπιστες!

Κάπου εκεί, αναγκαστήκαμε να διακόψουμε τη συζήτηση, επειδή η γυναίκα μου με την πεθερά μου χτυπούσαν την πόρτα, ανήσυχες για την εξάωρη απουσία μου. Αισθανόμουν κενός, μια και όλα μου τα επιχειρήματα εναντίον τών Ορθοδόξων, είχαν απαντηθεί με απροσδόκητο τρόπο, αν κι εκείνος δεν είχε προλάβει να πει πολλά εναντίον τής δικής μου θρησκείας. Έτσι, εγώ είχα αφοπλιστεί, δεν είχα όμως πεισθεί πως εκείνος έχει δίκιο. Επιθυμούσα να επαναληφθεί αυτή η συνάντηση, και αισθανόμουν πλέον φίλος του. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και μ' εκείνον.

Την επομένη, βγήκα στο έργο δρόμου. Ως συνήθως, κατέφθασε και ο χθεσινός συνομιλητής μου. Αυτή τη φορά, τον είδα με χαρά, και τον χαιρέτησα. Η απάντησή του με σοκάρισε:

-Είσαι πράκτορας και εισπράκτορας! φώναξε οργισμένος. Προφανώς, πίστευε πως με είχε πείσει για το λάθος μου, και πως ήμουν αδιόρθωτος.

Κι εγώ όμως οργίστηκα εναντίον του, μια και μετά από τόσες ώρες φιλική συζήτηση, περίμενα περισσότερη καλοσύνη. Έτσι, όσα καλά οικοδόμησε μέσα μου επί έξι ώρες, τα γκρέμισε σε λίγα δευτερόλεπτα. **Οι Ορθόδοξοι** φάνταζαν πάλι στα μάτια μου ως άξιοι καταστροφής, ψεύτες, άνθρωποι με κάθε κακή ιδιότητα. Όμως, ο σπόρος που έριξε για την ημερομηνία τής πτώσης τής Ιερουσαλήμ, δεν χάθηκε. Αυτός μπορεί να ήταν εχθρός μου, αυτό που είπε όμως, ήταν ένα καλό θέμα για έρευνα. Την επόμενη φορά που θα συναντούσα το ίδιο επιχείρημα, θα ήξερα να το αντιμετωπίσω

κατάλληλα. Άρχισα λοιπόν μία έρευνα για αυτό το θέμα, από τα έντυπα τής οργάνωσης. Όχι ότι κατάλαβα τα πάντα, αλλά πήρα κάποια ιδέα τού προβλήματος, και μπορούσα πλέον να παπαγαλίζω τα επιχειρήματα υπέρ τού 1914.

Ένα νέο γεγονός όμως, με επανέφερε στην ίδια μελέτη. Κάποια μέρα, η κουνιάδα μου με την οποία δουλεύαμε μαζί, μου είπε για κάποιον γνωστό της ΄΄Μάρτυρα΄΄, πως την είχε πληροφορήσει ότι η οργάνωση είχε βρει στοιχεία ότι το δόγμα τού 1914 ήταν λάθος, και επρόκειτο σύντομα να κάνει την αλλαγή. Χωρίς προκατάληψη, το θεώρησα πιθανό, και ήμουν έτοιμος να το αποδεχθώ σαν ΄΄νέο φως΄΄. Το ότι είχα τριφτεί όμως με αυτό το θέμα λίγο καιρό πριν, και το γεγονός ότι είχα δει στην εγκυκλοπαίδεια άλλη ημερομηνία από αυτή που έλεγε η οργάνωση, με έκανε ανυπόμονο. Δεν μπορούσα να περιμένω πότε θα δημοσιευόταν η αλλαγή από τη Σκοπιά. Ξεκίνησα λοιπόν έναν νέο κύκλο μελέτης τού θέματος, με διαφορετικό στόχο αυτή τη φορά. Έπρεπε η μελέτη να γίνει σχεδόν ολοκληρωτικά από την Αγία Γραφή, ούτως ώστε αν υπάρχει κάποιο λάθος στο δόγμα αυτό, να φανεί καθαρά από εκεί. Κατόπιν, θα έκανα σύγκριση με τα έντυπα τής οργάνωσης, για να δω αν υπάρχει διαφορά στο σκεπτικό. Στην πραγματικότητα όμως, δεν περίμενα να βρω διαφορά, ελπίζοντας πως οι πληροφορίες τού γνωστού τής κουνιάδας μου, ήταν λάθος. Η μελέτη αυτή, κράτησε έξι μήνες, σε καθημερινή βάση. Για πολλές ώρες κάθε ημέρα, μελετούσα και κατέγραφα τα στοιχεία που μάζευα. Με εξέπληξε η περιπλοκότητα τών γεγονότων τής εξεταζόμενης περιόδου. Ενώ είχα την εντύπωση πως υπήρξε μία μετοικεσία τών Ιουδαίων από την Ιερουσαλήμ, ανακάλυψα πως οι μετοικεσίες ήταν τέσσερις! Αυτό περιέπλεκε τα πράγματα, επειδή έτσι έπρεπε να ψάχνω σε κάθε σημείο, για ποια μετοικεσία μιλούσε. Με μπέρδευαν επίσης οι συνεχείς αλλαγές βασιλέων τού Ισραήλ, καθώς υπολόγιζα τα έτη βασιλείας τους. Και για να γίνει πιο περίπλοκο το θέμα, υπήρχαν δύο διαφορετικά βασίλεια, το δεκάφυλο, και το δίφυλο, με τον δικό του βασιλιά το καθένα, αλλά και η διαφορά τού δικού μας ημερολογίου από το Εβραϊκό, και από το Βαβυλωνιακό, που έδινε διαφορετικά νούμερα από βιβλίο σε βιβλίο τής Αγίας Γραφής! Στο τέλος όμως τών έξι περίπου μηνών, είχα καταλήξει σε κάποια συμπεράσματα. Τα κατέγραψα σε έναν χρονολογικό πίνακα κατά σειράν γεγονότων, και κατόπιν άνοιξα τα βιβλία τής οργάνωσης, για σύγκριση. Η σύγκριση με απογοήτευσε. Στον αντίστοιχο χρονολογικό πίνακα τής οργάνωσης, έβρισκα ένα κενό, και μία ασάφεια, από την οποία ξεκινούσε μία μεγάλη σειρά διαφορετικών χρονολογιών. Το παράξενο ήταν, πως ακολουθώντας την επιχειρηματολογία τού παρενθέματος τού βιβλίου:΄΄Ελθέτω η Βασιλεία σου΄΄, δεν συμφωνούσα ούτε με τις χρονολογίες τών Ιστορικών. Αφού βασανίστηκα για λίγο καιρό να συμβιβάσω τις διαφορές, σκέφτηκα πως **΄΄Είναι αδύνατον να έχω βρει εγώ σε ένα εξάμηνο κάτι που η οργάνωση τού Θεού δεν βρήκε επί έναν αιώνα. Πρέπει κάπου να έκανα λάθος΄΄.** Έτσι, έβαλα ένα ερωτηματικό, και κόλλησα ένθετη τη μελέτη μου μέσα στην Αγία Γραφή. **΄΄Ο Θεός, στον κατάλληλο καιρό, θα μου λύσει την απορία΄΄.** σκέφτηκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21ο.

Διωγμός από την οργάνωση

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Χρόνια είχα να συναντήσω το φίλο μου το Νίκο, καθώς ο καθένας μας μετά το σχολείο πήρε το δρόμο του. Εκείνος πήγε φυλακή και παντρεύτηκε, ενώ εγώ αφού υπηρέτησα ως ΄΄πρεσβύτερος΄΄, αφιερώθηκα ολοχρόνια στην υπηρεσία μου στο Θεό όπως νόμιζα, (στην πραγματικότητα στην εταιρία Σκοπιά).

Εργάστηκα για χρόνια, ακόμα και στα κεντρικά γραφεία τής οργάνωσης στις ΗΠΑ, συχνά με εξοντωτικό ωράριο, από ξημέρωμα σε ξημέρωμα. Πίστευα ότι έδινα όλες τις δυνάμεις μου για το Θεό.

Πολύ χρήσιμη ήταν για εμένα η γνωριμία μου με τα μέλη τού ΄΄κυβερνώντος σώματος΄΄ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, και κυρίως με τον (επίσης Έλληνα) Γεώργιο Γάγκα, τον οποίο θεωρούσα ΄΄πνευματικό μου πατέρα΄΄, λόγω τής βοήθειας που μου έδωσε στην ΄΄πρόοδό΄΄ μου στην οργάνωση.

Όταν όμως γύρισα στην Ελλάδα, ξαφνικά αντιλήφθηκα ότι κάποιοι στα ανώτερα κλιμάκια τής οργάνωσης, με αρχηγό το Ρούλη Κορφιά, με φθονούσαν, και ήθελαν με κάθε τρόπο την εξόντωσή μου.

Την ευκαιρία τη βρήκαν λόγω τής γνωριμίας μου με το Φρίσκουλα, ένα σημαίνον στέλεχος τής οργάνωσης στην Ελλάδα, που μετά την άδικη αποκοπή του, ηγήθηκε (φανερά) τού κύματος αποστασίας τής δεκαετίας τού ‘80.

Στη γνωριμία μου και τις σχέσεις μου με το Ρούλη Κορφιά δεν επιθυμώ να αναφερθώ, θα αναφέρω όμως ενδεικτικά, τα τελευταία γεγονότα πριν την αποκοπή μου.

Σχετικά με τα γεγονότα που με οδήγησαν σ’ αυτό το μεσαιωνικό θρησκευτικό δικαστήριο, θα παραθέσω αυτούσια την επιστολή μου με ημερομηνία **15 Μαρτίου 1987,** σε κάποιο φιλικό μου πρόσωπο μέλος τού Κυβερνώντος Σώματος τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, το Γεώργιο Γάγκα. Το έγραψα με χρονολογική σειρά, κι έτσι το αναφέρω μόνο με μερικές μικρές παραλείψεις, ή αλλαγές ονομάτων. Μέσα μπορεί να δει ο καθένας την ένταση τών συναισθημάτων τών ημερών εκείνων, καθώς και το πόσο ήμουν ακόμα επηρεασμένος από τις διδασκαλίες τής οργάνωσης, και την (ατυχή) πίστη μου σ’ αυτή, ως: ΄΄οργάνωση τού Θεού΄΄. (Τα εισαγωγικά σε λέξεις όπως: ΄΄αδελφός΄΄ και ΄΄Χριστιανός΄΄, προστέθηκαν εκ τών υστέρων για το βιβλίο αυτό):

"Αγαπητέ και αξέχαστε ΄΄αδελφέ΄΄ Γάγκα,

Χαίρομαι που επικοινωνώ μαζί σας απόψε, μα τη χαρά μου αυτή την επισκιάζει μια πολύ βαθιά θλίψη!

Ένα χέρι σκληρό και απάνθρωπο απόψε ήρθε να κόψει τους δυνατούς δεσμούς τής αγάπης και τής φιλίας που μας ενώνουν για... χρόνια. Ο πόνος και η θλίψη μου δεν περιγράφονται ούτε ποτέ θα μπορούσα να βρω τις κατάλληλες λέξεις για να εκφράσω τα αισθήματα που αναβλύζουν σαν ένας χείμαρρος ορμητικός απ’ την καρδιά μου.

Τα γεγονότα έχουν ως εξής:

29/11/87:

...Ξαναβρίσκω τη χαρά και την ευτυχία, διότι αρραβωνιάστηκα με μία πολύ καλή ΄΄αδελφή΄΄ μέλος μιας γνήσιας ΄΄Χριστιανικής΄΄ οικογενείας, που για πολλά χρόνια πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες στην ΄΄υπόθεση τού Θεού΄΄.

Τετάρτη 25/2/87:

Κάναμε ανακοίνωση στους ΄΄αδελφούς΄΄, και αρχίζουμε να μοιράζουμε τα προσκλητήρια τού γάμου μας που ορίστηκε για τις 15/3/87 ημέρα Κυριακή και ώρα 7 μμ σε αίθουσα τελετών γάμων που προτιμούν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄.

Παρασκευή 27/2/87:

Ο Γραμματεύς τής ΄΄εκκλησίας΄΄ ....., ψάχνει να με βρει. Με ειδοποιεί ότι πρέπει δίχως την παραμικρή αναβολή να παρουσιαστώ ενώπιον μιας ΕΙΔΙΚΗΣ τριμελούς επιτροπής με προεδρεύοντα κάποιον ονόματι Τσιγγουνίδη, ΄΄πρεσβύτερο΄΄ γειτονικής ΄΄εκκλησίας΄΄, η οποία ήθελε να συζητήσει κάποιο θέμα μαζί μου. Τον ρώτησα ποιο ήταν αυτό το συγκεκριμένο θέμα, και μου απάντησε ότι δεν είχε καμία σχετική πληροφορία. Μου τόνισε όμως ότι είχα μικρά περιθώρια επιλογής, και θα έπρεπε να παρουσιαστώ ή Σάββατο 28/2/87 στις 5 μμ, ή Δευτέρα 2/3/87, στις 7 μμ.

Παρ' όλο που έπρεπε να επισκεφτώ τη ...στο Βόλο η οποία υποφέρει από καρκίνο στην κοιλιά, αναγκάστηκα εκ τών πραγμάτων να αναβάλλω το ταξίδι μου και να παρουσιαστώ ενώπιον τής τριμελούς επιτροπής.

Οι ΄΄αδελφοί΄΄ είχαν εντολή από το Κυβερνών Σώμα, να εξετάσουν τα εξής σημεία:

1. Την **28/10/86** είχα επισκεφθεί τη Ρώμη, όπου και συναθροίστηκα στην Αγγλόφωνη τής Ρώμης και επισκέφτηκα το εκεί τμήμα και είδα τους παλιούς και γνώριμους αδελφούς μας!!

Με κατηγόρησαν ότι ανέφερα στους εκεί αδελφούς ότι είμαι ΄΄πρεσβύτερος΄΄ τής Αγγλόφωνης Αθηνών. Βεβαίως, δεν είχα κανένα απολύτως λόγο να πω κάτι τέτοιο, αρνήθηκα την κατηγορία και τους παρακάλεσα να διερευνήσουν το θέμα πιο καλά οι ίδιοι ή να μου δώσουν εμένα λίγο χρόνο να διαλευκάνω πώς, και από ποιον προήλθαν οι ανωτέρω κατηγορίες, (μάλλον πληροφορίες).

2. Μου διαβάσανε μία επιστολή ενός ΄΄επισκόπου΄΄ Περιοχής στην οποία ο ίδιος ανέφερε ότι σε κάποια επικοινωνία αδελφών σε ένα εξοχικό σπίτι, χαρακτήρισα τον αδελφό Θεοχαράκη (΄΄επίσκοπο΄΄ Περιοχής όπου ανήκε προ ετών η ΄΄εκκλησία΄΄ μου), σαν σκληρό άτομο που έσπειρε το θάνατο στην οικογένειά μου.

3. Η τρίτη περίπτωση αφορούσε μία προσωπική συζήτηση που έκανα ο ίδιος με κάποια αδελφή σε σχέση με τον ΄΄αδελφό΄΄ Φρίσκουλα.

Κατάλαβα αμέσως ότι οι ΄΄αδελφοί΄΄ προετοίμαζαν κάτι κακό για μένα, γιατί διαισθανόμουν καθαρά από τη διάθεσή τους και τον τρόπο που χειρίζονταν τα πράγματα, ότι με είχαν προδιαγράψει για...αποκοπή!!!

Έχω βάσιμους λόγους να το λέω αυτό, διότι τόσο το Καλοκαίρι τού 86 στη Συνέλευση Περιφερείας όσο και πριν ένα μήνα σχεδόν, πολύ αγαπητοί μου

΄΄αδελφοί΄΄, με προειδοποιήσανε ότι ΄΄ο Ρούλης σε έχει ξεγράψει και σε έχει βάλλει σε σειρά εκτελέσεως΄΄!

Όταν το άκουσα αυτό, δυσκολεύτηκα να το πιστέψω για τους εξής λόγους:

1. Με τον αδ. Ρούλη είχαμε δώσει τα χέρια, συγχωρέσαμε ο ένας τον άλλο για τα σφάλματα που είχαμε διαπράξει κατά το παρελθόν, και με δική μου πρωτοβουλία προσφέρθηκα να συμβάλλω στην κοινή προσπάθεια ξεναγήσεως τών ΄΄αδελφών΄΄ επισκεπτών κατά τη Διεθνή Συνέλευση τού 85. Επί πλέον, σε μερικές επαφές που είχα μαζί του και τού μετέφερα χαιρετισμούς γνωστών μας, τού εξηγούσα την προσωπική μου κατάσταση, και τον κρατούσα ενήμερο.

2. Οι κατηγορίες που μού απηύθυναν δεν είχαν καμία σοβαρή υπόσταση για τον απλό λόγο ότι η μεν πρώτη δεν ευσταθούσε καθόλου και περιείχε στοιχεία ανακριβή, ενώ οι δύο άλλες δεν είχαν καθόλου υπόσταση.

Σας εσωκλείω σε φωτοαντίγραφα **τις ίδιες επιστολές** ΄΄αδελφών΄΄, που ακυρώνουν τον χαρακτήρα τής κατηγορίας και στις τρεις περιπτώσεις.

Στο τέλος τής ακροαματικής συζήτησης με την τριμελή επιτροπή, τους παρακάλεσα να... σεβαστούν όχι τους φιλικούς και ΄΄αδελφικούς΄΄ δεσμούς που για χρόνια μας συνέδεαν, αλλά στο ελάχιστο τους κανονισμούς τής ΄΄Οργανώσεως τού Θεού΄΄, να φοβηθούν το Θεό και να μη βιαστούν στην έκδοση κάποιας βεβιασμένης αποφάσεως για την οποία κάποτε ίσως να μεταμεληθούν πικρά ενώπιον τής Θείας Κρίσεως.

Διέκρινα με απέραντη λύπη στην όλη τους συμπεριφορά, ότι δεν ήταν καθόλου διατεθειμένοι να σεβαστούν τις θείες αρχές δικαιοσύνης και ελέους. Ήταν σκληροί και άκαμπτοι, τελείως ανήλεοι αν και δεν είχα ανάγκη να ζητήσω το έλεός τους.

Τελικά, μου δώσανε χρόνο ως το Σάββατο 7/3/87 να προσκομίσω τους μάρτυρες υπερασπίσεώς μου.

Επικοινώνησα τηλεφωνικώς με Ιταλία και ζήτησα την ηθική συμπαράσταση τών αγαπητών μου ΄΄αδελφών΄΄ οι οποίοι ευγενώς φερόμενοι έστειλαν μία επιστολή προς τον ΄΄αδελφό΄΄ Gunter Kuntz, μέλος τής επιτροπής τμήματος Αθηνών. Έφθασε δυστυχώς με μικρή καθυστέρηση, γιατί τα μέλη τής τριμελούς επιτροπής δεν είχαν χρόνο να χάσουν!!! Ο στόχος τους δεν ήταν μόνο η άδικη αποκοπή μου, αλλά έπρεπε με κάθε τρόπο να με εμποδίσουν από το ΄΄Θεοκρατικό μου γάμο΄΄. Αυτό αποδεικνύεται από τα γεγονότα όπως εξελίχθηκαν και όπως δυστυχώς τα περιγράφω:

Σάββατο 7/3/86:

Σάββατο βράδυ, ενώπιον τής τριμελούς επιτροπής έχοντας μαζί μου τον ΄΄αδελφό΄΄ ....., και την ΄΄αδελφή΄΄ ....., οι οποίοι φαίνεται και από ενυπόγραφες μαρτυρικές καταθέσεις τους, όχι κατηγορία εξεστόμισαν εναντίον μου, αλλά επαίνους.

Όταν η επιτροπή διέκρινε ότι δεν μπορούσαν να θεμελιώσουν σοβαρή κατηγορία εις βάρος μου, προσπάθησε να προσθέσει ακόμα μία κατηγορία την ακόλουθη, προφανώς για να καταλασπώσει την ηθική μου υπόληψη!

΄΄Έχεις (μου λένε), ακόμη μια κατηγορία εις βάρος σου. Κατηγορείσαι ότι πριν 5 χρόνια, εθεάθης στην Κεντρική πλατεία τής Κέρκυρας να φιλάς μία... ΠΟΡΝΗ!!! Τι έχεις να απολογηθείς;΄΄

Τους είπα, ότι η κατηγορία τους και πάλι δεν ευσταθεί, γιατί στερείται σοβαρότητος και έρχεται σε σύγκρουση με όσα έχω μάθει και ζήσει μέσα στην ΄΄Οργάνωση τού Θεού΄΄. Επειδή όμως είχαν γίνει επικίνδυνα πιεστικοί σε βαθμό βαναυσότητος, θέλησα να έχω τον μάρτυρα κατηγορίας ενώπιόν μου. Καταλάβαινα ότι είχα να κάνω με ανθρώπους που είχαν χάσει τελείως τη Χριστιανική τους προσωπικότητα, και ήταν διατεθειμένοι να φθάσουν σε τραγικές ακρότητες.

Στο σημείο αυτό θέλω να ευχαριστήσω τον Πανάγιο Θεό μας Ιεχωβά, που με φώτισε να προβώ σε μία σοφή ενέργεια για να περισώσω τουλάχιστον την τιμή μου και την αξιοπρέπειά μου.

Επειδή ειλικρινείς δούλοι τού Θεού μέσα από το Μπέθελ με προειδοποίησαν ότι ο Ρούλης ετοιμάζει την εξόντωσή μου, φρόντισα για λόγους ηθικής αμύνης και μόνο, να εφοδιαστώ με ένα υπερσύγχρονο μηχάνημα καταγραφής TAPE RECORDER, και επί πλέον με μία ισχυρή κεραία αναμεταδόσεως, ώστε η μνηστή μου εφοδιασμένη με ένα ράδιο λήπτη να ακούει όλη την ακροαματική διαδικασία και να τη μαγνητοφωνεί. Αυτό, το έκανα για δύο κυρίως λόγους:

α. Για να προστατεύσω την τιμή μου και την ακεραιότητα τού ονόματός μου.

β. Για να έχω όλα τα ακριβή στοιχεία στη διάθεση οποιασδήποτε επιτροπής θα ανελάμβανε κάποτε την καθαρισμό τέτοιων αντιχριστιανικών πράξεων.

Σημείωση: (Αν κάποτε παραστεί ανάγκη να τους παραδώσω όλους όσους με ενέπαιξαν και λάσπωσαν το όνομά μου στην Πολιτική Δικαιοσύνη, θα το κάνω για λόγους ηθικής αξιοπρέπειας και αρχών.)

Τελικά τους παρακάλεσα να προσκομίσουν τον μάρτυρα κατηγορίας. Προς μεγάλη μου έκπληξη, άκουσα ότι επρόκειτο για κάποιο πολύ στενό φίλο και ΄΄αδελφό΄΄ μου, ο οποίος υπηρετούσε το 1973 στην Κέρκυρα με τη σύζυγό του ως Ειδικός Σκαπανέας, ονόματι Μιχάλης Τσανακλίδης.

Τι ειρωνεία αδ. Γιώργο!! Με τον ΄΄αδελφό΄΄ αυτό, συνεργαστήκαμε επί 6 μήνες κάνοντας ένα ΄΄θαυμάσιο΄΄ έργο στο νησί τής Κέρκυρας.

Οι μόνοι που μπορούν να σας μιλήσουν για το ήθος μου, την αφοσίωσή μου στις αρχές τού Θεού και τον έντιμο βίο μου στην Κέρκυρα, είναι οι θείοι μου Θανάσης και Σοφία .... που συνεργάζονται με τον ΄΄αδελφό΄΄ ...

Το ίδιο και τα ξαδέλφια μου ... Όχι μόνον αυτοί, αλλά και οι 100 ευαγγελιζόμενοι τής νήσου, πολλοί εκ τών οποίων βρίσκονται σήμερα στην ΄΄οργάνωση τού Θεού΄΄, χάριν τού ήθους μου και τής ανιδιοτελούς προσφοράς μου στην υπόθεση τής ΄΄Βασιλείας τού Θεού΄΄.

Θυμάμαι μόνο ότι ξόδευα όλα μου τα χρήματα από το μισθό μου στο να διακονώ τις υλικές ανάγκες τού ΄΄αδελφού΄΄ αυτού που προσκόμιζαν τώρα ενώπιόν μου για να με κατηγορήσει.

Την ύστατη εκείνη στιγμή, ο άνθρωπος εκείνος μου θύμισε τον Ιούδα τον Ισκαριώτη. Τον λυπήθηκα όταν τον αντίκρισα!! Τον σηκώσανε με τις πυτζάμες από το σπίτι του, αφήνοντας πίσω μία γυναίκα έκπληκτη και δύο μικρά παιδιά.

Ο ίδιος ήταν για δύο τρία χρόνια αποκομμένος λόγω ΄΄Πορνείας΄΄. Καθ' ην στιγμήν η σύζυγός του ξεψυχούσε στο κρεβάτι τού πόνου από καρκίνο, εκείνος ερωτοτροπούσε με την τωρινή νεαρή σύζυγό του στο νησί τής Αίγινας σκανδαλίζοντας τους πάντες και τα πάντα με τη συμπεριφορά του**...**

(**Σημείωση εκτός επιστολής:** ΄΄Για την υπόθεση αυτή, είχε μιλήσει και στο Νίκο σε ανύποπτο χρόνο, και κάποιος που ως ΄΄πρεσβύτερος΄΄ Σαλαμίνος είχε την ποιμαντική ευθύνη και τής Αίγινας, και είχε επιφορτισθεί από την οργάνωση να τον παρακολουθεί τη νύχτα, για να στηρίξει εναντίον του κατηγορία, καθώς ο Τσανακλίδης απατούσε την άρρωστη γυναίκα του, με την κοπέλα εκείνη, στην οποία υπετίθετο ότι έκανε Γραφική Μελέτη΄΄).

...Τελικά ο ίδιος όχι μόνο με κατηγόρησε, αλλά αποδείχτηκε εκ τών υστέρων και ψευδομάρτυρας. Έμαθα εκ τών υστέρων, ότι την κατηγορία αυτή την έκανε ο Θεοχαράκης για να με λασπώσει.

Σας ρωτώ όμως ΄΄αδελφέ΄΄ Γιώργο:

Ποιος τίμιος και ηθικός αδελφός θα δικάσει όλους αυτούς τους ψευδομάρτυρες και σκευωρούς; Υπάρχουν όλα τα στοιχεία στη διάθεσή σας. Ποιος όμως θα τους δικάσει; Ποιος θα φέρει τη δικαιοσύνη τού Θεού;

Παρά την έλλειψη ακριβών στοιχείων και μαρτύρων, η επιτροπή κατά την κρίση τους προέβη στην αποκοπή μου.

Οι κατηγορίες δύο:

1. Είπα στους αδελφούς στη Ρώμη ότι είμαι ΄΄πρεσβύτερος΄΄ τής Αγγλόφωνης.

2. Απεκάλεσα τον αδ. Θεοχαράκη ΄΄σκληρό΄΄.

Το θέμα τής Κέρκυρας το παρέκαμψαν, διότι ο αδ. Τσανακλίδης είπε ότι εκείνη η γυναίκα η πόρνη, θα πρέπει τελικά να ήταν μάλλον η μνηστή τού ξαδέλφου μου τού Βασίλη, και η κατοπινή σύζυγός του, την οποία μάλλον θα χαιρέτησα με τον συνήθη Χριστιανικό εναγκαλισμό.

Σε ερώτησή μου αν ο ίδιος με είδε να το κάνω αυτό, μου ανέφερε ότι το άκουσε από κάποιον με τον οποίον μελετούσαμε την Αγία Γραφή. Σε επαφή που ήρθα με το ΄΄κοσμικό΄΄ εκείνο άτομο, μου είπε ότι όχι μόνο δεν είπε ποτέ του μία τέτοια κατηγορία, αλλά με θεωρούσε σαν το πιο ηθικό άτομο που γνώρισε και μου οφείλει μεγάλη ευγνωμοσύνη για όσα άκουσε και έμαθε από εμένα για την ΄΄αλήθεια΄΄.

Η υπόθεση αυτή, είναι μία σκευωρία στην οποία είναι μπλεγμένοι όλοι τους μαζί, από Ρούλη και Θεοχαράκη, ως Τσιγγουνίδη και Τσανακλίδη.

Ποιος θα τους δικάσει; Ευτυχώς ο Ιεχωβά Θεός που είναι αγαθός και ελεήμων, γιατί εγώ τους έχω συγχωρέσει.

Σάββατο 7/3/1987.

Ώρα 9 μμ αναγγέλλεται η αποκοπή μου. Τους ζητώ να μου δώσουν την νόμιμη διορία για έφεση η οποία όπως με βεβαίωσαν θα λήξει στις 9 μμ τής 14/3/87.

Αυτό το θεώρησα σαν την πιο μεγάλη έκφραση αγάπης τού Θεού σ' εμένα και στη μνηστή μου, διότι μπορούσα να παντρευτώ το άλλο Σάββατο στις 7 μμ και να τελειώσω το γάμο μου ως τις 8:30, και να παραδώσω την επιστολή εφέσεως 5 λεπτά πριν τις 9 μμ. Έτσι, δεν θα μπορούσε ο Ρούλης να καταστρέψει το γάμο μου, ούτε να αποκόψει τα μέλη τής οικογενείας μου.

Υπενθυμίζω ότι ο πεθερός μου, άνθρωπος 80 ετών που έχει δικαστεί πολλές φορές για την υπόθεση τής ΄΄αληθείας΄΄ στην Κρήτη, και αφιέρωσε τη μία κόρη του επί 7 χρόνια στην υπηρεσία Μπέθελ, τώρα έκειτο άρρωστος παραμονές τού γάμου τής κόρης του. Η πεθερά μου απελπισμένη και καταθλιμμένη για την απαράδεκτη και άδικη συμπεριφορά τών αδελφών που χειρίζονταν με ανέκφραστη κακότητα την υπόθεση τής ζωής μας και τής προσωπικής μας ευτυχίας.

Στο μεταξύ τα γεγονότα εξελίσσονταν ως εξής:

Επειδή είχα καθορίσει τον γάμο μου για τις 14/3/87, έπρεπε να μου δώσει το ΄΄πρεσβυτέριο΄΄ ένα χαρτί που να έλεγε ότι ήμουν ελεύθερος να προβώ σε ΄΄Θεοκρατικό Γάμο΄΄. Στη μνηστή μου το δώσανε αυτό το χαρτί. Όταν τους προσκόμισα όλα τα δικαιολογητικά και τη νόμιμη άδεια τού ΄΄Καίσαρος΄΄, μου αρνήθηκαν να μου δώσουν την άδεια για

΄΄Θεοκρατικό Γάμο΄΄. Τότε κατάλαβα ότι όλη η προσπάθεια τού Ρούλη, ήταν αφ' ενός μεν να με αποκόψει από την οργάνωση ΄΄τού Θεού΄΄, αλλά με τρόπο Σατανικό καραδοκούσε την ώρα και τη στιγμή που θα αποφάσιζα να παντρευτώ για να με εκδικηθεί.

Η καταγωγή του είναι... Μανιάτης, και έπρεπε να τιμήσει το εξέχον όνομα τών σκληρών άτεγκτων Σπαρτιατών.

Κάποτε είχα το θάρρος και την αξιοπρέπεια να στείλω μία ενυπόγραφη επιστολή με πλήρη στοιχεία τού βίου και τής πολιτείας του εν σχέσει μόνο με τη συμπεριφορά του με την Αγγλόφωνη ΄΄εκκλησία΄΄, και ιδιαίτερα με τον ΄΄αδελφό΄΄ Φρίσκουλα που τον φθονούσε από την εποχή ακόμα που η οργάνωση τον είχε στείλει στην Κύπρο.

Λόγω τής ειδικής σχέσης και φιλίας που μας συνέδεε, καθότι ανατραφήκαμε ΄΄Θεοκρατικά΄΄ στα αγαθά χέρια τών ΄΄αδελφών΄΄ ... , με είχε στενό συνεργάτη στην αρχή τών ΄΄Θεοκρατικών΄΄ του ευθυνών.

Με Σατανική μαεστρία, κατάφερε να εκτοπίσει τον αδ. Μητεράκη, ο οποίος προσωπικά μου εκμυστηρεύτηκε απερχόμενος από το Μπέθελ, ότι ΄΄τον έφαγε η κλίκα΄΄!! Τότε βέβαια δεν κατάλαβα τι εννοούσε. Αργότερα όταν διαπίστωσα τον τρόπο με τον οποίο πολιτευόταν με τους συνεργάτες του, τις φοβερές αυθαιρεσίες που διέπραττε, την εγκληματική του συμπεριφορά προς ΄΄αδελφούς΄΄ που είχαν αφιερώσει μία ολόκληρη ζωή στην αγνή λατρεία τού Θεού, άρχιζα να προβληματίζομαι και να απομακρύνομαι από τον άνομο αυτό άνδρα.

Αρκεί και μόνο να σας αναφέρω το όνομα τού πιστού και αγαπητού ΄΄αδελφού΄΄ ..... και τού γαμπρού του, τους οποίους δίχως αιτία αφήρεσε τα προνόμοιά τους από την ΄΄εκκλησία΄΄ τής .... στην οποία με έστειλε να την ενισχύσω. Ο αδελφός αυτός, με πόνο βαθύ μου είχε εκμυστηρευθεί ότι εκείνος ο πόνος και η άδικη συμπεριφορά του αδ. Ρούλη θα τον οδηγούσε τελικά στον τάφο.

Είναι τόσα πολλά που δεν χωράνε σε τόμους βιβλίων τα όσα έχει διαπράξει στο διάστημα τής καριέρας του.

Στη δική μου περίπτωση όμως, καραδοκούσε σαν την αράχνη ή το Σκορπιό και τελικά με τσίμπησε. Δεν μου έδωσε το χαρτί για να κάνω έναν ευπρεπή θεοκρατικό γάμο. Έτσι, μια και ο αδ. Gunther Kuntz μας ενθάρρυνε λέγοντας ότι στη Γερμανία οι αδελφοί παντρεύονται με πολιτικό γάμο, έτσι κι εμείς μη έχοντας άλλη αξιοπρεπή λύση καλέσαμε τον Αντιδήμαρχο και μας πάντρεψε.

Επειδή όμως είχα καλέσει σημαίνοντα φιλικά πρόσωπα, που συμβάλανε με άκρα αντικειμενικότητα ευμένεια και ανθρωπιά σε όλες τις ευνοϊκές νομοθετικές αλλαγές στη χώρα μας, οι άνθρωποι αυτοί απογοητεύτηκαν και ασφαλώς τη στιγμή αυτή γνωρίζουν με κάθε λεπτομέρεια την άδικη συμπεριφορά τού αντιπροσώπου τής Φυλλαδικής ΄΄Εταιρίας Σκοπιά΄΄, Ρούλη Κορφιά.

Οι άνθρωποι αυτοί όμως, έζησαν όλη την αγωνία μας και μας συμπαραστάθηκαν με μεγάλη ευγένεια για να μην ξεφτιλιστούμε στους ανθρώπους που παρευρέθηκαν στον γάμο μας. Όλοι αυτοί και άλλοι δημοσιογράφοι, μου ζητάνε τις κασέτες και τις ηχογραφήσεις τών επιτροπών και τών ψευδομαρτύρων για να τις δημοσιεύσουν στον τύπο. Θα περιμένω όμως τη δική σας δίκαιη επέμβαση. Ως τότε, θα παραμείνω με τη σύζυγό μου έξω από τις συναθροίσεις και έχω θέσει τη ζωή μας στα χέρια τού Θεού.

Σάββατο 15/3/87.

Απόψε παντρεύτηκα την ΄΄αδελφή΄΄ Στέλλα, και όπως είμαστε με τα νυφικά μαζί με μία νεαρή ενδιαφερόμενη έφυγα από το γάμο για να επιδώσω την επιστολή εφέσεως. Στις 8:50 μμ, μπαίνοντας στην ΄΄Αίθουσα Βασιλείας΄΄, αντικρίζω τα πρόσωπα αγαπητών αδελφών που είχα κατά το παρελθόν συνεργασθεί και τους οποίους έχει όλους στρέψει εναντίον μου να με εξοντώσουν. Σαν τους σκοτεινούς πράκτορες τής Μαφίας ο ίδιος αποφεύγει να με αντικρίσει γιατί είναι δειλός και κακός, σκοτεινός σαν τον Διάβολο που κατευθύνει όλες τις πράξεις και ενέργειές του.

Με κρατούν μέσα στο κρύο επί μία περίπου ώρα και προσπαθούν να με δικάσουν επί τόπου για να ανακοινώσουν αύριο την αποκοπή μου σε όλες τις ΄΄εκκλησίες΄΄ τής Αττικής και τής Ελλάδος ίσως.

Η νύφη με τα νυφικά περιμένει απ' έξω με τη νεαρή ενδιαφερόμενη ΄΄αδελφή΄΄, η οποία έντρομη από την αγωνία της, ξεσπά σε δάκρυα!! και ξεφωνίζει: ΄΄Είναι αυτός Χριστιανισμός ή Μεσαίωνας;΄΄

Τους παρακαλώ, να λάβουν υπ' όψιν τους την ιερότητα τής στιγμής αλλά εκείνοι επιμένουν. Μέχρι που εισέρχεται τουρτουρίζοντας η μνηστή μου και πριν από μία - δύο ώρες γυναίκα μου και ζητά να με αφήσουν ελεύθερο διότι κρυώνει πολύ στα νυφικά.

Τέλος μου είπαν να παρουσιαστώ αύριο στις 16/3/87 Κυριακή στην Αίθουσα, στις 8:30 το πρωί με όλους τους μάρτυρές μου!!!

Τώρα η ώρα είναι 4 το πρωί!! και σου γράφω αγαπημένε μου πατέρα στην ΄΄αλήθεια΄΄, και αξέχαστε αδελφέ μου Γιώργο. Θα μπορέσεις εσύ να τους δικάσεις αυτούς τους ανόμους;

Αλίμονο στις 22.000 Ελλήνων ΄΄αδελφών΄΄. Βρίσκονται δίχως να το ξέρουν κάτω από τα νύχια ενός αρπαχτικού Λύκου!! Του Ρούλη και τών συνεργατών του.

Σε φιλώ με αγάπη

Γιώργος ..."

Στη συνέχεια, υπήρχαν φωτοτυπημένες σελίδες, με κατάθεση τών ΄΄Μαρτύρων΄΄ που υπήρξαν αυτόπτες στα περιστατικά που με κατηγορούσε η επιτροπή, και που δήλωναν πως δεν υπήρχε λόγος κατηγορίας για οτιδήποτε. Υπήρχε ακόμα και η επιστολή από το Μπέθελ τής Ιταλίας, που διαβεβαίωνε πως δεν υπήρχε σ' εμένα τίποτα το επιλήψιμο. Όλα αυτά όμως, δεν κατέστησαν ικανά για να αποδοθεί δικαιοσύνη. Ήταν σαφές, ότι οι άνθρωποι αυτοί με ήθελαν έξω από την οργάνωση.

Στην πραγματικότητα όμως, με ήθελε έξω και ο Θεός! Ήταν η ώρα να αρχίσω να γνωρίζω το αληθινό του θέλημα, την πραγματική του Εκκλησία.

Ας αφήσω όμως το Νίκο να αφηγηθεί τη δική του ιστορία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22ο.

Η αποκοπή ενός φίλου

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Για χρόνια, ο συμμαθητής μου και φίλος μου ο Γιώργος, είχε φύγει για το εξωτερικό. Στο διάστημα αυτό, είχε ΄΄προοδεύσει΄΄ περισσότερο από εμένα. Αυτός, είχε τελειώσει το στρατιωτικό πριν γνωριστούμε στο Λύκειο, και δεν είχε πρόβλημα φυλάκισης. Έτσι, προχωρώντας στην ιεραρχία τής οργάνωσης, είχε γίνει

΄΄πρεσβύτερος΄΄. Αφού είχε εργαστεί για λίγα χρόνια στα κεντρικά γραφεία τής οργάνωσης στις ΗΠΑ, πριν λίγο καιρό είχε επιστρέψει στην Ελλάδα, και υπηρετούσε την οργάνωση στην Αγγλόφωνη ΄΄εκκλησία΄΄.

Λίγους μήνες πριν, με είχε επισκεφθεί, και ήταν πολύ στεναχωρημένος. Όταν τον ρώτησα τι έχει, απέφυγε να μου πει. Μου είπε μόνο:

-Κάποιοι θέλουν να με εξοντώσουν. Ξέρω πολλά γι αυτούς, και φοβούνται για τη θέση τους. Θέλουν να με πετάξουν έξω από την οργάνωση τού Κυρίου.

-Ποιοι είναι αυτοί, και γιατί θέλουν να σε αποκόψουν; τον ρώτησα.

-Άστα Νίκο, γιατί όσο λιγότερα ξέρεις, τόσο καλύτερα. Και μη μιλήσεις για τη συζήτησή μας σε κανέναν, γιατί θα βρεθούμε και οι δύο αποκομμένοι ώσπου να πεις ΄΄κύμινο΄΄.

Δεν επέμεινα, και έτσι χωρίσαμε χωρίς να μάθω τα προβλήματά του. Λίγους μήνες αργότερα, με κάλεσε στο γάμο του, που θα γινόταν σε λίγες εβδομάδες. Λίγες ημέρες όμως πριν το γάμο, έμαθα ότι παντρεύτηκε σε διαφορετική ημερομηνία από την καθορισμένη, και πως αμέσως αποκόπηκε.

Αυτό ήταν ένα απότομο σοκ για μένα**. ΄΄Μα, αν αποκόπηκε αυτός ο υπέροχος άνθρωπος, εμένα τι έπρεπε να μου κάνουν;΄΄** αναρωτήθηκα. Ρώτησα για το λόγο τής αποκοπής του, και μου είπαν: **΄΄Αποστασία΄΄.**

-Μα είναι δυνατόν; Ο Γιώργος αποστάτης; Αυτός υπηρέτησε στο Μπέθελ, και γνωρίζει τα μέλη τού κυβερνώντος σώματος έναν έναν. διαμαρτυρήθηκα.

-Πήγε μαζί με τον αρχιαποστάτη τον Φρίσκουλα! Υπηρετούσανε μαζί στην ίδια ΄΄εκκλησία΄΄ και τον παρέσυρε! μου απάντησαν. **...Μήπως κι εκείνος δεν ήταν μέλος τών 144.000; Ο καθένας μπορεί να πέσει!** Αισθάνθηκα απαίσια. **΄΄Οι κόποι μου γι αυτόν τον άνθρωπο, η πρόοδός του, όλα αυτά πήγαν χαμένα;΄΄** σκεφτόμουν συνεχώς. **΄΄Μήπως είχε δίκιο και τον έδιωξαν άδικα;΄΄** αλλά το ότι είχε πάει με τον Φρίσκουλα, αυτό ήταν αρκετό για να τον κακοχαρακτηρίσω ως αποστάτη.

Τον καιρό εκείνο, το όνομα τού Φρίσκουλα, ακουγόταν συχνά μεταξύ τών μαρτύρων. Ήταν ο άνθρωπος που μάζευε πλήθη στις ομιλίες του σαν ΄΄Μάρτυρας΄΄. Στις συνελεύσεις τον παρακολουθούσαμε όλοι με το στόμα ανοιχτό. Και πριν λίγο καιρό, είχε αποκοπεί για αποστασία. Όλοι μας λέγαμε πως υπερηφανεύθηκε σαν τον διάβολο, και έκανε δικά του δόγματα και ακολούθους. Πριν λίγο καιρό μάλιστα, είχε καταγγείλει στις εφημερίδες δύο ΄΄Μάρτυρες΄΄, που παρακολουθούσαν με βιντεοκάμερα τους αποστάτες που μαζεύονταν για την αντίστοιχη δική τους ΄΄ανάμνηση τού Κυρίου΄΄, μία γιορτή, που οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ την γιορτάζουν κάθε χρόνο. Τότε, η αστυνομία επενέβη, και συνέλαβε τους ΄΄Μάρτυρες΄΄ που παρακολουθούσαν παράνομα. Εκείνοι, αν και τους είχε στείλει η ηγεσία τού Ελληνικού Μπέθελ, είπαν ψέματα στο δικαστήριο, ότι παρακολουθούσαν μία συγγενή τους. Φυσικά καταδικάστηκαν, αλλά και κανείς μας δεν πίστεψε τη δικαιολογία τους. Κάποιοι μάλιστα σκανδαλίστηκαν από αυτό το γεγονός, και αποχώρησαν από την οργάνωση τής Σκοπιάς.

Δεν πολυπίστεψα ότι ο φίλος μου ήταν με τους αποστάτες, και σκεφτόμουν ότι ίσως έπρεπε να του τηλεφωνήσω, για να το διαπιστώσω από τον ίδιο. Αν όμως εκείνος παρά την άδικη ίσως αποκοπή του, ήταν πράγματι πιστός στην οργάνωση, και μαρτυρούσε στους πρεσβυτέρους ότι τηλεφώνησα σ' έναν αποκομμένο; Τότε θα είχα κι εγώ σοβαρά προβλήματα! Έτσι, δεν έπαιρνα μια τέτοια απόφαση. Είχα όμως τα αφτιά μου ανοιχτά, για οτιδήποτε έχει σχέση με αποστάτες. Ίσως έτσι μάθαινα τι συμβαίνει.

Σύντομα όμως, η όρεξη να μάθω νέα τών αποστατών, κόπηκε απότομα. Ένα πρωινό, κάποιες εφημερίδες, δημοσίευσαν την φωτογραφία τού Φρίσκουλα, να μιλάει σε ένα ακροατήριο, μεταξύ τών οποίων διακρίνονταν και παπάδες. Το σχετικό άρθρο, αναφερόμενο στην ομιλία που έκανε, έγραφε ένα σωρό ψεύδη εναντίον τής οργάνωσης. Στη φωτογραφία, διακρινόταν και ο φίλος μου ο Γιώργος.

-Πού κατάντησε! είπα. **Να λέει ψέματα εναντίον τής οργάνωσης τού Θεού μπροστά στους παπάδες!**

Ήμουν πλέον σίγουρος ότι ήταν αποστάτης. Μεταξύ όμως τών αποστατών, δημοσιεύτηκαν και τα λόγια ενός από τους πρώην συγκρατουμένους μου ΄΄Μάρτυρες΄΄ στη φυλακή. Και εκτός από αυτόν, και τού Σταμάτη, που με είχε προετοιμάσει για τη φυλακή! Ήταν και οι δύο, άνθρωποι τους οποίους σεβόμουν πολύ. Και τώρα ήταν αποστάτες! Δυστυχώς, αυτό που δεν γνώριζα τότε, ήταν πως όλα τα ψέματα που υπήρχαν στις εφημερίδες, **δεν τα είχαν πει** οι αποστάτες, αλλά **ασυνείδητοι δημοσιογράφοι έβαλαν δικά τους λόγια,** για να αυξήσουν την κυκλοφορία τής εφημερίδας τους. Και ενώ ως τότε οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ τής χώρας εγκατέλειπαν την οργάνωση σωρηδόν, από την ημέρα εκείνη, σταμάτησε το κύμα αποστασίας. Όλοι ήταν σίγουροι πια, πως οι αποστάτες είναι ψεύτες! Και η ευθύνη βάραινε αυτούς τους ασυνείδητους δημοσιογράφους! Αυτό όμως το ήξεραν μόνο όσοι ήταν στην ομιλία τού Φρίσκουλα!

Από την ημέρα εκείνη, άρχισα να κατηγορώ τους αποστάτες σε κάθε ευκαιρία, ακόμα και στις ομιλίες μου στις συναθροίσεις. **΄΄Οι ψεύτες που τολμούσαν να κατηγορούν την οργάνωση του Κυρίου μπροστά σε παπάδες, έπρεπε να εκτεθούν!΄΄**

Κάποια ημέρα όμως, χτύπησε το τηλέφωνο τού μαγαζιού. Το σήκωσα, και με έκπληξη άκουσα τη φωνή τού Γιώργου.

-Γεια σου Νίκο! Τι κάνεις; Ο Γιώργος είμαι! άκουσα τη φωνή του στην άλλη άκρη.

Απέφυγα να τον χαιρετήσω, όπως άρμοζε σε αποστάτη.

-Καλά είμαι! Είναι αλήθεια ότι είσαι αποστάτης; ρώτησα.

-Όχι! Με παγίδευσαν με ψευδομάρτυρες! Εγώ...

-Λες ψέματα! Σε είδα στην εφημερίδα, και δεν έχουμε να πούμε τίποτα πια ώσπου να μετανοήσεις και να γυρίσεις στην οργάνωση τού Θεού! και ετοιμάστηκα να κλείσω το τηλέφωνο.

-Δεν είπε ο Φρίσκουλας αυτά που έγραψε η εφημερίδα... πρόλαβε να πει, και έκλεισα το τηλέφωνο.

Αισθάνθηκα απαίσια! Και η συμπεριφορά μου απέναντί του ήταν εξ' ίσου απαίσια! Όμως, έπρεπε να ακολουθήσω αυτό που νόμιζα ότι έλεγε η Αγία Γραφή, ότι δηλαδή, στους αποστάτες δεν έπρεπε να λέω ΄΄ούτε χαίρετε!΄΄

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23ο.

Σημείο στροφής

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Δίπλα στο σπίτι μου έμενε μία γυναίκα, που είχε αποκοπεί επειδή παντρεύτηκε ΄΄κοσμικό΄΄. Αν και την έβλεπα κάθε μέρα, δεν τη χαιρετούσα, παρά το ότι την ήξερα χρόνια. Κάθε φορά, αισθανόμουν πολύ άσχημα, και πιστεύω πως κι αυτή ένοιωθε εξ' ίσου άσχημα, αν όχι χειρότερα. Παρ' όλα αυτά, έτσι έπρεπε να φερθώ σε

αποκομμένους, ΄΄ώστε να ντραπούν΄΄, και να γυρίσουν μετανοημένοι στην οργάνωση. Έτσι άσχημα φέρθηκα και στον πρώην φίλο, συμμαθητή και ΄΄αδελφό μου΄΄. Αυτό μου δημιούργησε ισχυρές τύψεις.

Το τηλέφωνο διέκοψε τις σκέψεις μου. Το σήκωσα, και πριν προλάβω να το ξανακλείσω, άκουσα την ίδια γνώριμη φωνή τού Γιώργου:

-Εγώ κάποτε σε άκουσα! Τώρα γιατί δε μου δίνεις την ίδια ευκαιρία;

΄Εκλεισα πάλι το τηλέφωνο, σοκαρισμένος. Ήξερα καλά πως είχε δίκιο! Τότε στο σχολείο, όταν εγώ ήμουν για εκείνον αποστάτης αιρετικός, του έλεγα: ΄΄**Πρέπει να ακούσεις κι εμάς! Η προκατάληψη είναι λάθος! Δεν μπορείς να κρίνεις κάποιον χωρίς να τον ακούσεις πρώτα! Κι αν έχω λάθος, μη μου ξαναμιλήσεις!**΄΄ Και τώρα, αυτά που του έλεγα, εγώ ο ίδιος τα αρνιόμουν στην πράξη. Τι να έκανα όμως; Εφ' όσον το θέλημα τού Θεού ήταν αυτό! (όπως νόμιζα).

Πάλεψα για αρκετή ώρα με τη συνείδησή μου. Από τη μία ήθελα να κάνω αυτό που μου έλεγε η οργάνωση, και από την άλλη, έβλεπα πως ο φίλος μου είχε δίκιο. ΄΄**Μα αν όλοι οι άνθρωποι ακολουθήσουν αυτή την τακτική, κανείς δεν πρέπει να ακούει και τη δική μου τη θρησκεία, γιατί κι εμείς είμαστε γι αυτούς αποστάτες και αιρετικοί!**΄΄ σκεπτόμουν.

Κάθισα στην πολυθρόνα πλάι στο τζάμι. Άνοιξα ένα σάντουϊτς που είχα πάρει από το σπίτι, και άρχισα να τρώγω. Από τη σκέψη μου περνούσαν πολλά, και κυρίως τα τελευταία λόγια τού Γιώργου. Κι αν είχε δίκιο; Αν τον παγίδεψαν πράγματι όπως είπε; Αν αυτά που έγραψε η εφημερίδα ήταν πράγματι λόγια που δεν είπε ο Φρίσκουλας;

Το μάτι μου έπεσε σε ένα σπουργιτάκι που χοροπηδούσε πίσω από το τζάμι τσιμπολογώντας το τσιμέντο. Ασυναίσθητα, έκοψα ένα κομμάτι από το ψωμί μου, και του το έριξα. Κατόπιν, το κοίταζα καθώς έτρωγε. Ξαφνικά, μια λάμψη άστραψε στο μυαλό μου, και με δάκρυα, ξέσπασα σε μία προσευχή:

΄΄Θεέ μου, εγώ δεν έφτιαξα αυτό το πουλάκι! κι όμως νοιάστηκα για την τροφή του! Άραγε εσύ δεν θα νοιαστείς για μένα το πλάσμα σου; Ξέρω πως είμαι αμαρτωλός! Ε, λοιπόν, σε παρακαλώ, δέξου μία ακόμα αμαρτία! Ούτε η πρώτη θα είναι, ούτε η τελευταία! Εγώ θα τηλεφωνήσω στο Γιώργο! Κι αν θέλεις να χαθώ, ας χαθώ! Μόνο δεν θέλω την ημέρα τής κρίσης σου, να μου πεις πως δεν τήρησα αυτό που έπρεπε ως άνθρωπος. Δεν θέλω να μου πεις πως μου δόθηκε η ευκαιρία να δείξω την αγάπη μου στο Γιώργο και δεν το έκανα. Ούτε θέλω να μου πεις πως μου δόθηκε η ευκαιρία ν' ακούσω κάποιον που είχε δίκιο και αρνήθηκα. Θα ενεργήσω όπως μου λέει η λογική! Θέλω να μάθω, γιατί ο Γιώργος πήγε με τους αποστάτες! Κι αν αυτό είναι άξιο καταστροφής, κατάστρεψέ με!΄΄

Ανάλαφρος, σχημάτισα τον αριθμό τού τηλεφώνου τού Γιώργου. Με το άκουσμα τής φωνής του, μίλησα διστακτικά:

-Έλα Γιώργο! Ο Νίκος είμαι! Νομίζω πως έχεις δίκιο! Θέλω να μάθω τι συμβαίνει!

-Χαίρομαι που σ' ακούω! Το ήξερα πως θα πάρεις! Δεν μπορεί όσα μου έλεγες τόσα χρόνια να μην τα πίστευες! απάντησε με μία χαρούμενη ανακούφιση.

-Ελπίζω αυτά που θα ακούσω να δικαιολογούν αυτή την παρατυπία, αλλιώς μη με παρεξηγήσεις αν δεν σου ξανατηλεφωνήσω! είπα προειδοποιητικά.

-Καταλαβαίνω! Θα δεις πως δεν έκανες λάθος. Άκου λοιπόν! Εκεί στο Μπέθελ τής Αμερικής, έγινε πριν λίγα χρόνια ένα σχίσμα. Εγώ τα έμαθα εύκολα, γιατί έχω δουλέψει χρόνια εκεί. Αρχικά, ένας Σουηδός ΄΄αδελφός΄΄ σκαπανέας, με το όνομα Γιόνσον, ξεκίνησε μία έρευνα για την πτώση τής Ιερουσαλήμ από τους Βαβυλώνιους.

Μετά από χρόνια έρευνας, βρήκε αδιάσειστα στοιχεία, πως οι ιστορικοί έχουν δίκιο, όταν λένε πως η Ιερουσαλήμ ερημώθηκε το 587 και όχι το 607 π.Χ.

Αυτό σημαίνει, πως το δόγμα τού 1914 και όσα σχετίζονται μ' αυτό, είναι λάθος. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;

-Ναι, κάτι έχω ακούσει! είπα, χωρίς όμως να έχω πράγματι συνειδητοποιήσει τη σημασία τού δόγματος αυτού. Η αναφορά του όμως στο συγκεκριμένο αυτό δόγμα, ήταν αρκετή για ν' αρχίσω να δείχνω έντονο ενδιαφέρον. Ήταν η στιγμή που θα διαπίστωνα αν η έρευνά μου ήταν σωστή.

-...Εν συντομία σου λέω τώρα, ο αδελφός αυτός, έστειλε την έρευνά του στο κυβερνών σώμα, όπως όφειλε, επιστώντας τους την προσοχή στο θέμα τής χρονολογίας τού 587. Τον καιρό εκείνο, ο Ραίημοντ Φρανς, ανιψιός τού προέδρου, είχε αναλάβει τη σχετική έρευνα, καθώς έγραφε τότε το ίδιο θέμα, στο βιβλίο: ΄΄Βοήθημα προς κατανόησιν τής Βίβλου΄΄. Μόλις μελέτησε την έρευνα, είδε πως ο Σουηδός είχε δίκιο. Έτσι, παρά το ότι έγραψε το παρένθεμα στο βιβλίο:΄΄Ελθέτω η Βασιλεία σου΄΄, που προσπαθεί να αναιρέσει την επιστημονική ημερομηνία...

-Ναι, ξέρω! τον διέκοψα απορροφημένος.

-...το ξέρεις ότι αυτά που γράφει το παρένθεμα είναι παραπλανητικά; ρώτησε.

-Δηλαδή;

-Η άποψη που αναιρείται, είναι άλλων θρησκευτικών κύκλων, και όχι η πραγματικά επιστημονική. Στην πραγματικότητα, οι επιστήμονες λένε άλλα, και η Αγία Γραφή συμφωνεί μαζί τους.

-Ξέρεις, πριν λίγο καιρό, έκανα την ίδια μελέτη, και βρήκα άλλες χρονολογίες και από αυτές που λέει η οργάνωση, και από αυτές που αναιρεί το παρένθεμα στο ΄΄Ελθέτω΄΄! είπα έκπληκτος, βλέποντας ότι κάτι αρχίζει να ξεκαθαρίζει από τα λόγια του.

-Είμαι σίγουρος, πως θα έχεις βρει κάτι σωστό! με ενθάρρυνε.

-Και πώς μπορώ να διαπιστώσω ότι αυτά που μου λες είναι αλήθεια; ρώτησα καχύποπτα.

-Θα σου στείλω τη μελέτη τού Γιόνσον! την έχω ολόκληρη! απάντησε.

-Δεν ξέρω αγγλικά! είπα.

-Είναι μεταφρασμένη! Τη μετέφρασε ένα παιδί στη φυλακή!

-Τι; Κι εκεί έχει αποστάτες; ρώτησα έκπληκτος, αντιλαμβανόμενος το λόγο που η οργάνωση έγραφε συνέχεια εναντίον τους.

-Παντού! Σ' όλον τον κόσμο! Γιατί όταν ο Φρανς και οι άλλοι τής ομάδας του έδωσαν την έρευνα τού Σουηδού στα υπόλοιπα μέλη τού κυβερνώντος σώματος, τότε εκείνοι αν και πείστηκαν πως το 1914 είναι λάθος, αρνήθηκαν να αλλάξουν το δόγμα, για να μη διαλυθεί η οργάνωση. Έτσι, πολλοί αποκόπηκαν, και αυτό έγινε γνωστό παντού, και η έρευνα κυκλοφόρησε σε όλο τον κόσμο!

-Και γιατί αρνήθηκαν να το αλλάξουν; Αφού το κυβερνών σώμα κάνει αγώνα για την αλήθεια. ρώτησα.

-Δεν ξέρω! Σημασία έχει ότι προς το παρόν, κηρύττουμε εν γνώσει τού κυβερνώντος σώματος, ένα δόγμα που είναι λάθος. Και ο Σουηδός, και ο Φράνς, και ο δάσκαλος τής Γαλαάδ, (τής ιεραποστολικής σχολής τών ΄΄Μαρτύρων΄΄), αποκόπηκαν. απάντησε.

-Κι αυτό τι σχέση έχει με τη δική σου αποκοπή; ρώτησα πάλι.

-Καμία! Με κατηγόρησαν για αποστάτη, επειδή γνώριζα για τις απάτες που έκανε ο υπεύθυνος τμήματος στο Ελληνικό Μπέθελ. Αν και τα γνώριζα όλα αυτά για το λάθος του 1914, δεν είχα σκοπό να φύγω από την οργάνωση. Πού να πάω άλλωστε; Δεν υπάρχει καμία θρησκεία ΄΄αποστατών΄΄.

-Και αυτοί που έχουν φύγει; Δεν έκαναν δική τους θρησκεία;

-Όχι, κι ούτε θέλουν! Μόνο την Αγία Γραφή μελετάνε, και προσπαθούν να αναγκάσουν την οργάνωση να πει την αλήθεια για το 1914.

-Μήπως όμως πρέπει να αφήσουμε τον Ιεχωβά να ξεκαθαρίσει τα πράγματα; πρότεινα.

-Στην αρχή, έτσι λέγαμε όλοι! Πάνε όμως πάνω από 10 χρόνια από τη στιγμή που στάλθηκε η έρευνα τού Σουηδού! Ως πότε θα λέμε ψέματα στον κόσμο; Μήπως αυτοί που λέμε ΄΄αποστάτες΄΄, είναι τελικά η έκβαση τού Ιεχωβά για διόρθωση;

-Είναι μία σκέψη...

...Και τι βρήκες και σε αποκόψανε;

-Ο Ρούλης! Αυτός τα έκανε όλα! Έχω στα χέρια μου ντοκουμέντα, τα οποία αν χρειαστεί, θα τα παραδώσω στη δικαιοσύνη!

Αυτός έστειλε να παρακολουθούν τους ανθρώπους με την κάμερα! Αυτός έχει κάνει το Ελληνικό Μπέθελ τσιφλίκι του! Είναι πραγματικός γκάνγκστερ! Δεν του αξίζει να είναι ΄΄πρεσβύτερος τής οργάνωσης τού Θεού!΄΄

-Βλέπω με χαρά, πως δέχεσαι την οργάνωση! διαπίστωσα χαρούμενος.

-Φυσικά! Αφού σου λεω, με βγάλανε αποστάτη με το έτσι θέλω! Μέχρι στη συνάθροιση και στη συνέλευση πήγα, και με διώξανε! Βάλανε από πίσω δύο ΄΄Γκεσταπίτες΄΄ να παρακολουθούν την κάθε μου κίνηση. Στο τέλος, (στο διάλειμμα), μου είπανε ότι είμαι ανεπιθύμητος. Όταν τους ρώτησα γιατί, μου είπανε ότι ενεργούσαν κατ' εντολήν. Και τους άλλους κακώς τους λένε αποστάτες! Και τον Φρίσκουλα, τον απέκοψαν χωρίς καν δικαστική επιτροπή, επειδή πήγε στην Αμερική, να συζητήσει μαζί τους κάποια θέματα, που χρειάζονταν διόρθωση! Αυτά στην εφημερίδα, τα γράψανε οι δημοσιογράφοι από μόνοι τους!

-Και οι παπάδες; ρώτησα.

-Αυτοί ήταν καλεσμένοι, σαν εκπρόσωποι θρησκείας. Ο Φρίσκουλας κάλεσε αντιπροσώπους απ' όλες τις θρησκείες, ακόμα και από τους ΄΄Μάρτυρες΄΄! Φυσικά, αυτοί δεν φάνηκαν. Σκοπός τής πρες κόμφερανς, ήταν η πληροφόρηση τού κοινού, για τις διώξεις ανθρώπων που θέλουν να έχουν το δικαίωμα να εκφράζουν τη γνώμη τους χωρίς το φόβο τής αποκοπής. Οι δημοσιογράφοι όμως τα κατάστρεψαν όλα!

Εμένα οι άνθρωποι του Ρούλη προσπάθησαν να με εμποδίσουν να παντρευτώ! Γι' αυτό άλλαξα την ημερομηνία τού γάμου μου, επειδή όρισαν επιτροπή ενωρίτερα! Έτσι, θα απέκοπταν και τη γυναίκα μου αν παντρευόταν αποκομμένο. Παντρευτήκαμε λοιπόν με πολιτικό γάμο, και σε λίγη ώρα, είχα δικαστική επιτροπή. Η γυναίκα μου, περίμενε με το νυφικό να με δικάσουν. Αλλά τους τακτοποίησα κι εγώ! Είχα μαζί μου ένα μικρό πομπό, και η γυναίκα μου έξω, μαγνητοφώνησε όλη την επιτροπή. Έτσι, τους έχω στο χέρι όλους! Και τους δικαστές μου, που ήταν τσιράκια τού Ρούλη, και τους ψευδομάρτυρες που είχαν! Γιατί, είχαν και ψευδομάρτυρες! Η αποκοπή μου ήταν προαποφασισμένη.

-Μου φαίνονται πολύ παράξενα αυτά που μου λες! Σαν να βρίσκομαι σε αστυνομική ταινία! παρατήρησα δύσπιστα.

-Και ακόμα δεν σου έχω πει τίποτα! Ένα μόνο θα σου πω, όταν ήρθε πριν λίγο καιρό το μέλος τού κυβερνώντος σώματος ο αδελφός ....., του τηλεφώνησα, για να του πω τα χάλια τού γκάνγκστερ τού Ρούλη. Εκείνος όμως, μου είπε πως δεν μπορεί να μου μιλήσει, επειδή και αυτός και το τηλέφωνο παρακολουθείται! Σκέψου! Έχει τόση δύναμη, ώστε τον φοβάται και το μέλος τού κυβερνώντος σώματος!

-Αυτά είναι απίστευτα! είπα.

-Άσε τον Ρούλη! Αυτή είναι δική μου δουλειά. Εσύ μάθε για το 1914. Ξέρω πως αγαπάς την αλήθεια. Θα σου στείλω την έρευνα με έναν συνάδελφό μου που μένει στη Σαλαμίνα. Σε συμβουλεύω να μη μιλήσεις σε κανέναν, γιατί θα σε αποκόψουν! Κι αν έχω άδικο, να μη μου ξανατηλεφωνήσεις!

Τον χαιρέτησα, και κλείσαμε το τηλέφωνο. Όλα αυτά, ήταν πολύ πιο απίστευτα από αυτά που περίμενα ν' ακούσω. Είχα όμως λόγους να τα μισοπιστέψω: Ήταν εκείνη η μελέτη που είχα κάνει για την πτώση τής Ιερουσαλήμ, και ακόμα, είχα προσωπική εμπειρία για τη σκληρότητα και τις αντιχριστιανικές μεθόδους τού Ρούλη.

Στη μεγάλη συνέλευση εκείνης τής χρονιάς, είχα αναλάβει υπηρεσία ΄΄ταξιθέτη΄΄. Αυτή η υπηρεσία, περιελάμβανε να βοηθάω τους ΄΄αδελφούς΄΄ να βρουν θέση, να κάνουν ησυχία, ακόμα και το να παρακολουθώ αποκομμένους ή υπόπτους που είχαν έρθει στη συνέλευση. Αυτό όμως που με είχε αναστατώσει κυριολεκτικά, ήταν ο βάναυσος τρόπος που μας ζητούσαν να φερόμαστε στους ΄΄αδελφούς΄΄. Συγκεκριμένα, επειδή υπήρχε εντολή να μην αφήνουμε κανέναν να κάθεται σ' ένα συγκεκριμένο σημείο, έπρεπε αυτό να γίνει πάση θυσία. Επειδή όμως ο ήλιος έκαιγε, και εκεί υπήρχε σκιά, όλο και κάποιος πήγαινε εκεί να καθίσει, κατεβάζοντας κάποιο κάθισμα από το σωρό. Εμείς τότε, έπρεπε να πάμε να του πούμε, πως απαγορευόταν να κάθεται εκεί. Πολλοί όμως, δεν ήθελαν να φύγουν. Τότε, πήγαμε στον Ρούλη, και του είπαμε πως δεν συμμορφώνονται με τις οδηγίες τών υπευθύνων. Τότε εκείνος είπε:

-Να τους τραβήξετε με το ζόρι, και να βάλετε πάλι τα καθίσματα στη θέση τους!

-Μα πώς να το κάνουμε αυτό με το ζόρι; απορήσαμε εμείς.

-Σας είπα! Να τους τραβήξετε! Είναι εντολή τής οργάνωσης, και πρέπει να τηρηθεί! επανέλαβε.

Με κρύα καρδιά, επιστρέψαμε στο πόστο μας, που στο μεταξύ είχε γεμίσει κόσμο. Με ευγένεια, τους παρακαλέσαμε να φύγουν από εκεί, αλλά λίγοι υπάκουσαν.

Τότε, (απορώ με τον εαυτό μου πώς το είχα κάνει), **τους τραβούσαμε με τη βία,** από χέρια και πόδια, όποια ηλικία κι αν είχαν, και τους παίρναμε τα καθίσματα. Τέλος, τους διώξαμε όλους. Πήγα λίγο πιο πέρα, και είδα μία ηλικιωμένη γυναίκα, να κάθεται στη μικρή σκιά ενός δένδρου. Προσπάθησα να γίνω όσο πιο ευγενικός μπορούσα.

-΄΄Αδελφή΄΄! της είπα. **...Δεν ξέρω αν ακούσατε την εντολή τού υπευθύνου από το βήμα, αλλά εδώ δεν πρέπει να κάθεστε! Τι θα πουν οι ενδιαφερόμενοι αν σας δουν να μην υπακούτε στην οργάνωση;**

-Κι εγώ ενδιαφερόμενη είμαι! Είμαι άρρωστη γυναίκα, και δεν έχω πού αλλού να καθίσω! Ο ήλιος με πειράζει πολύ! Τι θα γίνω αν φύγω από εδώ;

Ντράπηκα αφάνταστα. Δεν βρήκα τη δύναμη να τη διώξω. Πήρα την απόφαση να παραιτηθώ από την ταξιθεσία. Όσο θυμόμουν το πώς φέρθηκα στους ΄΄συγχριστιανούς΄΄ μου, σιχαινόμουν τον εαυτό μου. (Και τον Ρούλη κατ' επέκτασιν). Στο δρόμο, συνάντησα άλλους δύο ταξιθέτες, (που μαζί τραβούσαμε τον δύστυχο κόσμο). Ο ένας ήταν ο υπεύθυνος ταξιθεσίας. Και αυτοί, πήγαιναν να παραιτηθούν. Έτσι, στην υπόλοιπη συνέλευση, ο Ρούλης αναγκάστηκε να μην ξαναεμποδίσει τον κόσμο να καθίσουν στη σκιά. Γυρίζοντας από το γραφείο του, είδα μία γριούλα, βασταζόμενη από άλλους, να κουνάει απειλητικά τις ζαρωμένες γροθιές της, και να φωνάζει: **΄΄Φέρτε μου εδώ τον Ρούλη! Θα τού πω εγώ!΄΄**

Ένοιωθα εντελώς ντροπιασμένος. Τη στιγμή εκείνη δεν αισθανόμουν Χριστιανός! Μάλλον σαν γκεσταπίτης αισθανόμουν, που υπηρετούσε έναν δικτάτορα! Και σαν να μην έφτανε αυτό, φτάνοντας στη θέση μου είδα στην απαγορευμένη περιοχή, δύο πρώην συγκρατουμένους μου από τη φυλακή, να μιλάνε, μη προσέχοντας το πρόγραμμα. Πλησίασα, και τους είπα:

-Γεια σας παιδιά! Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα να παρακολουθείτε το πρόγραμμα, γιατί κάνετε θόρυβο, και ίσως ενοχλείτε τους αδελφούς!

-Καλά! Λες αυτά που σου είπανε να λες! και συνέχισαν την συζήτησή τους, με επιδεικτική αδιαφορία. Πράγματι, ένοιωθα σαν ένας ενοχλητικός γκεσταπίτης!

Τώρα πια, μετά το τηλεφώνημα τού Γιώργου, τα θυμήθηκα όλα αυτά, και έβλεπα ότι κάπου έχει δίκιο. Δεν έδινα όμως και τόση σημασία σε όσα άκουγα εναντίον προσώπων. Αυτό που είχε σημασία για εμένα, ήταν το σωστό δόγμα. Άλλωστε, δεν ήταν η πρώτη φορά που θα έβλεπα την αντιχριστιανική στάση κάποιων ΄΄Μαρτύρων΄΄. Από πολύ νωρίς, είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω την ασπλαχνία τους, σε μία οικογενειακή μου υπόθεση. Όταν ο πατέρας μου αρρώστησε, ήταν πολύ χρεωμένος, χρωστώντας σε πολλούς, (κυρίως σε ΄΄Μάρτυρες΄΄), ένα σημαντικό ποσό. Ήταν έμπορος υφασμάτων, και πουλούσε με δόσεις. Όμως η καλοσύνη του, γινόταν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους επιτήδειους, που του έβαλαν πολλά ΄΄φέσια΄΄. Εκείνος αφού δανείστηκε απ' όπου μπορούσε, κατέφυγε σε τοκογλύφους, που θησαύριζαν σε βάρος του. Είχε δανειστεί και από όσους γνωστούς του μπορούσε. Όταν λοιπόν αρρώστησε βαριά, έσπευσαν οι δανειστές του να ζητήσουν τα λεφτά τους. Κάποιοι μάλιστα ΄΄Μάρτυρες΄΄, δεν ντράπηκαν (κατ' επανάληψιν) να του πουν: **΄΄Αν πεθάνεις εσύ, ποιος θα μας δώσει τα λεφτά μας;΄΄** κάτι που τον στεναχώρησε πολύ, και επιδείνωσε την κατάσταση τής υγείας του.

Ακόμα κι όταν πέθανε, δεν έπαψαν να πιέζουν τη χήρα και ανάπηρη μητέρα μου να πουλήσει το σπίτι της, και να μείνει στο δρόμο με εμένα που ήμουν παιδί, και την ηλικιωμένη γιαγιά μου. Από όλους αυτούς, μόνο ένας φέρθηκε σωστά. Αυτός στην κυριολεξία μας ΧΑΡΙΣΕ όλο το χρέος τού πατέρα μου. Κι αυτός ήταν αποκομμένος!!!

Τότε ένας θείος μου που μας βοήθησε πολύ στα δύσκολα χρόνια, από ένθερμος υποστηρικτής τών ΄΄Μαρτύρων΄΄ που ήταν, έγινε κατήγορος τής οργάνωσης, αποκαλώντας τους πλέον: ΄΄υλιστές΄΄.

Όλα αυτά όμως, αν και ήταν ενδείξεις για τη **΄΄μάταιη θρησκεία΄΄** τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, **(Ιάκωβος 1/α΄ 26,27),** δεν ήταν απόδειξη εναντίον τών δογμάτων τής οργάνωσης, κι έτσι ποτέ δεν τους έδωσα σημασία.

Η μεγάλη απόδειξη, θα ερχόταν όταν θα λάβαινα το βιβλίο τού Γιόνσον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24ο.

Η αρχή του τέλους

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Την επομένη κιόλας ημέρα, είχα στα χέρια μου το βιβλίο. Το έκρυψα καλά, και δεν είπα σε κανέναν τίποτα. Έτσι, άρχισε ο τρίτος κύκλος έρευνας για την καταστροφή τής Ιερουσαλήμ από τους Βαβυλώνιους, ο οποίος, κατά σύμπτωσιν, κράτησε κι αυτός άλλους έξι μήνες. Στο διάστημα αυτό, είχα συχνά τηλεφωνήματα με τον Γιώργο, ο

οποίος μου έλυνε κάποιες απορίες που προέκυπταν. Ο μαθητής μου είχε γίνει πλέον δάσκαλός μου! Και οι δύο μας, περιμέναμε, και ευελπιστούσαμε, πως η οργάνωση θα έλεγε στο τέλος την αλήθεια.

Το βιβλίο τού Γιόνσον, ήταν ογκώδες, και γεμάτο με περίπλοκους υπολογισμούς. Ευτυχώς, χάριτι Θεού, είχα τριφτεί με το θέμα από τις προηγούμενες μελέτες μου, και έτσι τα καταλάβαινα με άνεση. Είχα όμως την υποψία, πως όλα αυτά, ίσως ήταν μία παγίδα τού Σατανά, για να παραπλανήσει ανθρώπους, και να τους οδηγήσει έξω από την ΄΄οργάνωση τού Θεού΄΄. Για το λόγο αυτό, δεν έκανα τους υπολογισμούς μόνο με το κομπιουτεράκι, αλλά και με το μυαλό, από φόβο μήπως ο Σατανάς αλλοιώσει το αποτέλεσμα τής αριθμομηχανής! Αυτό ήταν παρατραβηγμένο, αλλά ήθελα να είμαι σίγουρος ότι η έρευνά μου δεν έχει κανένα κενό . Σε τέτοιες ακρότητες με είχε οδηγήσει η φοβία που μου είχε ενσταλάξει η οργάνωση για κάθε άλλη πηγή εκτός απ' αυτήν. Έτσι, με όλες αυτές τις λεπτομέρειες, οι μήνες περνούσαν, και παρά το ότι διάβαζα αρκετές ώρες κάθε μέρα, δεν είχα τελειώσει ακόμα το βιβλίο.

Είχα σχεδόν φθάσει στο τέλος του βιβλίου, το οποίο ανέλυε 7 διαφορετικές σειρές αποδείξεων, από διαφορετικές μεταξύ τους πηγές. Όλοι οι υπολογισμοί ήταν σωστοί, και φαινόταν ότι ο Σουηδός είχε δίκιο. Είχα διαβάσει όλες τις σειρές αποδείξεων, εκτός από την τελευταία, και ως εδώ, ήμουν ο ιδανικός αντιρρησίας. Σε κάθε παραπομπή σε βιβλία τής οργάνωσης, έψαχνα να διαπιστώσω αν έγραφε αλήθεια. Άνοιγα και κάθε Αγιογραφικό εδάφιο, και ύστερα έψαχνα στο Ευρετήριο τής οργάνωσης, για το πώς εξηγεί η οργάνωση κάθε εδάφιο, σε όλα τα έντυπα που έγραφε το Ευρετήριο. Δεν ήθελα τίποτα να γίνει αιτία να χάσω την αλήθεια, όποια κι αν ήταν αυτή. Μάλιστα, προσευχόμουν ένθερμα στο Θεό, να μου χαρίσει γνώση, και εκείνος, πλούσιος προς όλους τους αιτούντες, μου τη χάρισε άφθονη, κι ας μη ζητούσα το καταλληλότερο δώρο.

Ως εκεί που είχα διαβάσει, αν και έβλεπα ότι όλα ήταν σωστά, έκανα με τη σκέψη μου και τις πιο απίθανες υποθέσεις, ώστε να μην παρασυρθώ άδικα. Για παράδειγμα, υπέθετα, πως ίσως ο διάβολος επενέβει και ΄΄κατασκεύασε΄΄ αυτές τις αρχαιολογικές αποδείξεις, έτσι ώστε να παραπλανήσει τους ΄΄Μάρτυρες΄΄!

Όταν όμως έφτασα στην τελευταία σειρά αποδείξεων, αποστομώθηκα εντελώς. **Εκεί, υπήρχαν ΄΄αποδείξεις από την ίδια την Αγία Γραφή!΄΄** Αυτή ήταν η στιγμή, να ελέγξω και τον πίνακα με το ερωτηματικό που είχα φυλαγμένο στην Αγία Γραφή μου, από την προηγούμενη έρευνά μου. **Ναι! Είχα δίκιο! Η έρευνά μου, συμφωνούσε με τον Γιόνσον, με τους ιστορικούς, και κυρίως με την Αγία Γραφή! Μόνο το δόγμα τής οργάνωσης δεν ταίριαζε με τίποτα!**

Αυτό ήταν το τέλος τής δυσπιστίας. Μέσα από την Αγία Γραφή, έβγαινε αβίαστα και αναμφίβολα, η ίδια χρονιά που υποστήριζαν οι ιστορικοί για την ερήμωση τής Ιερουσαλήμ: το **587 π.Χ.,** και όχι το 607 που υποστήριζε η οργάνωση. Περισσότερο απ' όλα, με εξέπληξαν τα εδάφια στο **Ζαχαρία 1/α΄ 7,12, και 7/ζ' 1-5.** Εκεί, υπολογίζοντας με βάση το έτος **521/520,** ημερομηνία που αποδεχόταν και η οργάνωση πως ήταν το **έτος ενθρόνισης τού Δαρείου,** έβρισκα πότε γράφτηκαν αυτά τα λόγια τού Ζαχαρία. Μετά, πηγαίνοντας 70 έτη πίσω σύμφωνα με τα εδάφια, έβρισκα την ημερομηνία 589 π.Χ., ως έτος πολιορκίας, και το **587 π.Χ.,** ως έτος ερήμωσης τής Ιερουσαλήμ. **(Ιερεμίας 21/κα' 2, 4-7). (Ιερεμίας 41/μα΄ 1-3, 10. 52/νβ΄ 12,13. Β΄ Βασιλέων 25/κε' 8,9, 22-25.** Βιβλίο: ΄΄Όλη η Γραφή, είναι θεόπνευστος και ωφέλιμος΄΄ σελ. 169, παράγραφος 3.) Με εξέπληξε όμως και το

γεγονός, ότι **ακόμα και τα εδάφια που χρησιμοποιούσε η οργάνωση για να αποδείξει τις απόψεις της, με μια προσεκτική ανάλυση, υποστήριζαν την άποψη τών ιστορικών.** Πήρα το Γιώργο τηλέφωνο, και τού ανακοίνωσα πως είμαι πλέον σίγουρος ότι το 1914 είναι λάθος. Έτσι, ήμουν πλέον έτοιμος, να το πω στους δικούς μου.

Όταν σχόλασα, γύρισα στο σπίτι, και με ανυπομονησία, ανακοίνωσα στη γυναίκα μου ότι μετά από έρευνα πολλών μηνών, είμαι πλέον βέβαιος, πως το δόγμα τού 1914 είναι λάθος. Αλλά ενώ περίμενα να συμμεριστεί το ενδιαφέρον μου για την αλήθεια, εκείνη κοκκίνισε, αγρίεψε, τα μάτια της γυάλισαν, και άρχισε να ουρλιάζει:

-Είσαι αποστάτης! Θα το πω στους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄! και άλλα πολλά. (Ο γιος μου ήταν ακόμα μικρός, και δεν είχε συναίσθηση όσων συνέβαιναν). Εγώ, έβλεπα πως η Ρούλα βρισκόταν σε διχασμό. Από τη μία, η ιδιότητά της σαν μέλος τής οργάνωσης τής επέβαλε να με καταδώσει ως αποστάτη, και από την άλλη, δίσταζε, επειδή ήμουν άντρας της. Τέλος, προσφέρθηκα να τη βγάλω εγώ από το αδιέξοδο. Τής είπα:

-Άκουσε! Εγώ περίμενα να συμμεριστείς μαζί μου τα αποτελέσματα τής έρευνάς μου. Αλλά αφού το βλέπεις έτσι, θα πάω μόνος μου στους πρεσβυτέρους. Η αλήθεια δεν έχει να φοβηθεί τίποτα.

Έτσι, σύντομα, πήγα στον Βλάση, έναν ΄΄πρεσβύτερο΄΄ τής κοντινής συνάθροισης, τον οποίο αγαπούσα και εκτιμούσα ιδιαίτερα, και ο οποίος με είχε βοηθήσει να παντρευτώ τη Ρούλα. Κανονικά, έπρεπε να πάω σε κάποιον τής δικής μου συνάθροισης, αλλά δεν τους εμπιστευόμουν για κάτι τόσο επικίνδυνο.

Με λίγα λόγια, τού είπα τι είχε προκύψει, και την έκρηξη τής γυναίκας μου. Εκείνος, με ρώτησε δύο πράγματα:

Αν πιστεύω ακόμα ότι η θρησκεία μας είναι η οργάνωση τού Θεού, και αν έχω απλώς αμφιβολία, ή αν είμαι βέβαιος ότι το κεντρικό μας αυτό δόγμα, ήταν λάθος. Για το πρώτο, τού απάντησα πως πιστεύω ακόμα στην οργάνωση, και πως απλώς περιμένω, πότε θα ανακοινώσει την αλλαγή. Για το δεύτερο, ότι ήμουν απόλυτα σίγουρος. Και πρόσθεσα: ΄΄**Αν όμως έχεις εσύ κάτι υπ' όψιν σου που εγώ δεν γνωρίζω, θα χαρώ να διορθώσω το λάθος μου΄΄.**

Εκείνος, προς έκπληξή μου, απάντησε τα εξής:

-Άκουσε Νίκο! Εγώ, έχω εμπιστευθεί αυτή την οργάνωση να με περάσει από τον ΄΄Αρμαγεδδώνα΄΄, και θα μείνω εδώ ώσπου να με περάσει. Δεν θέλω να μάθω τα επιχειρήματα που σε έπεισαν, γιατί τότε, θα έχω συνειδησιακό πρόβλημα. Αν πράγματι έχεις δίκιο, θα πρέπει μετά να συμμορφωθώ με αυτό που θα μάθω, και δεν θα το διακινδυνέψω. Η συμβουλή μου είναι, να ξεχάσεις ό,τι διάβασες, και να κάνεις το κορόιδο, γιατί με αυτούς που κάνουν τώρα κουμάντο στο Μπέθελ, (τον Ρούλη και την παρέα του), θα αποκοπείς αμέσως. Αν συμφωνήσεις να μη το συζητήσεις αυτό πουθενά, θα κρατήσω κι εγώ το στόμα μου κλειστό. Ας περιμένουμε την οργάνωση ΄΄τού Θεού΄΄, να μας το πει εκείνη, αν είναι πράγματι έτσι. Οι αλλαγές που έχει κάνει όλα αυτά τα χρόνια, είναι απόδειξη ότι αν έχεις δίκιο, θα κάνει κάποτε κι αυτή την αλλαγή. Μόνο, κόψε κάθε επαφή με τους αποστάτες.

Συμφώνησα, ότι μάλλον θα έπρεπε να περιμένω την οργάνωση, και θα κρατούσα το μυστικό για τον εαυτό μου. Δεν του είπα όμως ότι θα διακόψω την επαφή μου με τους αποστάτες, ούτε ότι θα ξεχάσω όσα διάβασα. Αυτά τα δύο, τον άφησα να πιστεύει πως τα είχα δεχθεί όπως τα άλλα. Το να μη θέλει να μάθει την αλήθεια ήταν δικό του θέμα. Το να πάψω όμως να ερευνώ, ήταν κάτι αδύνατον. Η ίδια η οργάνωση, με είχε μάθει να καλώ τους άλλους σε έρευνα. Θα ήμουν ασυνεπής με αυτά που πίστευα όμως, αν διέκοπτα την επαφή μου με τους ΄΄αποστάτες΄΄, εφ' όσον είχαν δίκιο τουλάχιστον στο πρώτο δόγμα τους που μελέτησα. Με τη ΄΄λογική΄΄ αυτή, θα έπρεπε κανείς να μην ακούει κι εμάς τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, που ήμασταν αποστάτες για άλλες θρησκείες. Και ακόμα και αν κάποιο δόγμα οποιασδήποτε θρησκείας αποδεικνυόταν λάθος, θα μπορούσε έτσι οποιοσδήποτε, να ισχυριστεί ότι η δική του θρησκεία είναι η σωστή, κι ας κάνει λάθος, μια και θα το διόρθωνε κάποτε στο μέλλον! Έτσι, θα ήταν άτοπο και να προσπαθώ να πείσω τους άλλους ότι η θρησκεία μου είναι σωστή, μια και το σωστό δόγμα δεν θα είχε σημασία. Δεν ήταν δυνατόν να γίνω τόσο παράλογος! Και μάλιστα, καθώς αντιλαμβανόμουν όλο και περισσότερα δόγματα τής θρησκείας μου, που βασίζονταν στο δόγμα τού 1914, που σίγουρα ήταν λάθος. Έπρεπε να μάθω όλες τις επιπτώσεις που θα είχε η απόρριψη αυτού τού δόγματος για κάθε παράμετρο τής πίστης μου.

Η στάση τού Βλάση με είχε ευχαριστήσει για την κατανόηση με την οποία είδε το πρόβλημά μου, αλλά από την άλλη πλευρά, με στεναχώρησε η στάση του απέναντι στην έρευνα. Με εξέπληξε, επειδή εκείνος με είχε μάθει να αναζητάω σε βάθος και με ακρίβεια λεπτά νοήματα τής Αγίας Γραφής, και έδειχνε ότι αγαπούσε την αλήθεια. Τώρα όμως, άφηνε ένα τόσο σπουδαίο θέμα άψαχτο, από φόβο μήπως έχει λάθος. Δηλαδή, ήταν **σαν τον οδηγό, που δεν κοιτάει το χάρτη, από φόβο μήπως έχει πάρει λάθος δρόμο!**

Επέστρεψα στο σπίτι μου, και διηγήθηκα στη γυναίκα μου τη συζήτηση που είχαμε. Εκείνη, με ανακούφιση είδε ότι (προς το παρόν), δεν υπήρχε κίνδυνος αποκοπής ή αποστασίας μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25ο.

Αυξάνοντας την απόσταση

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Οι επόμενοι μήνες, ήταν για μένα μήνες εντατικής μελέτης. Ζήτησα από το φίλο μου το Γιώργο, να με συστήσει στον Φρίσκουλα, έτσι ώστε να μαθαίνω περισσότερα. Εκείνος μου έδωσε το τηλέφωνό του. Σύντομα τού τηλεφώνησα, και γνωριστήκαμε. Επειδή όμως τα τηλεφωνήματα ήταν υπεραστικά, δεν μπορούσαμε να μιλάμε για

πολύ. Τότε, μου πρότεινε να με συστήσει σ' ένα ζευγάρι πρώην ΄΄Μαρτύρων΄΄ που είχαν εξοχικό στη Σαλαμίνα, ώστε να μου φέρνουν ό,τι έντυπα και κασέτες έχουν για τη Χριστιανική πίστη.

Τον καιρό εκείνο, οι πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄, μαζεύονταν σ' ένα σπίτι στην Αθήνα κάθε εβδομάδα, και ο Φρίσκουλας, τους κοινοποιούσε τα αποτελέσματα τών μελετών του.

Όσο περισσότερο γνώριζα το Φρίσκουλα, τόσο καταλάβαινα πόσο άσχημα τού είχαν φερθεί οι ομόπιστοί μου. Κάθε τόσο, έβγαινε και κάποια φήμη εναντίον του: Ότι είχε γίνει μανιώδης καπνιστής, ότι είχε χωρίσει, και άλλα περισσότερο γελοία, που δεν ήταν καν κατηγορίες, αλλά οι ΄΄Μάρτυρες΄΄, με νοσηρή φαντασία, τα θεωρούσαν απόδειξη ό,τι όταν φεύγει κάποιος από την οργάνωση, γίνεται αλήτης. Παρόμοιες κατηγορίες κυκλοφόρησαν και για το φίλο μου το Γιώργο. Μάλιστα, η πιο τραβηγμένη από αυτές, ήταν πως έγινε... **Παπικός ιερέας!**

Και ήταν τόση η ανευθυνότητα αυτών που διέδιδαν τέτοιες ανοησίες, που δεν σκέφτονταν ότι ένας παπικός ιερέας δεν μπορούσε να είναι παντρεμένος! Ο φίλος μου όμως, είχε γυναίκα και παιδιά!

Η μόνιμη κατηγορία κατά τών αποστατών, και κυρίως κατά τού Φρίσκουλα, ήταν η υπερηφάνεια. Πως δήθεν από υπερηφάνεια, σαν το διάβολο, θεώρησαν τον εαυτό τους καλύτερο από την οργάνωση, και αποστάτησαν. Η πραγματικότητα όμως, ήταν ακριβώς το αντίθετο! **Για να δεχθεί κάποιος ότι αυτό που πιστεύει είναι λάθος, χρειάζεται ταπεινότητα. Ταπεινότητα χρειάζεται, και μόνο για να διανοηθεί πως ίσως να βρίσκεται σε λάθος δρόμο.** Αντιθέτως, οι κατήγοροί τους, δεν είχαν ούτε τη στοιχειώδη ταπεινότητα γι' αυτή τη σκέψη. Πίστευαν υπερήφανα, (σαν το Φαρισαίο τής παραβολής), πως αυτοί ήταν οι καλοί, και όλοι οι άλλοι ήταν άξιοι καταστροφής. Αυτοί είχαν την αλήθεια, μπορούσαν μόνο να διδάξουν. Δεν υπήρχε κανένας άλλος εκτός από την οργάνωση, από τον οποίον να μπορούν να διδαχθούν!

Ο Φρίσκουλας ήταν ένας καταδεκτικός άνθρωπος, ταγμένος να βοηθάει τους πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄, να ξεφύγουν από τις πλάνες που είχαν διδαχθεί τόσα χρόνια εκεί, ώστε να ενταχθούν χωρίς υψηλοφροσύνη στην κοινωνία. Όσο για τον ίδιο, όταν οι πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄ τού ζητούσαν να ηγηθεί μίας νέας θρησκείας στην Ελλάδα, εκείνος ταπεινά δεν δέχθηκε. Όταν μάλιστα κατάλαβε ότι κάποιοι είχαν αρχίσει να κρέμονται απ' αυτόν, όπως κάποτε από την οργάνωση τής Σκοπιάς, έπαψε ακόμα και τις εβδομαδιαίες συναθροίσεις, ενθαρρύνοντας συχνά τους πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄, να κάνουν τις δικές τους μελέτες, και τις δικές τους συναθροίσεις.

Ενώ όμως ακόμα συνεχίζονταν οι συναθροίσεις του, όλα τα μελετούμενα, καταγράφονταν σε κασέτες. Αυτός που τα έγραφε, ήταν ένας καλοσυνάτος και ταπεινός άνθρωπος, που στην Ελλάδα ήρθε με τη μητέρα του, εξόριστοι από την Αίγυπτο, επειδή ήταν ΄΄Μάρτυρες΄΄. Τώρα όμως, βλέποντας τις αντιχριστιανικές ενέργειες τού Ρούλη, με αποκορύφωμα την βιντεοπαρακολούθηση από πράκτορές του, αποσυνταυτίστηκε από την οργάνωση, και κάποτε γνώρισε τη συνάθροιση τού Φρίσκουλα.

Πάνω από 100 κασέτες με ομιλίες έφθαναν μία μία στα χέρια μου, καταγραμμένες απ' αυτόν. Και κάθε μία που άκουγα κρυφά στη δουλειά μου, τράνταζε συθέμελα το οικοδόμημα που είχε χτίσει η Σκοπιά μέσα μου από την παιδική μου ηλικία. Ένα ένα

λιθαράκι, έχτιζε ένα νέο οικοδόμημα, που έμελλε να αποτελέσει την κλίμακα που θα με οδηγούσε στην αληθινή και πραγματικά αλάθητη Εκκλησία τού Κυρίου.

Αρχικά, άκουσα μία ανάλυση για τον ΄΄**πολύ όχλο**΄΄ τής **Αποκάλυψης,** που αναφέρεται στο **7ο κεφάλαιο.** Με συντάραξε η ανακάλυψη πως και ο πολύς όχλος, θα πήγαινε στον ουρανό όπως και οι ΄΄144.000΄΄. Ήταν τόσο καθαρό στα εδάφια! Ο πολύς όχλος, (στην όραση), βρισκόταν εκεί που ήταν και οι 24 πρεσβύτεροι, **στον ουρανό!** Κι ακόμα, υπήρχε ένα εδάφιο στην **Αποκάλυψη 19/ιθ' 1,** που έγραφε ξεκάθαρα πως ήταν ουράνια τάξη.

Μα τότε; Τι ήταν **τα ΄΄άλλα πρόβατα**΄΄ τής παραβολής του Κυρίου στον **Ιωάννη 10/ι΄ ;**

Η επόμενη κασέτα που άκουσα είχε αυτό το θέμα. Με έκπληξη, βρήκα εκεί ένα σωρό λόγους, που με έπεισαν πως **τα πρόβατα στη μάντρα, ήταν οι Ισραηλίτες τού Μωσαϊκού νόμου, και τα άλλα πρόβατα, οι εθνικοί, που θα δέχονταν το Χριστό, και θα γίνονταν μία ποίμνη με τους πιστούς Ιουδαίους.**

Μήπως όμως το ευαγγέλιο μπορούσε να αλλάξει, και να μιλάει και για κάποια επίγεια τάξη, όπως πίστευαν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄; Μία άλλη σειρά, κασετών, αποδείκνυε πως το ευαγγέλιο ΄΄**άπαξ (μία φορά) παρεδόθει στους Αγίους**΄΄, και δεν θα άλλαζε ούτε και αν το ζητούσε ΄΄**άγγελος από τον ουρανό**΄΄**.** Θα έπρεπε να μιλάει πάντοτε για την ίδια ουράνια ελπίδα που κήρυξαν ο Κύριος και οι απόστολοι. Όποιος κήρυττε άλλο ευαγγέλιο, θα ήταν ΄΄**ανάθεμα**΄΄ **(Γαλάτας 1/α΄ 7-9).**

Μα τότε; Μήπως η οργάνωση δεν ήταν τού Θεού; Μήπως ήταν ανάθεμα; Αυτό, άρχισα να το υποψιάζομαι όταν άκουσα την κασέτα περί ΄΄**πιστού και φρόνιμου δούλου**΄΄**.** Στην κασέτα αυτή, μία σειρά δεκάδων εδαφίων, αποδείκνυε ότι **όποιος αποκαλεί τον εαυτό του φρόνιμο,** (όπως έκανε το κυβερνών σώμα τών Μαρτύρων), ΄΄**προτρέχει τού Κυρίου**΄΄**,** και ΄΄**είναι ανόητος**΄΄**. (Α΄ Κορινθίους 3/γ' 18. 4/δ' 1-5, 10. Β΄ Κορινθίους 10/ι΄ 12).** Επίσης, απεδεικνύετο, ότι ως ΄΄**δούλος**΄΄ εδώ, δεν αναφέρεται μία ομάδα ανθρώπων, αλλά **ο κάθε ένας ξεχωριστά,** είτε πονηρός, είτε δίκαιος. Για πρώτη φορά όμως, σε αυτή την κασέτα, παρατήρησα ότι και ο Φρίσκουλας είχε κάποιο σφάλμα στην ερμηνεία τής παραβολής τού δούλου. Δεν ήταν δυνατόν να μιλάει για τον κάθε Χριστιανό εδώ! Κάτι άλλο συνέβαινε, αλλά θα χρειάζονταν τρία ακόμα χρόνια για να το κατανοήσω.

Η χρήση τών κασετών ήταν δύσκολη. Έπρεπε να υπάρχει κάποιο κασετόφωνο για να τις ακούσεις, και πάλι δεν έβρισκες εύκολα το κομμάτι που σ' ενδιέφερε. Έπρεπε λοιπόν κάτι να γίνει, ώστε όλα αυτά να γίνουν εύχρηστα.

Έτσι λοιπόν, άρχισα να καταγράφω όλα αυτά τα εδάφια και τις ερμηνείες, απομαγνητοφωνώντας όλες τις ομιλίες. Η ακρόαση τών κασετών, κράτησε έτσι πολλούς μήνες. Το ότι τις κατέγραφα όμως, με ωφέλησε πολύ. Μπόρεσα έτσι να συγκρατήσω όλο αυτό τον πλούτο τής γνώσης, και μπορούσα πλέον να τα έχω μπροστά μου όποτε ήθελα. Στην ομάδα τών πρώην ΄΄Μαρτύρων΄΄, δεν υπήρχε κάποιο κεντρικό κυβερνών σώμα για να δίνει μόνο αυτό τα αποτελέσματα τών ερευνών του. Ο κάθε ένας μπορούσε, να μελετάει το θέμα που θέλει, και να το κοινοποιεί στους άλλους. Έτσι και η δική μου δουλειά, ήταν κάτι χρήσιμο και για όσους πήραν τις καταγραφές μου από την απομαγνητοφώνηση. Φυσικά, εκτός από τον Φρίσκουλα, υπήρχαν κι άλλοι που μελετούσαν, και μάλιστα έκαναν πολλή δουλειά. Ειδικά δύο

πρόσωπα, που με χαρά γνώρισα αργότερα, έκαναν δουλειά χωρίς να φαίνονται, ο ένας μάλιστα μέσα από τη φυλακή! Έτσι, έφθασαν στα χέρια μου και κάποια έντυπα, εξαιρετικά χρήσιμα: Το ένα, ήταν το μεταφρασμένο βιβλίο τού Ραίημοντ Φρανς, με θέμα: ΄΄**Κρίσις συνειδήσεως΄΄.** Εκεί, ο Ραίημοντ έγραψε όλα τα γεγονότα του σχίσματος γύρω στο 1982. Πώς αποκαλύφτηκε το λάθος του 1914, πώς απορρίφθηκε η διόρθωση από το κυβερνών σώμα, και πώς μεθοδεύτηκε η απομάκρυνσή του από την οργάνωση. Το άλλο, ήταν μία μελέτη τού Γιόνσον, που αποδείκνυε με αδιάσειστα ιστορικά στοιχεία, πως ο 20ός αιώνας δεν είναι ΄΄ο χειρότερος αιώνας της ιστορίας΄΄ όπως πίστευαν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄, αλλά ο καλύτερος αιώνας τής ιστορίας. **Ο χειρότερος ήταν ο 14ος.** Δεν είχα όμως ανοίξει ως τότε μία εγκυκλοπαίδεια για να το διαπιστώσω! Στηριζόμουν μόνο στα όσα παραποιημένα ανέφερε η οργάνωση! Μου δόθηκε και **το κείμενο τής πρες κόμφερανς** τού Φρίσκουλα, που τόσο με είχε εκνευρίσει. Πράγματι, ήταν πολύ διαφορετικό από τών δημοσιογράφων!

Με όλα αυτά, οι μήνες περνούσαν, αλλά στο μεταξύ κάποια προβλήματα άρχισαν να εμφανίζονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26ο.

Κρίση συνείδησης

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Όλα αυτά που μάθαινα, σιγά σιγά, άρχισαν να μου δημιουργούν άλλου είδους προβλήματα. Δεν μπορούσα πλέον να διδάσκω πράγματα που δεν πίστευα. Ούτε στις συναθροίσεις, ούτε στις πόρτες. Στις πόρτες, περιοριζόμουν να καλώ τους ανθρώπους σε μετάνοια, και σε πίστη στον Θεό. Στις συναθροίσεις όμως, είχα άλλο πρόβλημα. Εκεί, ήμουν υποχρεωμένος να λέω ακριβώς αυτά που είχε προετοιμάσει η οργάνωση. Τι θα έκανα λοιπόν όταν θα έπρεπε να μιλήσω για θέματα που δεν πίστευα; Δεν θα ήμουν υποκριτής; Πώς θα δίδασκα κάτι που ήταν ψέμα;

Ξεγελώντας τη συνείδησή μου, όταν συναντούσα ένα τέτοιο θέμα, έλεγα:

΄΄Το βιβλίο λέει...΄΄, ή **΄΄Σύμφωνα με το βιβλίο...΄΄** σαν να έλεγα: **΄΄Το βιβλίο τα λέει, όχι εγώ!΄΄.** Πέρασαν οι πρώτοι μήνες με αυτό το ΄΄τέχνασμα΄΄.

Εκείνο τον καιρό, έκανα και άλλου είδους πειραματισμούς. Θέλοντας να δω πόσο βαθιά κατανοούσαν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ τις διδασκαλίες τής οργάνωσης, τους ρωτούσα συχνά για πράγματα σχετικά με το θέμα που τους δίδασκα, που όμως δεν αναφέρονταν στο συγκεκριμένο μάθημα, και ήταν κάπως βαθύτερα ζητήματα. Τότε, με έκπληξη παρατηρούσα, πως ούτε δύο από αυτούς δεν συμφωνούσαν για τη σωστή απάντηση. Η γνώση τους ήταν μόνο στα τετριμμένα επιφανειακά θέματα, που επαναλαμβάνονταν στα περισσότερα μαθήματα.

Σε όλο αυτό το διάστημα, ο Βλάσης με καλούσε για να μάθει πώς πάω, και αν πείστηκα για το ΄΄λάθος΄΄ μου. Εγώ τού απαντούσα ότι το θέμα παραμένει όπως το ήξερε. Κάποια μέρα όμως, ήρθε σε μία συνάθροιση τής δικής μας ΄΄εκκλησίας΄΄. Την ημέρα εκείνη όμως, είχα να αναπτύξω ένα θέμα που μιλούσε για το 1914! Έτσι, κατά τη συνήθειά μου, άρχισα να λέω: **΄΄Το βιβλίο λέει...΄΄,** κλπ. Εκείνος, στο τέλος μου ζήτησε να πάω στο μαγαζί του να μιλήσουμε. Πράγματι, πήγα την επομένη ημέρα.

-Νομίζεις ότι έτσι ξεφεύγεις από τη συνείδησή σου; Τι θα πει: ΄΄Το βιβλίο λέει΄΄;! Μήπως έτσι δεν διδάσκεις; με ρώτησε, κάνοντάς με να το ξανασκεφτώ.

-Τι άλλο με συμβουλεύεις να κάνω; τον ρώτησα.

-Η καλύτερη λύση, είναι να παραιτηθείς από διακονικός! Αλλά το πρόβλημα είναι ότι τότε θα ρωτήσουν για ποιο λόγο παραιτείσαι! Τι μπορούμε να βρούμε; αναρωτήθηκε.

-Για προσωπικούς λόγους! πρότεινα.

-Καλό είναι, αλλά δεν είναι αρκετό! Πρέπει να το πούμε σε κάποιον από τους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ τής ΄΄εκκλησίας΄΄σου, επειδή εγώ ανήκω σε άλλη, και δεν μπορώ να σε καλύψω! Άλλωστε, αν κάτι γίνει γνωστό, θα ζητήσουν ευθύνες από εμένα, και θα με ρωτήσουν γιατί δεν το είπα σε κάποιον από τη δική σου!

-Καταλαβαίνω! είπα.

-Ξέρεις τι θα πάθεις αν γίνει γνωστό από το ΄΄γραφείο΄΄! Πρέπει λοιπόν, όταν θα έρθει ο ΄΄επίσκοπος περιοχής΄΄, να τον διαβεβαιώσει κάποιος από το δικό σου πρεσβυτέριο, ότι όλα είναι εντάξει! Και φοβάμαι επειδή ο ΄΄περιοχής΄΄ πού θα έρθει αυτή τη φορά, είναι ιδιαίτερα δύσκολος άνθρωπος! εξομολογήθηκε.

Τον χαιρέτησα, και τον άφησα να το χειριστεί εν λευκώ. Άλλωστε, ο νέος επίσκοπος θα ερχόταν μετά από μήνες. Είχαμε καιρό ως τότε! Στην πραγματικότητα όμως, ένοιωθα πως δεν μου μένει ακόμα πολύς καιρός στην οργάνωση. Τα παραδείγματα που είχα από άλλους γνωστούς μου, δεν μου επέτρεπαν περισσότερη αισιοδοξία. Έπρεπε να γίνει κάτι! Έπρεπε να προετοιμάσω τη μητέρα μου και τη γιαγιά μου για μία ενδεχόμενη αποκοπή μου. Άλλωστε θα με ρωτούσαν για ποιο λόγο παραιτούμαι από ΄΄διακονικός΄΄. Τι θα τους έλεγα; Είχα δώσει το λόγο μου να μην πω το πρόβλημά μου πουθενά, και ο Βλάσης θα το κρατούσε για τον εαυτό του! Τώρα όμως, εκείνος θα το έλεγε και σε κάποιον άλλον. Έτσι όμως, μπορούσα κι εγώ να το πω, μια και αυτός πρώτος ήταν υποχρεωμένος να παραβιάσει τη συμφωνία από το φόβο τής οργάνωσης.

Πήγα λοιπόν στο σπίτι τής μητέρας μου, και τής είπα πως παραιτήθηκα από ΄΄διακονικός΄΄. Αυτό, δεν τής άρεσε καθόλου, μια και το είχε καμάρι όταν με έβλεπε στο βήμα να μιλάω.

-Γιατί; με ρώτησε.

-Καλύτερα να μη σου πω! απάντησα, κάνοντας τον δύσκολο.

-Παραιτήθηκες ή σε διώξανε; ρώτησε.

-Παραιτήθηκα, για προσωπικούς λόγους! απάντησα.

-Θέλω να μου πεις το λόγο! επέμεινε.

-Αν σου πω, μπορεί να βρεθούμε και οι δύο αποκομμένοι! Δεν θα πρέπει να σου ξεφύγει τίποτα! την προειδοποίησα.

-Εντάξει! Για χαζή με περνάς; συμφώνησε.

Και τής διηγήθηκα με λίγα λόγια, τι είχε συμβεί. Εκείνη, έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Δεν περίμενε ποτέ από εμένα, να αμφισβητήσω δόγματα τής οργάνωσης.

-Θυμάσαι τότε που μου είχες πει για τη συζήτησή σου με τον Ευαγγελικό; ρώτησα. **Είχε δίκιο! Η χριστιανική ελπίδα είναι για τον ουρανό!** τής θύμισα.

-Και πώς ΕΣΥ που με τόσο φανατισμό μου είχες μιλήσει τότε, τώρα τα δέχεσαι αυτά; ρώτησε.

-Εσύ τότε, δεν είχες καμία απόδειξη. Εγώ όμως έχω! Εκατοντάδες! Αν μου είχες πει τότε πως έχεις εδάφια, δεν θα αρνιόμουν να τα μελετήσουμε μαζί! απολογήθηκα.

-Ε, τότε, αφού εσύ έχεις, θέλω να τα μελετήσουμε μαζί! είπε.

-Αν όμως πεισθείς και σε αποκόψουν κάποτε, κανείς ΄΄Μάρτυρας΄΄ γνωστός σου δεν θα σου μιλάει, κι εσύ έχεις πρόβλημα υγείας! την προειδοποίησα.

-Αν έχεις δίκιο, δεν θα με νοιάζει! Θα βρω αλλού Χριστιανούς πραγματικούς για να κάνω παρέα! είπε αποφασισμένη, κι εγώ πέταξα από τη χαρά μου! Η μητέρα μου

δεν ήταν φανατική! Εκείνη πλέον θα προετοίμαζε και τη γιαγιά μου, κι έτσι, σε πιθανή αποκοπή μου, θα είχα μόνο το πρόβλημα τής γυναίκας μου.(Και τού γιου μου).

Έτσι, από εκείνη την ημέρα, άρχισα να μεταδίδω στη μητέρα μου, και αργότερα και στη γιαγιά μου, όλα όσα μάθαινα.

Παράλληλα όμως, ανησυχούσα για την οικογένειά μου, και την εργασία μου. Αν με απέκοπταν, θα έχανα ίσως τη δουλειά μου, και δεν μπορούσα να διανοηθώ τι θα μπορούσε να συμβεί στην οικογένειά μου. Καθημερινά ζητούσα από το Θεό κατεύθυνση και βοήθεια, ανακοινώνοντάς του κάθε φορά, πως εγώ θα έμενα σταθερός στις αρχές που δίδασκα σε άλλους τόσα χρόνια, όποιο κι αν ήταν το κόστος. Εκείνος, ας επέτρεπε να μου συμβεί ό,τι ήθελε. Κι Εκείνος, στάθηκε ως σήμερα πιστός, (συγκινητικά πιστός), παρά τη δική μου ολιγοπιστία.

Όσο για το γιο μου, ήταν ακόμα πολύ μικρός, και δεν μπορούσα να τού μεταδώσω τίποτα. Από τότε πού γεννήθηκε, τον δίδασκα για την οργάνωση, και από τις πρώτες λέξεις του, είχε μάθει κι αυτός να λέει: ΄΄Ιεχωβά΄΄. Θυμάμαι κάποια μέρα, ήρθε ο μπατζανάκης μου, και τον ρώτησε:

-Εσύ είσαι ΄΄Μάρτυς τού Ιεχωβά;΄΄

-Ναι! απάντησε ο μικρός.

-Δεν πας ν' ασχοληθείς με τα δικά σου παιδιά; τον ρώτησα, αλλά από μέσα μου. Στη θέση που βρισκόμουν, με την αποκοπή να πλησιάζει, δεν μπορούσα ούτε στην οικογένειά μου να μιλήσω.

Στη συνάθροιση ανακοινώθηκε με συντομία, πως για προσωπικούς λόγους, παραιτούμαι από ΄΄διακονικός΄΄. Αυτό, δημιούργησε σε όλους απορία. Υπήρχαν ένα σωρό άλλοι, που προσπαθούσαν να γίνουν ΄΄διακονικοί΄΄, και δεν μπορούσαν. Και τώρα, φαινόταν αδιανόητο να παραιτούμαι εγώ, που στο κάτω κάτω, έδειχνα σταθερή πρόοδο.

Θυμάμαι ότι σε κάποιες από τις τελευταίες δημόσιες ομιλίες μου, χρησιμοποίησα στοιχεία από αυτά που είχα ακούσει στις κασέτες του Φρίσκουλα. Στο τέλος, έρχονταν και με ρωτούσαν, πού είχα βρει όλες αυτές τις θαυμάσιες πληροφορίες! Φυσικά, δεν μπορούσα να πω, και έλεγα απλά: Από πηγές εκτός οργάνωσης! Μάλιστα, κάποιοι ήθελαν να τις βρουν, αλλά τους το ανέβαλα, μια και δεν έμενε ακόμα πολύς καιρός για μένα στην οργάνωση. Είναι γελοίο, αλλά **΄΄αυτά τα υπέροχα πράγματα΄΄** που τους έλεγα, αν τα έβλεπαν μέσα από τον παραμορφωτικό φακό τού φανατισμού, θα ήταν απλώς **΄΄αποστατικές διδασκαλίες΄΄.**

Την ημέρα που ανακοινώθηκε η παραίτησή μου, ένας ηλικιωμένος ΄΄Μάρτυρας΄΄, που αγωνιζόταν (αδίκως) να γίνει ΄΄πρεσβύτερος΄΄, ήρθε στο τέλος και μου είπε: **΄΄Γιατί αδελφέ παραιτήθηκες;΄΄**

-Για προσωπικούς λόγους αδελφέ! απάντησα.

-Δηλαδή; επέμεινε.

-Σου είπα! Για προσωπικούς λόγους! επανέλαβα.

-Α! Εντάξει! είπε εκείνος, καταλαβαίνοντας πως έμπαινε σε ξένα χωράφια. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθούσε για μέρες να με κοιτάζει με απορία.

Πριν από αυτή τη λιτή ανακοίνωση, είχε προηγηθεί μία συνάντηση με τον ΄΄πρεσβύτερο΄΄ που το ανακοίνωσε. Του είχαμε πει με το Βλάση ό,τι είχε συμβεί, και εκείνος έπεσε από τα σύννεφα. Δέχτηκε όμως να πάρει μέρος στην υπόθεση, ελπίζοντας πως το θέμα θα έμενε εκεί. Απλά, μου επανέλαβαν ότι το θέμα έπρεπε να μείνει στάσιμο.

-Μήπως ΄΄αδελφέ΄΄, θέλεις να συζητήσουμε τα επιχειρήματα που βρήκα, ώστε να με διορθώσεις αν κάνω λάθος; έτσι θα έπαυε το πρόβλημα! πρότεινα.

Η απάντηση ήταν αρνητική, και παρόμοια με τού Βλάση. Δεν μπορούσα να καταλάβω! Μα δεν είχαν ίχνος λογικής αυτοί οι άνθρωποι; Δεν έβλεπαν ότι έτσι εθελοτυφλούν; Τότε γιατί πήγαιναν στους άλλους και τους έλεγαν να ερευνούν για την αλήθεια απροκατάληπτα; Μέρα με την ημέρα, άρχισαν να δημιουργούνται αρνητικά συναισθήματα για την οργάνωση που τους κατάντησε έτσι. Παρ' όλα αυτά, άφηνα ακόμα μία πιθανότητα, όλα αυτά, να είναι ένα δικό μου λάθος, και πως κάποια στιγμή, η οργάνωση θα δικαίωνε τον αυθαίρετο τίτλο της ως ΄΄η οργάνωση τού Θεού΄΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27ο.

Η επιστολή

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Από χρόνια, ήμουν συνδρομητής σ' ένα περιοδικό, με τίτλο: ΄΄Πτήση και Διάστημα΄΄. Το περιοδικό αυτό, αν και μιλιταριστικό, είχε ωραία άρθρα για το διάστημα, που με

ενδιέφεραν. Σε κάποιο τεύχος όμως, έγραψε κάτι εναντίον τών αντιρρησιών συνείδησης. Αυτό, με έκανε να εκνευριστώ. Έπρεπε να πάρουν απάντηση. ΄΄**Μπορεί η οργάνωση να έχει άλλα δογματικά λάθη΄΄,** σκέφτηκα, ΄΄**αλλά εδώ έχει δίκιο!΄΄.**

Έτσι, έγραψα μία επιστολή, όπου σαν πρώην αντιρρησίας συνειδήσεως, τους απαντούσα, και τους καυτηρίαζα. Πράγματι, η επιστολή μου δημοσιεύτηκε στο επόμενο τεύχος, και στο μεθεπόμενο μία πληθώρα αναγνωστών (πολεμομανών), προσπαθούσε να απαντήσει στην επιστολή μου.

Το καθοριστικό εκείνο βράδυ, πήγαμε με τη γυναίκα μου επίσκεψη στο εξοχικό τού Βλάση. Εκεί, ήταν και ο κουνιάδος του ο Μεγαρίτης. Ο άνθρωπος αυτός, είχε υπηρετήσει την οργάνωση στο Μπέθελ, και πριν λίγο καιρό, είχε φύγει από εκεί, για να γίνει σκαπανέας. Έμαθα από κάποιον, ότι έφυγε μη μπορώντας να βλέπει τις παρανομίες του Ρούλη στο Μπέθελ. Η αφορμή που έφυγε, έμαθα πως ήταν το υπέρογκο παράνομο κέρδος που κέρδιζε η εταιρία, από τις τυρόπιτες τών συνελεύσεων, που ήταν γύρω στο 1000%. Τώρα όμως, δεν τα έβλεπε αυτά, και η συνείδησή του ήταν αναπαυμένη.

Πάνω στη συζήτηση, ανέφερα για την επιστολή μου, και αν θυμάμαι καλά, την είχα μαζί μου, και τους την έδειξα. Την άλλη μέρα όμως, θα με περίμενε μια έκπληξη.

Το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Βλάσης συζητούσε με τον κουνιάδο του για το πρόσφατο άρθρο τής Σκοπιάς, σχετικό με τον συμβολισμό τού Ιώβ, και τού Ελιού.

-Μα δεν μπορεί να είναι σωστός αυτός ο συμβολισμός! είπε στον κουνιάδο του, και τού εξήγησε τους λόγους.

-Το γράφει όμως η οργάνωση! τού θύμισε εκείνος.

-Ναι, βέβαια! Αν το γράφει η οργάνωση, έτσι είναι! συμφώνησε εκείνος, δημιουργώντας μου ένα ανακάτεμα στο στομάχι. Εκεί μπροστά μου, είχα δύο ανθρώπους που εθελοτυφλούσαν! Όχι! Σίγουρα δεν ήταν αυτή η θρησκεία που κάποτε με έκανε υπερήφανο. Δεν αποτελείτο από εκζητητές τής αλήθειας, αλλά από ζωντανά μαγνητόφωνα, που παπαγάλιζαν τα λόγια τής οργάνωσης, **είτε τα πίστευαν, είτε όχι!** Ντρεπόμουν που ανήκα σε μια τέτοια θρησκεία!

Όμως, εκείνη η βραδυά, είχε και ένα θετικό αποτέλεσμα. Η γυναίκα μου, βλέποντας πως ακόμα και ο Βλάσης αμφισβητούσε κάποια δόγματα τής οργάνωσης, άρχισε να βλέπει θετικά το ότι ίσως είχα δίκιο, και πως ίσως πράγματι το 1914 ήταν λάθος. Έτσι, κάποια άλλη μέρα που διαβάζαμε, **η ίδια παρατήρησε μία αντίφαση,** (που εγώ δεν είχα προσέξει), που από μόνη της έβγαζε το 1914 λάθος. Για αρκετούς μήνες λοιπόν, και ως την αποκοπή μου, η γυναίκα μου είχε ξεπεράσει σε μεγάλο βαθμό την προκατάληψή της.

Εκείνο το βράδυ όμως, είχε και μία (βραχυπρόθεσμα) αρνητική συνέπεια. Την επομένη ημέρα, με κάλεσε ο Βλάσης.

-Μίλησα με τον Μεγαρίτη για σένα! μου είπε.

-Γιατί; Δεν είπαμε να μην ανοιχτεί άλλο το θέμα; ρώτησα.

-Όταν μας είπες για την επιστολή που έστειλες σ' εκείνο το περιοδικό, μετά που έφυγες, μου είπε πως έχεις ΄΄ανεξάρτητο πνεύμα΄΄, και ότι όσοι έχουν τέτοιο πνεύμα, σύντομα φεύγουν από την οργάνωση. Έτσι, τού είπα τι συμβαίνει, ώστε να μου δώσει τη συμβουλή του. μου εξήγησε.

-Και τι τον πείραξε η επιστολή μου; Άλλη μία φορά έστειλα σ' ένα περιοδικό επιστολή για την εξέλιξη, και όχι μόνο δεν με επέπληξαν, αλλά ο τότε ΄΄περιοχής΄΄, με επαίνεσε! είπα.

-Άλλο η εξέλιξη, και άλλο το στρατιωτικό! Αν ήθελε το Μπέθελ, ήξερε να στείλει επιστολή! Δεν θα περίμενε εσένα! απάντησε.

-Και τι σου είπε ο Μεγαρίτης; ρώτησα.

-Με συμβούλεψε να βγάλω την ευθύνη από πάνω μου, επειδή αν εσύ αρχίσεις να μιλάς, θα δημιουργηθεί αποστατικό κίνημα στο νησί, και θα πέσουν όλες οι ευθύνες πάνω μου που σε κάλυπτα!

-Μα το ξέρει και ο Κλάκας, που είναι ΄΄πρεσβύτερος΄΄ στην ΄΄εκκλησία΄΄ μου! διαμαρτυρήθηκα.

-Ο Κλάκας, το κρατάει μυστικό, επειδή εγώ εγγυήθηκα και επωμίστηκα την ευθύνη! Αν γίνει κάτι, εγώ θα βρω μπελά! απάντησε.

-Και τι σκέφτεσαι να κάνεις; ρώτησα.

-Αν δεν κάνω λάθος, έχεις έναν ξάδελφο με καλό ΄΄πόστο΄΄, τον Μπανάνη!

-Ναι! Παντρεύτηκε την ανιψιά τού πατέρα μου! συμφώνησα.

-Είναι και φίλος μου! Ε, λοιπόν, θα τον ρωτήσω, τι είναι καλό να κάνω! Αυτός δεν θα σε προδώσει! Έχει πάρει μέρος σε δίκες αποστατών, και ξέρει καλά πώς λειτουργούν τα πράγματα σε τέτοιες περιπτώσεις! Μείνε λοιπόν ήσυχος! Θα τον ρωτήσω και κάτι άλλο! Αν στη μεγάλη συνέλευση αυτού τού μήνα, υπάρχει κάποια αλλαγή στο δόγμα τού 1914. Αν όπως λες πρόκειται να γίνει αλλαγή σύντομα, τότε δεν έχεις πια πρόβλημα!

-Κάνε ό,τι νομίζεις, μόνο πρόσεχε, μη μου τινάξεις την οικογένεια στον αέρα! τον προειδοποίησα, και χωρίσαμε. Όμως, κατά βάθος έβλεπα, πως είχε γίνει άλλο ένα βήμα για την αποκοπή μου. Άλλοι δύο έμπαιναν πλέον στο πρόβλημα, και ποιος ξέρει ποιος άλλος ακόμα! Ε, λοιπόν, κάτι έπρεπε να κάνω! Δεν θα καθόμουν σαν πρόβατο για σφαγή! Στο κάτω κάτω, ας συζητούσαν μαζί μου, να μου αποδείκνυαν πως έχω λάθος!

Εφ' όσον λοιπόν αυτοί θα το έλεγαν, θα το έλεγα κι εγώ και πιο πέρα! Όταν θα με απέκοπταν, θα ήταν αργά να ειδοποιήσω τους άλλους για την πλάνη! Δεν θα με άκουγε κανένας. Έπρεπε τώρα να ενεργήσω, και να βοηθήσω όσο περισσότερους μπορώ, να ξεφύγουν από την πλάνη. Έτσι έψαχνα ευκαιρίες να συζητήσω το θέμα, με όποιον μπορούσα. Ετοίμαζα και μία επιστολή, την οποία θα μοίραζα στους ΄΄Μάρτυρες΄΄, όταν η αποκοπή μου θα ήταν σίγουρη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28ο.

Επίσκεψη σε ξένη "εκκλησία".

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Όλον αυτόν τον καιρό, δεν έπαψα στιγμή να κηρύττω, και μάλιστα να δίνω τις περισσότερες ώρες απ' όλους στη συνάθροισή μου. Είχα και τις περισσότερες

γραφικές μελέτες, επτά στον αριθμό. Ετοίμαζα κι άλλες, αλλά ποτέ δεν πρόλαβα να τις αρχίσω. Οι γραφικές μελέτες μου ήταν πραγματικά Γραφικές. Γνώριζα πια πολλά για τα δογματικά σφάλματα τής οργάνωσης, και δεν μπορούσα πια να χρησιμοποιώ τα βιβλία της. Με τους ανθρώπους μελετούσα την ίδια την Αγία Γραφή. Έκπληκτος, παρατήρησα ότι έτσι προόδευαν ταχύτερα, απ' ότι όταν διάβαζαν τα βιβλία τής οργάνωσης. Θυμήθηκα τότε, κάποιον μουσουλμάνο, που τού πήγα την Αγά Γραφή στα Αραβικά, και τη Σκοπιά. Μου είχε πει: ΄΄**Άσε το περιοδικό, δεν το θέλω! Το βιβλίο το καταλαβαίνω καλύτερα! Το περιοδικό με μπερδεύει!**΄΄

Μου είχε κακοφανεί τότε, τώρα όμως, καταλάβαινα γιατί τον μπέρδευε. Όλα τα έντυπα τής οργάνωσης, είχαν τεράστιες διαφορές από το πραγματικό νόημα τής Αγίας Γραφής, και άλλαζαν το αληθινό Ευαγγέλιο.

Τον καιρό αυτό, άρχισα να κατανοώ, ότι αυτό που έλεγαν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄, ότι ΄΄μόνο αυτοί θα σωθούν΄΄, ήταν πολύ εγωιστικό. Υπήρχαν τόσοι άνθρωποι που αγαπούσαν το Θεό έξω από την οργάνωση!

Τα χρόνια που ήμουν ΄΄Μάρτυρας΄΄ στη Σαλαμίνα, είχα γνωριστεί με πολλούς ανθρώπους άλλων θρησκειών. Μεταξύ αυτών, με κάποιους που αργότερα θα έπαιζαν σημαντικό ρόλο στη ζωή μου.

Μία απ' αυτές τις γνωριμίες, ήταν ένας ΄΄Ευαγγελικός΄΄, που σαν ΄΄Μάρτυρας΄΄, είχα μαζί του πολλές συζητήσεις. Δεν τον έπειθα, και δεν με έπειθε. Τώρα όμως που γνώριζα πως σαν θρησκεία είχαν πολλά σωστά που η δική μου τα είχε λάθος, αποφάσισα να πάω κρυφά σε κάποια συνάθροισή τους. Έπρεπε να δω τι γινόταν και σε άλλες θρησκείες! Έτσι, θα μπορούσα απροκατάληπτα να κρίνω αν η δική μου θρησκεία ήταν από τις καλύτερες ή από τις χειρότερες. Αυτό, θα καθόριζε το κατά πόσον θα έπρεπε να φύγω ή να μείνω.

Η ΄΄Ευαγγελική΄΄ συνάθροιση, γινόταν σ' ένα σπίτι, Κυριακή πρωί. Ενώ όλοι νόμιζαν ότι πήγα στο ΄΄έργο΄΄, εγώ πήγα εκεί. Τους παρακάλεσα να μη πουν τίποτα που θα με πρόδιδε στους ανθρώπους τής δικής μου θρησκείας, και κάθισα. Ήρθε ένας ΄΄ποιμένας΄΄ τους, από τη συνάθροισή τους τών Λιπασμάτων. Είχε ένα περιποιημένο μούσι, πράγμα που μου φάνηκε παράξενο, μια και στη δική μου θρησκεία, υπήρχε ένας κανόνας από την οργάνωση, που δεν άφηνε να έχουν μούσι οι ΄΄Μάρτυρες΄΄, και αν κάποιος άφηνε, δεν του έδιναν ΄΄προνόμια΄΄. Φυσικά, καταλάβαινα καλά το άτοπο αυτής τής εντολής, μια και ο Ρώσσελ, ο ιδρυτής τών ΄΄Σπουδαστών τής Γραφής΄΄, (από τους οποίους αποσχίστηκαν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄), είχε μούσι, κι ακόμα είχε και ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Είχα συνηθίσει όμως από κάτι τέτοια άτοπα, και δεν με ξένιζε. Εκείνο που με ξένιζε, ήταν ο ΄΄Ποιμένας΄΄ τών ΄΄Ευαγγελικών΄΄, που ενώ είχε μούσι, είχε και υπεύθυνη θέση. Το χάρηκα όμως, γιατί πάντοτε με πείραζε αυτή ή παράλογη ανθρωποποίητη παράδοση τής οργάνωσης.

Ο ομιλητής, μιλούσε με το χαρακτηριστικό χαμόγελο τών ΄΄Ευαγγελικών΄΄ κηρύκων, που τότε μου φάνηκε παράξενο, ενώ αργότερα ήταν για μένα το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα, ακόμα και πριν πουν ότι είναι Ευαγγελικοί. Έκαναν μία προσευχή, ύμνησαν με έναν ευχάριστο ύμνο, και άρχισε να αναλύει ένα κομμάτι κατ' ευθείαν από την Αγία Γραφή. Αυτό ήταν ευχάριστο. Τουλάχιστον αυτοί, δεν κατευθύνονταν άμεσα από άλλους, παπαγαλίζοντας ό,τι τους έλεγαν! Με ενόχλησε όμως, η επιμονή τους να μιλούν για την Αγία Τριάδα, κάτι που θεωρούσα ειδωλολατρική διδασκαλία.

Με έκπληξη, είδα κάποιες γυναίκες ΄΄Ευαγγελικές΄΄, να κλαίνε συγκινημένες από τα λόγια τού ομιλητή. Αυτό, ήταν κάτι που σπάνια το είχα δει στους ΄΄Μάρτυρες΄΄.

΄΄Ώστε σε όλες τις θρησκείες υπάρχουν πιστοί άνθρωποι!΄΄ σκέφτηκα. **΄΄...Μήπως λοιπόν, ο Κύριος που είπε για τους σταυρωτές του: "Πατέρα, συγχώρεσέ τους, γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν!" θα σκότωνε τώρα αυτή την πιστή γυναίκα στον Αρμαγεδδώνα; Είναι πλανημένη! Και λοιπόν; Αυτή το Θεό αγαπάει, και γι αυτόν κλαίει!΄΄**

Για μια στιγμή, πέρασε από το μυαλό μου μία εικόνα τού Αρμαγεδδώνα, όπως τον φανταζόμασταν εμείς οι ΄΄Μάρτυρες΄΄, (μια και ακόμα δεν ήξερα τι ήταν στην πραγματικότητα αυτός ο πόλεμος). Είδα αυτή τη γυναίκα, να στέκεται στο μέσο ενός μεγάλου σεισμού. Γύρω έπεφταν φωτιές, και πέτρες από χαλάζι. Τότε, στη φαντασία μου πάντα, την είδα να στρέφει τα μάτια της προς τον ουρανό, και να λέει:

-Κύριε, εγώ σε αγάπησα! Εγώ έκλαιγα από αγάπη για σένα ακούγοντας το λόγο σου! Και τώρα Εσύ ο δίκαιος Θεός με σκοτώνεις;

Όχι! Δεν ήταν δυνατόν! Ένας τέτοιος Θεός, δεν ήταν ο Θεός τής αγάπης! Αυτός δεν ήταν ο Θεός που πίστεψα και λάτρεψα! Έναν τέτοιον Θεό, δεν άξιζε να τον αγαπώ και να τον λατρεύω, ακόμα κι αν έπρεπε να πεθάνω κι εγώ. Ένας τέτοιος Θεός, δεν θα διέφερε από τον ίδιο το Διάβολο!

Όμως, ο δικός μου Θεός, ήταν συνώνυμος με την αγάπη! Άξιζε να πεθάνεις για χάρη του, και είδαμε την αγάπη του στο πρόσωπο τού Λόγου και Υιού του. Εκείνος, φρόντιζε με αγάπη για όλα του τα πλάσματα, ακόμα κι αν ήταν πλανημένα σε μία λάθος θρησκεία! Μήπως εγώ δεν ήμουν σε μια τέτοια λάθος θρησκεία; Κι όμως, είχα δει φανερό το χέρι του στη ζωή μου.

Θυμήθηκα ένα περιστατικό από τον καιρό που ήμουν παιδί. Ήταν τότε που ο πατέρας μου είχε πεθάνει, και οι συντάξεις τής μητέρας μου και τής γιαγιάς μου, δεν έφταναν για να ζήσουμε. Έτσι, δουλεύαμε όλοι μας, παίρνοντας διάφορες δουλειές στο σπίτι. Θυμήθηκα τη μητέρα μου που έραβε φορέματα, όταν εγώ κουρασμένος πήγαινα για ύπνο. Και το πρωί, ήταν ακόμα εκεί, ράβοντας όλη τη νύχτα για να ζήσουμε. Και πάλι όμως, τα λεφτά ίσα που έφταναν. Κάποιο πρωί όμως, δεν είχαμε ούτε ψωμί στο σπίτι.

Απ' όπου ήταν δυνατόν, είχαμε δανειστεί, αλλά δεν είχαμε πια τίποτα. Ούτε για ν' αγοράσουμε ψωμί! Μπήκε η μητέρα μου μέσα, και με απορία, μας ανακοίνωσε ότι δεν είχαμε να φάμε τίποτα. Τι θα έκανε; Έβλεπα στο πρόσωπό της την απελπισία.

-Ας προσευχηθούμε, και ο Θεός θα φροντίσει γι αυτό! είπε.

Πράγματι, προσευχηθήκαμε και οι τρεις, και γυρίσαμε στις ασχολίες μας. Τότε όμως, μία ώρα αργότερα, χτύπησε την πόρτα ο ταχυδρόμος. Κρατούσε ένα γράμμα από κάποιον θείο μου που έμενε στην Αμερική. Ανοίξαμε το γράμμα, και με συγκίνηση είδαμε μέσα λίγα δολάρια, το ισοδύναμο 1000 δραχμών. Τότε, με αυτό το ποσό, μπορούσαμε να φάμε για μία εβδομάδα! Ευχαριστήσαμε με ευγνωμοσύνη το Θεό, ΤΟ ΘΕΟ ΜΟΥ!

Αυτός ήταν ο Θεός μου! Που φρόντιζε για το τι θα φάνε και τα πουλάκια ακόμα, που αγαπούσε όλα του τα πλάσματα! Δεν ήταν ο άδικος φονιάς που παρουσίαζε η οργάνωση. Αυτός ήθελε, και θα έσωζε κάθε άνθρωπο που τον αγαπούσε, σε όποια θρησκεία κι αν ανήκε.

Ο ομιλητής μιλούσε, κι εγώ σκεφτόμουν! Στο κάτω κάτω, δεν είχα πάει εκεί για να διδαχτώ την ερμηνεία τής Αγίας Γραφής! Είχα πάει, για να κάνω αυτές ακριβώς τις σκέψεις, για να δω αν υπάρχουν κι αλλού άνθρωποι που αγαπούν το Θεό.

Θυμήθηκα κάτι ακόμα. Ήταν μία ηλικιωμένη γυναίκα, αποκομμένη από την οργάνωση τής Σκοπιάς. Ο άντρας της, ήταν ακόμα ΄΄Μάρτυρας΄΄, αλλά εκείνη είχε γίνει Ορθόδοξη. Έμαθα, πως κάποτε κάποιος άλλος ΄΄΄Μάρτυρας΄΄ τής ρίχτηκε στα νιάτα της, και αυτό τη σκανδάλισε, και έφυγε από την οργάνωση. Τώρα όμως, κανείς μας δεν της μιλούσε.

Μια φορά, αρρώστησε ο άνδρας της. Είχαμε λοιπόν, την υποχρέωση να πάμε να τον δούμε. Πώς όμως; υπήρχε αποκομμένη στο σπίτι!

Με τη συγκατάθεση τών ΄΄πρεσβυτέρων΄΄, τους επισκεφθήκαμε με τη μητέρα μου. Ήταν μία ευγενική γυναίκα η αποκομμένη αυτή. Λυπήθηκα που δεν μπορούσα να της μιλάω συχνά.

Από τότε δεν την ξαναείδα. Μόνο έμαθα λίγο καιρό αργότερα για το θάνατό της. Δεν θυμάμαι στη ζωή μου να συγκλονίστηκα τόσο από έναν θάνατο! Σύμφωνα με τη διδασκαλία τής οργάνωσης, όλοι οι νεκροί, θα ανασταίνονταν, **εκτός από τους αποκομμένους και τους ασεβείς!** Ως τότε λοιπόν, όποιος κι αν πέθαινε, η θλίψη μου ήταν η θλίψη ενός προσωρινού αποχωρισμού, όσο μακρύς κι αν ήταν. Κάποτε όμως, θα στεκόμασταν πάλι μαζί, σ' αυτή την ίδια γη! Για τη γυναίκα αυτή όμως, δεν συνέβαινε το ίδιο. Η ζωή της είχε τελειώσει οριστικά! Δεν θα ξανάβλεπε το φως τού ήλιου, όσοι αιώνες κι αν περνούσαν! Όλα όσα έζησε, ήταν για πάντα χαμένα, χωρίς ελπίδα, χωρίς νόημα. Σκοτάδι! Ανυπαρξία! Τρόμος! Αυτά τα συναισθήματα πλημμύρισαν την ψυχή μου τότε που έμαθα το θάνατό της. Για πρώτη φορά ο θάνατος ήταν μπροστά μου τόσο τρομερός!

Έκλαψα τότε, όσο δεν έκλαψα στο θάνατο τού πατέρα μου. Και δεν μπορούσα ούτε να προσευχηθώ γι αυτήν! Η οργάνωση απαγόρευε την προσευχή για τους αποκομμένους, πόσο μάλλον για έναν νεκρό τέτοιον. Ήταν παράξενο, τότε όμως, δεν μου πέρασε από τη σκέψη. Αν εγώ έκλαψα και λυπήθηκα για μία γυναίκα αποκομμένη από τη θρησκεία μου, που την είχα δει μία μόνο φορά, τι άραγε θα έκανε Εκείνος που τη δημιούργησε; Εκείνος που τη συντρόφεψε σε όλη τη ζωή της, και που την είχε παιδί του; Αυτός που είναι αγάπη;

Καθώς ο ομιλητής μιλούσε, όλα αυτά ξαναήρθαν στη σκέψη μου, με νέα ένταση, με νέο νόημα. Ο σκοπός τής επίσκεψής μου στους ΄΄Ευαγγελικούς΄΄, είχε πετύχει! Τώρα ήξερα! **΄΄Δεν είναι προσωπολήπτης ο Θεός, αλλά σε κάθε έθνος, όποιος τον φοβάται και εργάζεται δικαιοσύνη, είναι δεκτός σ' αυτόν΄΄. (Πράξεις 10/ι΄ 34,35).** Κι όχι μόνο σε κάθε έθνος, αλλά και σε κάθε θρησκεία.

Τώρα πια έπαψα να φοβάμαι την αποκοπή. Ήξερα πως ο Θεός θα με δεχθεί όπου κι αν είμαι, αρκεί να προσπαθώ κατά το μέτρο τών δυνατοτήτων που μου έδινε η Χάρη Του. Θα με δεχόταν, όπως θα δεχόταν κι εκείνη τη γυναίκα για την οποία τόσο

έκλαψα τότε, όπως θα δεχόταν και αυτή την ΄΄Ευαγγελικιά΄΄ που έκλαιγε μπροστά μου! Δεν ήταν πια για μένα ο Θεός τιμωρός, που ψάχνει να βρει ευκαιρία να αφανίσει τα πλάσματά του. Ήταν ένας στοργικός πατέρας, γεμάτος από την πιο άδολη, την πιο συγχωρητική, την πιο καλοσυνάτη αγάπη. Ήταν ο ίδιος αγάπη!

Δεν ξέρω πια τι έλεγε την ημέρα εκείνη ο ΄΄ποιμένας΄΄ τών ΄΄Ευαγγελικών΄΄. Ξέρω όμως τι σκεπτόταν ο ουράνιος ποιμένας για όλα του τα πλάσματα, και κυρίως για μένα που περίμενα την αποκοπή μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29ο.

Θεμελιώνοντας μια νέα ζωή

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι που είχα γνωρίσει την εποχή εκείνη. Ήταν άνθρωποι που δεν ανήκαν σε θρησκεία, αλλά απογοητευμένοι από τις θρησκείες τους, είχαν αποχωρήσει, και είχαν μείνει μόνοι, να λατρεύουν το Θεό, όπως το πίστευαν σωστότερα.

Ένας από αυτούς, λεγόταν Πέτρος. Ήταν ένας καλοσυνάτος ηλικιωμένος κύριος, που είχα βαλθεί να του αρχίσω Γραφική Μελέτη. Εκείνος, με απέφευγε διακριτικά. Είχαμε όμως μία ευχάριστη γνωριμία.

Ένας άλλος, ο Νάσος, ήταν ένας πρώην Πεντηκοστιανός, που είχε αποχωρήσει από εκεί, για δογματικούς κυρίως λόγους. Και με τους δύο χώρια, είχα κατά καιρούς συζητήσεις. Ειδικά ο δεύτερος όμως, γνώριζε περισσότερα από κάθε άλλον που είχα γνωρίσει ως τότε εκτός οργάνωσης.

Με τον Νάσο, είχαμε αρχίσει γραφική μελέτη, αλλά δεν ήμουν σε θέση να τον πείσω, επειδή πάντοτε είχε έτοιμη μία απάντηση που ποτέ δεν την είχα φανταστεί. Για παράδειγμα, όταν συζητούσαμε περί τής τριαδικότητος ή μη του Θεού, μου είπε:

-Δεν είναι δύσκολο να καταλάβεις πώς γίνεται να είναι ο ένας Θεός, και ο Πατέρας και ο Υιός! Σκέψου το παράδειγμα τού Νοός. Ο Πατέρας είναι ο Νους, και ο Υιός είναι ο Λόγος.

-Δεν κατάλαβες! Ο Υιός, λέγεται Λόγος! Δεν είναι Λόγος! είπα.

-Εσύ δεν κατάλαβες! Ο Υιός ΕΙΝΑΙ ο Λόγος! ΄΄Εν αρχή ΗΤΟ ο Λόγος!΄΄ λέει το Ευαγγέλιο στο Ματθαίος α΄ 1. Γι' αυτό άλλωστε στις Παροιμίες λέγεται και ΄΄Σοφία Θεού΄΄. Σοφία = Λογική = Λόγος. διαφώνησε μαζί μου.

-Μα αυτό είναι παράλογο! Αν είναι Λόγος πράγματι, κι όχι μόνο στο όνομα, τότε πώς είναι πρόσωπο; ρώτησα.

-Ο Θεός είναι η πηγή τής ζωής, και ό,τι πηγάζει απ' αυτόν, είναι ζωντανό! απάντησε, αλλά εξακολούθησα να τον θεωρώ παράλογο. Παρ' όλα αυτά, ήταν μία ενδιαφέρουσα σκέψη. Τη φύλαξα λοιπόν στο μυαλό μου για αργότερα.

Υπήρχαν και πολλοί πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄, που γνώριζα συχνά, με τους οποίους διατηρούσα τακτική επικοινωνία. Τώρα πλέον, δεν με ενδιέφερε ιδιαίτερα η θρησκεία, αρκεί ο άνθρωπος να πίστευε στον Ιησού Χριστό. Τότε, τον θεωρούσα ΄΄αδελφό΄΄. Ήταν μία νέα κατάσταση, εντελώς διαφορετική από τον φανατισμό που διατηρούσα ως τότε. Και μεταξύ τών ομοθρήσκων μου όμως, είχα βρει κάποιους, στους οποίους είχα πει την αλήθεια για το λάθος τού 1914. Ένας απ' αυτούς μάλιστα, μόλις του έδειξα κάποια εδάφια γι αυτό, ζήτησε τη διεύθυνση τής συνάθροισης τού Φρίσκουλα, και άρχισε να συναθροίζεται εκεί. Δεν έφευγε όμως από την οργάνωση, περιμένοντας εμένα, μήπως μου κάνει κακό αν καταλάβαιναν ποιος τού μίλησε. Έφυγε μαζί μ' εμένα.

Κάποιοι άλλοι ΄΄Μάρτυρες΄΄, μου είπαν απροκατάληπτα, πως δεν πίστευαν στο 1914, αλλά παρέμεναν στην οργάνωση για οικογενειακούς λόγους. Αυτοί δεν ενδιαφέρονταν για την αλήθεια.

Η συντριπτική πλειονότητα όμως, δεν ήθελαν να μάθουν περισσότερα πέρα από ένα απλό κουτσομπολιό, μήπως ΄΄προτρέξουν τής οργάνωσης΄΄. Το ότι η οργάνωση προέτρεχε τού Κυρίου, δεν τους ενδιέφερε καθόλου.

Η μεγάλη συνέλευση ήρθε, κι εγώ γνώριζα πως θα ήταν η τελευταία που θα παρακολουθούσα. Σ' αυτή τη συνέλευση, θα μάθαινε το μυστικό μου και ο Μπανάνης.

Πράγματι, ο Βλάσης του μίλησε, κι εκείνος τον προέτρεψε να το πει στον ΄΄επίσκοπο περιφερείας΄΄, τον Βουρλάκη. Αυτός ήταν ένας καλός άνθρωπος, διαφορετικός από την κορυφή τού Ελληνικού Μπέθελ. Αυτός, θα το κρατούσε για τον εαυτό του, καλύπτοντας ταυτόχρονα τον Βλάση, και όλους τους άλλους που είχαν ως τότε εμπλακεί.

Ο Βλάσης δεν παρέλειψε να δει πρώιμα και το τι περιελάμβανε το πρόγραμμα τής συνέλευσης, ώστε να επιβεβαιώσει ή να απορρίψει τις προσδοκίες μου, για επικείμενη αλλαγή τού ψεύτικου αυτού δόγματος από την οργάνωση. Φυσικά, δεν ήξερε ότι εγώ ήδη διαφωνούσα σε δεκάδες άλλα θέματα! Μάλιστα, είχα προσφάτως καταλάβει, ότι ο ισχυρισμός τής οργάνωσης, πως αποτελεί τον ΄΄αγωγό΄΄ του Θεού, και πως είναι η ΄΄μοναδική του οργάνωση΄΄, ήταν λάθος, γιατί στηριζόταν στο 1914. Συγκεκριμένα, ο ισχυρισμός τους ήταν, πως τρεισήμισι χρόνια μετά το 1914, δηλαδή το 1918, έγινε από τον Ιησού Χριστό ένα ΄΄ξεκαθάρισμα΄΄, και ενώ ως τότε δεχόταν ανθρώπους απ' όλες τις ΄΄Χριστιανικές΄΄ θρησκείες, από το 1919, είχε λαό του, μόνο τους (τότε) ΄΄Σπουδαστές τών Γραφών΄΄, και μετέπειτα το κομμάτι τους που ονομάστηκε ΄΄Μάρτυρες τού Ιεχωβά΄΄. Εφ' όσον όμως το 1914 ήταν αποδεδειγμένα λάθος, όλοι οι ισχυρισμοί περί δήθεν ΄΄οργάνωσης τού Θεού΄΄, ήταν αβάσιμοι.

Με λίγα λόγια, όλοι οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ ήταν υποχρεωμένοι να πιστεύουν στο 1914 χωρίς αποδείξεις επειδή το έλεγε η οργάνωση, και αντιστρόφως, **ο ισχυρισμός της ότι ήταν η ΄΄οργάνωση τού Θεού΄΄, στηριζόταν στο 1914!!**

Κατανοώντας αυτό, και μη γνωρίζοντας ακόμα την αληθινή Εκκλησία τού Κυρίου, υπέθεσα πως μετά την ΄΄αποστασία΄΄ τής πρώτης Εκκλησίας, ο Θεός συνέχιζε να έχει την Εκκλησία του σκόρπια ανάμεσα στις Χριστιανικές θρησκείες. Θεωρούσα όλες αυτές τις θρησκείες σχολεία που σε οδηγούν προς το Θεό, μέλη τής ΄΄οργάνωσής Του΄΄. Έτσι, όταν με ρωτούσαν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ αν πιστεύω πως η θρησκεία μου είναι η ΄΄οργάνωση τού Θεού΄΄, εγώ το δεχόμουν. Δεν τους έλεγα όμως πως δέχομαι ομοίως και όλες τις άλλες ΄΄χριστιανικές΄΄ θρησκείες!

Κατά τον ίδιο τρόπο, όταν με ρωτούσαν αν έχω επαφή με αποστάτες, απαντούσα αρνητικά, επειδή ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΘΕΩΡΟΥΣΑ ΑΠΟΣΤΑΤΕΣ! έτσι, ο καιρός περνούσε, χωρίς να συγκρουστώ ακόμα με την οργάνωση. Γνώριζα πως **την απιστία στο Θεό τη συγχωρούσε. Την απιστία στην οργάνωση όμως, την τιμωρούσε με αποκοπή.** Και αυτό, δεν είναι καθόλου υπερβολή. Συνέβει πράγματι με κάποιον ομόπιστό μου.

Ο άνθρωπος αυτός, βασανιζόταν από απιστία. Αμφέβαλε για την ύπαρξη του Θεού. Πήγε λοιπόν μία ημέρα στο ΄΄πρεσβυτέριο΄΄ τής ΄΄εκκλησίας΄΄ του, και ζήτησε βοήθεια. Εκείνοι, του είπαν αρκετά, αλλά δεν τον έπεισαν. Τότε, τού είπαν: **΄΄Δεν πειράζει αδελφέ, ο Θεός θα σε βοηθήσει να τον πιστέψεις!΄΄.** Και πράγματι, αυτό συνέβει. Μόνο που τώρα πια, είχε έρθει σε επαφή με την ομάδα τού Φρίσκουλα. Πήγε λοιπόν πάλι στο ΄΄πρεσβυτέριο΄΄, και τους είπε:

-Αδελφοί, τώρα πια, δεν έχω πρόβλημα, πιστεύω στον Θεό. Έχω όμως το πρόβλημα ότι δεν πιστεύω ότι αυτή είναι η οργάνωση τού Θεού!΄΄

Εκείνοι **ΤΟΝ ΑΠΕΚΟΨΑΝ!**

Προφανώς, έβαζαν την οργάνωση σε υψηλότερη θέση από το Θεό.

Πολύ σύντομα μετά τη μεγάλη συνέλευση, άρχιζε η μικρή ΄΄περιοχής΄΄. Ενώ η πρώτη γινόταν υπαίθρια, η δεύτερη γινόταν μέσα σε μία μεγάλη αίθουσα. Σε αυτή τη συνέλευση, είχε προγραμματίσει ο Βλάσης να μιλήσει στον Βουρλάκη, τον ΄΄επίσκοπο περιφερείας΄΄. Και αυτή ήταν μία καλή ιδέα, επειδή το πρόγραμμα έλεγε ότι μετά τη μικρή αυτή συνέλευση, ο ΄΄επίσκοπος περιοχής΄΄ Κέρβερης, θα ερχόταν στη Σαλαμίνα για μία εβδομάδα, με τον Βουρλάκη. Αυτό ήταν κάτι σπανιότατο, αλλά ήταν μία ευκαιρία να τον πλησιάσω, και να δει ότι δεν ήμουν εχθρός τής οργάνωσης. (Και πράγματι δεν ήμουν, μια και τη θεωρούσα ακόμα ως μέρος τής ΄΄πανχριστιανικής οργάνωσης τού Θεού΄΄. Το μόνο που ήθελα, ήταν να βγει στο φως η αλήθεια).

Ο Κέρβερης ήταν ο προβληματικός ΄΄επίσκοπος΄΄, που όλοι τον απέφευγαν. Είχε την αποκοπή στο τσεπάκι του, όπως ο διαιτητής την κόκκινη κάρτα. Ήταν πλασμένος κατ' εικόνα και ομοίωσιν τού Ρούλη, και ήταν εμφανείς πάνω του οι ψυχικές διαταραχές.

Ένα ακόμα πλεονέκτημα που είχε υπολογίσει ο Βλάσης, ήταν ότι είχα μέρος στο πρόγραμμα εκείνης τής συνέλευσης, και όταν θα μιλούσε με τον Βουρλάκη, θα με έδειχνε κιόλας, ως πιστό μέλος τής οργάνωσης, ΄΄που έπαιρνε μέρος επιτυχώς και σε συνελεύσεις΄΄.

Πράγματι, καθώς βρισκόμουν μπροστά στο ακροατήριο, ο Βλάσης, πλησίασε τον Βουρλάκη, και του είπε:

΄΄Παρατήρησε καλά αυτόν τον αδελφό που μιλάει τώρα! Θα σου πω μετά κάτι γι αυτόν!΄΄

Κατόπιν, τον πήρε κατά μέρος, και τού διηγήθηκε το πρόβλημα.

Εκείνος με τη σειρά του, έδειξε κατανόηση, και συμφώνησε να το κρατήσει μυστικό.

Στη συνέλευση εκείνη, συνέβει και κάτι εξαιρετικό. Ανακοινώθηκε η αλλαγή τής ηγεσίας στο Ελληνικό Μπέθελ. Ο τρόπος όμως που συνέβει αυτό, έγινε με ιδιαίτερο τρόπο, κάτι που αξίζει εδώ να αναφερθεί. Ο ομιλητής, είπε (εν περιλήψει) τα εξής:

Πρώτα αναφέρθηκε για αμέτρητες απαράδεκτες επιστολές που έφθαναν στο Μπέθελ τής Αμερικής. Οι επιστολές αυτές, κατηγορούσαν την ηγεσία τού Ελληνικού ΄΄Μπέθελ΄΄, (τον Ρούλη και την παρέα του), για ένα σωρό πράγματα.

Ο ομιλητής, είπε πως ήταν απαράδεκτες οι εκφράσεις τών επιστολογραφούντων, που ανέφεραν τους ΄΄διορισμένους από την οργάνωση τού Θεού πρεσβυτέρους΄΄ ως **γκάνκστερς και συμμορίτες.** Αυτές είπε, ήταν εκφράσεις ανάρμοστες για ΄΄Χριστιανούς΄΄. Αφού προειδοποίησε πως άλλες τέτοιες επιστολές δεν θα γίνονταν δεκτές στην Αμερική, και πως θα στέλνονταν πίσω στο εδώ γραφείο, πήρε ένα

χαρούμενο ύφος, και ανακοίνωσε πως η ηγεσία τού τοπικού ΄΄Μπέθελ΄΄, είχε μόλις αλλάξει.

Ναι! Ο Ρούλης και η παρέα του, είχαν απομακρυνθεί, αφού πρώτα βοούσε το πανελλήνιο (τών ΄΄Μαρτύρων΄΄) εναντίον τους!

Πρόσεξα τα χαρούμενα πρόσωπα όλων στη συνέλευση, με μία ανακούφιση, σαν κι αυτή που αισθάνεται κάποιος, όταν απελευθερώνεται από το πύων σκάζοντας ένα επώδυνο σπυρί.

Είχα προσέξει και τα γεμάτα νόημα βλέμματα πολλών απ' αυτούς, όταν ακούγονταν τα επίθετα: ΄΄γκάνγκστερς΄΄ και ΄΄συμμορίτες΄΄. Επιτέλους! Όλοι έλπιζαν πως αυτοί οι άνθρωποι θα τιμωρούνταν παραδειγματικά. Όμως, η αλήθεια ήταν άλλη. Παρά τις έντονες φήμες που κυκλοφόρησαν για θανατηφόρα αρρώστια τού Ρούλη και αποκοπή του στην Αμερική, εκείνος συνέχισε να είναι σημαίνον στέλεχός της στο εξωτερικό. Εκεί, δεν τον είχαν γνωρίσει ακόμα, και η οργάνωση μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει.

Όσο για τον ομιλητή τής συνέλευσης, δεν έκρυβε τη χαρά του, κάτι που μου έδινε να καταλάβω, πως παρά τα όσα είχε πει για τις επιστολές, κατά βάθος, θα μπορούσε να τις είχε γράψει και ο ίδιος.

Κι εγώ όμως, είχα γράψει επιστολή στο ΄΄κυβερνών σώμα΄΄. Μέσα εκεί, ανέφερα τα αποτελέσματα τών ερευνών μου, και την ευχή και αίτηση να πουν την αλήθεια στους ομοπίστους μου. Φυσικά, δεν περίμενα να πάρω απάντηση, μια και η επιστολή μου ήταν ανώνυμη. Ήθελα με αυτή την επιστολή, να εξαντλήσω κάθε περιθώριο, ώστε να μη κρίνω αδίκως τη θρησκεία μου, αν υπήρχε περίπτωση να τους παρακινήσω σε αλλαγή του ψευδούς δόγματος.

Και η άλλη μου επιστολή όμως, είχε σχεδόν τελειώσει. Θα συμπλήρωνα το τέλος της μόνο, ανάλογα με τα γεγονότα που συνεχίζονταν. Μετά, θα τη φωτοτυπούσα σε 100 αντίτυπα. Ήταν αρκετά, για να τα μοιράσω σε όλους τους γνωστούς μου ΄΄Μάρτυρες΄΄. Πρώτα όμως, θα περίμενα την έκβαση τών πραγμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30ο.

Τρομοκρατία

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Η εβδομάδα που απέμενε ως την έλευση του Κέρβερη και τού Βουρλάκη, πέρασε γρήγορα. Εγώ, δεν είχα αγωνία, μια και ο Βουρλάκης είχε πει πως ο Κέρβερης δεν θα το μάθαινε.

Πρώτα πήγαν στη γειτονική μας ΄΄εκκλησία΄΄ τού νησιού, και μετά ο Βουρλάκης έφυγε, και στη δική μας ήρθε μόνο ο ΄΄περιοχής΄΄, ο Κέρβερης.

Όλα έδειχναν ήσυχα. Κανείς δεν μιλούσε για το δικό μου θέμα, και ο Κέρβερης, έδειχνε να το αγνοεί. Έτσι, πέρασε η εβδομάδα του, και έφθασε το Σάββατο. Μία μέρα ακόμα έμενε, και μετά θα ήμουν σίγουρος και ασφαλής.

Ήταν καλοκαίρι, και η ώρα περασμένη. Μόλις είχε σουρουπώσει, κι εγώ ξαπλωμένος σε μία αναπαυτική πολυθρόνα, κοιμόμουν στη δροσιά τής βεράντας τού σπιτιού μου. Δε θυμάμαι τι όνειρο έβλεπα, αλλά είμαι σίγουρος ότι εκεί θα ήταν καλύτερα από τον εφιάλτη που ακολούθησε το ξύπνημά μου.

Ο Κλάκας, (ο ΄΄πρεσβύτερος΄΄ που ήξερε για το πρόβλημά μου), στεκόταν από πάνω μου.

-Νίκο ξύπνα! Σε θέλει ο Κέρβερης! Νομίζω ότι τα ξέρει όλα! είπε.

Αμέσως άνοιξα τα μάτια, χωρίς καμία άλλη διάθεση ύπνου.

-Τώρα; ρώτησα.

-Σε περιμένει! απάντησε.

Πήρα την Αγία Γραφή μου, και φόρεσα ένα μακρύ παντελόνι. Ύστερα, φύγαμε με τον Κλάκα, κάτω από το ανήσυχο βλέμμα τής γυναίκας μου.

Στην αίθουσα, βρισκόταν ο Κέρβερης, με τους άλλους δύο ΄΄πρεσβυτέρους΄΄. Χαιρετηθήκαμε, και καθίσαμε. Ο Κέρβερης άνοιξε τη συζήτηση.

-Έχω από την αρχή που ήρθα στην ΄΄εκκλησία΄΄ σας, που γνωρίζω τι συμβαίνει με το Νίκο. Όμως, περίμενα ως σήμερα να μου μιλήσουν γι' αυτό οι πρεσβύτεροι τής εκκλησίας. Γιατί δεν μου μιλήσατε τόσες μέρες; ρώτησε αυστηρά τον Κλάκα, τον πεθερό μου, και τον Μανώλη, τους τρεις ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ τής δικής μου ΄΄εκκλησίας΄΄.

Ο πεθερός μου με το Μανώλη κοιτάχτηκαν με απορία. Ο Κλάκας πήρε το λόγο.

-Μόνο εγώ το ήξερα αδελφέ, αλλά δεν θεώρησα απαραίτητο να το πω αλλού, μια και το θέμα αυτό έχει τακτοποιηθεί. Το είπαμε με το Βλάση μάλιστα και στον αδελφό Βουρλάκη, και μας είπε ότι εφ' όσον ο αδελφός Νίκος δεν αμφισβητεί την οργάνωση, δεν υπάρχει πρόβλημα. δικαιολογήθηκε ο Κλάκας.

-Τότε, πρέπει πρώτα να πούμε στους άλλους δύο τι συμβαίνει! είπε ο Κέρβερης, και ζήτησε από τον Κλάκα να διηγηθεί τι συνέβη από την αρχή ως τη στιγμή εκείνη.

Ο πεθερός μου και ο Μανώλης, έμαθαν με έκπληξη το λόγο τής παραίτησής μου από ΄΄διακονικός΄΄. Τέλος, ο Κλάκας κατέληξε στο ότι το είπαν στο Βουρλάκη, έτσι ώστε να το γνωρίζει κάποιος από τους υπευθύνους.

-Και ο αδελφός Βουρλάκης, το είπε σ' εμένα! συμπλήρωσε ο Κέρβερης. **...Δεν το χειριστήκατε σωστά!** είπε στον Κλάκα. **...Πρώτα έπρεπε να το μάθει όλο το πρεσβυτέριο τής εκκλησίας του, και μετά εγώ! Ο Βουρλάκης είναι περιφερείας, και είχε υποχρέωση να αρχίσει από εμένα, που είμαι ο άμεσα υπεύθυνος!**

Κατόπιν, στράφηκε σ' εμένα:

...Λοιπόν; Τι έχεις να πεις;

-Αδελφέ, άρχισα εγώ, **...όπως θα ξέρετε, εγώ είμαι γεννημένος στην οργάνωση, όπως και ο πατέρας μου. Δεν έχω άλλη θρησκεία που να πιστεύω. Στην οργάνωση βρίσκονται οι συγγενείς και οι φίλοι μου, και η γυναίκα μου. Δεν θέλω λοιπόν να βρεθώ εκτός οργάνωσης. Το μόνο που ζήτησα από την αρχή, ήταν να συζητήσω με κάποιον αδελφό, και να μου δείξει πού βρίσκεται το λάθος στην έρευνά μου. Εγώ βγάζω από την Αγία Γραφή, πως η Ιερουσαλήμ ερημώθηκε το 587, και όχι το 607. Δεν θα επιμείνω όμως, αν κάποιος μου δείξει το λάθος μου! Όλοι οι αδελφοί που ως τώρα έμαθαν το πρόβλημά μου, δεν ήθελαν να το συζητήσουμε. Αν λοιπόν εσείς δεχόσασταν να με ακούσετε και να με διορθώσετε, το πρόβλημα θα λυνόταν!**

-Όχι! Ούτε εγώ δε θα συζητήσω ένα αποστατικό θέμα. Θα πρέπει να ξεχάσεις όσα διάβασες, και να πιστέψεις αυτά που γράφει η Σκοπιά! είπε, και στρεφόμενος σε όλους, συνέχισε:

...Και τώρα, θα σας ρωτήσω κάτι: Ποιο είναι το σπουδαιότερο σύγγραμμα που έχουμε στην οργάνωση;

περίμενε λίγα δευτερόλεπτα, να ζητήσει κάποιος το λόγο. Κανείς μας όμως δεν τόλμησε, και αναγκάστηκε να συνεχίσει:

...Πολλοί θα έλεγαν πως είναι η Αγία Γραφή. Όχι όμως! Το σπουδαιότερο σύγγραμμά μας, είναι η Σκοπιά...

Έριξα μία κλεφτή ματιά στον Κλάκα, και με το ζόρι κρατήθηκα να μη γελάσω. Από την έκπληξη που του δημιούργησαν τα τελευταία λόγια τού ΄΄επισκόπου΄΄, ανοιγόκλεινε τα μάτια του. Μου έδινε την εντύπωση πως αναρωτιόταν αν άκουσε καλά. Εγώ φυσικά, δεν εξεπλάγην απ' αυτό που είπε ο Κέρβερης, μια και αυτό το είχα διαπιστώσει. Δεν περίμενα όμως να το πει τόσο απροκάλυπτα. Στο μεταξύ, εκείνος, συνέχισε απτόητος:

...επειδή η Σκοπιά μας βοήθησε να μπούμε στην οργάνωση! Την Αγία Γραφή την έχουν όλες οι θρησκείες, δεν την καταλαβαίνουν όμως! Εμείς την καταλάβαμε, επειδή είχαμε τη Σκοπιά. Σκεφτείτε! Αν δώσετε από μία Αγία Γραφή σε 100 ανθρώπους, σε λίγο καιρό, θα λέει ο καθένας τη δική του ερμηνεία! Γι αυτό, εμείς δεχόμαστε οτιδήποτε λέει η Σκοπιά, και έχουμε ενότητα πίστεως.

΄΄Α! Ώστε αυτή είναι λοιπόν η φιλοσοφία του!΄΄ σκέφτηκα. **΄΄...Θυσιάζουμε την αλήθεια, για χάρη τής ενότητας! Ε, λοιπόν, τότε γιατί να μην έχω ενότητα σε οποιαδήποτε άλλη θρησκεία; Αν δεν έχει νόημα η αλήθεια, τότε κακώς αποσχίστηκε και η θρησκεία μου από τους ΄΄Σπουδαστές τών Γραφών΄΄.΄΄**

Αφού ο Κέρβερης είπε μερικές ακόμα αναγουλιαστικές φιλοσοφίες, με ρώτησε:

΄΄Εσύ πιστεύεις πως αυτή είναι η οργάνωση του Θεού;΄΄

-Φυσικά! απάντησα, χωρίς να του πω, πως θεωρούσα το ίδιο και για τις άλλες Χριστιανικές θρησκείες.

-Τότε πρέπει να δεχθείς ό,τι σου λέει η οργάνωση, χωρίς αμφιβολία! είπε θριαμβευτικά, με ύφος νικητή, και ανακάθισε στη καρέκλα του.

-Ναι αδελφέ, αλλά η οργάνωση έχει αλλάξει και στο παρελθόν πολλά πράγματα! Εφ' όσον λοιπόν έχω στοιχεία ότι κάτι είναι διαφορετικό, πώς θα πιστέψω το αντίθετο; απάντησα.

-Να περιμένεις αν έχεις δίκιο, να το πει η οργάνωση! είπε.

-Αυτό κάνω! είπα.

Με κοίταξε μπερδεμένος.

-Εν πάση περιπτώσει, εγώ πρέπει να κάνω μία έκθεση στο ΄΄γραφείο΄΄ για σένα, και εύχομαι το θέμα να σταματήσει εδώ. είπε, και μου ανακοίνωσε πως μπορούσα να φύγω. Κατόπιν, φαντάζομαι πως κατσάδιασε το Βλάση και τον Κλάκα. Ευτυχώς όμως, αυτοί είχαν καλυφθεί επειδή το φανέρωσαν έστω και στον Βουρλάκη. Το μόνο παρήγορο ήταν πως ο Ρούλης είχε φύγει από το Μπέθελ. Βγήκα και ξεκίνησα για το σπίτι μου.

Από την πρώτη στιγμή που ο πεθερός μου έμαθε τι συνέβαινε, ήρθε σε επαφή με φίλους του στο Μπέθελ, και τους καθησύχασε, προσπαθώντας να τους πείσει ότι δε συμβαίνει τίποτα. Και φαίνεται πως το πέτυχε για αρκετό καιρό. Σε όλο αυτό το διάστημα ως την επόμενη ΄΄ενόχλησή΄΄ μου, συνέχισα να μαθαίνω όλα αυτά τα θαυμάσια πράγματα. Παράλληλα, κατέγραψα όχι μόνο αυτά που έγραφε ο Γιόνσον, αλλά και πράγματα που βρήκα εγώ. Διάβασα ό,τι είχε γράψει για το θέμα τού 1914 η οργάνωση, τα τελευταία 40 χρόνια, ακόμα και σε ξενόγλωσσα βιβλία.

Ακόμα και την πεθερά μου επιστράτεψα για να μου μεταφράσει κάποια απ' αυτά. Είχα έτσι, απάντηση σε όλα τα επιχειρήματα που θα μπορούσε να μου κάνει οποιοσδήποτε ΄΄Μάρτυρας΄΄ για το θέμα. Όλα αυτά, τα μάζεψα σε ένα τετράδιο, γραμμένα κατά κεφάλαια υπό μορφήν βιβλίου.

Τότε, ο Βλάσης μου είπε τι είχε συμβεί με το Βουρλάκη. Είχε ακουστεί να λεει:

-Έξυπνος ο Βλάσης! Ήρθε και μου το είπε, για να βγάλει την ευθύνη από πάνω του, και την έριξε σ' εμένα! Αν όμως γίνει κάτι, θα βρω τον μπελά μου! Θα το πω λοιπόν στον Κέρβερη.

Έτσι, ο ένας έριχνε το βάρος στον άλλον, και κανείς τους δεν τολμούσε να συζητήσει μαζί μου το θέμα τού 1914.

Η επόμενη ΄΄ενόχληση΄΄, ήρθε από τα ΄΄γραφεία΄΄ τού Ελληνικού Μπέθελ, υπό μορφήν επιστολής. Ζητούσε από το τοπικό ΄΄πρεσβυτέριο΄΄, να τους πληροφορήσουν αν συνέχιζα να πιστεύω ότι αυτή ήταν η ΄΄οργάνωση του Θεού΄΄. Οι ΄΄πρεσβύτεροι΄΄ με κάλεσαν, και μου έκαναν την ερώτηση, και για μία ακόμα φορά, τους απάντησα με την ίδια παραπλανητική απάντηση. Με ξαναρώτησαν αν έχω επαφή με αποστάτες, και πάλι τους απάντησα αρνητικά. Αυτό έλειπε! Να θεωρήσω τους φίλους μου αποστάτες!

Για μία ακόμα φορά, ζήτησα κι εγώ κάποιον ν' ακούσει τα επιχειρήματά μου, και όλοι αρνήθηκαν. Είχε καταντήσει το θέμα γελοίο, τραγικά γελοίο! Το μόνο που συζητούσαν αυτοί οι άνθρωποι, ήταν το αν πίστευα στη οργάνωση. Μάλιστα ο Κλάκας, μου είπε με οξυδέρκεια:

΄΄Μα αν δεν δέχεσαι το 1914, πώς δέχεσαι την οργάνωση;΄΄

-Τη δέχομαι! απάντησα στερεότυπα. **...Γιατί έχετε κολλήσει στην οργάνωση; Το πρόβλημα είναι το 1914!**

-Μα αυτό πάει κατ' ευθείαν στο θέμα τής οργάνωσης! επέμεινε ο Κλάκας, που προφανώς είχε καταλάβει ότι ο ισχυρισμός πως ανήκουμε στην ΄΄οργάνωση τού Θεού΄΄, ΄΄στηρίζεται΄΄ μόνο σ' αυτή την ημερομηνία.

-Τότε άσε το να πάει μόνο του! Μην το πηγαίνεις εσύ! τού είπα, και τον άφησα σκεφτικό.

Δεν μπορώ να φανταστώ, ότι ο Βλάσης δεν το είχε καταλάβει αυτό! Προφανώς όμως, δεν τολμούσε να μου το πει, μήπως με λογικό συνειρμό, συνειδητοποιήσω την εξάρτηση του ενός θέματος από το άλλο, και αμφισβητήσω και την οργάνωση. Εμένα όμως, αυτό με βόλευε, γιατί κρυβόμουν στην κυριολεξία πίσω από το δάχτυλό μου.

Οι ΄΄πρεσβύτεροι΄΄, έστειλαν καθησυχαστική επιστολή στο ΄΄Μπέθελ΄΄, και για μία ακόμα φορά, τη γλίτωσα.

-Τι μέσο έχεις ρε παιδί μου! Εμένα στη θέση σου θα με είχαν αποκόψει 100 φορές! Εδώ με ταλαιπωρούνε για ανοησίες! Σκέψου να μην πίστευα και στο 14! μου έλεγαν κάποιοι φίλοι μου που γνώριζαν το θέμα.

Και πράγματι, γνώριζα πως αυτό ήταν αλήθεια. Θα το τραβούσα όμως ως το τέλος! Ήθελα ακόμα χρόνο να μάθω περισσότερα, και δεν ήθελα ακόμα να με βρουν οικογενειακές φουρτούνες. Ήδη η γυναίκα μου, μετά την συνάντησή μου με τον Κέρβερη, είχε φοβηθεί, και απέφευγε να συζητάει μαζί μου για το 1914. Περίμενα λοιπόν χειρότερα.

΄Ενα ακόμα εξάμηνο είχε περάσει, και θα ερχόταν ένας άλλος ΄΄επίσκοπος περιοχής΄΄. Αυτό με παραξένεψε, γιατί ο προηγούμενος δεν είχε τελειώσει τα δύο χρόνια που έπρεπε να μείνει. Οι αποκομμένοι φίλοι μου, μόλις έμαθαν το όνομά του, μου είπαν πως αυτός ερχόταν ειδικά για μένα, γιατί τον έστελναν σε παρόμοιες υποθέσεις. Τον έλεγαν: ΄΄Θεοχαράκη΄΄. Ο Γιώργος μάλιστα, είχε αποκοπεί, με την

εξής κατηγορία μεταξύ άλλων: **Είχε πει τον Θεοχαράκη ΄΄σκληρό΄΄!** Και αυτή ήταν κατηγορία για αποκοπή!

Από την πρώτη μέρα που ήρθε ο Θεοχαράκης, κάθε φορά που με έβλεπε, έλεγε:

΄΄Εγώ εσένα σε αγαπάω! ΄΄

Και φυσικά, περίμενα την ημέρα που θα με φώναζε, για να μου δείξει την αγάπη του!

Πράγματι, με κάλεσε μία ημέρα, μπροστά σε όλο το ΄΄πρεσβυτέριο΄΄.

-Τι έμαθα αδελφέ; είπε. **...Είσαι ετεροδιδάσκαλος;**

-Διαδόσεις αδελφέ! είπα αστειευόμενος, και συνέχισα. **...Ετεροδιδάσκαλος, είναι όποιος διδάσκει πράγματα που είναι αντίθετα από την Αγία Γραφή! Εγώ όμως, δεν ξεφεύγω απ' αυτή!**

-Τότε, γιατί δεν πιστεύεις το 1914; ρώτησε.

-Επειδή δεν βρέθηκε κανείς που να δεχθεί να μου δείξει πού κάνω λάθος! Αν εσύ αδελφέ θέλεις, θα είμαι χαρούμενος να με βοηθήσεις! είπα.

-Αυτή δεν είναι δική μου δουλειά! είπε.

-Μα τότε ποιανού είναι; Ούτε ένας δεν θέλει να συζητήσει το θέμα αυτό μαζί μου. Μήπως πρέπει να έρθει κάποιος από το ΄΄Μπέθελ΄΄; Γιατί να μην το συζητήσουμε τώρα εδώ;

-Δηλαδή, τι θέλεις; Να μιλήσουμε για το 1914; Ε, όχι! Αν θέλεις, θα μιλήσουμε για την οργάνωση!

-Αδελφέ, όλοι γι αυτό μου μιλάνε! Εγώ όμως, δεν έχω πρόβλημα με την οργάνωση, αλλά με το 1914! είπα.

-Αν δέχεσαι την οργάνωση, τότε θα δέχεσαι και ό,τι λέει!

-Μα δεν λέω κάτι διαφορετικό από την οργάνωση! έσπευσα να πω, για να τον παγιδεύσω, και να τον σύρω σε συζήτηση. Ούτως ή άλλως, ήμουν πεπεισμένος ότι δεν επρόκειτο να δεχτεί κανείς τους συζήτηση για το 1914. Έτσι λοιπόν, θα έπαιρνα την ικανοποίηση που ήθελα έστω και με τέχνασμα.

-Δηλαδή, τι λες; τσίμπησε το δόλωμα ο Θεοχαράκης, ενώ οι άλλοι παρακολουθούσαν αμίλητοι.

-Λέω, ότι ο Ιησούς Χριστός έγινε βασιλιάς το 33 μ.Χ, και όχι το 1914, και το ίδιο λέει και η οργάνωση! είπα.

-Πού το λέει αυτό η οργάνωση; ρώτησε απορημένος.

Έβγαλα το βιβλίο με το ατυχές όνομα: ΄΄Συζητάτε λογικά από τις Γραφές΄΄. Εκεί, έγραφε τα εξής: **΄΄Ο Ιησούς Χριστός έγινε βασιλιάς επί τής εκκλησίας του το 33 μ.Χ.΄΄**

-Α! Εδώ λέει ΄΄επί τής εκκλησίας του!΄΄ Το 1914, έγινε βασιλιάς επί τών εθνών! είπε εκείνος παρασυρμένος σε συζήτηση. Τώρα, είχε έρθει η στιγμή για το τελικό μου χτύπημα.

-Τότε, γιατί η Αγία Γραφή γράφει ότι το 33 έγινε βασιλιάς και επί τών εθνών; ρώτησα με προσποιητή απορία. Ο Θεοχαράκης, κατάπιε το δόλωμα, και ρώτησε:

-Πού το λέει αυτό η Γραφή;

Ήδη είχα ανοίξει στην **Αποκάλυψη 2/β΄ 26,27,** και διάβαζα τα λόγια του Κυρίου**:**

Και όστις νικά, ...θέλω δώσει εις αυτόν εξουσίαν επί τών εθνών. Και θέλει ποιμάνει

αυτούς εν ράβδω σιδηρά ...καθώς και εγώ έλαβον παρά τού Πατρός μου.

-Βλέπεις; Ο Ιησούς Χριστός, ήδη είχε γίνει βασιλιάς επί τών εθνών τότε που γραφόταν η Αποκάλυψη! Είχε ήδη λάβει εξουσία επί τών εθνών! είπα θριαμβευτικά, ενώ εκείνος απέμεινε να κοιτάζει τη Γραφή του.

Ξαφνικά και εντελώς απροσδόκητα, τινάχτηκε πάνω σαν ελατήριο, κλείνοντας την Αγία Γραφή.

-Τον Καίσαρα ζήτησες, στον Καίσαρα θα πας! είπε, βγαίνοντας έξω από την αίθουσα, και αφήνοντάς με, με τους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄. Εκείνοι μου είπαν πως μπορούσα να φύγω. Ήξερα καλά τι σήμαιναν τα λόγια τού Θεοχαράκη. Ήταν παράφραση τών λόγων που είπε ο Φήστος, όταν ο απόστολος Παύλος επικαλέστηκε τον Καίσαρα. Τότε αυτά τα λόγια, ήταν αυτά που τον οδήγησαν στη Ρώμη και στο θάνατο. Κατά τον ίδιο τρόπο, εγώ είχα επικαλεσθεί το Μπέθελ, μήπως κάποιος από εκεί ερχόταν για συζήτηση. Αυτό, έδωσε την ευκαιρία στο Θεοχαράκη, να ξεφύγει από την ευθύνη να συζητήσει μαζί μου, παραπέμποντάς με στο Μπέθελ που επικαλέστηκα. Και ήξερα σαν τον Παύλο, πως αυτή ήταν η τελική ευθεία πριν το τέλος.

Τον Θεοχαράκη, δεν τον είδα ξανά ως το θάνατό του, εκτός από την τελική ομιλία τής Κυριακής. Εκείνος όμως, έκανε την αίτηση στο Μπέθελ, ότι επιθυμώ να συζητήσω με κάποιον το πρόβλημά μου. Ευτυχώς, δεν υπήρχε εκεί ο Ρούλης. Έτσι, μετά από κάποιες διευκρινιστικές ερωτήσεις τού Μπέθελ προς τους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄, τής ΄΄εκκλησίας΄΄ μου, αν πιστεύω ακόμα στην οργάνωση κ.λπ, με μεγάλη μου έκπληξη, έφθασε μία επιστολή, που **επέτρεπε στους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ αυτούς, να συζητήσουν μαζί μου!** Προφανώς, το ότι πίστευα ακόμα στην οργάνωση, με έκανε να φαίνομαι εύκολο θύμα σε μία τέτοια συζήτηση.

Όμως το δικό μου ενθουσιασμό δεν τον συμμερίστηκαν όλοι οι ΄΄πρεσβύτεροι΄΄! Ένας μόνο χάρηκε, ο Μιχάλης, αυτός που μου είχε πει: **΄΄Αν σε αποκόψουν χωρίς να σου δώσουν απάντηση, εγώ θα παραιτηθώ!΄΄** και το πίστευε! Καθώς λοιπόν πλησίαζε η καθορισμένη μέρα, άρχισε μία χωρίς προηγούμενο ΄΄τριβή΄΄, καθώς οι

δύο εκ τών τριών ΄΄πρεσβυτέρων΄΄, (ο πεθερός μου και ο Κλάκας), προσπαθούσαν να βγουν έξω από τη συζήτηση. Εγώ, έλπιζα να είναι εκεί ο Βλάσης, όμως δεν του επιτράπηκε, μια και ήταν σε άλλη συνάθροιση.

Αντιθέτως, ο Βλάσης που είχε περισσότερη διορατικότητα, καταλάβαινε το τέλος τού πράγματος, και προσπάθησε με μία απεγνωσμένη προσπάθεια να με πείσει, φέρνοντας έναν παλαιό ΄΄επίσκοπο περιοχής΄΄, που προσφέρθηκε κι αυτός να συζητήσουμε. Η συζήτηση αυτή, θα γινόταν πριν από τών ΄΄πρεσβυτέρων΄΄.

Πράγματι, βρεθήκαμε και οι τρεις μας στο σπίτι τών πεθερικών μου. Όπως αποδείχθηκε όμως, δεν είχαν σκοπό να ακούσουν τα επιχειρήματά μου, αλλά για μία ακόμα φορά, να προσπαθήσουν να με πείσουν ΄΄εκ τού ασφαλούς΄΄, λέγοντάς μου μόνο ό,τι θεωρούσαν χρήσιμο.

Έτσι, άρχισε ο παλιός ΄΄επίσκοπος΄΄, να μου αναλύει το δόγμα τού 1914, όπως ακριβώς θα το ανέλυε σ' έναν άσχετο.

-Συγνώμη ΄΄αδελφέ΄΄! τον διέκοψα. **...Αυτά τα γνωρίζω! Εγώ θέλω να πάρω απάντηση σε άλλα! Πρέπει να με ακούσετε, και να απαντήσετε στα εδάφια που θα σας πω!**

-Τι να σε ακούσω βρε παιδί μου; Αυτά που λέει η οργάνωση θα σου πω, και θα καταλάβεις! είπε εκείνος κάτω από το καταστροφικό για το μυαλό του βάρος τών πολλών δεκαετιών του. Εγώ όμως, ήλπιζα να πάρει το λόγο ο Βλάσης. Ήταν ένας από τους λίγους με τη διανοητική διαύγεια, που θα του επέτρεπε να κατανοήσει το θέμα σε βάθος. Αυτός όμως, άρχισε να εκνευρίζεται από το χειρισμό που έκανε ο ηλικιωμένος ΄΄επίσκοπος΄΄.

Εκείνος, συνέχιζε να μιλάει, μη δίνοντας το λόγο στο Βλάση, που άρχισε στο μεταξύ να ξεφυσάει. Έπρεπε κάτι να γίνει. Έπρεπε να τον αρπάξω σε συζήτηση από εκεί που βρισκόταν, γιατί δεν είχε σκοπό να σταματήσει να με ακούσει. Ήθελα πάση θυσία να ακούσει ο Βλάσης τα επιχειρήματά μου, τώρα που ο ίδιος μου έδινε την ευκαιρία!

-Σύμφωνα με το εδάφιο Λουκάς 21/κα΄ 24, από το 607 π.Χ., άρχισαν οι ΄΄Καιροί τών εθνών΄΄! είπε ο ΄΄επίσκοπος΄΄.

-Ένα λεπτό ΄΄αδελφέ΄΄! Εκεί δεν λέει τίποτα για 607! Εκεί μιλάει για την πτώση τής Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ.! τον διέκοψα, και είδα το Βλάση να κοιτάζει ανήσυχα, βλέποντας ότι ήμουν έτοιμος για επίθεση.

-Τι λες παιδί μου! είπε εκείνος, και συνέχισε να μιλάει σαν να μην του είπα τίποτα, ενώ ο Βλάσης ξεφύσηξε για άλλη μία φορά.

-΄΄Αδελφέ΄΄, δεν μπορώ να δεχθώ τίποτα άλλο, προτού απαντηθεί αυτή μου η αντίρρηση! τον διέκοψα πάλι, και ο Βλάσης βρήκε την ευκαιρία να ΄΄μπει΄΄ στη συζήτηση.

-Πώς ξέρεις Νίκο ότι μιλάει για το 70 μ.Χ.; ρώτησε.

-Αν και θα μπορούσα να ρωτήσω το ίδιο, για το: ΄΄πού ξέρετε ότι μιλάει για το 607;΄΄, θα απαντήσω. Κατ' αρχήν, όπως είπα και πριν, ο Κύριος μιλάει για την

πτώση τής Ιερουσαλήμ τής εποχής του. Δεύτερον, αν μιλούσε για την πτώση τού 607 π.Χ., τότε από το 66 μ.Χ., και για αρκετό καιρό μετά την απόσυρση τών Ρωμαϊκών στρατευμάτων, η Ιερουσαλήμ ήταν ελεύθερη. Αν λοιπόν οι καιροί τών εθνών είχαν αρχίσει το 607 π.Χ., θα είχαν τελειώσει το 66 μ.Χ. Και τέλος, (για να αναφέρω τα πιο απλά), η διάστιχος μετάφραση τής οργάνωσης, το εδάφιο αυτό, το αποδίδει: ΄΄εωσού πληρωθώσι και ΕΣΟΝΤΑΙ καιροί εθνών΄΄. Αυτό σημαίνει, πως οι καιροί εθνών ΄΄δεν ήταν΄΄, δεν είχαν αρχίσει ακόμα.

-Αυτά είναι τα επιχειρήματα που έλεγες ότι βρήκες εναντίον τού 1914; ρώτησε ο Βλάσης.

-Αυτά είναι τα πιο ασήμαντα! Έχω εδάφια που βγάζουν ως έτος πτώσης τής Ιερουσαλήμ το 587 π.Χ.! είπα, αλλά πετάχτηκε ο ΄΄επίσκοπος΄΄, για να συνεχίσει το ΄΄ποίημα΄΄ από εκεί που είχε μείνει, και δεν σταμάτησε, ώσπου ο Βλάσης έφυγε κατακόκκινος από τον εκνευρισμό του. Κάπου εκεί, κατάλαβα ότι ματαιοπονούσα, και η συζήτηση τελείωσε άδοξα, χωρίς να πάρω ούτε μία απάντηση στις ερωτήσεις μου.

Η ημέρα για τη συζήτηση τών πρεσβυτέρων, έφθανε, και αντιλήφθηκα ότι μια και το Μπέθελ άφησε στη συνείδηση τών ΄΄πρεσβυτέρων΄΄ το αν θα συζητήσουν μαζί μου για το 1914, οι δύο ήθελαν να ξεφύγουν, αφήνοντας το Μιχάλη μόνο του. Μάλιστα, ο ένας είχε πει: ΄΄**Αν ο Νίκος πείσει το πρεσβυτέριο ότι έχει δίκιο, εγώ δεν θέλω να είμαι εκεί!**΄΄ Αυτό όμως, εγώ το έμαθα, και το ανέφερα στους άλλους, γιατί ήθελα να είναι όλοι εκεί. Έτσι, τους είπα πως ΄΄**ο καθένας ήθελε να βγάλει την ουρά του απ' έξω, ώστε αν τους έπειθα, να κατηγορούσε τους υπολοίπους που πείστηκαν, και αυτός να έμενε ΄΄καθαρός΄΄ απέναντι στο Μπέθελ΄΄.** Έτσι, τους έκανα να δεχθούν όλοι. Μόνο ο πεθερός μου με δυσκόλεψε, όντας άνθρωπος χωρίς μεγάλη ΄΄΄πνευματική΄΄ διαύγεια, ώστε δεν μπορούσε να αντιληφθεί το κρίσιμο τής κατάστασης. Θυμάμαι το βράδυ μετά την τελευταία εκείνη συνάθροιση πριν τη συζήτηση, που τον πλησίασα στο τέλος, και του φώναξα:

΄΄Δεν ντρέπεσαι; Ο γαμπρός σου πάει για αποκοπή και δεν ενδιαφέρεσαι καθόλου; Αντί εσύ (που είσαι και προεδρεύων) να νοιαστείς, κοιτάς να αποφύγεις τη συζήτηση;΄΄

Στο σημείο εκείνο, κατέφθασε η πεθερά μου, και ανήσυχη μας θύμισε πως ΄΄**ακούνε οι αδελφοί**΄΄. Έτσι, κι εκείνος τελικά δέχθηκε. Αν λοιπόν τους έπειθα ως ΄΄πρεσβυτέριο΄΄, το θέμα θα γινόταν σοβαρό, και δεν θα μπορούσε το Μπέθελ να με αποκόψει έτσι αβασάνιστα. Θα δημιουργούταν θέμα τέτοιο, που όλοι θα μάθαιναν για το ψέμα τού 1914. Η μεγάλη βραδιά έφθασε. Πήρα μαζί μου τέσσερις μεγάλους σάκους γεμάτους με βιβλία. Εκεί, βρίσκονταν όλα όσα πιθανόν θα χρειαζόμουν για να τους πείσω για τις θέσεις μου. Το οπλοστάσιό μου, συμπλήρωναν αρκετοί τόμοι τής οργάνωσης, και εγκυκλοπαίδειες που ήξερα πως υπήρχαν στην αίθουσα, ώστε να μην τους κουβαλήσω μαζί μου.

Μόλις με είδαν με τους σάκους, ο ένας χαμογέλασε κοροϊδευτικά, ο άλλος με απορία, και ο τρίτος κοίταξε ανήσυχα. Αυτός ο τελευταίος ήταν ο Κλάκας, ο οποίος θα προήδρευε στη συζήτηση.

Αφού αρχικά έκαναν μία προσευχή, ΄΄να με βοηθήσει ο Θεός να καταλάβω την αλήθεια΄΄, ο Κλάκας άρχισε μία μακρά ανάλυση, τού τι σημαίνει ΄΄αποστασία΄΄, και

όρισε ως ΄΄αποστάτη΄΄, **΄΄αυτόν που δεν πιστεύει στα δόγματα τής οργάνωσης΄΄.** Με βάση αυτό, άρχισε να συζητάει, για το **΄΄αν θα έπρεπε να συζητήσουμε΄΄!!!**

-Μα αν αποστάτης θεωρείται όποιος δεν πιστεύει στα δόγματα τής οργάνωσης, τότε δεν πρέπει να συζητάτε με κανέναν που δεν είναι ΄΄Μάρτυρας΄΄! είπα.

-Δεν είναι το ίδιο! είπε, και συνέχισε.

Κοιτούσα ανήσυχος το ρολόι, και έβλεπα την ώρα να περνάει, χωρίς ακόμα να έχει αρχίσει συζήτηση. Το θέμα **επί μιάμιση ώρα,** ήταν το **΄΄αν θα συζητήσουμε΄΄!!!** Τέλος, αγανακτισμένος, σηκώθηκα και πήρα στο χέρι μου τον πρώτο σάκο με τα βιβλία.

-Πού πας; ρώτησε ανήσυχα ο Κλάκας.

-Φεύγω! Εδώ ήρθαμε για να μιλήσουμε για το 1914, και εσύ επί μιάμιση ώρα, δεν έχεις αποφασίσει ακόμα αν πρέπει να συζητήσουμε! είπα εκνευρισμένος.

-Έλα! Κάθισε! Εντάξει! είπε, και καθώς καθόμουν πάλι, συνέχισε: **...μήπως όμως θα έπρεπε να το σκεφτούμε αν θα έπρεπε να συζητήσουμε...**

-Σας έδωσε άδεια το ΄΄γραφείο΄΄ να συζητήσετε; τον έκοψα.

-Ναι, αλλά...

-Φεύγω! είπα πάλι, και σηκώθηκα.

-Καλά! Καλά! Κάθισε! Θα συζητήσουμε! είπε. **...Μόνο σύντομα, γιατί η ώρα πέρασε...**

-Σε αυτό δεν φταίω εγώ! είπα. **...Ας μη χρονοτριβούσες! Τώρα θα ακούσετε τι έχω να πω, αν και τώρα θα πρέπει να τα πω περιληπτικά, και ό,τι προλάβω!**

Επί άλλη μιάμιση ώρα, άρχισα (επιτέλους) να αναπτύσσω τις απόψεις μου. Σε όλο αυτό το διάστημα, ο πεθερός μου έβλεπα πως δεν καταλάβαινε τίποτα. Ο Κλάκας κοιτούσε κάθε λίγο το ρολόι του, και ήμουν σίγουρος ότι δεν πρόσεχε όσο θα έπρεπε. Ο μόνος που πρόσεχε, και που τα κατάλαβε όλα, ήταν ο Μιχάλης. Σε κάποια σημεία μάλιστα, με διέκοπτε, και συνέχιζε αυτός τη σκέψη μου, λέγοντας αυτά που θα ήθελα να πω!

Για να δώσω μία εικόνα τού κλίματος που έγινε αυτή η συζήτηση, (στην πραγματικότητα μονόλογος ήταν, μια και δεν είχαν απάντηση, παρά μόνο σε ένα σημείο), θα αναφέρω κάτι από την αρχή τής συζήτησης.

Αναφερόμουν στο εδάφιο **Ιερεμίας 25/κε΄ 12.** Σε κάθε λίγες φράσεις που διάβαζα, τους ρωτούσα αν συμφωνούν με την ερμηνεία που έδινα. Ήταν τόσο καθαρή η ερμηνεία τών εδαφίων, ώστε μου έλεγαν συνέχεια: **΄΄συμφωνούμε΄΄.**

΄΄Και όταν συμπληρωθώσι τα 70 έτη, θέλω ανταποδώσει επί τον βασιλέα της Βαβυλώνος και επί το έθνος εκείνο, λέγει Κύριος, την ανομίαν αυτών, και επί την γην τών Χαλδαίων, και θέλω καταστήσει αυτήν ερήμωσην αιώνιον.΄΄

-Όταν λοιπόν συμπληρώνονταν 70 έτη, δουλείας τών γύρω αυτών εθνών, θα καταστρεφόταν η Βαβυλώνα από τον Κύρο! Συμφωνείτε;

-Συμφωνούμε! απάντησαν όλοι.

-Ε, όχι ΄΄αδελφοί΄΄! δεν μπορεί να συμφωνείτε! Η οργάνωση εδώ λέει άλλα πράγματα! φώναξα με τεχνητή αγανάκτηση, ενώ κρατούσα με δυσκολία τα γέλια μου.

-Τι λέει η οργάνωση; ρώτησαν έκπληκτοι.

Άνοιξα το παρένθεμα τού βιβλίου: ΄΄Ελθέτω η Βασιλεία σου΄΄, και τους διάβασα. Πράγματι, εκεί έγραφε πως τα 70 αυτά χρόνια, συμπληρώθηκαν **δύο χρόνια ΜΕΤΑ** από την καταστροφή τής Βαβυλώνας. Όλοι μας όμως, είχαμε συμφωνήσει, πως η Αγία Γραφή έγραφε, ότι τα 70 χρόνια, συμπληρώνονταν **ΠΡΙΝ** από την καταστροφή τής Βαβυλώνας.

-Λοιπόν ΄΄αδελφοί΄΄; Τι πρέπει να πιστέψω; Αυτό που τόσο καθαρά είδαμε όλοι στην Αγία Γραφή, ή αυτό που λέει η οργάνωση; ρώτησα.

-Έλα, συνέχισε! Περνάει η ώρα! είπε ο Κλάκας για να ξεφύγει, κι εγώ δεν τον πίεσα.

Στη συνέχεια, όποτε τους ρωτούσα αν συμφωνούν, ο Κλάκας έλεγε εκ μέρους τών άλλων: ΄΄**συνέχισε΄΄.** Προφανώς, δεν ήθελε να βρεθεί ξανά στη δυσάρεστη θέση να διαφωνήσει με την οργάνωση. Και ήταν τόσο πολλές οι Αγιογραφικές μόνο αποδείξεις, που χρειάστηκα μιάμιση ώρα, για να τις αναφέρω μόνο περιληπτικά!

-Λοιπόν; Τι λάθος έχω κάνει; Παρακαλώ να μου δείξετε, και θα δεχτώ το 1914 με όλη μου την καρδιά! είπα τελειώνοντας.

-Δεν έχουμε ερευνήσει το θέμα τόσο βαθιά! Θα μελετήσουμε, και θα σε ξανακαλέσουμε. είπε ο Κλάκας εκ μέρους όλων, και φύγαμε. Αυτό όμως, δε συνέβη ποτέ!

Βγαίνοντας, ο Μιχάλης, μου επανέλαβε πως αν με απέκοπταν χωρίς να μου δώσουν απάντηση, θα παραιτείτο από τη θέση του ΄΄πρεσβυτέρου΄΄, πράγμα που όταν συνέβει αυτό, πράγματι έκανε! Εκείνο που δεν μπόρεσα να καταλάβω, ήταν πώς μπόρεσε να παραμείνει στην οργάνωση τόσα χρόνια, μετά απ' αυτά που άκουσε.

Σύντομα, αντί για την απάντηση από το ΄΄πρεσβυτέριο΄΄, έλαβα ειδοποίηση ότι σύντομα θα με επισκέπτετο μία τριμελής επιτροπή από το ΄΄Μπέθελ΄΄. Ήταν πλέον σίγουρο, πως το θέμα είχε φτάσει στο απροχώρητο. Έπρεπε πάση θυσία να μου κλείσουν το στόμα. Η οργάνωση, δεν ήταν διατεθειμένη να πει την αλήθεια.

Τελείωσα την επιστολή μου, και την φωτοτύπησα σε 100 αντίτυπα. Μετά, έγραψα μία επιστολή, που απευθυνόταν προς τους ΄΄πρεσβυτέρους΄΄ τής συνάθροισής μου. Την φωτοτύπησα σε τόσα αντίγραφα, όσοι ήταν οι εμπλεκόμενοι στην υπόθεση. Εκεί, τους υπενθύμιζα τις υποχρεώσεις τους απέναντι σε Θεό και ανθρώπους. Φρόντισα να βρω κι ένα μικρό κασετόφωνο, με μικροκασέτα, και το έκρυψα μέσα στο

χαρτοφύλακά μου. Γνώριζα πως μετά από την τελική επιτροπή, οι μάσκες θα έπεφταν, και θα άρχιζαν τα ψέματα εναντίον μου για το τι συζητήθηκε εκεί.

Όταν η ημέρα εκείνη έφθασε, η γυναίκα μου βρισκόταν σε αθλία ψυχολογική κατάσταση. Με τυφλό φανατισμό, κατηγορούσε εμένα, πως φταίω για ό,τι παθαίνω, γιατί δεν δέχομαι ό,τι μου λέει η ΄΄οργάνωση τού Θεού΄΄. Με μεγάλη αγωνία, περίμεναν τα αποτελέσματα, η μητέρα μου και η γιαγιά μου. Και η δική μου ψυχολογία όμως, δεν ήταν σε καλύτερη θέση. Ήμουν όμως αποφασισμένος. Θα παρέμενα πιστά προσκολλημένος στην αλήθεια, ό,τι κι αν σήμαινε αυτό για μένα και την οικογένειά μου. Η πεθερά μου μάλιστα, με είχε προειδοποιήσει πως αν με αποκόψουν, θα έπρεπε να με διώξει από τη δουλειά.

Μου ζήτησαν να πάω στην αίθουσα τής γειτονικής ΄΄εκκλησίας΄΄. Προφανώς, φοβόντουσαν για κρυμμένα μικρόφωνα. Όμως το κασετόφωνο υπήρχε στην τσάντα μου έτοιμο να διαψεύσει κάθε μελλοντική δόλια προπαγάνδα. Πήγα στην αίθουσα με το μηχανάκι μου, και με πολλά βιβλία. Πρόσεξα μπαίνοντας, στα μάτια τους την κοροϊδία. Προφανώς, δεν θα μου έδιναν την ευκαιρία να τους αποδείξω ψεύτες.

Με ανακούφιση, είδα πως στην επιτροπή θα βρισκόταν ο Μπανάνης και θα συμμετείχε και ο Βλάσης. Τους άλλους δύο δεν τους γνώριζα. Μου συστήθηκαν, και μετά από μία ακόμα προκατειλημμένη προσευχή, η επιτροπή άρχισε.

Ως συνήθως, άρχισαν να μου λένε για την οργάνωση. Μου ξεκαθάρισαν από την αρχή πως δεν θα συζητήσουν για το 1914, επειδή **΄΄αυτή ήταν εντολή τής οργάνωσης΄΄.**

Προσπάθησα σκληρά να τους μεταπείσω, μήπως και δεχθούν συζήτηση για το 1914. Αν δεν βεβαιωνόμουν για τις προθέσεις τους, δεν θα μιλούσα καθαρά.

Κάπου κάπου, προσπαθούσαν να μου θυμίσουν πόσο ΄΄καθαρή΄΄ ήταν η οργάνωση από τον έξω κόσμο. Εγώ όμως γνώριζα πως ως το τέλος, στο χωράφι με το σίτο θα υπήρχαν και ζιζάνια! Καθαρή οργάνωση δεν υπήρχε πουθενά. Περισσότερο μιλούσε ο Μπανάνης, με το θάρρος τής συγγενείας μας.

΄΄Έχω τόσα ευλογημένα χρόνια στην οργάνωση!΄΄ μου είπε.

΄΄-Εγώ και εγεννήθην!΄΄ του απάντησα, επαναλαμβάνοντας τα λόγια τού αποστόλου Παύλου, όταν αποκάλυπτε πως ήταν Ρωμαίος πολίτης από τα γεννοφάσκια του.

-Άνοιξε λοιπόν ένα εδάφιο! είπε ο ένας από τους άλλους, προσπαθώντας να αρπαχθεί απ' αυτό που είπα.

Με πήγε στην **Α΄ Ιωάννου 1/α΄ 1-3:**

΄΄Εκείνο το οποίον ήτο απ' αρχής, το οποίον ηκούσαμεν, ...μαρτυρούμεν και απαγγέλομεν...΄΄

...Βλέπεις; μου είπε. **...πρέπει να δεχθείς αυτά που άκουσες από την αρχή, από τους γονείς σου, για την αληθινή οργάνωση τού Θεού!**

-Για ένα λεπτό! τον έκοψα. **...Τι λέει το εδάφιο; Για αυτά που άκουσα από τους γονείς μου; Δηλαδή ΄΄όπως τα βρήκαμε έτσι θα τα αφήσουμε΄΄; Αυτό δεν το κατηγοράμε τόσα χρόνια; Όχι! Το εδάφιο λέει άλλο!**

Λέει ότι το Ευαγγέλιο πρέπει να μείνει αναλλοίωτο, όπως το δίδαξαν εξ' αρχής οι απόστολοι!

-Φυσικά! έσπευσε να συμφωνήσει εκείνος.

-Τι δίδαξαν λοιπόν οι απόστολοι; Για το 1914; Όχι! Αυτοί περίμεναν τη δευτέρα παρουσία στο μέλλον! Τι διδάσκουμε όμως εμείς; Ό,τι δίδαξαν οι απόστολοι; Και έχω ξεκάθαρες αποδείξεις, ότι το 1914 είναι ψέμα! είπα, κάνοντάς τον να κοκκινίσει, καταλαβαίνοντας ότι το επιχείρημά του στράφηκε εναντίον του.

Οι άλλοι ήταν πιο προσεκτικοί. Απέφευγαν να μιλήσουν από την Αγία Γραφή. Έτσι, άρχισα να τους λυπάμαι! Αυτοί οι άνθρωποι ήταν δέσμιοι μιας οργάνωσης, που για χάρη της, ήταν πρόθυμοι να πατήσουν την αλήθεια. Ως τη στιγμή εκείνη φοβόμουν την αποκοπή. Τώρα πλέον όμως, **θα με απογοήτευε αν δεν με απέκοπταν.** Δεν ήθελα πλέον να είμαι μέλος μιας τόσο βρώμικης οργάνωσης, που δεν την ενδιέφερε η αλήθεια. Όλη μου η υπερηφάνεια ως τότε, που ήμουν ΄΄Μάρτυς τού Ιεχωβά΄΄, είχε γίνει αφόρητη ντροπή! Ο αέρας μέσα στην αίθουσα, ανέδιδε βρωμερή υποκρισία και ψέμα! Ήθελα να φύγω, να βγω στον καθαρό αέρα, να νοιώσω ελεύθερος από την καταπίεση. Να μην με αναγκάσει κανείς να ξαναπώ ψέμα!

Θυμήθηκα που μια φορά, αναγκάστηκα κι εγώ να πω ψέματα εν γνώσει μου σ' έναν Ορθόδοξο. Ήταν ο επίτροπος εκείνος, ο σύντροφος του βλάσφημου ΄΄αντιαιρετικού αγωνιστή΄΄ που έβριζε τον Ιησού Χριστό.

Η συζήτηση τότε, ήταν για το αν πρέπει να κοινωνούν όλοι οι χριστιανοί, ή όχι. Χρησιμοποίησα λοιπόν το εδάφιο που έλεγε ότι ΄΄πρέπει ο άνθρωπος να δοκιμάζει τον εαυτό του πρώτα, και μετά να παίρνει από το ποτήρι΄΄ τής Κοινωνίας.

-Λες ψέματα! Ξέρεις καλά πως δεν είναι έτσι! είχε πει τότε ο επίτροπος, και είχε δίκιο. Πίστευα όμως, πως αν γινόταν ΄΄Μάρτυρας΄΄ αυτός, θα ήταν καλύτερα από την Ορθοδοξία. Με άκουγε και ο συνοδός μου! Έτσι, του είπα εν γνώσει μου ψέματα!

Κάπως έτσι θα ένιωθαν κι αυτοί, γιατί μου δήλωσαν, πως δεν τους ενδιαφέρει αν η οργάνωση έχει δίκιο! Έπρεπε να υποταχθώ.

Από εκείνη τη στιγμή και στο εξής, πέταξα κι εγώ τη μάσκα. Τους ξεκαθάρισα πως ως τότε είχα επαφή με αποκομμένους, και δεν τους θεωρούσα αποστάτες. Αποστάτες για μένα, ήταν όποιοι εν γνώσει τους δίδασκαν άλλο ευαγγέλιο. Τους είπα πως δέχομαι όλες τις ΄΄χριστιανικές΄΄ θρησκείες, ως μέρη τής Εκκλησίας του Θεού, ως σχολεία προς το Θεό.

Μετά απ' αυτό, η συζήτηση διεξήχθη σε άλλο πλαίσιο και τόνο. Δεν απολογιόμουν πλέον, απλά, έδινα εξηγήσεις για τις μισές αλήθειες που έλεγα τόσον καιρό, ώστε να μη νομίζουν ότι τους κορόιδευα. Ένιωθα ήδη ελεύθερος! Εκείνοι, άρχισαν να κατηγορούν τους ΄΄αποστάτες΄΄ για πολλά, τα οποία διέψευσα, ως κακόβουλες φήμες, εξηγώντας τους την πραγματικότητα. Μέσα σε άλλα, ο Μπανάνης, μου μίλησε για

κάτι που είχε πει ο φίλος μου ο Γιώργος, στη δική του επιτροπή. Πως είχε δει σε όραμα τον Ιησού Χριστό!

-Μην τον ακούς αυτόν! Έχει παραφρονήσει! μου είπε.

-Θα τον ρωτήσω! τον διαβεβαίωσα.

Πράγματι, το όραμα αυτό ήταν αλήθεια! Ο Γιώργος μου το επιβεβαίωσε. Όμως δεν είχε τρελαθεί! **Στ' αλήθεια ο Κύριος τον ενίσχυσε** μ' αυτό το όραμα, εν' όψει τής επιτροπής που τον περίμενε! Τότε όμως, δεν πίστευα στα θαύματα, συνηθισμένος από την πίστη τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, γιατί ΄΄όσα δε φτάνει η αλεπού... ΄΄.

Όταν είπαμε ό,τι είχαμε να πούμε, μου ζήτησαν να βγω έξω. Σε λίγο με φώναξε ο Βλάσης, για να μου ανακοινώσουν το αποτέλεσμα. Πριν μπούμε μέσα, ο αγαπητός αυτός φίλος, με αγκάλιασε για τελευταία φορά, και ευχήθηκε ΄΄**να μου δώσει ο Θεός ό,τι δεν μπόρεσαν αυτοί**΄΄. Και πράγματι, ο Θεός ήταν ο σύντροφός μου στο μακρύ ταξίδι τής αναζήτησής μου, και μου έδωσε πολλαπλάσια απ' ό,τι ονειρεύτηκα. Ευλογημένο να είναι το όνομά Του!

Μου ανακοίνωσαν ότι θα πρέπει να με αποκόψουν. Θα είχα δικαίωμα εντός μιας εβδομάδας, να ζητήσω έφεση.

-Η επιτροπή έφεσης θα δεχθεί να συζητήσει μαζί μου για το 1914; ρώτησα, και γέλασαν για την επιμονή μου.

-Θέλεις σώνει και καλά να πείσεις την επιτροπή; Γελιέσαι αν νομίζεις κάτι τέτοιο! Ειδικά αυτοί δεν θα συζητήσουν μαζί σου! Η δουλειά τους είναι, να δουν αν η δική μας επιτροπή διεξήχθη σωστά! είπε ο Μπανάνης.

Όλα λοιπόν είχαν τελειώσει! Έπρεπε να πω κάτι, μήπως και ξυπνούσα τις κοιμισμένες τους συνειδήσεις! Ίσως ήταν η τελευταία μου ευκαιρία.

-Γνωρίζετε τι προβλήματα θα δημιουργήσετε στην οικογένειά μου με την αποκοπή μου; ρώτησα.

-Ναι, αλλά έτσι πρέπει να γίνει! είπαν. **...Αν θέλεις, μπορείς να παρακολουθείς τις συναθροίσεις, να κάθεσαι πίσω, χωρίς να μιλάς και να σου μιλάνε, και ίσως κάποτε να γίνουν όλα όπως πριν.** είπε κάποιος.

-Ξέρετε καλά, πως αυτό δεν θα γίνει ποτέ! Αν τώρα δεν συζητήσατε μαζί μου αυτό που ζητούσα, θα γίνει τότε; Μόνο εύχομαι, να μη σας ανταποδώσει ο Θεός αυτό που κάνετε! Εγώ βέβαια δεν το πιστεύω αυτό, αλλά εσείς πιστεύετε πως θα πεθάνω στον Αρμαγεδδώνα αν είμαι αποκομμένος.

Αυτό, σημαίνει πως με την αποκοπή με σκοτώνετε, χωρίς να προσπαθήσετε να με βοηθήσετε! Δεν θα ήθελα να είμαι στη θέση σας την ημέρα τής κρίσης! είπα, και δεν μίλησαν.

...Και κάτι άλλο! Έμαθα από την οργάνωση κάτι σωστό. Πρέπει να λέμε στους άλλους την αλήθεια, όταν η θρησκεία τους τους κοροϊδεύει. Τώρα είμαι ελεύθερος! Λυπάμαι, αλλά θα σας δημιουργήσω πολλά προβλήματα. Πρέπει να

μάθουν όλοι οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ για τα ψέματα που τους λέει η οργάνωση τόσα χρόνια. Αυτή όμως είναι υποχρέωσή μου.

Το βλέμμα τού Μπανάνη σκλήρυνε.

-Τότε θα έχεις τη μεταχείριση αποστάτη! είπε.

-Δεν πειράζει! Ο Θεός θα με ενισχύσει! είπα, και βγήκα στον καθαρό αέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31ο.

Αξιοποιώντας την τελευταία ευκαιρία

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Καβάλησα τη μηχανή μου βιαστικός, και κατευθύνθηκα στο σπίτι τής μητέρας μου.

-Τι έγινε; με ρώτησε με αγωνία.

-Με απέκοψαν χωρίς να δεχθούν συζήτηση κι αυτοί! είπα.

-Τότε έχεις δίκιο! είπε, και με αγκάλιασε και με φίλησε.

Άφησα εκεί τις τσάντες με τα βιβλία, και έκρυψα την κασέτα με το κασετοφωνάκι. Ύστερα πήρα τις φωτοτυπημένες επιστολές, και ξεκίνησα. Πέρασα απ' όλα τα σπίτια ΄΄Μαρτύρων΄΄ που γνώριζα. Σε όλους, έδινα αντίγραφο τής επιστολής. Δεν γνώριζαν ότι αποκόπηκα, και το δέχθηκαν ευχαρίστως. Η μία όμως, το κατάλαβε, και μόλις της έδωσα την επιστολή, με αγκάλιασε σίγουρη πως δεν θα μου ξαναμιλήσει.

Η διανομή κράτησε αρκετή ώρα. Έμαθα μάλιστα, ότι αμέσως μετά την αποκοπή μου, ο Κλάκας επισκέφτηκε όσους πρόλαβε, και τους είπε να μη με ακούσουν αν θα πήγαινα.

Σε κάποιο σπίτι όμως, φύλαγα ειδική μεταχείριση. Έτσι, το άφησα τελευταίο.

Ήταν μία οικογένεια, τής οποίας ο άνδρας δεν είχε πολύ καιρό στην οργάνωση. Ο πλούσιος πατέρας του τον είχε αποκληρώσει γι' αυτό, αλλά εκείνος, είχε μείνει σταθερός σε αυτό που νόμιζε αλήθεια. Έπρεπε λοιπόν ο άνθρωπος αυτός να ανταμειφθεί, με ειδικό τρόπο.

Μόλις πήγα, με καλωσόρισαν. Μέσα ήταν ο άνδρας, η γυναίκα και ο αδελφός της.

-Πώς από δω; μου είπαν.

-Κάνω έργο στη γειτονιά σας, και είπα να σας δω. είπα εγώ, και μπήκα.

...Βρήκα όμως έναν άνθρωπο, που ήξερε πολλά για την Αγία Γραφή! είπα καθώς κάθισα. **...Δεν φαντάζεστε τι μου είπε!**

-Τι σου είπε; ρώτησαν με περιέργεια.

-Μιλούσαμε για το 1914, αλλά αν σας τα πω, δεν νομίζω να ξέρετε την απάντηση! είπα.

-Για πες μας! είπαν με περιέργεια. Έτσι, άρχισα να τους αναλύω τις αποδείξεις από την Αγία Γραφή, που εξέθεταν τα ψεύδη τής οργάνωσης. Σε κάθε επιχείρημα, με ρωτούσαν ποια είναι η απάντηση, μια και οι ίδιοι δεν είχαν. Εγώ, τους είπα πως θα τους την πω στο τέλος, γιατί είναι η ίδια απάντηση για όλα τα επιχειρήματα.

Η συζήτηση αυτή, κράτησε περίπου μισή ώρα, και στο μεταξύ, η περιέργειά τους, είχε εξαφθεί για την απάντηση. Εκτός από τον άνδρα, ο οποίος κάποια στιγμή, πήρε ένα θυμωμένο ύφος:

-Έλα, πες μας την απάντηση να τελειώνουμε! είπε και σηκώθηκε. Εγώ κατάλαβα πως κάτι είχε καταλάβει, και αποκάλυψα το μυστικό μου.

-Η απάντηση είναι, πως τα επιχειρήματα είναι σωστά, και η οργάνωση έχει λάθος. Αυτά τα επιχειρήματα είναι δικά μου, και σήμερα το πρωί αποκόπηκα, επειδή οι υπεύθυνοι δεν θέλησαν να συζητήσουν γι' αυτά μαζί μου. Ζητώ συγνώμη για το θέατρο, αλλά αν σας έλεγα την αλήθεια, δεν θα με ακούγατε. Είχα όμως υποχρέωση να σας πω την αλήθεια.

Η γυναίκα του και ο αδελφός της είχαν μείνει στην κυριολεξία με το στόμα ανοιχτό. Εκείνος όμως, έπαθε κάτι σαν υστερία.

-Νομίζεις ότι μας έπεισες; Δεν μας έπεισες! Εσένα σε έπεισε; ρώτησε τη γυναίκα του, που τον κοιτούσε αμίλητη. **...Εσένα σε έπεισε;** ρώτησε τον επίσης αμίλητο κουνιάδο του. **...Εγώ είχα ακούσει ότι επρόκειτο να αποκοπείς, και όσο μιλούσες δεν σε πρόσεχα επίτηδες, γιατί κατάλαβα τι έκανες!**

Και με τα λόγια αυτά, άνοιξε την πόρτα, δείχνοντάς μου πως έπρεπε να φύγω. Εγώ σηκώθηκα, τους χαιρέτησα, εξέφρασα τη θλίψη μου που δεν θα είμαστε πια όπως πρώτα, και αφού τους έδωσα ένα φάκελο με την επιστολή μου, έφυγα. Εκείνος με διαβεβαίωσε πως θα τη σκίσουν.

Ένοιωσα μεγάλη θλίψη γι' αυτόν τον άνθρωπο. Η οργάνωση είχε καταστρέψει μέσα του κάθε αγάπη για την αλήθεια, κάθε ταπεινότητα. Έκανε τόσες θυσίες, για να καταντήσει μαριονέτα χωρίς πρωτοβουλία. Την ώρα εκείνη, δεν λυπόμουν τον εαυτό μου, ό,τι κι αν με περίμενε όταν θα επέστρεφα στο σπίτι. Λυπόμουν τους πρώην ομοπίστους μου, τους οποίους έβλεπα για πρώτη φορά με την πραγματική τους μορφή. Κουρδισμένες μαριονέτες, ισοπεδωμένες προσωπικότητες, στα χέρια κάποιων επιτήδειων και ασυνείδητων δικτατορίσκων.

Επέστρεψα στο σπίτι αργά. Στα χέρια μου υπήρχαν αρκετές επιστολές ακόμα, τις οποίες θα ταχυδρομούσα σύντομα σε όποιους απέμειναν. Πέρασα πρώτα από το σπίτι τής πεθεράς μου.

-Τι έγινε; ρώτησε.

-Με απέκοψαν. είπα.

-Καλά να πάθεις! είπε με κακία. Την κοίταξα με οίκτο. Ήταν κι αυτή ένα αξιολύπητο φερέφωνο τής οργάνωσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32ο.

Αποκομμένος

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Στο σπίτι, η γυναίκα μου με υποδέχθηκε αμίλητη, ενώ μία βαριά ατμόσφαιρα υπήρχε γύρω. Η ψυχολογία της είχε κλονιστεί, και αυτό ήταν φανερό στους επόμενους μήνες. Συχνά, εκεί που στεκόταν, ξέσπαγε σε κλάμα, και την έπιανε τρεμούλα. Εγώ, προσπαθούσα μάταια να την παρηγορήσω, ανησυχώντας για την ψυχική και διανοητική της υγεία. Ένοιωθα το μίσος μου να θεριεύει εναντίον τής καταστροφικής αυτής οργάνωσης. Αποδεσμευμένος πια από κάθε επιρροή της σ' εμένα, καταλάβαινα πως το αντιχριστιανικό φασιστικό σύστημα τής οργάνωσης, ήταν υπεύθυνο για όσα τραβούσε η γυναίκα μου. Ήταν γελοίο! Αντί με την αποκοπή να βασανίσουν εμένα, βασάνιζαν μία ομόπιστή τους, σε βαθμό που κινδύνευε να τρελαθεί!

Την επομένη μέρα τής αποκοπής μου, είχε ήδη γίνει γνωστή τόσο η αποκοπή μου, όσο και η διανομή τής επιστολής μου. Οι ψευδοπρεσβύτεροι τής οργάνωσης, είχαν ήδη λάβει και την ειδική επιστολή που τους μοίρασα.

Περνώντας μπροστά από τον πεθερό μου, τον χαιρέτησα όπως πάντα.

-Δεν θα με ξαναχαιρετήσεις! βρυχήθηκε. **...Κανέναν ΄΄αδελφό΄΄ δεν θα ξαναχαιρετήσεις!**

-Εσένα, αν δεν θέλεις, δεν σε ξαναχαιρετάω! δεν έχεις δικαίωμα όμως να καθορίζεις τι θα κάνω με τους άλλους! απάντησα.

-Κανείς δεν θέλει να τον χαιρετάς! είπε.

-Αυτό το λες εσύ! Κάποιοι όμως με φίλησαν κιόλας όταν έμαθαν ότι αποκόπηκα! τού είπα.

-Ποιοι είναι αυτοί; Πρέπει να μου πεις! Είναι σοβαρό αυτό που έκαναν! είπε θυμωμένος.

-Γιατί; Πρεσβύτερο σ' έχω; του είπα με τη μεγαλύτερη δυνατή ειρωνεία. Τώρα πια, το μόνο που μπορούσε να μου κάνει, ήταν να με απολύσει από τη δουλειά. Δεν με ενδιέφερε όμως. Είχα πάρει απόφαση να θυσιάσω τα πάντα, για χάρη τής αληθείας. Και τη δουλειά, και την οικογένειά μου, και τη ζωή μου ακόμα αν χρειαζόταν. Όσο περισσότερο διωκόμουν, τόσο περισσότερο μισθό θα είχα από το Θεό!

Ο πεθερός μου μετά απ' αυτό, έκανε μήνες να μου μιλήσει, όμως από τη δουλειά δεν με έδιωξαν. Φαίνεται πως βαθιά μέσα τους, υπήρχε κάποιο ίχνος συνείδησης ακόμα, ή ίσως βλέποντας πως όσο με πολεμούσαν τόσο τους κέντριζα και τους ρεζίλευα στους άλλους, αποφάσισαν να γίνουν πιο διαλλακτικοί.

Στην πραγματικότητα, ήρθε στιγμή που ο πεθερός μου έκανε θυσίες για να με κρατήσει στη δουλειά. Αξίζει πιστεύω να αναφέρω αυτό το συμβάν, μια και είναι ενδεικτικό τού γεγονότος ότι στους ΄΄Μάρτυρες΄΄, εκτός από τους φανατικούς ασυνείδητους, υπάρχουν και άνθρωποι που προσπαθούν να ζουν ενσυνείδητα, έστω κι αν η συνείδησή τους δεν λειτουργεί φυσιολογικά.

Στη δουλειά τού πεθερού μου, έμεινα 8 ακόμα χρόνια! Το ότι είχα ανθρώπους που με πληροφορούσαν ακόμα και για το τι συνέβαινε στις συναθροίσεις ΄΄πρεσβυτέρων΄΄, ήταν πολύ χρήσιμο. Έτσι, έμαθα ότι σε τέτοιες συναθροίσεις, κατά καιρούς κάποιοι ψευδοπρεσβύτεροι, επιτέθηκαν (λεκτικά) στον πεθερό μου, λέγοντάς του, ότι ΄΄**δεν έπρεπε να κρατάει στη δουλειά έναν αποστάτη που κάνει τόση ζημιά στην οργάνωση΄΄.** Τόσο ο πεθερός μου, όσο και ο Βλάσης, έμαθα ότι με υπεράσπισαν, και οι κακόβουλες προσπάθειες δεν πέρασαν. Το αποκορύφωμα όμως, ήταν όταν σχετικά πρόσφατα, ήρθε ένας θερμοκέφαλος ψευδεπίσκοπος ΄΄περιοχής΄΄ ονόματι Τρομάρας και αυτός απείλησε τον πεθερό μου και τον μπατζανάκη μου, ότι αν δεν με έδιωχναν από τη δουλειά, θα έχαναν το ΄΄προνόμιο΄΄ τού ΄΄πρεσβυτέρου΄΄.

Εκείνοι, προφανώς τον καθυστερούσαν για να περνάει ο χρόνος, ώσπου να περάσει η ΄΄θητεία΄΄ του, και να αλλάξει. Κάθε φορά, εκείνος ερχόταν και απαιτούσε να γίνει αυτό που ήθελε.

Είμαι βέβαιος, πως κάτω από από αυτό το βάρος τών απειλών, ο πεθερός μου και ο μπατζανάκης μου δεν θα ένοιωθαν καλά. Μάλιστα, ήταν τόσο ασυνείδητος αυτός ο άνθρωπος, που είχε τη θρασύτητα να φιλοξενηθεί και **να γευματίσει στο σπίτι μου** με την οικογένειά μου, (όταν έλειπα φυσικά), **με τους ανθρώπους τών οποίων το ψωμί ήθελε να κόψει!** Αν και εγώ αυτό το ήξερα, δεν αντέδρασα, μήπως κάνω τη συνείδησή του να λειτουργήσει λίγο. Δυστυχώς όμως, παρέμεινε το ίδιο ασυνείδητος, ως το τέλος. Και το τέλος, ήταν πως έφυγα μόνος μου από τη δουλειά, αφ' ενός επειδή ο Θεός φρόντισε να μου προμηθεύσει κάτι καλύτερο, και αφ' ετέρου, επειδή δεν ήθελα να καταβαρύνω πλέον τον πεθερό μου και τον μπατζανάκη μου! Η ειρωνεία είναι, ότι τον καιρό εκείνο, στην τηλεόραση εμφανίστηκε μία ΄΄Μάρτυρας΄΄, που κατήγγειλε ότι έχασε τη δουλειά της επειδή ήταν ΄΄Μάρτυρας΄΄. Την ίδια τακτική όμως που εφάρμοσαν **κάποιοι αυθαίρετα** εναντίον της, **εφάρμοζε επίσημα η ίδια η οργάνωσή της** εναντίον μου!

Με εχθρότητα μου φέρονταν όλοι σχεδόν οι πρώην ομόπιστοί μου. Στην αρχή οι εξαιρέσεις ήταν ελάχιστες. Όσο περνούσε ο καιρός όμως, όλο και περισσότεροι άρχισαν δειλά δειλά να με χαιρετούν κρυφά, όταν δεν τους έβλεπαν άλλοι ΄΄Μάρτυρες΄΄. Κάποιοι απ' αυτούς μόνο με χαιρετούσαν αλλά δεν μου μιλούσαν. Κάποιοι άλλοι, μόνο μου μιλούσαν αλλά δεν χαιρετούσαν. Άλλοι με χαιρετούσαν και μου μιλούσαν, αλλά όχι για θρησκευτικά θέματα. Υπήρχαν κι αυτοί που μου μιλούσαν μόνο για θρησκευτικά θέματα, στην προσπάθειά τους να με κάνουν να επιστρέψω στην οργάνωση. Φυσικά, υπήρχαν και εκείνοι που ήθελαν να μάθουν την αλήθεια για την απάτη τής οργάνωσης. Με αυτούς είχαμε συχνές επαφές από κοντά και από το τηλέφωνο.

Υπήρχε ένα ζευγάρι, που όταν ήταν μόνος του ο καθένας τους, με χαιρετούσε. Όταν όμως είχαν μαζί και το σύντροφό τους, δεν με χαιρετούσαν! Ο ένας φοβόταν τον άλλον! Η οργάνωση είχε βυθίσει στο φόβο ακόμα και οικογένειες ολόκληρες. Ποτέ δεν γνώριζες ποιος θα ήταν ο σπιούνος.

Σπιούνος ήμουν κι εγώ κάποτε, όταν πίστευα πως αυτό ήταν το θέλημα τού Θεού. Έναν καιρό, δεν περνούσε εβδομάδα που να μη καταγγείλω κάποιον στο ΄΄πρεσβυτέριο΄΄ τής οργάνωσης, επειδή κάτι δεν μου άρεσε στη στάση του και στη ζωή του. Αυτές μου οι ενέργειες βέβαια, γίνονταν δεκτές με ικανοποίηση από τους ψευδοπρεσβυτέρους τής οργάνωσης.

Μετά την αποκοπή μου όμως, έπαψαν να με φοβούνται ακόμα και οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ που είχαν τη φωλιά τους λερωμένη, και είχαν κάτι να κρύψουν από την οργάνωση. Γνωρίζοντας πλέον το μίσος μου **για το άδικο σύστημα** τής οργάνωσης, (**όχι** για τους ανθρώπους που πλάνησε), μιλούσαν ανοιχτά μπροστά μου, για πράγματα που δεν θα τα φανέρωναν ποτέ στους ΄΄αδελφούς΄΄ τους. Έτσι, είχα την ευκαιρία να συζητάω με ΄΄Μάρτυρες΄΄ πόρνους, ομοφυλόφιλους, λεσβίες, καπνιστές, ακόμα και ναρκομανείς. Αυτοί ήταν (και κάποιοι είναι ακόμα) ενεργά μέλη τής οργάνωσης, κι όμως εξακολουθούσαν να είναι δέσμιοι στα πάθη τους, χωρίς να τολμούν να πουν το πρόβλημά τους σε ψευδοπρεσβυτέρους, φοβούμενοι την αποκοπή. Κάποιοι απ' αυτούς, συνέχιζαν να αμαρτάνουν όλο και εντονότερα, πιστεύοντας πως είναι χαμένοι αν έρθει ο Αρμαγεδδώνας, και συνεπώς, έπρεπε να ΄΄χαρούν τη ζωή τους όσο προλάβουν ως τότε΄΄. Πίστευαν πως ο Θεός τους έχει ξεγράψει, και βρίσκονταν σε θρησκευτική απελπισία. Τους εξήγησα λοιπόν, πως ο Θεός συνέχιζε να τους αγαπάει, και πως θα συνέχιζε να τους βοηθάει να ξεπεράσουν τα πάθη τους, στο βαθμό που προσπαθούσαν. Πως και μόνο το ότι αντιλαμβάνονταν την κατάστασή τους, ήταν απόδειξη πως η Χάρις τού Θεού δεν τους είχε εγκαταλείψει εντελώς. Τους εξήγησα πως δεν υπάρχει μόνο το μαύρο και το άσπρο, αλλά και άπειρες αποχρώσεις τού γκρίζου. Δεν υπήρχε δηλαδή μόνο αιώνια ζωή και αιώνιος αφανισμός, αλλά υπήρχε μία άπειρη κλιμάκωση τών συνεπειών τής τωρινής μας ζωής, που θα τη δούμε την ώρα τής κρίσης, καθώς θα πάρουμε τα καινούργια μας σώματα τής ανάστασης. **(Α΄ Κορινθίους 15/ιε΄ 38-44).** Δεν ήταν δίκαιο να τιμωρήσει ο Θεός τον ψεύτη με αφανισμό όπως και τον αμετανόητο δολοφόνο ή σαδιστή, κατά την διδασκαλία τής οργάνωσης. Στην πραγματικότητα δεν υπήρχε καν αφανισμός. Θα υπήρχε λοιπόν διαφορετική κατάληξη για τον καθένα. Τους έδειξα το εδάφιο που έλεγε πως **΄΄άλλοι θα δαρθούν πολύ, και άλλοι λίγο΄΄ (Λουκάς 12/ιβ΄ 47,48),** και κατάλαβαν πως είναι λάθος να βυθίζονται σε όλο και βαθύτερη αμαρτία. Κάποιοι απ' αυτούς λοιπόν, βρήκαν το κουράγιο να προσπαθούν παρά την ηθική τους κατάπτωση, προς όφελος τής ψυχής τους.

Η άδικη διδασκαλία τής οργάνωσης, τους έσπρωχνε ως τότε σε όλο και βαθύτερη αμαρτία. Όμως η οργάνωση ενδιαφερόταν μόνο για τη ΄΄βιτρίνα΄΄ που θα έδειχνε στους έξω και όχι για τη σωτηρία τών ανθρώπων που εξαπάτησε.

Παρά τους μεγαλόστομους ισχυρισμούς και τις καυχησιολογίες τής οργάνωσης, τα μέλη της **δεν διαφέρουν σε τίποτα** από τους άλλους ανθρώπους, εκτός από το ότι **κάνουν τις αμαρτίες τους κρυφά.** Και παρά το ότι δίνουν την εντύπωση στους έξω πως είναι ενωμένοι και αγαπημένοι, έχουν τις δικές τους διαρκείς φαγωμάρες, και τις δικές τους αντιπάθειες και κλίκες.

Υπάρχουν διαφωνίες και καυγάδες μεταξύ οικογενειών, εργοδοτών και εργαζομένων, ακόμα και κουτσομπολιά εναντίον άλλων. Κάποιους τους αποφεύγουν να τους παίρνουν στο ΄΄έργο΄΄, είτε επειδή αυτοί δεν τα καταφέρνουν και κάνουν ζημιά με αυτά που λένε ή με τον τρόπο τους, είτε (το χειρότερο) επειδή είναι περασμένης ηλικίας, και ελάχιστα δημοφιλείς μεταξύ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Προσωπικά έχω δει ανθρώπους να κλαίνε, επειδή δεν τους παίρνουν οι άλλοι στη βασική λειτουργία τής συνάθροισής τους, στο ΄΄έργο΄΄, και αισθάνονται μειονεκτικά.

Σήμερα, μετά από σχεδόν μία δεκαετία, ελάχιστοι είναι οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ που εξακολουθούν να μη μου μιλούν.

Την ημέρα τής αποκοπής μου, καταστράφηκαν ολοσχερώς συγγένειες και μακροχρόνιες φιλίες. Καταστράφηκε για αρκετό καιρό, και η ευτυχία στο γάμο μου. Χρειάστηκε να περάσουν χρόνια για να επανέλθουμε με τη γυναίκα μου στην παλιά ευτυχισμένη κατάσταση.

Τον πρώτο καιρό, έβλεπε τις φίλες της να πηγαίνουν στις συναθροίσεις με τους άνδρες τους, ενώ εκείνη ήταν μόνη. Στο σπίτι δεν ερχόταν κανείς για επίσκεψη, επειδή ήμουν αποκομμένος. Κι εκείνη όμως, όπου πήγαινε, πήγαινε μόνη. Μόνο όταν πηγαίναμε κάπου χωρίς ΄΄Μάρτυρες΄΄, πηγαίναμε μαζί.

Όμως η μεγαλύτερη κρίση συνέβαινε για το γιο μου. Το σύστημα τής οργάνωσης είναι να φανατίζονται τα παιδιά από μικρά. Έτσι, τον έπαιρνε πάντοτε σε συναθροίσεις, ακόμα και όταν εγώ αποκόπηκα. Εκεί, του έλεγαν:

΄΄Ο μπαμπάς σου είναι κοσμικός. Θα πεθάνει στον Αρμαγεδδώνα. Δεν πρέπει να προσεύχεσαι μαζί του. Δεν πρέπει να ακούς όταν σου μιλάει για το Θεό. Όταν σου μιλάει για το Θεό, να κλείνεις τ' αυτιά σου!΄΄.

Τον φόβιζαν ότι αν μιλούσε μαζί μου για το Θεό, θα πέθαινε κι εκείνος στον Αρμαγεδδώνα. Έτσι, τον πρώτο καιρό, η θρησκευτική μοναξιά μου, ήταν απόλυτη μέσα στο σπίτι μου. Σιγά σιγά όμως, καθώς η ψυχική ηρεμία τής γυναίκας μου επανερχόταν, άρχισα να προσπαθώ εντονότερα. Το παιδί ήταν ακόμα αρκετά μικρό, και η πλύση εγκεφάλου βρισκόταν στην αρχή της. Έτσι, λίγο λίγο, έβρισκα ευκαιρίες να του μιλάω. Έβλεπε τις συνεχείς εκκλήσεις μου στη γυναίκα μου για συζήτηση, και τη δική της άρνηση, και καταλάβαινε ότι φοβόταν.

΄΄Αν έχουν την αλήθεια γιατί φοβούνται;΄΄ τον ρωτούσα για να τον συνετίσω. Και πράγματι, όσο μεγάλωνε και το μυαλό του καθάριζε από τη βρεφική ομίχλη, γινόταν δεκτικότερος. Ώσπου κάποτε ερχόταν πότε μαζί μου και πότε με τη μητέρα του. Αργότερα, όταν έμαθε να διαβάζει, άρχισα να του δείχνω έμπρακτα **τις σκόπιμες διαστρεβλώσεις που είχε κάνει στην Αγία Γραφή, η οργάνωση τής Σκοπιάς στη Μετάφραση Νέου Κόσμου.** Αυτό ήταν το καθοριστικό βήμα. Το παιδί κατάλαβε καλά, πως μία θρησκεία που δε σέβεται την Αγία Γραφή, δεν σέβεται τίποτα.

Σήμερα, αρνείται να ακολουθήσει τη μητέρα του στους ΄΄Μάρτυρες΄΄, και εκκλησιάζεται μαζί μου. Όσο για τη γυναίκα μου, παρηγορήθηκε παίρνοντας μαζί της τον δεύτερο και μικρότερο γιο μου. Αυτός είναι μωρό ακόμα...

Από τότε που θυμάμαι τον κόσμο, πάντοτε πήγαινα σε κάποια συνάθροιση. Χαιρόμουν τη συντροφιά τών ομοπίστων μου, και απολάμβανα να μαθαίνω νέα πράγματα. Μετά την αποκοπή μου όμως, αυτό άλλαξε.

Στην αρχή, πήγαινα στις συναθροίσεις τών ΄΄Ευαγγελικών΄΄. Όμως δεν με ικανοποιούσαν αυτά που άκουγα. Ήταν κυρίως ρηχές αναλύσεις εδαφίων, με εκκλήσεις για πιο Χριστιανική ζωή. Κυρίως όμως, με ενοχλούσε το δόγμα τής Τριάδος. Όσες φορές το έθεσα στον κήρυκά τους, εκείνος δεν είχε απαντήσεις. Έτσι, πήγαινα όλο και πιο αραιά.

Με τον Γιώργο είχα αραιές επαφές, και κυρίως τηλεφωνιόμασταν. Όσο για τις συναθροίσεις τού Φρίσκουλα, ήταν μακριά από μένα. Μόνο με τον Νάσο τον πρώην Πεντηκοστιανό συναντιόμασταν συχνά, και ήταν ο μόνος με τον οποίο

ευχαριστιόμουν να συζητάω. Πίστευε βέβαια κι αυτός στην Αγία Τριάδα, αλλά αυτός τουλάχιστον είχε απαντήσεις στις ερωτήσεις μου, κι ας μη με έπειθε. Αυτός, είχε κυρίως ειδικευτεί στις προφητείες τής Παλαιάς Διαθήκης περί τού Ισραήλ.

Έπασχε κι αυτός από την ίδια θρησκευτική μοναξιά, και μαζί παρηγοριόμασταν.

Τον καιρό εκείνο, είχα δει ένα όνειρο, που με εντυπωσίασε, και το θυμάμαι ως σήμερα. Είδα, ότι βρισκόμουν με τη μητέρα μου και τη γιαγιά μου έξω από ένα ψηλό κτίριο, που ήταν αίθουσα συναθροίσεων τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Στο όνειρο δεν θυμόμουν ότι ήμουν αποκομμένος. Έτσι, λογικά θα έπρεπε να μπούμε στη συνάθροιση. Αντί γι' αυτό όμως, έπρεπε να περάσουμε από ένα στενό (πολύ στενό) μονοπάτι, γύρω από την αίθουσα. Μπροστά εγώ, και πίσω η μητέρα μου, και πιο πίσω η γιαγιά μου, τις βοήθησα και περάσαμε το μονοπάτι. Στο τέλος, ήμασταν οι μόνοι ίσως που δεν μπήκαμε στο κτίριο απ' όσους έβλεπα.

Μετά από ένα χρόνο, κατάλαβα πως ίσως αυτό που είδα ήταν η δύσκολη πορεία τής αποκοπής, πρώτα για μένα, και μετά με τη βοήθειά μου, τής μητέρας μου, και αργότερα τής σχεδόν 90άχρονης γιαγιάς μου.

Λίγες ημέρες μετά την αποκοπή μου, πήγε ο Βλάσης στο σπίτι τής μητέρας μου. Κάθισε, και της είπε:

΄΄Όλη η Σαλαμίνα πενθεί για την αποκοπή τού Νίκου! Που είναι τόσο καλό παιδί, τόσο ειλικρινής, τόσο πιστός!...΄΄

-Μα αν είναι έτσι που τον λέτε, γιατί τον αποκόψατε; ρώτησε η μητέρα μου.

-Μα ήθελε να του δείξουμε για το 1914! Μπορούσαμε τώρα εμείς να ψάχνουμε τόσες ώρες για να του πούμε;

-Τόσα χρόνια, δαπανούμε ώρες και ώρες για να βρούμε ΄΄τα πρόβατα΄΄ και να τα φέρουμε στην οργάνωση! Και θεωρήσατε χαμένο χρόνο να κρατήσετε το πρόβατο μέσα στην οργάνωση; ρώτησε θυμωμένη.

-Τώρα εσύ αδελφή, δεν πρέπει να τού μιλάς καθόλου κανονικά. Επειδή όμως είσαι ανάπηρη και χρειάζεσαι τη βοήθειά του, τι να κάνεις, πρέπει να τού μιλάς. Μόνο θρησκευτικά θέματα να μη συζητάτε μαζί! της είπε.

-Δηλαδή, μόνο για το συμφέρον μου; ρώτησε η μητέρα μου απογοητευμένη, καθώς άρχισε να βλέπει κι εκείνη σιγά σιγά το πραγματικό πρόσωπο τής οργάνωσης.

Όμως, το τελικό χτύπημα, ήρθε από έναν θείο μου. Ήταν εκείνος που μας είχε στείλει από την Αμερική τα χρήματα, όταν βρεθήκαμε σε δύσκολη θέση. Τώρα πλέον, έμενε στην Ελλάδα. Ήταν ΄΄πρεσβύτερος΄΄ τής οργάνωσης, και όταν έμαθε την αποκοπή μου, θέλησε να με βοηθήσει να επιστρέψω σ' αυτήν. Έτσι, ειδοποίησε ότι ήταν πρόθυμος να συζητήσει μαζί μου, και να με βοηθήσει. Έπρεπε όμως αυτό να γίνει κρυφά. Κανονίσαμε λοιπόν να πάμε στο σπίτι του, και πράγματι αυτό συνέβει. Τον συνεχάρηκα για την πρωτοβουλία του, μια και έδειχνε άνθρωπος με αισθήματα.

Αρχίσαμε τη συζήτηση για το 1914, όμως σύντομα κατάλαβα πως οι γνώσεις του δεν του επέτρεπαν να καταλάβει ένα τόσο περίπλοκο θέμα. Έτσι, η συζήτηση

μεταφέρθηκε στο θέμα τού Πολλού Όχλου. (Έκτοτε, αυτό το θέμα επιλέγω πρώτο, στις συζητήσεις μου με ΄΄Μάρτυρες΄΄, ως απλούστερο, και βασικότερο για την κατανόησή τους).

Μόλις τού ανέλυσα προσεκτικά τα πρώτα εδάφια από το 7ο κεφάλαιο τής Αποκάλυψης, το πρόσωπό του άλλαξε χρώμα. Με κοίταξε με τα μάτια γουρλωμένα, και ρώτησε:

-Εσύ πού τά' μαθες αυτά;

-Από τη μελέτη μου! απάντησα.

Του έδειξα ένα ακόμα εδάφιο και τότε ξαφνικά πέταξε έντρομος την Αγία Γραφή στο κρεβάτι που βρισκόταν δίπλα του.

-Όχι, όχι! δεν μπορούμε να συζητήσουμε! είπε, και ό,τι κι αν τού είπα, δεν τον έπεισα. Ήταν ένας ακόμα απ' αυτούς τους δύστυχους σκλάβους, που αγαπούσαν την οργάνωση περισσότερο από την αλήθεια.

Η μητέρα μου όταν γυρίσαμε, εξέφρασε την επιθυμία της να αποχωρήσει από την οργάνωση. Είχε κι εκείνη σιχαθεί την υποκρισία τους και τον τρόμο τους απέναντι στην αλήθεια.

Την προειδοποίησα για τη μεταχείριση που θα είχε από τους ΄΄οπαδούς τής Σκοπιάς΄΄ ως αποκομμένη, όμως ήταν αποφασισμένη. Έτσι, μαζί συντάξαμε την επιστολή αποσυνταύτησής της. Εκεί, δήλωνε ότι δεν θέλει πλέον να έχει σχέση με αυτή την οργάνωση, επειδή είδε την υποκρισία τους, και το φόβο τους απέναντι στην αλήθεια. Εξέφρασε τη λύπη της για τα 40 χρόνια τής ζωής της που δαπάνησε εκεί, και τους κάλεσε σε συζήτηση μαζί μου, μπροστά της, με την υπόσχεση πως αν είχαν αποδείξεις, θα επιστρέφαμε και οι δύο.

Φυσικά, δεν απάντησαν στην πρόκληση. Ένα εξάμηνο αργότερα, η γιαγιά μου επανέλαβε την επιστολή και την πρόκληση, σε μία δική της επιστολή αποσυνταύτισης. Έτσι, ένα έτος μετά από τη δική μου αποκοπή, τρεις ακόμα άνθρωποι αποτίναξαν το τυραννικό ζυγό τής ψεύτικης αυτής θρησκείας: Η μητέρα μου, η γιαγιά μου, και ο άνθρωπος εκείνος που του είχα μιλήσει στην αρχή, όσο ήμουν ακόμα στην οργάνωση.

Παράλληλα, προειδοποίησα και εμπόδισα έτσι, δεκάδες ανθρώπους που ήταν έτοιμοι να πέσουν θύματα στον ιστό αυτής τής αίρεσης, και δεκάδες άλλους να βγουν αργότερα απ' αυτή. Είχα οδηγήσει εκεί μέσα, πολλούς ανθρώπους. Έπρεπε τώρα να εξιλεωθώ. Έπρεπε να τους βοηθήσω να ξεφύγουν από τη θανάσιμη μέγγενη τής Σκοπιάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33ο.

Προοδεύοντας προς την Αλήθεια

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Έξω από την οργάνωση, μπορούσα πλέον χωρίς φόβο να ερευνήσω τι πίστευαν και άλλοι άνθρωποι, και κυρίως αυτοί που η οργάνωση τους αποκαλούσε ΄΄Αποστάτες΄΄.

Σιγά σιγά, άρχισα να βρίσκω ένα ένα τα δογματικά σφάλματα τής Σκοπιάς. Καθώς μάθαινα όλα αυτά τα σπουδαία και πρωτοφανή για μένα θέματα, ήθελα να τα μοιρασθώ με τους γύρω μου. Όλα αυτά, ήταν πρωτοφανείς αποκαλύψεις για μένα, που ανακάλυπτα πως όλον αυτό τον καιρό πίστευα σε λάθος δόγματα. Δυστυχώς όμως, **οι άλλοι γύρω μου, συνήθως δεν συμμερίζονταν το δικό μου ενθουσιασμό.** Γι' αυτούς που δεν είχαν βιώσει ποτέ τη δική μου εμπειρία, όλες αυτές οι υπέροχες ερμηνείες, ήταν κάτι απλό, χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Αν για παράδειγμα κάποιος δεν έχει στηρίξει όλες του τις ελπίδες για μια παραδεισένια γη, στην όραση τού Πολλού Όχλου τής Αποκάλυψης 7/ζ΄ , δεν θα ενθουσιαστεί ιδιαίτερα αν διαβάσει κάποια σωστή ανάλυση τής όρασης, που αποδεικνύει ότι ο Πολύς Όχλος είναι ουράνια τάξη. Γι' αυτόν θα είναι μία ακόμα ανάλυση, στις τόσες που θα μπορούσε να διαβάσει, ενώ το ότι ο Πολύς Όχλος είναι ουράνια τάξη, είναι γι' αυτόν κάτι φυσικό!

Αντιλήφθηκα έτσι, ότι τόσον καιρό στην οργάνωση, όχι μόνο δεν προόδευα όπως νόμιζα, αλλά στην πραγματικότητα οπισθοδρομούσα. Πριν τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, χρειαζόμουν μόνο ΄΄οικοδομή΄΄. Τώρα, χρειαζόμουν εκτός από την οικοδομή, και ΄΄κατεδάφιση΄΄ τών παλαιών μου κακοδοξιών, που είχε ΄΄φυτέψει΄΄ τόσα χρόνια στο μυαλό μου η Σκοπιά. Χρειαζόμουν πλέον διπλάσια δουλειά. Γι' αυτό ο Φρίσκουλας έλεγε: ΄΄**Το να φύγεις από τη Σκοπιά είναι εύκολο! Το δύσκολο είναι να φύγει η Σκοπιά από το κεφάλι σου!**΄΄ Πράγματι, όπως έχει διαπιστώσει όποιος έχει ζήσει σε τέτοιες ολοκληρωτικές ομάδες, όταν διάβαζα κάτι στην Αγία Γραφή, έρχονταν στη σκέψη μου οι ερμηνείες τής οργάνωσης, και δεν με άφηναν να δω το πραγματικό νόημα. ΕΙΧΑ ΣΥΝΗΘΙΣΕΙ ΝΑ ΕΡΜΗΝΕΥΩ ΕΤΣΙ ΤΑ ΕΔΑΦΙΑ. Ήταν λοιπόν έντονη η έκπληξη και η χαρά μου, όταν ανακάλυπτα κάτι που δεν είχα προσέξει τόσα χρόνια, σε εδάφια που είχα αποστηθίσει και είχα διαβάσει χιλιάδες φορές. ΄΄**Πού ήταν αυτά τόσα χρόνια και δεν τα είχα προσέξει;**΄΄ είναι η συνηθέστερη απορία ανθρώπων σαν κι εμένα, όταν ανακαλύπτουμε κάτι τέτοιο.

Οι μόνοι που συμμερίζονταν τον ενθουσιασμό μου για αυτά τα σπουδαία για μένα θέματα, ήταν άλλοι πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄, που είχαν βιώσει τις ίδιες μ' εμένα καταστάσεις. Αυτό, ήταν κάτι που μας έδενε ακόμα και έξω από την οργάνωση, καθώς ο ένας μπορούσε να παρηγορήσει τον άλλον. Αυτό ήταν επίσης ένα θέμα, που οδηγούσε τους ανθρώπους που έζησαν στη Σκοπιά, να αναζητούν ο ένας τον άλλον, και να στηρίζονται ο ένας στον άλλο για βοήθεια, ακόμα και αν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι με περισσότερη εμπειρία στη σωστή ερμηνεία τής Αγίας Γραφής.

Άλλοι άνθρωποι, βλέπουν τα πραγματικά σπουδαία θέματα, και με αυτά κυρίως ασχολούνται. Κάτι τέτοιο όμως, είναι ακόμα πολύ βιαστικό για τους ανθρώπους που πρόσφατα αποχώρησαν από τους ΄΄Μάρτυρες΄΄. Αυτοί, νομίζουν ακόμα, πως δεν μπορούν να ωφεληθούν από άλλους, παρά μόνο από ανθρώπους με τις ίδιες τις δικές τους εμπειρίες. Οι πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄, μιλούσαμε τη δική μας γλώσσα, και για τα ΄΄δικά μας΄΄ ενδιαφέροντα. Είχαμε άλλου είδους κατευθύνσεις και πρωτεραιότητες στην έρευνά μας. Θέματα εσχατολογικά και χρονολογικά, που φυσιολογικά είναι μικρής αξίας, για εμάς ήταν τα πολυτιμότερα, μια και σε τέτοια θέματα στηρίζαμε την (Αντβεντιστικού τύπου) πίστη μας τόσα χρόνια. Μόνο με τέτοια θέματα μπορούσαμε να βοηθηθούμε, προτού συνεχίσουμε με τα σπουδαιότερα.

Έτσι, βαδίζοντας αντίστροφα, μελετήσαμε πρώτα κομμάτια τής Αποκάλυψης, χρονολογικούς πίνακες, και μετά από ένα μεγάλο γύρο, φθάσαμε σε σπουδαία θέματα όπως ο φωτισμός και η θέωση. Ακόμα και τότε, χρειαζόταν να επιστρέφουμε πίσω, για να δούμε ξανά διάφορα θέματα, που θεωρούσαμε δεδομένα, όπως ο κανόνας τής Αγίας Γραφής, οι Παραδόσεις, ακόμα και το Αντίλυτρο!

Αν υπήρχαν τότε κοντά μας Χριστιανοί που θα μπορούσαν να ακολουθήσουν το δικό μας ΄΄αντίστροφο΄΄ δρόμο μελέτης, ίσως ο δρόμος μας θα ήταν ευκολότερος. Τέτοιες ομάδες υποδοχής, είναι σπουδαίο να υπάρχουν στις ενορίες, που να αποτελούνται αν είναι δυνατόν, από ανθρώπους που πέρασαν παρόμοιες εμπειρίες, και μπορούν να οδηγήσουν μεθοδικά και τους νεοεξερχομένους από τις ομάδες αυτές.

Εμείς, δεν είχαμε τη χαρά να συναντήσουμε τέτοιους ανθρώπους. Όπου κι αν πήγαμε, οι άνθρωποι συζητούσαν αυτό που εκείνοι θεωρούσαν σπουδαίο, και όχι αυτό που είχαμε ανάγκη. Συνήθως, μας πληροφορούσαν αυτοί για το τι πιστεύουν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄, κάνοντάς μας να επαναστατούμε για τις συνήθεις ύβρεις και ανακρίβειες που ακούγαμε. Ακόμα κι όταν τους εξηγούσαμε τι συμβαίνει πράγματι, πολλοί επέμεναν στα όσα είπαν.

Όλα αυτά, δεν μας άφηναν να αισθανθούμε την ΄΄αδελφότητα΄΄ που είχαμε μάθει να αισθανόμαστε στην οργάνωση. Ήμασταν σαν άγνωστοι μεταξύ αγνώστων. Μας έλειπε η συνεχής συντροφιά ανθρώπων με τις δικές μας ανησυχίες, και συχνά νοιώθαμε νοσταλγία για τις συντροφιές τής οργάνωσης, (όχι όμως και για τα δόγματά της, ή τις μεθόδους της). Η έλλειψη τής αυστηρής πειθαρχίας τής οργάνωσης που είχαμε συνηθίσει, μας ξένιζε, γιατί δεν μας έδινε την εντύπωση πως ΄΄όλα πάνε ρολόι΄΄. Ούτε πίσω όμως δεν ήταν δυνατόν να γυρίσουμε, γνωρίζοντας πλέον τη δολιότητα τη σκληρότητα και τα εκούσια ψεύδη με τα οποία μας καταδυνάστευε τόσα χρόνια. Θυμάμαι όταν ήμουν ακόμα ΄΄Μάρτυρας΄΄, έπαιρνα με χαρά τα καινούργια τεύχη ή βιβλία τής οργάνωσης, και τα ρουφούσα κυριολεκτικά, σαν να ήταν πράγματι ΄΄τροφή από το Θεό΄΄. (Και ήταν πάντοτε τόσα, όσα χρειάζονταν για να μη προλαβαίνω να διαβάζω άλλα έντυπα). Αυτή η συνήθεια, έβγαινε συχνά στην επιφάνεια και μετά από την αποκοπή μου, όταν έβλεπα ξανά κάποιο από τα καινούργια τεύχη. Όλα αυτά τα περιοδικά, ήταν γραμμένα με την ίδια μέθοδο. Πρώτα έθεταν ερωτήματα, ή κινούσαν το ενδιαφέρον για κάποιο θέμα. Μετά, το έδειχναν από την πιο άσχημη πλευρά του, δημιουργώντας στον αναγνώστη ένα ΄΄ψυχικό αδιέξοδο΄΄. Τότε, φανέρωναν σαν μόνη λύση, την ένταξη στην οργάνωση, ή την παρότρυνση να έρθει σε επαφή ο αναγνώστης με ΄΄Μάρτυρες΄΄, σαν: ΄΄από Θεού σωτήρες και παντογνώστες΄΄, ώστε να βρει τη λύση.

Τώρα πια, όταν διάβαζα τις πρώτες σειρές, ξαναζούσα τη δολιότητα και το ψεύδος τής οργάνωσης, και με πλημμύριζαν όλα εκείνα τα καταθλιπτικά συναισθήματα τής απέχθειας για τη Σκοπιά. Ακόμα και σήμερα, μου είναι αδύνατον να διαβάσω ένα ολόκληρο άρθρο από αυτά τα περιοδικά χωρίς να μου χαλάσει η διάθεση. Αυτό που κάποτε με γέμιζε, τώρα το σιχαίνομαι.

Είναι τόσο έντονα τα συναισθήματα που δημιουργεί η απομάκρυνση από την οργάνωση, που πολλοί άνθρωποι δεν το ξεπερνούν ποτέ, όσα χρόνια κι αν περάσουν. Έχουν ένα ψυχικό τραύμα μέσα τους, που όπου πάνε, δεν αντέχουν αν δεν πουν στους άλλους για το σκληρό παρελθόν τους στην οργάνωση. Τόσα χρόνια στη Σκοπιά, είχαν μάθει να καλούν σ' αυτήν ανθρώπους, πιστεύοντας πως έτσι θα τους προστατέψουν από την καταστροφή τού Αρμαγεδδώνα. Τώρα, νοιώθουν την ανάγκη

να κατηγορήσουν παντού την οργάνωση, θέλοντας έτσι να προστατέψουν τους συνανθρώπους τους από εμπειρίες σαν τη δική τους, να τους προστατέψουν από την ίδια τη Σκοπιά, ίσως και να την εκδικηθούν! Ακόμα και άνθρωποι που εντάχθηκαν στη σωστή Χριστιανική πίστη, αντί να μιλήσουν στους συνανθρώπους τους για τη Χριστιανική ελπίδα, μιλούν συνέχεια για τις φρικτές εμπειρίες τής οργάνωσης! Πολλοί, μπερδεύουν την οργάνωση με τα θύματά της, και στρέφονται στο να κατηγορούν πρόσωπα, και να βρίσκουν εκδικητική χαρά για τα παθήματά τους. Ξεχνούν πως και οι ίδιοι ήταν κάποτε θύματα τής ίδιας ομάδας. Η συνεχής αυτή ενασχόληση με την οργάνωση, καλύπτει στα θύματά της που έφυγαν απ' αυτή, ένα κενό. Είναι το κενό που δημιουργήθηκε όταν συνειδητοποίησαν ότι όλος τους ο αγώνας, όσα είχαν διδαχθεί γι' αυτό τον αγώνα τους, ήταν όλα μάταια. Τώρα πια, δεν έχουν τίποτα να πουν, και αυτό είναι κενό δυσαναπλήρωτο. Το μόνο που τους μένει πια να πουν για τη βοήθεια και προστασία τών άλλων, είναι η ίδια τους η εμπειρία. Το ίδιο αυτό το βιβλίο που διαβάζετε, ίσως να είναι καρπός αυτής τής ανάγκης.

Στην πραγματικότητα όμως, έμαθα πως δεν αρκεί μόνο αυτό. Υπάρχουν πολλά περισσότερα που μπορεί να κάνει κάποιος για τους άλλους, από το να διηγείται διαρκώς την εμπειρία του στη Σκοπιά.

Στην αρχή, όταν συνειδητοποίησα ότι όλα αυτά που ενδιέφεραν εμένα ήταν αδιάφορα για τους άλλους, αισθάνθηκα κι εγώ αυτό το κενό. Σύντομα όμως, είδα κι άλλους πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄, που η αποκοπή τους δεν σήμαινε πάγωμα τής δραστηριότητάς τους. Συνέχιζαν να μελετούν την Αγία Γραφή μόνοι τους, ή με άλλους. Αντί για την ελπίδα τής Σκοπιάς, μιλούσαν για την ελπίδα τής Χριστιανικής άνω κλήσεως. Αυτό μου έδωσε θάρρος. Έβλεπα πως οι αρχικές φοβίες μου σιγά σιγά διαλύονταν. Ο φόβος μου πως ίσως ήταν λάθος το ότι αφέθηκα να διωχθώ από την οργάνωση, αντικαταστάθηκε από τη βεβαιότητα, πως είχα ενεργήσει σωστά. Στην πραγματικότητα, αισθανόμουν το Θεό πιο κοντά μου τώρα. Φυσικά, δεν αισθανόμουν ακόμα έτοιμος να μιλήσω για τον Θεό στους άλλους. Το μόνο που μπορούσα να κάνω, ήταν να μιλήσω σε ΄΄Μάρτυρες΄΄, ώστε να ακολουθήσουν τα ίδια δοκιμασμένα βήματα μ' εμένα, και να βγουν από την οργάνωση.

Ένας απ' αυτούς, ήταν ο φίλος μου ο Νίκος. Όταν τού μιλούσα για την οργάνωση, ποτέ δεν τον συμπεριλάμβανα μέσα σ' αυτήν, ώστε να μην παίρνει αμυντική θέση απέναντί μου. Μιλούσα για την οργάνωση, σαν κάτι έξω απ' αυτόν, ώστε να μην ταυτίζεται με τις απάτες της.

Υπήρχαν άνθρωποι που πρόσφεραν στους άλλους οικονομική βοήθεια, κάτι που ποτέ δεν διδαχθήκαμε στην οργάνωση. Εκεί, πολλοί επικρίθηκαν και ονομάστηκαν ΄΄ανώριμοι΄΄ επειδή δεν κήρυτταν για τη Σκοπιά. Κανείς όμως δεν θεωρήθηκε ΄΄ανώριμος΄΄ από την οργάνωση επειδή δεν συμμετείχε σε φιλανθρωπικό έργο. Κι όμως, υπήρχαν άνθρωποι που η οργάνωση τους θεωρούσε ΄΄αποστάτες΄΄, που βοηθούσαν τους συνανθρώπους τους με κάθε τρόπο.

Αντιθέτως, η οργάνωση έστελνε βοήθεια με χρήματα τών θυμάτων της, και μόνο σε ζημιές που υπέστησαν μέλη της. Όσοι άλλοι βοηθούνταν, γινόταν από το περίσσευμα. Ύστερα, η οργάνωση έσπευδε να καυχιέται και να διαφημίζεται για τη δήθεν μοναδική αγάπη της στους έχοντες ανάγκη.

Το ερώτημα που κάνουν κι άλλοι απογοητευμένοι ΄΄Μάρτυρες΄΄, και που κι εγώ έκανα: ΄΄**Αν βρεθώ εκτός οργάνωσης, πού να πάω;**΄΄ είχε πλέον ξεπεραστεί.

Γνώριζα πια, πως **υπήρχε ζωή και έξω από την οργάνωση.** Στην αρχή ζητούσα κάποιο στήριγμα, κάποιο υποκατάστατο τής Σκοπιάς. Κάποιον που να μου λέει τι πρέπει να κάνω, και που να σκέφτεται για μένα. Είχα συνηθίσει αυτή την παθητικότητα, την ανευθυνότητα τού κατευθυνόμενου ρομπότ, του οποίου ισοπέδωσαν την προσωπικότητα. Στην οργάνωση δεν γινόταν ανεκτή η προσωπική γνώμη. Έρεπε να έχουμε μόνο τη γνώμη τής οργάνωσης. Έπρεπε να μεταμορφωνόμαστε σε όλο και πιο πιστό αντίγραφο τού ιδανικού (γιάπις) ΄΄Μάρτυρα΄΄, σαν πανομοιότυπα στρατιωτάκια. Τόσα χρόνια, η οργάνωση μου έλεγε: **΄΄Η έρευνα είναι δική μας δουλειά. Η δική σου δουλειά είναι μόνο να κηρύττεις και να δέχεσαι όσα σου λέμε΄΄ (Πίστευε και μη ερεύνα).** Τώρα πια, έπρεπε πάλι να μάθω να σκέφτομαι. Έπρεπε όμως κάτι να συμβεί για να με παρακινήσει σ' αυτό. Και αυτό ήταν τα όσα μου συνέβησαν όταν είδα το πραγματικό πρόσωπο τής οργάνωσης. Έτσι και για τον καθένα μέσα εκεί, πρέπει κάτι να τον βγάλει από το μακάριο ύπνο του, για ν' αρχίσει σιγά σιγά να σκέπτεται ξανά ελεύθερα. Πρέπει να μάθει να συγκρίνει και να δοκιμάζει αυτά που ακούει.

Τόσα χρόνια μάθαινα, μάθαινα, μάθαινα... και τώρα έπρεπε να ξαναρχίσω από την αρχή; Αυτό ήταν δύσκολο! Κάποιοι αυτό ακριβώς φοβήθηκαν και εγκατέλειψαν την προσπάθεια. Όμως, έμαθα πως τίποτα δεν ήταν άδικο. Όλη αυτή η εμπειρία, όσο δυσάρεστη κι αν ήταν, **ήταν χρήσιμη εμπειρία.** Μπορούσα τώρα να καταλάβω και να βοηθήσω άλλους που βρίσκονταν σε παρόμοια μ' εμένα κατάσταση. Μπορούσα να κρατήσω πράγματα που έμαθα στους ΄΄Μάρτυρες΄΄, από τα λίγα που ήταν σωστά. Περισσότερο όμως, είχα πλέον μέτρο σύγκρισης. Είχα διδαχθεί τις παγίδες, και είχα πάρει το μάθημά μου, για να είμαι πλέον περισσότερο προσεκτικός. Είχα πλέον μια βάση, (έστω αρνητική), στην οποία μπορούσα να οικοδομήσω. Είχα όμως και δυσπιστία για τα πάντα. Δεν θα εμπιστευόμουν πλέον κανέναν ΄΄αγωγό τού Θεού΄΄ με τόση αφέλεια όπως στο παρελθόν. Θα χρησιμοποιούσα τη θεόδοτη λογική και ελευθερία μου, ώστε κανείς να μη με παγιδεύσει πάλι. Και όλες οι ομάδες που γύρισα στην αρχή, μύριζαν παγίδα.

Αλλά υπάρχει για κάποιους κι άλλη παγίδα. Δημιουργούν τη δική τους ομάδα, ή πέφτουν στον αδογματισμό. Και οι δύο καταστάσεις είναι κακές. Στη μεν πρώτη, παραλίγο να εγκλωβιστεί ο φίλος μου ο Νίκος, καθώς ήταν έτοιμος να δημιουργήσει και ΄΄θυγατρικές΄΄ ομάδες τής ομάδας μελέτης του. Και μάλιστα στην αρχή, η ομάδα του ήταν ΄΄αδογματική΄΄, δηλαδή, δεχόταν ως Χριστιανούς, και τις ακραίες ομολογίες, ανεξαρτήτως τού τι πίστευαν. Ευτυχώς, ο Κύριος τον προστάτεψε και από τις δύο παγίδες, όπως τον είχε προστατέψει και από την παγίδα τού υλισμού. Αυτή είναι μία παγίδα, που απειλεί τους πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄, όταν ελεύθεροι πλέον από το καταναγκαστικό έργο και το γεμάτο πρόγραμμα, το ρίχνουν στη δουλειά, με αποτέλεσμα να εγκαταλείψουν το Θεό. Φυσικά, και οι δικές μου εργασιακές και οικονομικές ανάγκες, υπήρξαν περίοδοι που με συνέκλεισαν σε ατέλειωτες ώρες δουλειάς. Αυτό με έμαθε πως το να κατηγορώ τους άλλους πως για τη δουλειά εγκαταλείπουν το Θεό, δεν είναι πάντοτε αληθές, γιατί υπάρχουν περίοδοι που είναι ανάγκη να γίνει κι αυτό. Αρκεί να υπάρχει πάντοτε η πρόθεση και η πορεία προς το Χριστιανικό μας στόχο.

Δεν θελήσαμε με τη γυναίκα μου να εμπλακούμε σε κάποια Προτεσταντική ομάδα μόνιμη. Όπου πήγαμε, ήταν μόνο για να αποκομίσουμε τις εμπειρίες και άλλων ομάδων σαν αυτή που αφήσαμε. Μάθαμε έτσι να συγκρίνουμε, και εμπλουτίσαμε τα κριτήριά μας για την έρευνα τής αληθείας. Αντιθέτως, άλλοι προσκολλήθηκαν σε τέτοιες ομάδες, είτε για υποκατάστατο τής Σκοπιάς, είτε για συντροφιά, με

αποτέλεσμα να εμπλακούν σε νέες περιπέτειες. Εάν όμως υπήρχε στην Εκκλησία κάποια ΄΄ομάδα υποδοχής΄΄ να τους βοηθήσει στην ομαλή τους ένταξη στο κοινωνικό σύνολο, θα έβρισκαν αυτό που ζητούσαν. Θα έβρισκαν τη ζεστασιά τής αδελφότητας, τον ασφαλή οδηγό, και τις απαντήσεις που έψαχναν, με μια τακτική συντροφιά. Θα μπορούσαν να δουν ότι στην Εκκλησία υπάρχουν άνθρωποι με πνευματικά ενδιαφέροντα, και θα μπορούσαν να μάθουν από την αρχή τη σωστή ερμηνεία τής Αγίας Γραφής, στην Εκκλησία, που είναι το φυσικό της περιβάλλον για ερμηνεία. Αργότερα, θα μάθαιναν να εμπιστεύονται και τα υπόλοιπα θεόπνευστα κείμενα τής Εκκλησίας. Έτσι, θα ήξεραν ότι εκεί υπάρχουν όλα όσα ζητούν, χωρίς να χρειάζεται να τρέχουν από ομάδα σε ομάδα τού Προτεσταντισμού, κι ακόμα μακρύτερα από το Χριστό. Θα γνώριζαν τα όρια τής αληθούς Χριστιανικής πίστης, ώστε να μη ξεγελιούνται από τους αυτόκλητους ΄΄προφήτες΄΄ ΄΄ποιμένες΄΄ και ΄΄αγωγούς΄΄ τού Προτεσταντισμού.

Το βασικό πρόβλημα όμως, είναι ότι για να δημιουργηθεί μία τέτοια ομάδα επαφής, από πρώην μέλη αιρέσεων, θα πρέπει οι άνθρωποι τής ομάδας να έχουν τον απαιτούμενο χρόνο. Αυτό σημαίνει πως θα πρέπει να μην έχουν χρονοβόρες εργασίες, και το σημαντικότερο, να μην έχουν εμπόδια από τις οικογένειές τους στις ποιμαντικές τους αυτές ενασχολήσεις. Δυστυχώς, και το ένα είναι δύσκολο, και το άλλο, και κυρίως το δεύτερο, επειδή συνήθως οι άνθρωποι που βγαίνουν από τέτοιες ολοκληρωτικές ομάδες, βγαίνουν μόνοι τους, και οι οικογένειές τους, τους περιορίζουν είτε λόγω διαφορετικών θρησκευτικών προτεραιοτήτων, είτε και επίτηδες τους δημιουργούν ευθύνες, για να ανακόψουν το έργο τους.

Μια τέτοια ομάδα, πρέπει επίσης να αποτελείται από ανθρώπους που ξέρουν ν' ακούνε τους άλλους. Δεν πρέπει να ακολουθούν το σύστημα τής Σκοπιάς: ΄΄Ή με ακούς και σώζεσαι από τον Αρμαγεδδώνα ή φεύγω!΄΄ Και ο άλλος έχει κάτι να πει, και οι αντιρρήσεις και επιφυλάξεις του είναι φυσιολογικές και ευπρόσδεκτες. Τότε στην οργάνωση θέλαμε οι άνθρωποι να πάρουν θέση: ΄΄Ή να μας ακούσουν και να σωθούν, ή να γίνουν εχθροί μας΄΄. Αυτό το λέγαμε ΄΄έργο διαχωρισμού΄΄. Η οργάνωση ήθελε να υπάρχουν μόνο δύο ομάδες: ΄΄Οι δικοί της, και οι άλλοι΄΄. ΄΄Άσπρο ή μαύρο΄΄. Δεν ανεχόταν ΄΄το γκρι με τις αποχρώσεις του΄΄. Στην πραγματικότητα όμως, οι αποχρώσεις τής κάθε προσωπικότητας, διαφέρουν πολύ. Πρέπει να γίνονται ανεκτές οι διαφορές, γιατί ο κάθε άνθρωπος με τη δική του ιδιαιτερότητα, είναι ένα μοναδικό και ανεπανάληπτο γεγονός στο σύμπαν.

Μια τέτοια προσπάθεια ισοπέδωσης τής προσωπικότητας από την οργάνωση, είχα την ευκαιρία να ζήσω από κοντά, με κάποιον συνεργάτη μου. Το παιδί αυτό λεγόταν Τάσος, και είχε μεγαλώσει στην οργάνωση, και πίστευε σ' αυτήν, όπως όλοι μας στην αρχή. Δούλευε στο ίδιο εργαστήριο χρυσοχοΐας μ' εμένα, πριν ακόμα αποκοπώ. Στην πραγματικότητα, ο εργοδότης μου που είχε εκτιμήσει τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, μου είχε ζητήσει ΄΄να του βρω ένα παιδί Μαρτύρων έμπιστο σαν κι εμένα΄΄. Έτσι, του τον σύστησα και τον προσέλαβε. Πράγματι, αποδείχτηκε έμπιστος και συνεπής στη δουλειά του, (σε αντίθεση με έναν άλλο ΄΄Μάρτυρα΄΄, που σύστησε η μητέρα μου κάπου, με αποτέλεσμα να φύγει με τα λεφτά του εργοδότη του).

Συνεργαστήκαμε με τον Τάσο για πολλά χρόνια. Όταν αποκόπηκα απέφευγε να συζητάει μαζί μου θρησκευτικά θέματα, και μάλιστα μου έλεγε πως ΄΄η περιέργεια για τα εκτός οργάνωσης κάνει κακό΄΄. Καθώς όμως τα χρόνια περνούσαν, άρχισαν και εναντίον του οι προσπάθειες τής οργάνωσης να τον βάλει στα δικά της καλούπια. Δεν έπρεπε να κάνει παρέα με όποιον δεν ήταν ΄΄Μάρτυρας΄΄, δεν έπρεπε να πηγαίνει

όπου ήθελε, δεν έπρεπε να ακούει τη μουσική που του άρεσε, και πολλά άλλα. Όταν εκείνος ρωτούσε τους Αγιογραφικούς λόγους γι' αυτές τις απαγορεύσεις, δεν είχαν απάντηση, και έτσι συνέχιζε να τους αγνοεί. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα ένα κυνηγητό εναντίον του, με λασπολογίες, ΄΄Συμβουλευτικές Επιτροπές΄΄, ύβρεις από άλλους ΄΄Μάρτυρες΄΄, συνεχή έλεγχο και καυγάδες από την οικογένειά του, και πολλές άλλες ταλαιπωρίες. Όλα αυτά, άρχισαν να τον ξυπνούν. Έβλεπε τη δική μου ηρεμία, και την απλότητα που έβλεπα τα πράγματα, και παραξενευόταν. Στην πραγματικότητα, αντί η οργάνωση να είναι η αιτία τής χαράς του, ήταν γι' αυτόν αιτία κατάθλιψης.

Σύντομα, άρχισε να μου λέει τον πόνο του. Συζητούσαμε για ώρες ατελείωτες για την αναγκαιότητα να μη γίνει ο άνθρωπος υποχείριο ισοπεδωτικών και αυθαιρέτων άγραφων νόμων. Τότε, αποφάσισε να κάνει τη δική του μικρή επανάσταση. Άφησε τα μαλλιά του να μακρύνουν, σε ενοχλητικό βαθμό για τις συνήθειες τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Τότε η πίεση εναντίον του εντάθηκε. Κάποιοι, δεν τον συμπεριλάμβαναν μεταξύ τών ομοπίστων τους ΄΄Μαρτύρων΄΄, με αποτέλεσμα να αναρωτιέται, ΄΄αν άραγε ο Θεός ασχολείται με τρίχες΄΄. ΄΄Δηλαδή, (έλεγε), αν τα μαλλιά μου είναι πέντε πόντους μακρύτερα απ' αυτό που θεωρούν οι άλλοι ανεκτό, θα με σκοτώσει στον Αρμαγεδδώνα; Αν είναι τόσο άδικος, ας με σκοτώσει΄΄.

Σύντομα, άρχισαν να τον κατηγορούν ψευδώς, και να τον καλούν συνεχώς οι ψευδοπρεσβύτεροι τής οργάνωσης για διάφορα θέματα εναντίον του. Το ότι δεν συμβάδιζε με τα εμφανισιακά πρότυπα τής οργάνωσης, ήταν ενοχλητικό αγκάθι στο μάτι τους. Κάποιοι ΄΄Μάρτυρες΄΄, τον κατηγόρησαν ως ΄΄ομοφυλόφιλο΄΄, και άλλοι τον είπαν αλήτη. Κάποιοι απαγόρεψαν στα παιδιά τους να τον συναναστρέφονται, και κάθε μέρα, του δημιουργούσαν και κάποιο νέο πρόβλημα.

Ύστερα από αφόρητη πίεση, άρχισε να αναρωτιέται, μήπως είχαν δίκιο, και μήπως αυτός ήταν ο παράλογος. Όσο όμως κι αν προσπάθησε, δεν μπόρεσε να βρει λόγους που να δικαίωναν τους διώκτες του. Ακόμα και ο Ιησούς Χριστός, δεν είχε κοντύτερα μαλλιά από τα δικά του! Τον ενοχλούσε μάλιστα, που στις απεικονίσεις τού Κυρίου στα βιβλία τής οργάνωσης, τον ζωγράφιζαν κοντοκουρεμένο, σαν να βγήκε από το κομμωτήριο! Καταλάβαινε πως ακόμα και αυτό, ήταν μία μέθοδος προώθησης τών εμφανισιακών στάνταρς τής οργάνωσης. Συνέχισε λοιπόν να τους ΄΄μπαίνει στο μάτι΄΄, πιο επιδεικτικά, ώσπου να τον αποδεχθούν. Τότε θα κουρευόταν! Κάθε φορά όμως που προγραμμάτιζε να κουρευτεί, κάποια νέα πρόκληση, τον έκανε να το αναβάλει.

Πέρασε καιρός έτσι, και του δόθηκε η ευκαιρία να φιλοσοφήσει το θέμα, και να βγάλει τα συμπεράσματά του, τόσο για το θέμα τής ισοπέδωσης προσωπικοτήτων, όσο και για τις σκληρές και άδικες μεθόδους τής οργάνωσης. Έβλεπε την αντίθετη συμπεριφορά τους από αυτή τού καλού πατέρα τής ΄΄παραβολής του ασώτου΄΄.

Όταν εν τέλει οι τοπικοί ΄΄Μάρτυρες΄΄ αναγκάστηκαν να αποδεχθούν την εμφάνισή του, μη μπορώντας να του επιβάλλουν τις απόψεις τους, εκείνος ήταν πλέον ώριμος να ερευνήσει βαθύτερα τις αιτίες και τα φαρισαϊκά δόγματα που οδηγούσαν σε αυτή τη συμπεριφορά. Η αντίδρασή του στις προσπάθειες ισοπέδωσής του, τον οδήγησε στην ικανότητα να σκέπτεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34ο.

Δημιουργώντας μια νέα θρησκεία

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Ο Νάσος ήταν συνταξιούχος. Λόγω τής εργασίας μου όμως, δεν μπορούσα να τον συναντάω τόσο συχνά όσο ήθελε. Έτσι, θεώρησα καλό να τον συστήσω στον Πέτρο, ώστε να συναντιούνται και να συζητούν χωρίς εμένα. Ο Νάσος αλάλαξε από τη χαρά του. Πράγματι, οι συναντήσεις πύκνωναν σιγά σιγά, ώσπου αποσυνταυτίστηκε και η μητέρα μου. Τότε, αισθάνθηκε κι εκείνη την έλλειψη τών συναθροίσεων, και διέθεσε το σπίτι της, ώστε να βρισκόμαστε όλοι μαζί κάθε εβδομάδα, και να μελετάμε την Αγία Γραφή.

Στην αρχή μαζευόμασταν πέντε άτομα. Αργότερα προστέθηκε η γυναίκα τού Πέτρου, την οποία πείσαμε να πετάξει τις εικόνες που είχε ως Ορθόδοξη, και να έρχεται μαζί μας. Ταυτόχρονα, προστέθηκε και μία ακόμα γυναίκα, που ήταν πρώην ΄΄Μάρτυρας΄΄, και κάπου κάπου έρχονταν γνωστοί μας πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄ από την Αθήνα.

Προσευχηθήκαμε στο Θεό, και ζητήσαμε να μας βοηθήσει με το Άγιο Πνεύμα του, να δεχθούμε την αλήθεια, όποια κι αν ήταν αυτή. Έτσι, μελετούσαμε όλοι μας απροκατάληπτα, χωρίς να μας δεσμεύουν οι προκαταλήψεις που είχαμε ο καθένας από την παλαιά του θρησκεία.

Όταν ξεκινήσαμε, τα μόνα μας δόγματα, ήταν ότι δεχόμασταν ΄΄μόνο ό,τι λέει η Αγία Γραφή΄΄, και ο ...αδογματισμός. Δηλαδή, δεχόμασταν ως Χριστιανούς αδελφούς μας όποιους δέχονταν τον Ιησού Χριστό ως σωτήρα τους, ανεξάρτητα από το τι άλλο πίστευαν, και από τη θρησκεία στην οποία ανήκαν. Στις συναθροίσεις μας όμως, γινόταν πραγματική μάχη. Ο καθένας μας, κουβαλούσε τις καταβολές τής παλαιάς του θρησκείας, και υπεραμυνόταν υπέρ αυτών τών θέσεων. Όταν όμως οι άλλοι παρουσίαζαν κάτι αναμφισβήτητο από την Αγία Γραφή, όλοι το δεχόμασταν. Έτσι, μέρα με την ημέρα συμφωνούσαμε σε όλο και περισσότερα θέματα.

Το πρώτο στο οποίο συμφωνήσαμε, ήταν τι σημαίνουν οι Καινοί Ουρανοί και η Καινή Γη. Καταλάβαμε πως ήταν ένα νέο επίγειο περιβάλλον για τον άνθρωπο, στο οποίο θα ζούσε με άφθαρτο σώμα, και όχι ως ψυχές όπως πίστευαν κάποιοι γνωστοί μας Ευαγγελικοί. Αυτό, μας βοήθησε να καταλάβουμε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός, αναστήθηκε με το σώμα του, και πάλι σωματικά αλλά άφθαρτος, θα επιστρέψει στη γη, στη δευτέρα του παρουσία. Τότε η γη θα αλλάξει και θα γίνει κι αυτή άφθαρτη, μια Καινούργια Γη.

Στην πραγματικότητα, αυτά τα γνώριζε ήδη ο Νάσος, όπως και πολλά άλλα. Είχε όμως πρόβλημα στην απόδειξή τους. Έτσι, κάθε τι που συμφωνούσαμε, ανέλαβα να το καταγράφω μαζί με την απόδειξή του. Σύντομα προχωρήσαμε πιο πέρα από το Φρίσκουλα και την ομάδα του, η οποία ήδη άρχισε να διαλύεται, σχηματίζοντας άλλες μικρότερες κατά περιοχές.

Τον καιρό που άρχισαν οι τακτικές μας συναθροίσεις, μπήκε στη ζωή μας ένας άνθρωπος, που επηρέασε την μελλοντική μας πορεία. Λεγόταν Παναγιώτης. Ήταν πρώην ΄΄Μάρτυρας΄΄, γεννημένος από γονείς ΄΄Μάρτυρες΄΄, και καταγόταν από τη Σαλαμίνα. Η αδελφή του ήταν η γυναίκα που ερχόταν στη συνάθροισή μας.

Ο άνθρωπος αυτός, μπήκε στην οργάνωση από θαύμα, και βγήκε πάλι από θαύμα.

Όταν ήταν μικρός, κάποιοι γείτονες, τον πήραν στο σπίτι τους δήθεν για να τον δουν, όμως τα είχαν όλα έτοιμα, και τον βάπτισαν κρυφά από τους γονείς του Ορθόδοξο. Ο

ίδιος, δεν ήθελε να πηγαίνει ούτε στους ΄΄Μάρτυρες΄΄, όταν όμως ήταν νεαρός, είδε ένα όνειρο. Είδε τον Βλάση, προτού ακόμα τον γνωρίσει. Όταν όμως τον γνώρισε στην πραγματικότητα, το εξέλαβε αυτό ως απόδειξη πως ο Θεός ήθελε να τον οδηγήσει στην οργάνωση τής Σκοπιάς.

Βαπτίστηκε λοιπόν στους ΄΄Μάρτυρες΄΄, και διδάχτηκε πολλά από το Βλάση. Τέλος, έφυγε για τον Καναδά, όπου υπηρέτησε την οργάνωση ως ΄΄πρεσβύτερος΄΄, δημιουργώντας ο ίδιος μία συνάθροιση 80 ατόμων. Τότε όμως, βρήκε λάθη στην οργάνωση, και μετά από προφητικά οράματα που του έδειξε ο Κύριος, τον οδήγησε στην έξοδό του από εκεί, μαζί με 40 άλλους ΄΄Μάρτυρες΄΄. Από τότε, ζει μία θαυμαστή ζωή, γεμάτη από θαυμαστά γεγονότα, με τα οποία ο Κύριος τον οδηγεί σε όλο και ορθότερη πορεία.

Τότε λοιπόν, κατ' εντολήν τού Κυρίου, ήρθε στην Ελλάδα, και γνωριστήκαμε. Βάπτισε την αδελφή του, τον Πέτρο και τη γυναίκα του, και τον σύστησα στο φίλο μου το Γιώργο, τον οποίο βάπτισε. Το αστείο είναι, πως εγώ τον είδα λιγότερο απ' όλους, κι ας τους τον σύστησα. Πήγε και στη συνάθροιση τού Φρίσκουλα, όπου τους διηγήθηκε πολλά, και έκανε το Φρίσκουλα να δοξάζει το Θεό με δάκρυα για τις ενέργειές του. Όμως, κάποιος πρώην ΄΄Ευαγγελικός΄΄ που συναθροιζόταν με το Φρίσκουλα, τον επηρέασε, και τον έπεισε αργότερα πως όλα αυτά δεν ήταν από το Θεό. Έτσι, λίγοι από εμάς πειστήκαμε ότι τα θαύματα δεν είχαν πάψει στην εποχή μας.

Όταν ο Παναγιώτης έφυγε στο εξωτερικό, είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι αν έπρεπε να ξαναβαπτισθώ. Από τις μελέτες μας είχα καταλάβει πως το Χριστιανικό βάπτισμα, δεν είναι ΄΄βάπτισμά αφιέρωσης΄΄ όπως τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, αλλά βάπτισμα **΄΄εις άφεσιν αμαρτιών΄΄. (Πράξεις 2/β΄ 38).** Ζήτησα λοιπόν από το Γιώργο να με βαπτίσει, μια και είχε ήδη κι αυτός βαπτιστεί, από κάποιον που εμπιστευόμουν. Εκείνος, είπε πως θα μου απαντήσει σύντομα. Δεν μου το είπε, αλλά είχε λίγο καιρό, που ο Κύριος είχε άμεση επαφή με αυτόν και τη γυναίκα του. Σ' εκείνη μιλούσε, και στον Γιώργο το επιβεβαίωνε. Έτσι, τον ρώτησε αν ήταν θέλημά του να με βαπτίσει. Εκείνος, έδωσε τη συγκατάθεσή του, και πράγματι, με βάπτισε, σε μία γιορταστική σύναξη, στην οποία είχα καλέσει δεκάδες πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄, και όχι μόνο. Πριν με βαπτίσει, με ρώτησε αν πιστεύω πως το Άγιο Πνεύμα είναι πρόσωπο, και πως ο Ιησούς Χριστός δεν είναι κτίσμα. Εγώ τού απάντησα:

-Κατανοώ πως ο Λόγος δεν είναι κτίσμα, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό, και πως το Άγιο Πνεύμα δεν είναι δύναμη. είπα, καθώς θυμήθηκα όλες εκείνες τις παλαιές μου απορίες. **...Το τι είναι όμως, δεν ξέρω!** δήλωσα.

-Θα σου δώσει ο Κύριος! είπε, και με βάπτισε **στο όνομα τού Πατρός του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, εις άφεσιν αμαρτιών.**

Από την ημέρα εκείνη, ο Γιώργος, άρχισε μαζί μου έναν κύκλο διδασκαλίας, για να κατανοήσω το δόγμα τής Αγίας Τριάδος. Οι απορίες μου λύνονταν μία μία. Μου εξήγησε ότι όταν ο Ιησούς Χριστός μιλούσε για τον Πατέρα του ως κατώτερος, **μιλούσε ως άνθρωπος**, και ως γέννημά του. Όταν όμως μιλούσε ως ίσος, **μιλούσε ως Θεός.** Ήταν αναμφισβήτητα **Θεάνθρωπος,** και το είδα αυτό σε πολλά εδάφια. Περισσότερο όμως, με εξέπληξαν τα **κυριολεκτικά χιλιάδες εδάφια τής Αγίας Γραφής, που ανέφεραν τον Ιησού Χριστό, ως: ΄΄Γιαχβέ΄΄! (π.Χ. , Ησαίας 48/μη΄ 12-16. Ρωμαίους 10/ι΄ 9-14, κλπ).** Μου έδωσε ένα βιβλίο χονδρό, του Νικολάου

Σωτηρόπουλου, με το όνομα: ΄΄**Ο Ιησούς Γιαχβέ΄΄.** Εκεί, κατάλαβα καλά ποιός ήταν ο Κύριός μου. Τώρα συμφωνούσα κι εγώ με τους υπολοίπους στη συνάθροισή μας, ότι ο Θεός ήταν τριαδικός.

Κάτι άλλο που με εντυπωσίασε, ήταν ότι **το δόγμα τής Αγίας Τριάδος, δίδασκε άλλα από αυτά που η οργάνωση τής Σκοπιάς με είχε διδάξει πως δίδασκε.** Η οργάνωση με είχε μάθει να πολεμάω το δόγμα ότι ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, ήταν **το ίδιο πρόσωπο**. Στην πραγματικότητα όμως, αυτή ήταν η αίρεση τού Σαβέλλιου. **Το Τριαδικό δόγμα, πίστευε άλλα. Πίστευε πως ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, ήταν τρία διαφορετικά πρόσωπα, είχαν όμως την ίδια ουσία,** όπως οι άνθρωποι έχουν την ίδια ουσία μεταξύ τους, είναι όμως διαφορετικά πρόσωπα. Η οργάνωση λοιπόν, μας είχε αποπροσανατολίσει, απορρίπτοντας ως συνήθως, άλλο αντί άλλου. Αυτός ήταν και ο λόγος, που παλιά όταν συνειδητοποίησα ότι κάποιοι πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄ πίστευαν πλέον στην Αγία Τριάδα, έπαθα κατάθλιψη. Φοβόμουν πως ΄΄ έξω από την οργάνωση υπήρχαν μόνο ψεύτικες διδασκαλίες΄΄.

Σύντομα άρχισε να αποδίδει και η ΄΄σπορά΄΄ τών επιστολών που έκανα όταν αποκόπηκα. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι από τους ΄΄Μάρτυρες΄΄ με έβρισκαν, και ήθελαν να μάθουν. Άλλοι έφυγαν από εκεί, και άλλοι βρίσκονται ακόμα εκεί, για διαφόρους (οικογενειακούς κυρίως) λόγους.

Η συνάθροισή μας στη Σαλαμίνα, διατηρήθηκε αυξανόμενη σε γνώση και ευλογία, για 2 χρόνια. Σε αυτό το διάστημα, είχαμε μαζευτεί ήδη περίπου 25 άνθρωποι, κυρίως πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄. Είχαμε κατανοήσει ότι η Χιλιετής Βασιλεία ήταν ήδη παρούσα, και αυτό μας οδηγούσε σε βαθύτερη κατανόηση τής Αγίας Γραφής. Καταλάβαμε ότι η Αγία Γραφή έχει ΄΄άλλα 10 βιβλία΄΄ στην Παλαιά Διαθήκη, απ' αυτά που δέχονταν οι Προτεστάντες όπως εμείς, και τα δεχθήκαμε. Ενωρίτερα, εμείς που είχαμε προέλευση από τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, κατανοήσαμε ότι ο ΄΄Πολύς Όχλος΄΄ τής Αποκάλυψης, αποδεικνύεται πως είναι ψυχές. Έτσι, δεχθήκαμε ότι η ψυχή αν και φυσιολογικά πεθαίνει, κατά χάριν Θεού, παραμένει αθάνατη. Αυτή ήταν η προϋπόθεση για να καταλάβουμε όλη τη βασική εσχατολογία τής Αγίας Γραφής, συμπεριλαμβανομένης τής ΄΄Χιλιετούς Βασιλείας΄΄.

Ήταν τόση η πρόοδός μας, που άνθρωποι από την γειτονική συνάθροιση τών ΄΄Πεντηκοστιανών΄΄, και περισσότεροι από τών ΄΄Ευαγγελικών΄΄, έρχονταν και παρακολουθούσαν τις συναθροίσεις μας. Μάλιστα, είχα τη χαρά να βαπτίσω δύο πρώην θύματα τής Σκοπιάς, και ακόμα τη μητέρα μου και τη γιαγιά μου. Βάπτισα και έναν πρώην Παλαιοημερολογίτη, που του είχαν μιλήσει από την αυτοαποκαλούμενη ΄΄Εκκλησία Χριστού΄΄.

Τους ανθρώπους αυτούς τους είχα γνωρίσει, από μία πρώην ΄΄Μάρτυρα΄΄, μακρινή συγγενή μου, που έφυγε κι εκείνη από την οργάνωση λίγο πριν από εμένα. Αυτοί την βοήθησαν στην αρχή, να δεχθεί τα βασικά Χριστιανικά δόγματα. Η συγκεκριμένη αυτή θρησκεία, πίστευε πως αποτελεί την αναστήλωση τής Εκκλησίας, που δήθεν είχε πέσει για χρόνια σε ΄΄αποστασία΄΄.

Ποτέ δεν πρόσεξαν τα λόγια του Κυρίου, στο τέλος τού Ματθαίου, ότι ο Κύριος θα ήταν μαζί με την Εκκλησία του **όλες τις ημέρες ως τη συντέλεια τού αιώνος.** Έτσι, δεν ενδώσαμε όταν μας πρότειναν να ενταχθούμε στη θρησκεία τους. Μάλιστα, μου πρότειναν να υπηρετήσω ως ΄΄πρεσβύτερος΄΄ με μισθό, για την τοπική ΄΄εκκλησία΄΄

που θα εντασσόταν στη θρησκεία τους. Φυσικά, αρνήθηκα, τόσο για το ότι δεν ήθελα να πληρώνομαι για την υπηρεσία μου στον Θεό, όσο και για το ότι ήδη είχα διακρίνει αρκετά λάθη στο δόγμα τους.

Για παράδειγμα, δεν δέχονταν το βάπτισμα τού Αγίου Πνεύματος, βασικό μέρος τής Αναγέννησης. Δεν δέχονταν ότι στην Αγία Γραφή υπήρχαν μελλοντικές προφητείες. Και όταν το είπα σ' έναν ΄΄πρεσβύτερό΄΄ τους, μου απάντησε ότι ο ίδιος πίστευε στις μελλοντικές προφητείες, αλλά δεν το έλεγε για να μην έρθει σε σύγκρουση με τον ΄΄συμπρεσβύτερό΄΄ του. Ειδικά αυτό το τελευταίο, μου θύμισε τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, με το ξύπνημα όλων αυτών τών καταθλιπτικών αναμνήσεων από αυτή την δογματικά ακάθαρτη θρησκεία.

Και οι Πεντηκοστιανοί όμως προσπάθησαν να προσεταιριστούν τη θρησκεία μας. Στην αρχή τής έρευνάς μου, είχα παρακολουθήσει τις συνάξεις τους απροκατάληπτα. Όμως, υπήρχαν πολλά διαφορετικά απ' αυτά που έγραφε η Αγία Γραφή για τα χαρίσματα, και κυρίως για την ομιλία γλωσσών. Υπήρχε μία αταξία και ακαταστασία στις συνάξεις τους. Και ενώ έπρεπε να λαλούν οι Χριστιανοί γλώσσες ένας ένας και μόνο όταν υπήρχε ερμηνευτής και διακριτικός, εκείνοι μιλούσαν όλοι μαζί, και χωρίς ερμηνεία. Κυρίως όμως, τους αποκρούσαμε γιατί ήταν Χιλιαστές. Πίστευαν δηλαδή, πως η Χιλιετής Βασιλεία είναι μελλοντική, και πως ο Αντίχριστος θα έρθει **μετά** την αρπαγή τών Αγίων, πράγμα αντίθετο από αυτά που αναφέρονται στην **Β΄ Θεσσαλονικείς 2/β΄ 1-12.** Εκεί, λέει καθαρά, πως **πρώτα θα έρθει ο ΄΄Αντίχριστος΄΄, και ΄΄μετά θα γίνει η αρπαγή΄΄,** σε συμφωνία με πλήθος άλλων χωρίων.

Για τον ίδιο λόγο, δεν δεχθήκαμε και τη συγχώνευση με τους Ευαγγελικούς. Άλλωστε, αυτοί δεν κατανοούσαν καθόλου το θέμα τής αναγέννησης. Πίστευαν πως κάποιος μπορεί να αναγεννηθεί χωρίς να βαπτισθεί, σε αντίθεση με τα λόγια τού Κυρίου προς τον Νικόδημο, ότι η Αναγέννηση γίνεται **΄΄εξ ύδατος και Πνεύματος΄΄. (Ιωάννης 3/γ΄ 5).** Στην πραγματικότητα, όλο και περισσότεροι άνθρωποι από τους Ευαγγελικούς έρχονταν στη συνάθροισή μας. Κάποτε, ο Νάσος έφερε έναν γνωστό του στη Σαλαμίνα. Αυτός, ισχυρίζετο ότι έχει χάρισμα από τον Θεό. Έτσι, μιλούσε Αραμαϊκά, και ερμήνευε κάποιες προφητείες. Κάτι παρόμοιο είχα δει και στις Πεντηκοστιανές συναθροίσεις που είχα παρακολουθήσει. Έφερα λοιπόν τον Γιώργο και τη γυναίκα του, που πλέον έμαθα πως είχαν άμεση επαφή με τον Κύριο. Εκείνος, άφησε τον ΄΄χαρισματούχο΄΄ να μιλήσει. Κάποια στιγμή, και ενώ εκείνος ήταν κάτω από την επιρροή τού πνεύματος που μιλούσε απ' αυτόν, ο Γιώργος με τη γυναίκα του, τον ρώτησαν επίμονα:

-Ποιος είναι ο Κύριός σου;

Εκείνος αμέσως έχασε τα λόγια του, και το πνεύμα έφυγε.

-Ο Ιησούς Χριστός! είπε εκείνος τότε.

-Όχι εσύ! Το πνεύμα που έφυγε θέλαμε να μας το πει! του είπε ο Γιώργος, που είχε ήδη χρησιμοποιήσει την αλάνθαστη διάκριση που αναφέρεται στην **Α΄ Ιωάννου 4/δ΄ 1-3.**

Ερευνήσαμε και μία άλλη ΄΄Πεντηκοστιανή΄΄ ομάδα, που μάλιστα εκεί έκαναν εντυπωσιακότερα θαύματα. Δυστυχώς όμως, ήταν Σαβελιανιστές, και αυτό σήμαινε

πως αυτός που θαυματουργούσε στις συνάξεις τους, δεν ήταν το Άγιο Πνεύμα, αλλά κάποιο πνεύμα ακάθαρτο. (Οι Σαβελιανιστές, όπως είπαμε, δεν δέχονται ότι ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι τρία διαφορετικά πρόσωπα, αλλά ότι είναι ένα πρόσωπο, που φανερώνεται πότε ως Πατέρας, πότε ως Υιός, και πότε ως Άγιο Πνεύμα). Παρά το ζήλο τους για τον Θεό, πίστευαν σ' έναν Θεό ανύπαρκτο.

Έτσι, μέρα με την ημέρα, αυξάναμε σε γνώση, κατανόηση, και εμπειρίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35ο.

Ψάχνοντας για την Εκκλησία

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Αν και με τη γυναίκα μου δεν πηγαίναμε σε συναθροίσεις καμίας θρησκείας, η έρευνά μας ήταν συστηματική. Η βιβλιοθήκη μας με χιλιάδες θρησκευτικά (κυρίως) βιβλία, μας έδινε τη δυνατότητα να εξετάζουμε την κάθε θρησκεία, την ιστορία της, και το δόγμα της.

Είχαμε αφήσει έτσι απ' έξω, όλες τις ΄΄Προτεσταντικές θρησκείες΄΄, επειδή είχαν σοβαρές αντιφάσεις, και ήταν σχετικά καινούργιες.

Η βασική τους αντίφαση, ήταν ότι δέχονταν αυθαίρετα την Αγία Γραφή, (ένα τμήμα της έστω), χωρίς να δέχονται την Εκκλησία που τη σύστησε στον κόσμο, και την όρισε ως Θεόπνευστη. Έλεγαν: **΄΄Εμείς δεχόμαστε μόνο ό,τι λέει η Αγία Γραφή΄΄.** Όμως, **αυτό το ΄΄μόνο΄΄ ότι λέει η Γραφή, δεν το έγραφε πουθενά η Αγία Γραφή.** Αυτό, ήταν από μόνο του, **κάτι που δεν έλεγε η Αγία Γραφή,** οδηγώντας τους σε τραγική αντίφαση. Άλλωστε, η Αγία Γραφή, **δεν έγραφε πουθενά ΄΄ποια ήταν τα βιβλία΄΄ τής Καινής Διαθήκης,** κι όμως εκείνοι τα δέχονταν, όπως τα είχε ορίσει ο Άγιος Αθανάσιος τον 4ο αιώνα.

Όσο για την ιστορία τους, ήταν όλοι τους παιδιά τής Μεταρρύθμισης, γέννημα τού 16ου αιώνα. Δηλαδή, **η Εκκλησία τού Θεού δεν υπήρχε για 15 αιώνες;** Κι **αν υπήρχε, δεν ήταν σίγουρα Προτεσταντική!** Αν ο Θεός δεχόταν κάποιους Χριστιανούς ως παιδιά του για 15 αιώνες, έπρεπε να βρούμε ποια ήταν η Εκκλησία τους!

Μελετήσαμε όλα τα πρωτοχριστιανικά κείμενα που μαζέψαμε, και ψάξαμε παντού. Όσο πίσω κι αν ψάξαμε, δεν βρήκαμε καμία άλλη Εκκλησία, παρά μόνο την Ορθόδοξη, κι ας μη λεγόταν ακόμα έτσι.

Από την έρευνά μας, δεν ξέφυγαν και οι μη Χριστιανικές θρησκείες. Έτσι, καθώς ερευνούσαμε την Ορθόδοξη Εκκλησία, διαπιστώσαμε πως υπήρχε κάτι κοινό με τις μη Χριστιανικές ανατολικές θρησκείες. Συγκεκριμένα, το ότι οι Ορθόδοξοι επαναλάμβαναν συνεχώς την προσευχή: ΄΄Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ τού Θεού, ελέησόν με΄΄, με σκοπό να φωτισθούν, θύμιζε τον Ανατολικό διαλογισμό. Έτσι, πιστέψαμε πως έπρεπε να την απορρίψουμε και να στραφούμε αλλού για έρευνα.

Τον καιρό εκείνο λοιπόν που ερευνούσαμε τη σχέση τού ανατολικού διαλογισμού με την ΄΄ευχή΄΄ τών Ορθοδόξων, ο Κύριος μου μίλησε, ενώ ταυτόχρονα, ένοιωσε η γυναίκα μου μία βεβαίωση μέσα της. Μας είπε, πως **΄΄Θα μας οδηγούσε στη δική Του Εκκλησία, και πως ήταν η Ορθόδοξη΄΄** Μας διαβεβαίωσε πως **΄΄Θα γνωρίζαμε σύντομα έναν Αγιορείτη γέροντα, και αυτός θα μας έλυνε τις τελευταίες απορίες΄΄.**

Πράγματι, λίγες ημέρες αργότερα, μία φίλη μας, μας μίλησε για κάποιον Αγιορείτη, που κατέβαινε κατά καιρούς στην Αττική. Αμέσως σκεφτήκαμε πως ίσως ήταν αυτός που μας είχε πει ο Κύριος, και τού τηλεφωνήσαμε. Πράγματι, από το πρώτο κιόλας τηλεφώνημα, **χωρίς να τον ρωτήσουμε,** άρχισε να απαντάει στις αντιρρήσεις που είχαμε ακόμα, κατά τής Εκκλησίας του. Αυτό καταλάβαμε πως δεν ήταν τυχαίο, και πράγματι δεν ήταν τυχαίο.

Μετά από κάποιες συναντήσεις, πειστήκαμε πως πράγματι είχαμε βρει την Εκκλησία τού Κυρίου. Ο λόγος που μιλούσε σ' εμένα κι όχι στη γυναίκα μου, ήταν ότι ήταν ακόμα αβάπτιστη. Εγώ όμως, ήμουν βαπτισμένος μικρός Ορθόδοξος. Από τότε όμως

που μας έστειλε στο γέροντα, δεν μας ξαναμίλησε, ώσπου να φθάσουμε στο φωτισμό. Από δω και στο εξής, από εκείνον θα μαθαίναμε το θέλημά Του.

Ο γέροντας μας βοήθησε να καταλάβουμε πολλά. Καθώς περνούσε ο καιρός, όλες μας οι απορίες καλύπτονταν. Καταλάβαμε ότι το βάπτισμα δεν είναι απαραίτητο να το κάνεις μεγάλος, και διαβάσαμε προσεκτικά το εδάφιο στο τέλος του Ματθαίου. Εκεί δεν έλεγε ότι πρώτα μαθητεύεσαι και μετά βαπτίζεσαι, όπως είχαμε μάθει ως Προτεστάντες, αλλά το αντίθετο. Έλεγε: ΄΄**μαθητεύσατε΄΄,** δηλαδή: ΄΄**να κάνετε μαθητές΄΄.** Πώς; ΄΄**βαπτίζοντες αυτούς΄΄,** (πρώτα), και (μετά), ΄΄**διδάσκοντες αυτούς΄΄.** Ούτε υπήρχε πουθενά στην Αγία Γραφή απαγόρευση που να απαγορεύει τον νηπιοβαπτισμό. Όπως ο Θεός έδωσε στον Αδάμ το Άγιο Πνεύμα όταν τον έπλασε χωρίς να τον ρωτήσει, κατά τον ίδιο τρόπο, **το βάπτισμα δίνει το Άγιο Πνεύμα** σ' ένα μωρό, **ευθύς από την αρχή τής ζωής του.** Έτσι εξηγείτο πώς ο Παναγιώτης από τον Καναδά, μη όντας Ορθόδοξος, είχε τόσο θαυμαστά γεγονότα στη ζωή του! Τον είχαν βαπτίσει κρυφά οι γείτονες! Άλλωστε, και ο **Λουκάς** γράφει, στο **1/α΄ 15,** πως ο Ιωάννης ο βαπτιστής, θα ήταν γεμάτος με Άγιο Πνεύμα, ακόμα και ως έμβρυο! Αν λοιπόν επετρέπετο να λάβει το Άγιο Πνεύμα ένα έμβρυο, πόσο μάλλον ένα γεννημένο μωρό! Γι' αυτό το βάπτισμα λέγεται ΄΄**περιτομή τής καρδιάς**΄΄ στην Αγία Γραφή. Και είναι γνωστό, πως η περιτομή γινόταν σε μωρά κυρίως!

Τέλος, διαβάσαμε αρχαία κείμενα τού 2ου αιώνα, όπου ο Τερτυλλιανός έγραφε καθαρά, πως ο νηπιοβαπτισμός γινόταν από τότε, δηλαδή από την πρώτη Εκκλησία.

Σύντομα, εξομολογήθηκα και έκανα το χρίσμα μετανοίας, ενώ η γυναίκα μου βαπτίσθηκε. Για πρώτη φορά, έλαβε από το πραγματικό σώμα και το αίμα τού Κυρίου. Τώρα ήμασταν και οι δύο μας ενωμένοι με όλους τους προ ημών Χριστιανούς.

Τηλεφώνησα σε έναν φίλο μου πρώην ΄΄Μάρτυρα΄΄, τον Μανώλη. Αυτός, ήταν από τους πρώτους που άρχισαν τις μελέτες με το Φρίσκουλα. Τώρα, είχα μάθει πως είχε γίνει Ορθόδοξος. Χάρηκε όταν έμαθε τα νέα μου, και μου διηγήθηκε κι εκείνος τη δική του εμπειρία:

Ως Προτεστάντης, είχε πάει μετά από πίεση τού πατέρα του, στον γέροντα Πορφύριο τού Ωρωπού, έναν χαρισματούχο Ορθόδοξο γέροντα. Πήγε με σκοπό να τον ξεμπροστιάσει, ως ψεύτη και κακόδοξο. Δεν τον είχε συναντήσει ποτέ του, κι όμως εκείνος τον αποκάλεσε με το όνομά του πριν συστηθούν, και στη συζήτησή τους, ο γέροντας του αποκάλυψε προσωπικά του μυστικά που λογικά δεν θα' πρεπε να τα ξέρει. Φεύγοντας, ο γέροντας τού φίλησε και το χέρι, κάνοντάς τον να ντραπεί. Έτσι, την επόμενη φορά που πήγε, ήταν αλλαγμένος. Πήγε πλέον για να βοηθηθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36ο.

Οδηγώντας και άλλους στην Ορθοδοξία

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Ο Κύριος από τη στιγμή εκείνη που μπήκαμε στην Εκκλησία του, άρχισε να μας χρησιμοποιεί με θαυμαστό τρόπο. Θα αναφέρω ένα περιστατικό.

Είχαμε πάει με τη γυναίκα μου, σε μία ομιλία στην Αγία Παρασκευή, τού τότε υπευθύνου για τις αιρέσεις, Αντωνίου Αλεβιζόπουλου. Κατά τη διάρκεια τού προγράμματος, ζήτησε να του κάνουμε ερωτήσεις. Η γυναίκα μου, σήκωσε το χέρι της για να ρωτήσει κάτι.

-Κατέβασε το χέρι σου! Θα σου το πω εγώ στο σπίτι! της είπα, επειδή θεώρησα το θέμα τής ερώτησης απλό. Εκείνη όμως επέμεινε, και έκανε την ερώτηση που ήθελε.

Στο τέλος τού προγράμματος, μας πλησίασαν δύο γυναίκες, (μητέρα και κόρη). Εκδήλωσαν την επιθυμία να μας γνωρίσουν, και μας αφηγήθηκαν τα εξής:

Ήταν και οι δύο πρώην ΄΄Πεντηκοστιανές΄΄. Στη συνάθροιση που πήγαιναν όμως, ενώ το πνεύμα που μιλούσε στους υπολοίπους ΄΄Πεντηκοστιανούς΄΄ τους έλεγε άλλα, σε αυτές, μιλούσε το Άγιο Πνεύμα, και τους έλεγε πως εκεί δεν ήταν η δική Του Εκκλησία. Τους είπε πως θα τις οδηγήσει στη δική Του.

Την ημέρα εκείνη λοιπόν που είχαν πάει να παρακολουθήσουν το πρόγραμμα τού π. Αντωνίου, τη στιγμή που η γυναίκα μου σήκωσε το χέρι της, ο Κύριος είπε στις γυναίκες αυτές:

΄΄Προσκολληθείτε στη γυναίκα αυτή που σηκώνει τώρα το χέρι της΄΄. Και εννοούσε τη γυναίκα μου, τη στιγμή που ήθελε να ρωτήσει. Έτσι, στο τέλος τού προγράμματος, ήρθαν να μας γνωρίσουν.

Από τη μέρα εκείνη, αρχίσαμε να τους μεταδίδουμε όσα είχαμε αποκομίσει από τη δική μας μελέτη. Στην κατήχηση αυτή, προστέθηκαν κι άλλοι πρώην ΄΄Πεντηκοστιανοί΄΄, και σε σύντομο διάστημα, όλοι τους επέστρεψαν στην Ορθόδοξη Εκκλησία τού Κυρίου.

Ταυτόχρονα, διεξήγαμε μία ακόμα μελέτη στη Σαλαμίνα, σε μία ομάδα πρώην ΄΄Μαρτύρων΄΄, μεταξύ τών οποίων ο φίλος μου ο Νίκος, η μητέρα του και η γιαγιά του. Εκείνοι, μόλις τότε, είχαν αποχωρήσει από τη συνάθροιση που είχαν δημιουργήσει. Ως τότε, τα αποτελέσματα τών μελετών τους, πλησίαζαν όλο και περισσότερο το Ορθόδοξο δόγμα. Έτσι, δεν χρειάστηκαν πολλά για να πειστούν για τα τελευταία εναπομείναντα θέματα.

Ο Νίκος ήταν ο ιδανικός αντιρρησίας. Δεν δεχόταν τίποτα, αν πρώτα δεν έβλεπε απόδειξη. Μετά τον κλονισμό τής εμπιστοσύνης του στην οργάνωση που γεννήθηκε, δεν εμπιστευόταν κανέναν πια. Έτσι, χρειάστηκε να δαπανήσω πολλές συναντήσεις ειδικά γι' αυτόν.

Από την πρώτη στιγμή που γίναμε Ορθόδοξοι, καταλάβαμε πως η αληθινή πίστη, δεν ήταν στρωμένη με ρόδα. Οι επιθέσεις τού Διαβόλου ήταν συνεχείς και αμείλικτες. Φουρτούνες οικογενειακές, κι ο θάνατος τού πατέρα μου, ανεργία, οικονομικά προβλήματα, αρρώστιες, και μία συνεχής μανία, να χαλάει το μηχανάκι μου όποτε πήγαινα στο Νίκο για μελέτη. Αφού ο άνθρωπος αναρωτιόταν μήπως το έλεγα ψέματα!

Η μητέρα μου, που εγώ την είχα οδηγήσει στην οργάνωση, αρνιόταν πλέον να συζητάει μαζί μου θρησκευτικά θέματα. Αυτό, είναι κάτι που μου δημιουργεί τύψεις ακόμα και σήμερα.

Το μεγάλο λάθος όλων αυτών που παρασύρθηκαν από την Ορθοδοξία σε κάποια αίρεση, είναι πως κρίνοντας από τη δική τους άγνοια, νομίζουν ότι η Ορθοδοξία δεν έχει να τους διδάξει τίποτα. Δικαιολογούνται ότι στη Θεία Λειτουργία δεν καταλαβαίνουν τίποτα απ' αυτά που λέει ο παπάς. Γιατί όμως δεν αγοράζουν ένα βιβλιαράκι που τα γράφει όλα αυτά μέσα;

Αν ήξεραν την υψηλή θεολογία που υπάρχει σε αυτά τα ΄΄ακαταλαβίστικα΄΄ που λέει ο παπάς, θα έσπευδαν να ψάξουν όλα αυτά τα λειτουργικά κείμενα. Άλλωστε, θα έπρεπε να ήξεραν ότι στη Θεία Λειτουργία, και γενικά στις ακολουθίες, πάμε για να υμνήσουμε το Θεό, και όχι για να διδαχτούμε. Για τη διδασκαλία μας, υπάρχουν **οι κατηχήσεις,** που γίνονται στις περισσότερες ενορίες. Όταν όμως κάποιος πάει στην Εκκλησία μόνο λίγες φορές το χρόνο, και ούτε που έχει ενδιαφερθεί για τις κατηχήσεις, είναι φυσικό να παρασυρθεί σε κάποια αίρεση. Ειδικά τώρα που η Εκκλησία διαθέτει και ραδιοφωνικούς σταθμούς, είναι αδικαιολόγητος ο οποιοσδήποτε λέει πως η Εκκλησία δεν τον δίδαξε. **Μάλλον αυτός δεν ενδιαφέρθηκε να διδαχθεί!**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37ο.

Εγκαταλείποντας και αυτή τη σύναξη

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Δεν ονειρευόμουν να γίνω ιδρυτής θρησκείας, όμως τα γεγονότα με οδηγούσαν εκεί. Ήδη υπήρχαν προοπτικές να δημιουργηθεί μια νέα συνάθροισή μας στον Κορυδαλλό, και από εκεί ποιος ξέρει πού. Είχαμε αρχίσει με το Νάσο να σχεδιάζουμε αυτό το ενδεχόμενο, όταν άρχισα να αντιλαμβάνομαι ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τη συνάθροισή μας. Παντού στην Αγία Γραφή, έβλεπα πως υπήρχαν στις Εκκλησίες

Πρεσβύτεροι, Διάκονοι, και λοιποί χαρισματούχοι. Στη δική μας όμως, όχι. Και αν ακόμα διορίζαμε εμείς, με ποιο δικαίωμα θα διορίζαμε; Ακόμα και χωρίς αυτό το διορισμό, ΄΄**με ποιο δικαίωμα**΄΄ εγώ μοίραζα τον άρτο και τον οίνο όταν κοινωνούσαμε; Με ποιο δικαίωμα βάπτιζα; Παντού στην Αγία Γραφή, όταν δινόταν ένα τέτοιο λειτούργημα, δινόταν από κάποιο πρεσβυτέριο. Εμείς όμως, αυθαιρετούσαμε. Και δεν είχα καμία όρεξη φεύγοντας από μία αίρεση να γίνω εγώ αιρεσιάρχης μιας άλλης.

Ο Νάσος αντιθέτως, δεν προβληματιζόταν από αυτά τα θέματα. Το ότι είχαμε προχωρήσει σε κατανόηση τής πίστης περισσότερο από τις άλλες Προτεσταντικές ομάδες που είχαμε γνωρίσει, τον έκανε να φουσκώνει σιγά σιγά. Πίστευε πως εμείς είχαμε τη σωστή αλήθεια, και ο αδογματισμός μας, σιγά σιγά υποχωρούσε.

Όταν ακόμα ήμουν στους Μάρτυρες, τότε που κατάλαβα πως η ελπίδα τών Χριστιανών είναι ουράνια, εξέφρασα την επιθυμία μου στον Βλάση να κοινωνήσω. Εκείνος όμως με είχε προειδοποιήσει, πως έτσι θα έτρωγα το κεφάλι μου. Λόγω του δόγματος τών Μαρτύρων ότι όλο και λιγότεροι πρέπει να παίρνουν από τον άρτο και τον οίνο, φρόντιζαν οι υπεύθυνοι να αποθαρρύνουν τους θέλοντες να μεταλάβουν. Έτσι, καταφέρνουν να διατηρούν τον αριθμό αυτό χαμηλά. Όταν όμως άρχισα να κοινωνάω είτε στη δική μου συνάθροιση είτε σε άλλες Προτεσταντικές, δεν είχα αναρωτηθεί για το δικαίωμα αυτό. Μόνο για το αν το ψωμί ήταν άζυμο ή όχι ασχοληθήκαμε, και για το κάθε πότε έπρεπε να κοινωνάμε. Είχαμε βρει λοιπόν αποδείξεις από την Αγία Γραφή, ότι οι Χριστιανοί έπρεπε να κοινωνούν όσο συχνά ήθελαν, και όχι απαραίτητα με άζυμο άρτο.

Εδώ και λίγο καιρό, άρχισα να υποψιάζομαι πως ο φίλος μου ο Γιώργος προσέγγιζε την Ορθοδοξία. Αυτά που μου έλεγε, μου θύμιζαν πολλά απ' αυτόν το χώρο. Έτσι, όταν συναντιόμασταν, προσπαθούσα να τον ΄΄ψαρέψω΄΄, όμως κρατούσε το στόμα του κλειστό. Μια μέρα όμως, καθώς φεύγαμε, του είπα χαριτολογώντας:

΄΄Έτσι όπως πάμε, μας βλέπω Ορθοδόξους μια μέρα!΄΄

-Ο Θεός γνωρίζει! μου είπε, και τον κοίταξα λοξά, αλλά ήταν ανέκφραστος.

Θυμόμουν την ημέρα που με βάπτισε, ότι είχα καλέσει και κάποιον που στη φυλακή ήμασταν μαζί, και ήταν τότε αποκομμένος. Εκείνος είχε εκφράσει την απορία, μήπως θα έπρεπε να ρωτήσουμε την Εκκλησία, για το αν θα έπρεπε να προχωρήσουμε σ' αυτό το βάπτισμα.

-Για ποια Εκκλησία λέει; ρώτησα τότε τον Γιώργο.

-Για την Ορθόδοξη! μου είπε εκείνος.

Φαινόταν πολύ παράξενο να ακούγονται αυτά τα λόγια από το στόμα ενός πρώην ΄΄Μάρτυρα΄΄. Όλοι μας, έπρεπε φυσιολογικά να θεωρούμε τους Ορθοδόξους ως ειδωλολάτρες!

Τώρα όμως, καθώς συζητούσα με τον Γιώργο, έβλεπα πως κάποια πράγματα ταίριαζαν. Για παράδειγμα, από τη στιγμή που κατάλαβα πως οι ψυχές τών Αγίων συμβασιλεύουν στον ουρανό με τον Κύριο από τώρα, κατάλαβα πως **δεν** είναι άτοπο να προσευχόμαστε γι' αυτούς, ούτε ΄΄να ζητούμε τις δικές τους προσευχές΄΄. Είχα

συγκρουστεί μάλιστα με το Νάσο γι' αυτό σε κάποια συνάθροιση. Σιγά σιγά, ανακάλυπτα κι άλλα πράγματα, τα περισσότερα από τα οποία, συζητώντας με το Γιώργο. Εν τέλει, μια μέρα, μου το φανέρωσε, πως έγινε Ορθόδοξος.

-Μα αφού σε βάπτισε ο Παναγιώτης! διαμαρτυρήθηκα.

-Το βάπτισμα ήταν σωστό. Είχε όμως το δικαίωμα; με ρώτησε.

-Μα κι εσύ με βάπτισες ρωτώντας τον Κύριο! Και αυτός το ίδιο! Διαφώνησα.

-Άκου! Και το βάπτισμα που έκανες στους ΄΄Μάρτυρες΄΄ ίσχυε, ως ΄΄βάπτισμα αφιέρωσης΄΄, και το βάπτισμα που κάναμε ως Προτεστάντες, ίσχυε για το σκοπό που το κάναμε, για να πάρουμε μια ώθηση κατά παραχώρησιν τού Κυρίου. Τώρα όμως, πρέπει να εκπληρώσουμε πάσαν δικαιοσύνη, και να κάνουμε το βάπτισμα από εκείνους που διαδέχτηκαν τους αποστόλους.

-Έχεις κάτι να μου δώσεις γι' αυτό; ρώτησα.

-Έχω μαζί μου δύο βιβλία. Διάβασέ τα, και θα καταλάβεις τι εννοώ! είπε, και μου τα έδωσε.

Επρόκειτο για τα βιβλία: ΄΄**Ο κανόνας τής Αγίας Γραφής΄΄,** και: ΄΄**Η ενότητα τής Εκκλησίας εν τη Θεία Ευχαριστία και τω Επισκόπω κατά τους τρεις πρώτους αιώνες τού Χριστιανισμού΄΄.**

Ήταν και τα δύο βιβλία συγκλονιστικά. Το μεν πρώτο, μου αποδείκνυε ότι ήταν άτοπο να δέχομαι την Αγία Γραφή, και όχι αυτούς που καθόρισαν ποιος θα είναι ο κανόνας της, δηλαδή ποιά θα είναι τα βιβλία της. Αν αυτοί θα είχαν λάθος, στον ίδιο βαθμό θα ήταν λάθος και τα βιβλία που επέλεξαν για την Αγία Γραφή. Αν δεχόμουν τα βιβλία αυτά ως θεόπνευστα, **έπρεπε να δεχθώ ως θεόπνευστο και εκείνον που καθόρισε ποια θα είναι αυτά.** Και αυτός ήταν ο επίσκοπος τής πρώτης οικουμενικής συνόδου, που τόσο τον είχα παρεξηγήσει, **ο Άγιος Αθανάσιος!**

Μήπως λοιπόν έπρεπε να προσέξω την Ορθοδοξία περισσότερο;

Αν το πρώτο βιβλίο με προβλημάτισε, το δεύτερο με έπεισε. Εκεί, υπήρχαν αρχαία Χριστιανικά κείμενα, όπου φαινόταν καθαρά, η αποστολική διαδοχή, όπως αυτή διατηρήθηκε μέσα στους πρώτους τρεις αιώνες τού Χριστιανισμού. Αυτά τα κείμενα, δεν τα γνώριζαν οι Προτεστάντες, και για το λόγο αυτό αυθαιρετούσαν, βαπτίζοντας, διανέμοντας την Κοινωνία, και διορίζοντας λειτουργούς χωρίς την ευλογία τού τοπικού Ορθοδόξου Επισκόπου, που ήταν ο μόνος που είχε αυτό ΄΄το δικαίωμα΄΄, ως άμεσος διάδοχος τών αποστόλων.

Ενδεικτικό ήταν το κείμενο τού Αγίου Ιγνατίου τού Θεοφόρου, που έγραψε τον 2ο αιώνα: ΄΄**όποιος κάνει κάτι λαθραία από τον επίσκοπο, δουλεύει τον διάβολο΄΄.** Τότε κατάλαβα πως και η παραβολές του πιστού και φρονίμου δούλου και τών μνων, αναφέρονταν σε επισκόπους. Το θέμα τών επισκόπων ήταν πολύ σοβαρό! Δεν είχαμε δικαίωμα να λειτουργούμε τη συνάθροισή μας!

Το βιβλίο αυτό, μου έλυσε και το παλιό μου πρόβλημα, ΄΄**ποιόν θα θεωρώ αδελφό μου΄΄.**

Θυμάμαι πως είχα παρεξηγηθεί με αρκετούς, επειδή λόγω κάποιου δόγματος που πίστευαν λάθος, ή λόγω τού ότι θεωρούσα το βάπτισμά τους άκυρο, δεν τους έλεγα ΄΄αδελφούς΄΄. Τώρα όμως, έβλεπα πως ούτε εγώ δεν συμμετέχω στο ένα σώμα τού άρτου τής θείας κοινωνίας, όπως προσφέρεται με την ευλογία του τοπικού Επισκόπου. Ούτε εγώ δεν ήμουν ΄΄αδελφός΄΄! Και όποιος δεν κοινωνούσε από τον ένα αυτό άρτο, ήταν έξω από το σώμα τής Εκκλησίας! **(Α΄ Κορινθίους 10/ι΄ 17).**

Υπήρχε κάποιος από τα παιδιά τής φυλακής, που στη φυλακή διάβαζε παλιά βιβλία τού Ρώσσελ. Έτσι, όταν βγήκε έξω, έγινε Ρωσσελιστής. Όταν συζητήσαμε για πρώτη φορά, έλεγε πως δεν τον ενδιαφέρουν οι λεπτομέρειες, αλλά η πίστη στον Ιησού Χριστό. Έτσι, δεν ερεύνησε όσο καλά έπρεπε, και κατέληξε σε ένα Ρωσσελιστικό παρακλάδι. Το κριτήριό του για να επιλέξει θρησκεία, ήταν το αν τον δέχονταν ως Χριστιανό, ενώ δεν πίστευε στην Αγία Τριάδα! Εξέδωσε και ένα περιοδικό, στο οποίο σύντομα ασχολείτο με λεπτομέρειες, όπως το τι συμβόλιζαν οι διαστάσεις τής κιβωτού! Επανειλημμένα του υπέδειξα εδάφια που λογικά έπρεπε να τον πείσουν για κάποια πράγματα, όμως τα αγνόησε. Είχε μάλιστα παραπονεθεί ότι δεν τον αποκαλούσα αδελφό, επειδή ήμουν προκατειλημμένος. Τώρα όμως, προκατειλημμένος ήμουν που ούτε τον εαυτό μου μπορούσα να ονομάσω Χριστιανό; Απλά, έπρεπε να συμμορφωθώ με τα πορίσματα τών ερευνών μου, **όποια κι αν ήταν αυτά.**

Στις επόμενες συναντήσεις μας, βομβάρδισα το Γιώργο με ένα σωρό αντιρρήσεις. Δεν μπορούσα να δεχθώ την ΄΄προσκύνηση΄΄ τών εικόνων, ούτε καν την κατασκευή τους. Εκείνος, μου εξήγησε υπομονετικά, ότι άλλο είναι η προσκύνηση, και άλλο η λατρεία. **΄΄Στις εικόνες, απλώς τιμούμε το εικονιζόμενο πρόσωπο΄΄.** μου εξήγησε, και μου έδειξε εδάφια όπως το **Αποκάλυψις 3/γ΄ 7-9,** όπου **ο ίδιος ο Κύριος, δήλωνε ότι θα έκανε ανθρώπους, να προσκυνήσουν έναν άλλο άνθρωπο,** τον Επίσκοπο τής Εκκλησίας τής Φιλαδελφείας! Αν η προσκύνηση ήταν λατρεία, ο Κύριος δεν θα το έκανε ποτέ αυτό!

Μου εξήγησε επίσης, ότι όλες οι εικόνες, δεν είναι ΄΄είδωλα΄΄. Είδωλο θεωρείται μόνο η απεικόνιση τού Θεού, και όχι κτισμάτων. Στην Ορθόδοξη Εκκλησία όμως, δεν επιτρέπονται απεικονίσεις τού Θεού, και μόνο από άγνοια ή αναξιότητα βάζουν κάποιοι Πρεσβύτεροι τέτοιες εικόνες. Σε αυτό όμως δεν φταιει η Εκκλησία, αλλά οι συγκεκριμένοι Πρεσβύτεροι.

Μου εξήγησε για το λεγόμενο ΄΄ειδικό ιερατείο΄΄, πως δεν είναι τίποτα περισσότερο από κάποιο ακόμα λειτούργημα, συνυφασμένο με την κλάση τού Άρτου.

Μου εξήγησε για τη χρησιμότητα τού ράσου, και τών φανταχτερών ρούχων τού Επισκόπου στην Εκκλησία, ως εικόνα τού Βασιλιά Χριστού, και ότι το μούσι δεν είναι υποχρεωτικό, αλλά απλή συνήθεια.

Τέλος, μου εξήγησε ποια είναι τα υπόλοιπα θεόπνευστα συγγράμματα τής Εκκλησίας, εκτός από την Αγία Γραφή. Για πρώτη φορά, κατάλαβα πως το να δέχομαι ΄΄**μόνο**΄΄ την Αγία Γραφή, ήταν λάθος. Έπρεπε να δέχομαι ως θεόπνευστη **όλη την υπόλοιπη ιερά παράδοση** τής Εκκλησίας, που ήταν επίσης οι αποφάσεις τών Οικουμενικών Συνόδων, τα εγκεκριμένα από τις οικουμενικές συνόδους κείμενα τών Αγίων, η υμνολογία τής Εκκλησίας, και τα λειτουργικά κείμενα. Το ίδιο δικαίωμα που είχε η Εκκλησία ως **΄΄στύλος και εδραίωμα τής αληθείας΄΄ (Α΄ Τιμόθεον 3/γ΄ 15),** να καθορίζει τα βιβλία τής Αγίας Γραφής, ίσχυε και για όλα τα υπόλοιπα θεόπνευστα

κείμενα. Και αυτό που ήταν σημαντικό εδώ, ήταν ότι **ο στύλος και το εδραίωμα τής αληθείας, τής ίδιας τής Χριστιανικής πίστεως, ήταν όχι η Αγία Γραφή, αλλά η Εκκλησία!**

Τότε κατάλαβα, πως ο λόγος που δημιουργήθηκε ο Προτεσταντισμός, ήταν επειδή δεν δεχόταν όλα τα θεόπνευστα συγγράμματα, παρά μόνο την Αγία Γραφή. Αν δεχόταν όλα τα θεόπνευστα κείμενα, δεν θα διέφερε από την Ορθοδοξία. Ο Προτεσταντισμός, ισχυριζόταν ότι στηρίζει την πίστη του στην Αγία Γραφή, (κι ας διαφέρει η μία από την άλλη Προτεσταντική θρησκεία). Η Ορθοδοξία όμως, **δεν στηριζόταν, αλλά ΣΤΗΡΙΖΕ** την Αγία Γραφή!

Σύντομα κατάλαβα πως όλα εκείνα που θεωρούσα ως διαφορές τής Αγίας Γραφής από την υπόλοιπη Ιερά Παράδοση, ήταν φαινομενικές αντιφάσεις, σαν κι αυτές που υπάρχουν από βιβλίο σε βιβλίο τής Αγίας Γραφής.

Βομβάρδιζα συνεχώς τον Γιώργο με ερωτήσεις, και έπαιρνα συνεχώς ικανοποιητικές απαντήσεις. Όταν κατηγόρησα τους Ορθοδόξους ότι λένε ανθρώπους ΄΄πατέρες΄΄, ενώ ο Κύριος είπε να **΄΄μην ονομάσουμε πατέρα μας επί τής γης΄΄,** μου έδειξε **εδάφια όπου οι απόστολοι θεωρούσαν τον εαυτό τους ΄΄πατέρα΄΄,** όπως το **Α΄ Κορινθίους 4/δ΄ 15.** Εδάφια που έδειχναν ότι το ψωμί που δινόταν στα μνημόσυνα ήταν Αγιογραφικό, εδάφια που έδειχναν την αποστολικότητα τού ΄΄Χρίσματος΄΄, την αειπαρθενία τής Μαρίας, την Παναγιότητά της, το αποδεκτό να ονομάζεται έτσι, μια και ακόμα και άψυχα αντικείμενα ονομάζονται στην Αγία Γραφή ΄΄πανάγια΄΄.

Για μία ακόμα φορά, η Αγία Γραφή αποκάλυπτε μπροστά μου ένα καινούργιο νόημα, συμπληρώνοντας όσα ως τώρα είχα ανακαλύψει με τη βοήθεια εκείνης τής συνάθροισης που είχαμε ξεκινήσει. Τώρα όμως, έπρεπε να αποχωρήσω από εκεί. Εκείνη η συνάθροιση είχε εκτελέσει το σκοπό της. Με είχε οδηγήσει και προετοιμάσει για την αληθινή και μοναδική Εκκλησία τού Κυρίου, αυτήν που τόσο είχα μισήσει, την Ορθόδοξη.

Έτσι, στην επόμενη κιόλας συνάθροιση, ανακοίνωσα πως θα αποσυρόμουν, για να βαπτιστώ στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Εξήγησα τους λόγους, και κάλεσα και τους άλλους, να ενταχθούμε εκεί σαν σώμα. Δυστυχώς όμως, μόνο οι μισοί από τα μόνιμα μέλη ανταποκρίθηκαν. Οι υπόλοιποι ήταν τόσο προκατειλημμένοι εναντίον τής Εκκλησίας, που δεν θέλησαν να το ερευνήσουν. Έτσι, η συνάθροιση διασπάστηκε.

Όλοι οι πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄ και μια ΄΄Ευαγγελική΄΄, προσχωρήσαμε στην Ορθοδοξία. Οι υπόλοιποι συνέχισαν όπως πρώτα. Αργότερα χωρίστηκαν σε δύο συναθροίσεις λόγω κάποιας διαφωνίας τους, και σήμερα υπάρχει η μία απ' αυτές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38ο.

Συνηθίζοντας στη νέα κατάσταση

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Πριν συμβούν αυτά τα γεγονότα, έπρεπε για μια φορά ακόμα να προετοιμάσω τη μητέρα μου και τη γιαγιά μου. Μια μέρα που συζητούσε κάτι και κατηγορούσε τους Ορθοδόξους, τής είπα:

-Μην τους κατηγορείς, γιατί ίσως έχουν κάποιο λόγο γι αυτό.

Με κοίταξε παράξενα, συνηθισμένη από την εχθρική στάση που είχα ως τώρα απέναντί τους. Είχε προσέξει ακόμα, ότι τον τελευταίο καιρό, διάβαζα πολλά Ορθόδοξα βιβλία.

-Γιατί τώρα τελευταία διαβάζεις Ορθόδοξα βιβλία; με ρώτησε.

-Αυτά που έχω βρει στα Ορθόδοξα βιβλία, δεν τα έχω βρει πουθενά. Έχουν μεγάλο βάθος! είπα.

-Οι Ορθόδοξοι; με ρώτησε δύσπιστα.

-Οι Ορθόδοξοι! επανέλαβα, και άρχισα να της δείχνω κάποια πράγματα.

Η μεγαλύτερη δυσκολία όμως, ήταν όταν θα έπρεπε να προετοιμάσω τη γυναίκα μου. Ήδη είχε πρόβλημα που ήμουν αποκομμένος. Αν ήμουν και Ορθόδοξος τι θα έλεγε;

Θυμόμουν που μου έλεγε συχνά: ΄΄**Εγώ σε παντρεύτηκα ΄΄αδελφό΄΄. Έτσι έπρεπε να μείνεις!**΄΄

-Αν το πίστευες αυτό, ότι δηλαδή οι άνθρωποι δεν πρέπει να αλλάζουν τη θρησκεία τους για να μη δυσαρεστήσουν το σύντροφό τους, δεν θα πήγαινες στις πόρτες για να παρασύρεις στη θρησκεία σου άλλους! Μη παραπονιέσαι λοιπόν που σου συμβαίνει αυτό που ήθελες να κάνεις σε άλλες οικογένειες! Έτσι απαντούσα. Τώρα όμως, θα παραπονιόταν περισσότερο!

Ήταν καλοκαίρι, και βρισκόμασταν για διακοπές σε κάποιο νησί. Μέσα στο αυτοκίνητο, πριν ξεκινήσουμε, έκανα το ΄΄σταυρό΄΄ μου με τρόπο που να με δει ο γιος μου.

-Μαμά! Ο μπαμπάς έκανε το σταυρό του! είπε ο μικρός έκπληκτος.

-Τι έχουμε; Καινούργια πράγματα; ρώτησε εκείνη.

-Η Χριστιανική πορεία είναι προοδευτική. απάντησα, καθώς ξεκινούσα.

-Μη μου πεις πως θα γίνεις Ορθόδοξος! είπε

-Το βρήκες! Επιτέλους ανακάλυψα την αληθινή Εκκλησία του Κυρίου! είπα.

Αμέσως, έσπευσε να μου κάνει δογματική επίθεση. Ποτέ δε συζητούσε μαζί μου θρησκευτικά θέματα. Τώρα όμως, προφανώς συνηθισμένη από άλλους τυπικά Ορθοδόξους που ήταν εύκολα θύματα, θεώρησε πως θα με στριμώξει.

Οι απροσδόκητες γι' αυτήν απαντήσεις μου όμως, την έκαναν να μη το ξανατολμήσει. Το μόνο που έλεγε κάθε τόσο, ήταν: ΄΄**Δεν ξέρεις τι σου γίνεται! Κάθε τόσο αλλάζεις θρησκεία!**΄΄

Φυσικά δεν ήταν έτσι, και το ήξερε, μια και μετά τους ΄΄Μάρτυρες΄΄ βρισκόμουν σε περίοδο έρευνας, και δεν είχα προσχωρήσει σε καμία από τις θρησκείες που με τριγύριζαν. Το ότι η συνάθροισή μας είχε εξελιχτεί σε θρησκεία, ήταν κάτι που δεν το επεδίωξα.

-Δεν άλλαξα άλλη θρησκεία εκτός από τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, και το ξέρεις! Η Ορθοδοξία, ήταν η φυσική συνέχεια τών ερευνών μου. Δεν μου άλλαξε τίποτα απ' αυτά που πίστευα ως τώρα, εκτός από κάποια τελευταία κατάλοιπα που είχα

από την ψεύτικη διδασκαλία τής οργάνωσης! Όσα είχα βρει στη συνάθροιση που είχαμε αυτά τα τελευταία χρόνια, τα ίδια πιστεύω και τώρα. τής απαντούσα.

Παρ' όλα αυτά, οι φανατικότεροι ΄΄Μάρτυρες΄΄, ανάμεσα στην προηγούμενη λασπολογία τους εναντίον μου, πρόσθεσαν και το ότι κάθε χρόνο αλλάζω θρησκεία! Αυτό ήταν αντανάκλαση τού τρόμου που ένοιωθαν μπροστά στην πραγματικότητα πως κάποιος αμφισβητούσε το δόγμα τους, και είχε αποδείξεις γι' αυτό. Έτσι, αμύνονταν με λασπολογία και ψεύδη, όπως το παραπάνω, ή ότι ήμουν υπέρ τής πολυγαμίας, ή ότι χώρισα τη γυναίκα μου, ή ότι στην τελική επιτροπή συζήτησαν μαζί μου για το 1914, και από υπερηφάνεια έλεγα ότι αρνήθηκαν, και ένα σωρό άλλα.

Αλλά παρά τα όσα λέγονταν και την αναθέρμανση κάποιων καυγάδων με τη γυναίκα μου, προχώρησα σταθερά προς την Εκκλησία τού Κυρίου.

Ο Γιώργος με πήγε στον πνευματικό του, έναν ιερομόναχο από το Άγιο Όρος, που κατά καιρούς ερχόταν στην Αττική για τα πνευματοπαίδια του. Εκεί, έκανα την πρώτη μου εξομολόγηση. Θυμήθηκα τις ανακρίσεις τών δικαστικών επιτροπών τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. **Υπήρχε πλήρης αντίθεση!** Εκεί οι ψευδοπρεσβύτεροι ήταν υψηλόφρονες κατήγοροι και δικαστές. Εδώ ο αληθινός Πρεσβύτερος ήταν ταπεινός σύμβουλος. Εκεί υπήρχε τρομοκρατία και φόβος. Εδώ υπήρχε αγάπη και καλοσύνη. Εκεί κοιτούσα να κρύψω ό,τι μπορούσα. Εδώ τα έλεγα όλα, κι έψαχνα να βρω μήπως κάτι ξέχασα! Εκεί, έφευγα καταβαρυμένος, ενώ εδώ, ξελαφρωμένος. Ναι! Εδώ μοσχοβολούσε η ελευθερία, η αγάπη και η χαρά τού Αγίου Πνεύματος!

Είπα όλες τις αμαρτίες τής ζωής μου, σ' ένα κλίμα κατανόησης. Δεν δάκρυσα για τίποτα, παρά μόνο για τον πόλεμο που είχα κάνει εναντίον τής αληθινής Εκκλησίας τού Κυρίου.

Συχνά ως ΄΄Μάρτυρας΄΄, κατηγορούσα το ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία, δεν απέκοπτε τα αμαρτήσαντα μέλη της. Τώρα όμως, καταλάβαινα ότι αυτό που αναφερόταν στην Αγία Γραφή, το να μη **΄΄συναναμίγνυται΄΄** ο αμαρτήσας με την υπόλοιπη Εκκλησία, **(όχι ΄΄συναναστρέφεται΄΄** όπως κακώς αναφέρεται στις μεταφράσεις), ήταν αυτό που εδώ και δύο χιλιετηρίδες εφάρμοζε η Ορθοδοξία.

Ο αμαρτήσας **δεν έπρεπε να κοινωνάει,** δεν έπρεπε δηλαδή **να γίνεται ένα ΄΄μίγμα΄΄,** με το σώμα και το αίμα τού Κυρίου, και με την υπόλοιπη Εκκλησία. Αυτή ήταν η εκβολή του από την Εκκλησία, κι **όχι το να μην του μιλούν, και να μην του κάνουν παρέα,** όπως κακώς έκαναν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄. Με το να μη μιλάς στον αμαρτήσαντα, ισοδυναμεί με το να μην είσαι διατεθειμένος να τον βοηθήσεις.

Ο σκοπός τής Εκκλησίας, δεν είναι να κλωτσάει τον αμαρτωλό για να δείχνει βιτρίνα στους έξω, αλλά ΄΄να τον αγκαλιάζει΄΄, μήπως και ο Θεός του χαρίσει μετάνοια. **Η Εκκλησία είναι χρήσιμη στους αμαρτωλούς, και όχι στους καθαρούς!**

Κατεβαίνοντας από την εξομολόγηση, υπήρχε στον χώρο υποδοχής τού μοναστηριού, ένα ξύλινο αστέρι κούφιο, με πάνω από ενενήντα χαρτάκια μέσα, που το καθένα έγραφε ένα διαφορετικό εδάφιο από την Αγία Γραφή. Συνήθιζαν λοιπόν οι επισκέπτες, να προσεύχονται, και να παίρνουν στην τύχη ένα χαρτάκι, ως μήνυμα από το Θεό. Τράβηξα κι εγώ, και πράγματι, υπήρχε κάτι και για μένα, κατάλληλο για την περίσταση: ΄΄συγκεχωρημέναι είναι εις σε οι αμαρτίες σου΄΄!!! Πέρασε καιρός, και κάθε φορά που πήγαινα, κάτι χρήσιμο για μένα υπήρχε στο κουτί. Το ίδιο και για

το γιο μου, που την πρώτη φορά τού έτυχε (το αναφέρω στη δημοτική μια και δεν θυμάμαι ακριβώς το εδάφιο): ΄΄Ώσπου να γεράσεις, κι ώσπου ν' ασπρίσουν τα μαλλιά σου, θα σε κρατώ στα χέρια μου΄΄!!! Την επόμενη φορά που πήρε χαρτάκι, έλεγε: ΄΄δεν θα ξεχάσω τη διαθήκη μου μ' εσένα΄΄!!! Όλα αυτά, ήταν σημαντικά για τον γιο μου, που καταλάβαινε πως ο Θεός ήταν πρόθυμος ν' ασχοληθεί μ' αυτόν. Αλλά και για εμένα τις τέσσερις τελευταίες φορές, είχε ένα έντονο μήνυμα. **Τις τρεις απ' αυτές, μου έτυχε το ίδιο ακριβώς χαρτάκι, και την τέταρτη, ένα άλλο, με το ίδιο ακριβώς νόημα!** Οι πιθανότητες για να ήταν όλα αυτά τυχαία ανάμεσα σε 90 χαρτάκια, ήταν ασήμαντα μικρές! (μια σε εκατομμύρια!) Επρόκειτο περί θαύματος!

Κατά παρόμοιο θαύμα, έλαβα με συγκαλυμμένο τρόπο, προφητεία για το ότι ο γιος μου θα ζητούσε και θ' αγόραζε για πρώτη φορά σταυρό, και ότι η γυναίκα μου θα του τον πετούσε. Όταν όμως συνέβη λίγες ώρες αργότερα, τότε κατάλαβα την προφητεία!

Ο Θεός, και με άλλους δούλους του χαρισματούχους, συνέχεια επιβεβαίωνε θαυματουργικά, όσα είχα δεχθεί θεωρητικά, για την ταυτότητα τής Εκκλησίας Του.

΄Ενα εντυπωσιακό περιστατικό, μου συνέβει πάλι στον ίδιο χώρο τού μοναστηριού αυτού, όταν είχα πάει εκεί με κάποιον φίλο μου, που ερχόταν για πρώτη φορά. Καθώς περίμενα στο χώρο υποδοχής, μπήκε μία γερόντισσα που την έβλεπα για πρώτη φορά, για να μου κρατήσει συντροφιά, ώσπου να εξομολογηθεί ο φίλος μου, και να έρθει η σειρά μου. Μιλούσε κάπως περισσότερο από το συνηθισμένο, κι αυτό με έκανε να δυσανασχετώ, επειδή είχα φέρει μαζί μου ένα βιβλίο, και ανυπομονούσα να φύγει για να το διαβάσω. Λόγω τής περασμένης ηλικίας της, ξεχνούσε συνεχώς, και ώσπου να φύγω, με ρώτησε δεκάδες φορές ΄΄από πού είμαι΄΄, και ΄΄αν έχω ξαναπάει στο μοναστήρι΄΄, ή ΄΄αν έχω ξανασυναντήσει τον γέροντα΄΄. Δυστυχώς όμως, όσες φορές κι αν απάντησα στα ερωτήματα αυτά, ρωτούσε αργότερα πάλι τα ίδια.

Θεωρούσα τη συζήτηση μαζί της ως χάσιμο χρόνου, όμως αργούσε να φύγει, και μου διηγιόταν συνεχώς την ιστορία της, πώς από 12 ετών ως την προχωρημένη αυτή ηλικία, δεν είχε βγει από εκείνο το μοναστήρι. Κάποια στιγμή, σκέφτηκα πως μετά από τόσα χρόνια αγώνων, ο Κύριος πιθανόν να την είχε προικίσει με κάποιο χάρισμα. Έτσι, αποφάσισα να την ακούσω προσεκτικά. Ξαφνικά, αυτή η γριούλα που δεν με είχε ξαναδεί, και που κάθε λίγα λεπτά με ξαναρωτούσε ποιος είμαι, άρχισε να μου διηγείται την ιστορία τής οικογενείας μου! Μου είπε για το θάνατο τού πατέρα μου πριν από 20 χρόνια, για την αναπηρία τής μητέρας μου, για το πώς τη ζήτησαν σε γάμο πολλοί, και για το πώς εκείνη αρνήθηκε, για να με μεγαλώσει όπως πίστευε σωστότερα. Μου μίλησε για το πώς πρέπει να συμπεριφέρομαι στη μητέρα μου και τη γιαγιά μου, κι ένα σωρό άλλα. Δεν πίστευα στ' αυτιά μου! Αυτή η γριούλα που ξεχνούσε απλά πράγματα για μένα που τής τα επανέλαβα τόσες φορές, τώρα μου αφηγόταν με λεπτομέρειες οικογενειακά μου θέματα, που ποτέ δεν είχε μάθει! Ήταν φανερό, πως δεν μιλούσε αυτή, αλλά το Άγιο Πνεύμα, που με δίδασκε και με έπειθε μέσα από το δικό της στόμα.

΄΄Πώς λέγεστε;΄΄ τη ρώτησα.

-Χρυσοβαλάντη, αλλά δεν έχω τίποτα χρυσό! μου είπε γελώντας.

-Έχετε δύο χρυσά πράγματα! Ένα χρυσό δόντι, κι ένα χρυσό στεφάνι στον ουρανό! τη διαβεβαίωσα.

Ο φίλος μου κατέβηκε, και ανέβηκα εγώ για εξομολόγηση. Όταν φεύγαμε, μία άλλη γερόντισσα, μας είπε:

΄΄Συγνώμη για την αδελφή Χρυσοβαλάντη! Μιλάει πολύ!΄΄

-Τι λέτε! Μακάρι να την άκουγα κι άλλο! απάντησα, έχοντας πάρει ένα καλό μάθημα πνευματικότητας. Εγώ νόμιζα ως τότε, πως ΄΄πνευματικός΄΄ ήταν αυτός που ήξερε πολλά και τα έλεγε ωραία. Τώρα όμως, αυτή η ηλικιωμένη γυναίκα, με έκανε να κοιτάζω τα βιβλία μου με απορία, και να σκέφτομαι πόσο λάθος έκανα τόσο καιρό, υπάρχοντας ένας ΄΄Χριστιανός΄΄ τού γράμματος, σε αντίθεση με αυτή τη γυναίκα τού Πνεύματος.

-Τάκη, δεν θα πιστέψεις τι μου συνέβει όσο ήσουν επάνω! είπα στο φίλο μου φεύγοντας, κι ενώ εκείνος οδηγούσε τού διηγήθηκα όσα μου είπε η Χρυσοβαλάντη.

-Θα σε πιστέψω! γιατί όσο εσύ ήσουν επάνω, εκείνη μου διηγήθηκε με λεπτομέρειες όλη την ιστορία μου, πώς χώρισα με τη γυναίκα μου, με όλη τη συναισθηματική φόρτιση τής εποχής εκείνης! είπε εκείνος, εξ' ίσου έκπληκτος, και δοξάσαμε το Θεό.

Σύντομα, ο πνευματικός τού Γιώργου, έγινε και δικός μου πνευματικός. Στον κατάλληλο καιρό, βαπτίστηκα σ' ένα μεγάλο βαρέλι, από πραγματικό Πρεσβύτερο, και με ανάδοχο το Γιώργο. Η μητέρα μου και η γιαγιά μου, ως βαπτισμένες μικρές, απλά υπέστησαν το χρίσμα μετανοίας, μία ενέργεια που είναι υποχρεωτική και αναγκαία για τους επιστρέφοντες από την αίρεση. Με αυτό, επαναδραστηριοποιείται το Άγιο Πνεύμα, το οποίο λύπησε ο άνθρωπος όταν ήταν στην αίρεση.

Η γιαγιά μου, κοιμήθηκε ως Χριστιανή στα 90 της χρόνια, λίγο καιρό μετά. Ύστερα από 40 χρόνια στην αίρεση, ο Κύριος τη φύλαξε σε βαθιά γεράματα, για να την καλέσει έτοιμη, Χριστιανή, στην παρουσία του. Τα τελευταία της λόγια πριν πέσει σε κώμα και στις στιγμές που για λίγο συνερχόταν, ήταν: ΄΄Δόξα σοι ο Θεός!΄΄, ενώ το αδύναμο χέρι της κινείτο με τις τελευταίες της δυνάμεις προσπαθώντας να κάνει το σχήμα τού σταυρού.

Στο βάπτισμά μου, δεν παρέλειψα να καλέσω και τον Ορθόδοξο εκείνο που μου πρωτομίλησε για το λάθος τού 607 π.Χ., από την εγκυκλοπαίδεια. Στην πραγματικότητα μάλιστα, είχαμε κάποιες επαφές, πολύ πριν γίνω Ορθόδοξος, από τον πρώτο καιρό που αποκόπηκα. Η πρώτη μας συνάντηση μετά την αποκοπή μου, είχε ενδιαφέρουσα εξέλιξη, γι' αυτό καλό θα ήταν να την αναφέρω, προς όφελος ανθρώπων που προσεγγίζουν αιρετικούς.

Μόλις βρέθηκα εκτός οργάνωσης, αισθάνθηκα την ανάγκη, όχι μόνο να βοηθήσω κι άλλους να αποφύγουν την παγίδα τής πρώτης θρησκείας μου, αλλά και να διαλαλήσω την ελευθερία μου! Θέλησα ακόμα να ευχαριστήσω τον πρώην ΄΄εχθρό μου΄΄, που με ενοχλούσε στο έργο δρόμου, επειδή αυτός πρώτος με έβαλε να ψάξω γι' αυτό το καθοριστικό για τη ζωή μου θέμα. Ενδόμυχα όμως, ήθελα να του δώσω και ένα μάθημα, πως **δεν πρέπει ποτέ να θεωρεί κάποιον ΄΄λύκο΄΄, και ΄΄πράκτορα΄΄,** μια και μόνο ο Θεός γνωρίζει τις καρδιές.

Ήθελα επίσης να του πω, πόσο λάθος έκανε να συμπεριφέρεται με άσχημο τρόπο στους αλλόθρησκους, και να του εκθέσω την αλήθεια, για πολλές ανακρίβειες που γνώριζε για τους ΄΄Μάρτυρες΄΄.

Το απόγευμα εκείνο, στεκόταν έξω από τη συνάθροιση τών ΄΄Μαρτύρων΄΄, μαζί με πολλούς άλλους, προφανώς για να παρακολουθήσει ποιοι ήταν οι ΄΄ενδιαφερόμενοι΄΄ τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Τον πλησίασα, και του είπα:

-Μπορώ να σε απασχολήσω για λίγο; και του ένευσα για να πάμε πιο πέρα από τους άλλους.

-Όχι! Ό,τι έχεις, να το πεις μπροστά στους άλλους! Δεν υπάρχουν μυστικά! μου φώναξε με εχθρότητα, που αν ήμουν ακόμα ΄΄Μάρτυρας΄΄, θα με είχε κάνει να μισήσω τους Ορθοδόξους περισσότερο, επιβεβαιώνοντας στη συνείδησή μου, αυτό που μας έλεγε η Οργάνωση, πως ΄΄αυτοί είναι εχθροί΄΄. Τώρα όμως, ήξερα πως ό,τι πει, δεν έχει πια νόημα, ούτε και για τον ίδιο, και έτσι τού είπα απλά μπροστά στους άλλους:

-Εντάξει! Θέλω μόνο να σ' ευχαριστήσω που με βοήθησες σ' εκείνη τη συζήτηση που κάναμε, να καταλάβω το λάθος μου. Την περασμένη Κυριακή, αποκόπηκα από τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, επειδή διαφώνησα με την οργάνωση για το 1914.

-Τι; Πώς είπες; φώναξε καταπίνοντας το θυμό του, κι έτρεξε κοντά μου. Κρατώντας με κόπο τα γέλια μου, τον έβλεπα να με κοιτάει με ανοιχτό το στόμα. Μια βροχή ερωτήσεων από αυτόν και τους παριστάμενους με περίμενε. Σύντομα, τους διηγήθηκα τι είχε συμβεί. Τέλος, δεν παρέλειψα να τους πω, πως αυτά που έλεγαν πως δήθεν οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ πληρώνονται, ήταν λάθος, και στην πραγματικότητα, το αντίθετο συνέβαινε. Αυτοί **πλήρωναν,** για τις επεκτάσεις τής οργάνωσης, όπως εγώ, η μητέρα μου και η γιαγιά μου, που είχαμε δώσει όλες μας τις οικονομίες, για την αγορά οικοπέδου τής οργάνωσης! Του είπα πως δεν ήταν σωστός ο τρόπος που πλησίαζε τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, γιατί έτσι τους απωθούσε, και στην πραγματικότητα τους έσπρωχνε βαθύτερα στην οργάνωση. Τέλος, τόνισα πως αν και έφυγα από τους ΄΄Μάρτυρες΄΄, ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ, ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ!

Πολλές φορές με είχε καλέσει σε συζήτηση από τότε, όμως δεν συνέβει αυτό. Στην πραγματικότητα, δεν είχα βάλει μυαλό από το ότι με είχε βοηθήσει στην αρχή. Πίστευα πως ένας Ορθόδοξος, δεν είχε τίποτα σωστό να μου προσφέρει. Απέφευγα τη συζήτηση μαζί του, ώσπου να μαζέψω περισσότερα στοιχεία για θέματα όπως το ΄΄ιερατείο΄΄, σκοπεύοντας να του αποδείξω πως και η δική του θρησκεία είναι λάθος. Καθώς όμως μαζεύονταν αυτά τα στοιχεία, εγώ ήμουν αυτός που πειθόμουν, και οι διαφορές μας μειώνονταν, ώσπου στο τέλος συμφώνησα εγώ μαζί του.

Όταν λοιπόν τον κάλεσα στο βάπτισμά μου ως Ορθόδοξος, δεν έκρυβε τη χαρά του. Κι εγώ δεν παύω ακόμα να του λέω, και μαζί σε όποιον χρειάζεται, πως ποτέ δεν ξέρεις ποιος απ' αυτούς που θεωρείς ΄΄λύκους΄΄, είναι στην πραγματικότητα χαμένο πρόβατο, που θα βρει το δρόμο του για τον Κύριο.

Από τότε, είναι κι αυτός συμπαθής προς τους αλλόθρησκους, γινόμενος έτσι καταλληλότερος για τη βοήθειά τους.

Στην προσπάθειά μου να διαφωτίσω τους συνανθρώπους μου για την οργάνωση τής Σκοπιάς, έδωσα στον πατέρα Αντώνιο Αλεβιζόπουλο μία συλλογή από εκατοντάδες απόρρητες επιστολές τής οργάνωσης, που απευθύνονταν στα ΄΄πρεσβυτέριά΄΄ της. Εγώ αν και δεν ήμουν ποτέ ΄΄πρεσβύτερος΄΄, φρόντισα τότε που είχα πρόσβαση σε αυτές, και τις φωτοτύπησα. Τότε, πίστευα πως ήταν για εμένα πρόσθετη ΄΄πνευματική τροφή΄΄, χρήσιμη για τότε που θα γινόμουν ΄΄πρεσβύτερος΄΄. Τώρα όμως, κατάλαβα πως η πραγματική τους χρησιμότητα, ήταν να γίνουν γνωστές οι άνομες μέθοδοι, και η καταπίεση που ασκούσε η οργάνωση στα μέλη της. Κάποιες πιο πρόσφατες από αυτές, μου τις προμήθευσαν άλλοι ΄΄Μάρτυρες΄΄, πρώην και νυν, που έτυχε να τις έχουν. Πρόκειται για σημαντικά ντοκουμέντα, που μπορούν να αποδείξουν πολλά για την ολοκληρωτική οργάνωση τής Σκοπιάς.

Λίγο καιρό μετά, βάπτισα κι εγώ έναν άλλον πρώην ΄΄Μάρτυρα΄΄, ενώ οι γονείς του έκαναν το χρίσμα μετανοίας. Χρίστηκαν και όλοι σχεδόν οι υπόλοιποι πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄ τού νησιού, και τα παιδιά τους βαπτίστηκαν.

Όταν η γυναίκα μου ήταν έγκυος, τότε που βγαίναμε σαν ΄΄Μάρτυρες΄΄ στο έργο δρόμου, η παπαδιά που στεκόταν πίσω μας, και μας μιλούσε για να μας μεταπείσει, είχε πει για το αγέννητο παιδί μου:

΄΄Καλέ, είναι κρίμα για το παιδάκι που θα γεννηθεί! Πρέπει να το βαπτίσετε! Εγώ προσφέρομαι να το βαπτίσω!΄΄ Μετά από τόσα χρόνια όμως, θυμηθήκαμε αυτά τα λόγια. Έτσι, συμφωνήσαμε να γίνει απ' αυτούς η βάπτιση τού 10άχρονου πλέον γιου μου, κάτι που ο ίδιος το δέχτηκε με ανυπομονησία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39ο.

Στη χώρα τών λωτοφάγων

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ

Λίγο καιρό μετά την επιστροφή μου στην Ορθόδοξη πίστη, αποφάσισα να γίνω ανάδοχος ενός παιδιού κάποιου πρώην Μάρτυρος. Το παιδί αυτό, είχε γεννηθεί στην οργάνωση τής Σκοπιάς, και οι γονείς του είχαν αρχίσει να το μεγαλώνουν με τις διδασκαλίες τής οργάνωσης. Όταν όμως ο πατέρας του αποκόπηκε για "αποστασία",

άρχισε να διδάσκει στο παιδί του το Χριστιανικό ευαγγέλιο. Τότε ο μικρός Αλέξανδρος ήταν περίπου 3ων ετών.

Η μητέρα τού παιδιού, γεννημένη στην οργάνωση τής Σκοπιάς, ούτε εξεδήλωσε την επιθυμία, ούτε ενδιαφέρθηκε ποτέ για να μάθει τους δογματικούς λόγους για τους οποίους έφυγε ο άνδρας της από την οργάνωση. Σε κάθε του προσπάθεια να της πει κάτι, αντιδρούσε με έντονη άρνηση, και έτσι σιγά σιγά ο άνθρωπος εγκατέλειψε τις προσπάθειες να της μιλήσει. Όμως το παιδί τον άκουγε, και μάλιστα συχνά ρωτούσε διάφορα πράγματα για τη νέα πίστη τού πατέρα του.

Όταν έφτασε περίπου 9 ετών, εξεδήλωσε την επιθυμία να βαπτισθεί στην Ορθόδοξη πίστη, και έτσι έπρεπε να βρεθεί κάποιος ανάδοχος. Προσφέρθηκα λοιπόν να βαπτίσω το παιδί, αν και γνώριζα τα προβλήματα που θα υπήρχαν σε αυτή την ιδιόρρυθμη οικογένεια τών δύο θρησκειών.

Το βασικό μου πρόβλημα ήταν ότι δεν είχα τη δυνατότητα να βλέπω συχνά το παιδί, γιατί ο πατέρας του, μεροκαματιάρης, έπρεπε να εργάζεται όλη την ημέρα, και το παιδί βρισκόταν συνεχώς κάτω από την επίβλεψη τής μητέρας του, η οποία βέβαια ούτε λόγος να δεχθεί μια συναναστροφή με τον νονό του, χωρίς την παρουσία τού πατέρα του.

Παρ' όλα αυτά, η βάπτιση έγινε, και το παιδί μεγάλωνε πλέον ως Ορθόδοξος Χριστιανός. Αρνείτο επίμονα να παραστεί στις συναθροίσεις τών "Μαρτύρων τού Ιεχωβά", παρά τις συνεχείς πιέσεις που δεχόταν από τη μητέρα του και το περιβάλλον της, και χαιρόταν μάλιστα που "γλίτωσε" από αυτό το βαρετό μαρτύριο τών ομιλιών, και τής ανιαρής συντροφιάς τών "Μαρτύρων".

Η δική μου επαφή μαζί του, παρέμεινε έτσι τυπική, χωρίς τη δυνατότητα να το συναντάω και να κάνουμε την πνευματική παρέα που θα ήθελα. Παρ' όλα αυτά, χαιρόμουν να μαθαίνω ότι προόδευε στην πίστη.

Έφτασε έτσι ως την ηλικία τών 16 ετών. Όλα έδειχναν καλά και φυσιολογικά, και ο πατέρας του ο Οδυσσέας, έδειχνε σίγουρος και υπερήφανος για το γιο του, και για το ότι το παιδί φαινόταν ότι είχε αποκτήσει "ανοσία" στις προκλήσεις τών οπαδών τής Σκοπιάς, τού περιβάλλοντος τής μητέρας του.

Τότε όμως, κάτι άρχισε να συμβαίνει σιγά σιγά, και ένα σατανικό σχέδιο άρχισε να καταστρώνεται. Όλα ήταν τόσο καλοβαλμένα και συνδυασμένα, που τίποτα δεν έγινε αντιληπτό προτού συμβεί το κακό.

Η οικογένεια τού Αλέξανδρου, ζούσε σε μια πολυκατοικία, όπου εκτός από τον πατέρα του, όλες οι άλλες οικογένειες που κατοικούσαν εκεί, αποτελούντο από οπαδούς τής Σκοπιάς. Αυτό σήμαινε ότι εκτός από τις ώρες τού σχολείου, το παιδί είχε τριγύρω του μόνο ανθρώπους τής αιρέσεως αυτής. Ο Οδυσσέας, επί 7 χρόνια συνεχώς, εργαζόταν πρωί απόγευμα, με αποτέλεσμα να συναντάει το παιδί ελάχιστο χρόνο κάθε μέρα, και μάλιστα σε δύσκολες ώρες, που ο Αλέξανδρος ή κοιμόταν, ή διάβαζε για το σχολείο. Μόνο όταν τον έπαιρνε μαζί του για βοήθεια στη δουλειά, μια - δυο φορές την εβδομάδα, μπορούσε να συζητάει μαζί του για τα ουσιώδη πνευματικά ζητήματα, ή για ό,τι συζητάει τέλος πάντων ένας πατέρας με το γιο του.

Το παιδί δεν είχε συναναστροφή με Ορθοδόξους, πέρα από τα διαλείματα τού σχολείου. Όλος του ο κόσμος έδειχνε να αποτελείται από οπαδούς τής Σκοπιάς. Όμως ο πατέρας του δεν ανησυχούσε. Γνώριζε ότι ο γιος του, ό,τι κι αν του συνέβαινε, ό,τι κι αν του έλεγαν, θα τον ρωτούσε, και θα έπαιρνε την απάντηση που χρειαζόταν. Άλλωστε, του είχε πει ήδη αρκετά πράγματα στα τόσα χρόνια, και γνώριζε καλά τι είχε συμβεί με το θέμα τής αποκοπής του.

Τότε έφτασε μια χρονιά κάπως διαφορετική. Τα γεγονότα, άρχισαν να διαμορφώνονται το ένα πίσω από το άλλο, με τρόπους που δεν άφηναν πολλά περιθώρια αντίδρασης. Μια έντονη οικονομική κρίση, στέρησε τη δυνατότητα από τον πατέρα τού Αλέξανδρου να αφιερώνει ακόμα και αυτό το λίγο χρόνο που αφιέρωνε στην οικογένεια. Μόνο τις Κυριακές μπορούσε, και αυτό τον οδηγούσε στην ανάγκη να αραιώσει τον εβδομαδιαίο εκκλησιασμό του με το παιδί. Έπρεπε να αφιερώσει και λίγο χρόνο με τη γυναίκα του, που διαρκώς παραπονιόταν ότι την παραμελεί.

Για να μην νιώθει εκείνη παραμελλημένη, πρόθυμα δεχόταν ακόμα και να αργεί να γυρίσει στο σπίτι κάποιες φορές, επειδή στο σπίτι του ήταν καλεσμένοι "Μάρτυρες", και έκαναν κάποιο γλέντι. Βλέπετε, δεν ήταν δυνατόν να συμμετάσχει σε ένα τέτοιο γλέντι, ως αποκομμένος, (ούτε τον ενδιέφερε άλλωστε κάτι τέτοιο). Έτσι, τη χρονιά εκείνη, τα "γλέντια" αυτά που οι οπαδοί τής Σκοπιάς ονόμαζαν "επικοινωνίες", πύκνωσαν, και έγιναν αρκετά, ακόμα και μέσα στην ίδια εβδομάδα. Χοροί, τραγούδια, εκδρομές, σινεμά, κέντρα, ήταν η καθημερινή απασχόληση τής παρέας που είχαν δημιουργήσει οι "Μάρτυρες" τής πολυκατοικίας, μαζί με κάποιες άλλες φιλικές τους ομόθρησκες οικογένειες από άλλες περιοχές.

Τον ίδιο καιρό, οι αυξημένες υποχρεώσεις τού Αλέξανδρου με τα φροντιστήρια και το σχολείο, δεν του επέτρεπαν πια να συνοδεύει τον πατέρα του στη δουλειά για βοήθεια. Έτσι, πέρα από το σχολείο, του έμενε μόνο η σχεδόν καθημερινή συντροφιά τών "Μαρτύρων" για να διασκεδάσει τη ρουτίνα του. Και κάθε εβδομάδα, ήταν καλεσμένος να συμμετέχει σε ποδοσφαιρικό αγώνα, από την ομάδα που είχαν δημιουργήσει οι "Μάρτυρες" τής περιοχής του.

Οι μήνες περνούσαν με τον τρόπο αυτό, και ο Οδυσσέας έλπιζε ότι σύντομα η οικονομική του κρίση θα τελείωνε, ώστε να βρει το χρόνο να ασχοληθεί και πάλι με το γιο του. Όμως διαρκείς ανάγκες, δεν άφηναν αυτή την ημέρα να φανεί, για αρκετούς μήνες. Και η ίδια κατάσταση συνεχιζόταν. Εγώ, παρακολουθούσα μη μπορώντας να κάνω τίποτα περισσότερο.

Ώσπου ένα βράδυ, ο Αλέξανδρος είπε στον πατέρα του:

-Μπαμπά, να αρχίσω μια γραφική μελέτη με τον Ιανό;

Ο Ιανός ήταν ένας "πρεσβύτερος" τών "Μαρτύρων", περίπου 40 ετών, που τον τελευταίο καιρό έκανε διαρκώς παρέα με τον Αλέξανδρο, τόσο στα γλέντια, όσο και στο ποδόσφαιρο. Φαίνεται ότι είχε αναλάβει προσωπικά τον αποπροσανατολισμό τού παιδιού.

Η ερώτηση αυτή ξάφνιασε τον Οδυσσέα.

-Μα τι λες; Θα καθήσεις εσύ ένας Χριστιανός, να σε διδάξει ένας αιρετικός; τον ρώτησε ο Οδυσσέας.

-Γιατί; Να μη δω κι εγώ τι λένε οι "Μάρτυρες"; ρώτησε ο Αλέξανδρος.

-Και τόσα χρόνια τι λέμε; Δεν έχουμε πει τόσα πολλά; Εγώ δεν υπήρξα "Μάρτυρας"; Ξέρεις πόσες φορές έχω κάνει "γραφική μελέτη" το "Μπορείτε να ζείτε" με άλλους; Αν θέλεις να μάθεις τι πιστεύουν, δεν ξέρω να σου πω εγώ; Και μάλιστα να σου κάνω και ανάλυση τις διαφορές μας από αυτούς; Πρέπει να "μπεις" κάτω από την εξουσία ενός αιρετικού σε μια γραφική μελέτη για να το διαπιστώσεις; Στο κάτω κάτω, αν αυτοί θέλουν, το ξέρεις ότι είμαι ανοιχτός να γίνει μια τέτοια μελέτη παρουσία μου, ως ίσος προς ίσον. Όμως δεν πρόκειται να δεχτούν ποτέ με κάποιον αποκομένο. Εσύ γιατί θα πρέπει να δεχτείς το ίδιο με κάποιον αιρετικό; τον ρώτησε.

-Ε, τώρα, με σένα δεν με ενθουσιάζει η ιδέα. Εγώ θέλω με τον Ιανό! απάντησε ο Αλέξανδρος.

Ο Οδυσσέας είδε στα μάτια τού παιδιού, ένα γνώριμο βλέμμα. Το ίδιο βλέμμα είχε ξαναδεί και σε άλλους "προσύλητους" τής Σκοπιάς. Το ίδιο βλέμμα έχω δει κι εγώ πολλές φορές σε τέτοιους προσύλητους, και κατάλαβα πολύ καλά τι μου περιέγραφε ο Οδυσσέας. Είναι ένα βλέμμα υπεκφυγής, ένα βλέμμα τυφλής αποδοχής κάποιων πραγμάτων, χωρίς διάθεση να τα ψάξουν σοβαρά. Είναι το βλέμμα εκείνου που έχει ήδη πάρει την απόφασή του, και που δεν μπορεί να τον μεταπείσει κανένα επιχείρημα, και καμμία λογική, όσο και αν προσπαθήσει κάποιος.

Ο Οδυσσέας κατάλαβε ότι ο γιος του είχε ήδη αποφασίσει να ενταχθεί στην οργάνωση τής Σκοπιάς. Κατάλαβε ότι δεν είχε νόημα ό,τι κι αν του έλεγε, και ότι ο γιος του θα έπρεπε να κάνει "τον κύκλο του" πριν βρει πάλι το δρόμο τού Χριστού. Παρ' όλα αυτά, θέλησε να διερευνήσει λίγο το θέμα. Θέλησε να δει, τι συμβαίνει στην ψυχολογία τού παιδιού του. Γιατί είχε συναντήσει και πάλι παρόμοιες περιπτώσεις τύφλωσης, όμως ποτέ δεν είχε την ευκαιρία να ψυχολογήσει τον άνθρωπο. Και τώρα, καταλάβαινε, ότι όσο οδυνηρό κι αν ήταν γι' αυτόν, έπρεπε να καταπνίξει τον πόνο του, και να διερευνήσει ψύχραιμα τα συναισθήματα και τις παρορμήσεις τού παιδιού του. Σκέφτηκε μάλιστα, ότι ίσως ο Θεός του έδινε έτσι την ευκαιρία να "βγάλει" κάποια συμπεράσματα από το περιστατικό αυτό, ώστε η απώλεια αυτή τού παιδιού του, να γίνει αιτία να σωθούν ίσως κάποιοι άλλοι άνθρωποι, αν αυτά τα συμπεράσματα μπορούσαν κάπου να καταγραφούν και να τύχουν προσοχής.

-Υπάρχει κάτι που σε κάνει να διαφωνείς με το Ορθόδοξο δόγμα; τον ρώτησε.

-Όχι, τίποτα! απάντησε ο Αλέξανδρος.

-Τότε; Τι σε κάνει να θέλεις να μελετήσεις μια αίρεση με κάποιον αιρετικό; τον ρώτησε.

-Κοίτα μπαμπά! Εγώ αν είχα μεγαλώσει στην οικογένεια αυτή όπως είμασταν στην αρχή, δηλαδή όλοι μας "Μάρτυρες τού Ιεχωβά", και εσύ δεν μου είχες πει όλα αυτά που μου έχεις πει, θα πίστευα τώρα με όλη μου την καρδιά στην οργάνωση. Θα έκανα ομιλίες όπως οι φίλοι μου, θα έβγαινα στο έργο, θα πήγαινα

στις συνελεύσεις... τώρα όμως, με όλα αυτά που ξέρω μου είναι δύσκολο να τους πιστέψω, και θέλω να τους πιστέψω! άρχισε το παιδί να ανοίγει την καρδιά του.

Ο Οδυσσέας θα προτιμούσε να ήταν νεκρός, παρά να ακούσει τα λόγια αυτά, όμως έσφιξε την καρδιά του, και συνέχισε να ρωτάει:

-Με όλα αυτά που ξέρεις, και με όλα αυτά που ξέρεις ότι είναι λάθος εκεί μέσα, ΘΕΛΕΙΣ να πιστέψεις σε μια αίρεση; Γιατί; Τι σου λείπει στην Εκκλησία;

-Πολλά! Μου λείπουν οι παρέες που έχω στους "Μάρτυρες". Μου λείπουν οι ομιλίες, οι συνελεύσεις, ο τρόπος ζωής τών Μαρτύρων γενικά. Στην Εκκλησία δεν μου αρέσει η Βυζαντινή μουσική. Δεν μου αρέσουν τα αρχαία. Ενώ ο τρόπος ζωής τών "Μαρτύρων" με εκφράζει καλύτερα. Απάντησε το παιδί.

-Είδες το τελευταίο τεύχος τής Σκοπιάς (ή τού Ξύπνα δεν θυμάμαι), τι έλεγε; Νομίζω ότι τα διαβάζεις. Έλεγε σε κάποιο άρθρο, ότι η θρησκεία είναι πολύ σοβαρό πράγμα για να την επιλέγεις με βάση ό,τι σου αρέσει. Μάλιστα είχε και μια εικόνα, με διάφορα φαγητά, και έλεγε, ότι η θρησκεία δεν είναι φαγητό για να την επιλέγεις με βάση το προσωπικό σου γούστο, αλλά με βάση την αλήθεια τού Θεού! Ανταπάντησε ο Οδυσσέας.

-Διάβασα εκείνο το τεύχος, αλλά όχι το άρθρο εκείνο! Δεν με ενδιέφερε! Δεν με ενδιαφέρει η αλήθεια γενικά! Με ενδιαφέρει μόνο το να περνάω καλά στις παρέες μου. Είπε με κάθε ειλικρίνεια το παιδί.

Ο Οδυσσέας είχε ήδη καταλάβει τι συνέβαινε. Ο Αλέξανδρος ήταν απόλυτα επιρεασμένος από το περιβάλλον του. Δεν του έλειπε η αλήθεια, δεν του έλειπε η γνώση, δεν του έλειπαν οι απαντήσεις. Αυτό που του έλειπε, ήταν Η ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ. Και στην Εκκλησία αισθανόταν εντελώς μόνος. Άγνωστος μεταξύ αγνώστων. Χωρίς Χριστιανικές παρέες, χωρίς την αίσθηση τής "Εκκλησιαστικής κοινότητας" που τόση ανάγκη έχει ο καθένας μας. Και εν πάσει περιπτώσει, ο Οδυσσέας το καταλάβαινε αυτό, γιατί κι εκείνος το αισθανόταν, αλλά δεν τον ενδιέφερε, γιατί είχε άλλες πρωτεραιότητες στη ζωή του, την αλήθεια και την εναπόθεση τής ζωής του στο Θεό. Όμως το παιδί, δεν ήταν σε θέση ακόμα να δει τα πράγματα έτσι. Κι όπως πολύ εύστοχα το τοποθέτησε κάποιος φίλος κάποτε, "ούτε στον Παράδεισο μόνος"!!!

-Τι ομάδα είσαι; τον ρώτησε ο Οδυσσέας.

-Παναθηναϊκός! είπε ο Αλέξανδρος με ένα ένοχο και αμήχανο χαμόγελο, και συμπλήρωσε: **...τώρα.**

-Αααα! Γιατί εγώ ήξερα ότι είσαι Ολυμπιακός, και μάλιστα φανατικός! Και ο Ιανός τι ομάδα είναι; Ξαναρώτησε ο Οδυσσέας, που είχε καταλάβει καλά τι συνέβαινε.

-Παναθηναϊκός! απάντησε και πάλι με ένοχο χαμόγελο το παιδί. Δεν ρώτησε όμως γιατί αυτές οι άσχετες ερωτήσεις από τον πατέρα του. Κατάλαβε πολύ καλά γιατί ο Οδυσσέας τον ρωτούσε κάτι τέτοιο. Κατάλαβε πολύ καλά, ότι ο πατέρας του είχε ήδη εισχωρήσει μέσα στην ψυχολογία του, και τον ανέλυε. Και καταλάβαινε πολύ καλά και τι υπονοούσε ο πατέρας του με τις ερωτήσεις αυτές. Και δεν το αρνιόταν ο ίδιος,

γι' αυτό δεν αντέδρασε, ούτε ρώτησε με προσποιητή απορία. Ίσως να συνειδητοποιούσε και ο ίδιος εκείνη τη στιγμή, ότι ο πατέρας του, του έδινε να καταλάβει ότι όλα αυτά, είναι το αποτέλεσμα μιας τυφλής προσκόλλησης προς έναν άνθρωπο, τον Ιανό, τον οποίο ο Αλέξανδρος είχε αναγάγει σε "πρότυπο".

-Θυμάσαι την ιστορία τών Λωτοφάγων στη μυθολογία; τον ρώτησε ο Οδυσσέας.

-Ναι, αλλά τι σχέση έχει αυτό; ρώτησε με αληθινή απορία αυτή τη φορά ο Αλέξανδρος.

-Τότε, που οι σύντροφοι του ταλαίπωρου τού Οδυσσέα τρώγοντας τους Λωτούς, ήθελαν να μείνουν εκεί, και να μη γυρίσουν στην πατρίδα, και που τους πήρε ο Οδυσσέας με το ζόρι... συνέχισε ο πατέρας του σαν να μην άκουσε την ερώτηση.

-Ε, και; είπε με κάποιο εκνευρισμό ο Αλέξανδρος.

-Εσύ τι πιστεύεις; Έκανε καλά ο Οδυσσέας που τους πήρε, ή έπρεπε να τους αφήσει εκεί, εφ' όσον έτσι ήθελαν, επιρρεασμένοι από τους Λωτούς; τον ρώτησε τελειώνοντας.

-Κακώς τους πήρε! Έπρεπε να τους αφήσει εκεί! Αφού εκεί τους άρεσε, έπρεπε να τους αφήσει εκεί! απάντησε ο Αλέξανδρος αυθόρμητα και με πείσμα, και ο Οδυσσέας αναρωτήθηκε αν ακούει καλά. Μα ήταν δυνατόν; Τόση εθελοτύφλωση από τον ίδιο του τον γιο; Παρατηρούσε ακόμα και το ύφος τού Αλέξανδρου, για να τον αναλύσει σωστά. Ήθελε όλες του τις αντιδράσεις.

-Θυμάσαι την ταινία "Τρούμαν σώου" που είδαμε πριν από λίγες ημέρες; Εκεί που μια ολόκληρη πόλη, ζούσε και κινείτο γύρω από τον Τρούμαν, σε "φτιαχτούς ρόλους", μέσα σε ένα ψέμα, σε μια απάτη; Και ο Τρούμαν ήταν ο πρωταγωνιστής, ο μόνος γνήσιος. Όλοι οι άλλοι υποκρίνονταν. Του μιλούσαν, τον χαιρετούσαν, όμως τίποτα δεν ήταν αληθινό. Κάποτε λοιπόν κατάλαβε ότι ήταν ο μόνος "γνήσιος" πρωταγωνιστής, σε ένα καλοστημένο παραμύθι, όπου ούτε η γυναίκα του ακόμα δεν ήταν αληθινά δική του. Όμως ήταν ο πρωταγωνιστής. Από τη στιγμή που το κατάλαβε, θα μπορούσε να ζήσει εκεί όλη του τη ζωή, σε ένα "εξασφαλισμένο" μέλλον, υποκρινόμενος κι εκείνος, και παραμένοντας ένας ευτυχισμένος πρωταγωνιστής. Όμως τι έκανε; Τα κλώτσησε όλα, για ένα αβέβαιο μέλλον, και "βγήκε" από την πόλη που του είχαν στήσει γύρω του. Μήπως πιστεύεις ότι έπρεπε να μείνει κι αυτός μέσα σε αυτό το παραμύθι; Ξαναπροσπάθησε ο Οδυσσέας.

-Όχι, εδώ τον περίμενε η κοπέλα από έξω! Την αγαπούσε, και έπρεπε να βγει! είπε ο Αλέξανδρος.

-Κι αν δεν υπήρχε "κοπέλα"; Αν δεν την γνώριζε; Έπρεπε να μείνει στο ψέμα; τον ξαναρώτησε.

-Ναι! Έπρεπε να μείνει! απάντησε ο Αλέξανδρος.

Ο Οδυσσέας, τώρα ήξερε τι συνέβαινε στην ψυχή τού γιου του. Εκεί δεν υπήρχε ίχνος αγάπης για την έρευνα και την αλήθεια. Τουλάχιστον εκείνο τον καιρό. Γιατί τον θυμόταν διαφορετικό πριν από λίγους μήνες που συζητούσαν ξανά. Τότε δεν

χόρταινε να τον ρωτάει ένα βράδυ για τη ζωή τών αγίων στο φωτισμό και στη θέωση, και μιλούσαν έτσι μετά τα μεσάνυχτα. Τώρα όμως, είχε επέλθει μια ξαφνική, μια απότομη αλλαγή στην ψυχολογία τού παιδιού. Θέλησε λοιπόν να βάλει το μαχαίρι στο κόκκαλο:

-Και μπορείς ρε Αλέξανδρε να ζεις εν γνώσει σου μέσα σ' ένα ψέμα; Στο ψέμα τών "Μαρτύρων"; Πώς το αντέχεις; Τον ρώτησε με δίκαιη αγανάκτηση

-Εγώ δεν είμαι σαν κι εσένα. Δεν έχω τύψεις συνειδήσεως. Μπορώ! Και μάλιστα θα προσπαθήσω να ξεχάσω όλα όσα μου έχεις πει ως τώρα. Ήδη έχω αρχίσει να ξεχνάω πολλά. Θα προσπαθήσω να πιστέψω αυτά που λένε οι Μάρτυρες, ώστε να είμαι εντάξει και με τη συνείδησή μου! ήταν η απάντηση, που επισφράγισε την απόφαση τού παιδιού να ενταχθεί στη Σκοπιά.

Ο Οδυσσέας τον διαβεβαίωσε (όπως κι εγώ έκανα αργότερα), ότι θα είναι πάντοτε πρόθυμος να τον βοηθήσει να επιστρέψει στην Εκκλησία, και όταν η ωριμότητά του θα τον ωθήσει σε αυτό, να μη διστάσει και να μην ντραπεί, αλλά να θυμάται ότι ο Χριστός σαν τον πατέρα τού ασώτου, θα τον περιμένει πάντοτε, και θα "σπεύσει" μάλιστα να τον προϋπαντήσει προτού εκείνος φτάσει στην πόρτα τής πίστης.

Από τότε, ο Αλέξανδρος άρχισε να συναθροίζεται κανονικά με τους "Μάρτυρες", και προφανώς να κάνει τη γραφική μελέτη που ήθελε με τον Ιανό. Τα βράδυα γύριζε στο σπίτι καλοντυμένος με γραβατούλα σαν "γιάπης", και ήταν ευχαριστημένος που μπορούσε να ακούει τους επαίνους τών "Μαρτύρων" για τη διορατικότητά του να ενταχθεί στην οργάνωση...

Κάποιο βράδυ ο πατέρας του (που δεν παρέλειπε να τον "τσιγκλάει"), του είπε:

-Καλώς τον "γιάπι"! Τι έγινε; Σου αρέσει το ντύσιμο αυτό;

-Ναι, με είδαν κάποιοι φίλοι μου την άλλη φορά, και μου είπανε: "Άλα κουστουμιά!" Μου αρέσει έτσι! είπε ενθουσιασμένος.

-Τι σε κάνει να σου αρέσει; τον ρώτησε ο Οδυσσέας.

-Ξέρω εγώ; Μου αρέσει!

-Η επίδειξη έ; Το να δείχνεις ότι είσαι καλοντυμένος και κυριλέ! Για σκέψου όμως, από πού πηγάζει αυτή επιθυμία; Δεν πηγάζει από τον εγωκεντρισμό και την υπερηφάνεια; τον ρώτησε

-Ε, ναι! Και;

-Βλέπεις που ποντάρει η οργάνωση; Στα χαμηλά έστικτα τού ανθρώπου, για να τον εγκλωβίσει. Δεν τον ανεβάζει πνευματικά, αλλά τον κατεβάζει. Του τονίζει την υπερηφάνεια και τον εγωκεντρισμό, σε αντίθεση με την Εκκλησία. τού απάντησε.

-Γιατί, σ' εσένα δεν σου άρεσε αυτό κάποτε; τον ρώτησε.

-Φυσικά μου άρεσε στην ηλικία σου! Όχι όμως πια! είπε ο Οδυσσέας.

-Είσαι παράξενος άνθρωπος! του είπε ο Αλέξανδρος, και ο Οδυσσέας αναρωτήθηκε, ποιος είναι από τους δύο τους ο παράξενος...

Άλλες φορές, παρατηρούσε ο Οδυσσέας τις φράσεις τού γιου του, ακόμα και το χαμόγελό του, που είχε αρχίσει να μοιάζει όλο και περισσότερο με το στραβό χαμόγελο τού Ιανού...

Μια μέρα, στο ποδόσφαιρο, στην ομάδα τής "κλίκας" που είχε σχηματίσει η γνωστή συντροφιά τού Ιανού, πήγε να παίξει ποδόσφαιρο και μια παρέα παιδιών "Μαρτύρων", που όμως δεν συναθροίζονταν πια. Τότε, όταν ο Αλέξανδρος γύρισε στο σπίτι, είπε στη μητέρα του:

-Ήταν και το "συνάφι" τού Θανάση! (χρησιμοποιώντας κάποιον από αυτούς για να τους ομαδοποιήσει).

-Και το "συνάφι" τού Ιανού έπαιξε μαζί τους; ρώτησε ο Οδυσσέας με νόημα. Και για να είναι σίγουρος ότι ο γιος του θα πάρει το "μήνυμα", όταν βρέθηκαν οι δύο τους, του εξήγησε ότι δεν πρέπει να αφήσει τη νοοτροπία τής οργάνωσης να τον επιρεάσει σε τέτοιο βαθμό, που να καταστρέψει την προσωπικότητά του, χωρίζοντας τους ανθρώπους σε "συνάφια", και σε ομάδες "πνευματικών" και "μη πνευματικών". Τον συμβούλεψε, να κρατήσει τη Χριστιανική ταπείνωση για την οποία άκουγε τόσα χρόνια, και να μη γίνει ποτέ ένας Φαρισσαίος τής οργάνωσης.

Όμως οι συμβουλή του δεν εισακούστηκε. Λίγους μόνο μήνες αργότερα, το καταστροφικό σαράκι τής οργάνωσης, διέβρωσε την προσωπικότητα τού παιδιού. Ο Οδυσσέας είδε μέσα στο παιδί του, να διαμορφώνεται ό,τι πιο σιχαμερό είχε γνωρίσει στην οργάνωση. Έβλεπε μέρα με την ημέρα τον γιο του να μετατρέπεται σε ένα άβουλο, εύπλαστο πιόνι τής οργάνωσης, που μόνο με τη νεολαία τής Χιτλερικής Γερμανίας θα μπορούσε να τον συγκρίνει. Το ύφος του, είχε χάσει την ταπεινότητα τού Χριστιανού, και είχε μια εμφανή ματαιοδοξία. Οι ενέργειές του, ήταν όλες εγωιστικές, με στόχο μόνο την αυτοϊκανοποίηση. Τα λόγια του αλαζονικά και εγωκεντρικά.

Ώσπου κάποτε, άρχισε να πηγαίνει όλο και πιο αραιά στην αποσυνταυτισμένη από την οργάνωση, ηλικιωμένη και μοναχική γιαγιά του. Και κάποια μέρα, όταν με προτροπή τού πατέρα του μπήκε μέσα να τη δει, εκείνη του παραπονέθηκε ότι αργούσε να την επισκεφθεί. Εκείνος της απάντησε:

"Σε αγαπάω, αλλά μου έδειξαν μια επιστολή τής οργάνωσης, που έλεγε ότι δεν πρέπει να επισκεπτόμαστε τους αποκομμένους συγγενείς μας που δεν μένουν στο ίδιο σπίτι μ' εμάς".

Ο Οδυσσέας είχε αναλύσει με το γιο του πολλές φορές τα εδάφια που χρησιμοποιούσε η οργάνωση για να στηρίξει την τακτική της προς τους αποκομένους, και μάλιστα ακόμα και μετά την εκούσια υποδούλωσή του στην οργάνωση, του είχε ομολογήσει μια μέρα, ότι δεν συμφωνούσε με την τακτική αυτή. Έτσι, αυτό ο Οδυσσέας δεν περίμενε να το ακούσει ποτέ. Έτσι, έπιασε το γιο του στο σπίτι όταν ήταν μόνοι τους, και του είπε:

-Κάποτε εσύ μου είπες, ότι θέλεις να γίνεις "Μάρτυρας", γιατί η οργάνωση σε κάνει "καλύτερο άνθρωπο". Μπορείς να δεις πόσο "καλύτερος άνθρωπος"

έγινες, που δεν πας να δεις ούτε την άρρωστη και μοναχική γιαγιά σου, επειδή σου το έδειξαν αυτό σε κάποιο κείμενο τής οργάνωσης;

-Κι εγώ λυπάμαι, αλλά αφού έγινα "Μάρτυς τού Ιεχωβά", έτσι πρέπει να κάνω. Και σε θέματα πίστης δεν θέλω καμία συζήτηση μαζί σου.

-Αν λυπάσαι, δείξε το έμπρακτα. Αλλά αυτό δεν είναι θέμα πίστης, είναι οικογενειακό μας θέμα. Το να στεναχωρείς τη γιαγιά σου, είναι ευρύτερο θέμα από τα θέματα τής πίστης. Κι αν είναι θέμα πίστης, εφ' όσον εσύ λες ότι δέχεσαι μόνο την Αγία Γραφή, δείξε μου, πού τα λέει αυτά η Αγία Γραφή;

-Καμία συζήτηση! είπε ο Αλέξανδρος, και πήγε στο διπλανό δωμάτιο.

-Κοίτα στον καθρέφτη, να δεις πόσο καλό άνθρωπο σε έκανε η οργάνωση! γιατί μόνο έχιδνες και τέκνα τού όφεως πληγώνουν έτσι τους γονείς τους! πρόλαβε να του πει ο πατέρας του απογοητευμένος με την κακκία του γιου του, και άρχισε να αναλογίζεται πόσο καταστροφική και αντιχριστιανική είναι η οργάνωση αυτή, παρά τους ισχυρισμούς τών μελών της.

Αυτά πιστεύω ότι είναι ενδεικτικά για να γίνουν κατανοητά τα όσα θα προσπαθήσω να εκθέσω εν συντομία στη συνέχεια, σχετικά με κάποια νέα μέθοδο τής οργάνωσης τής Σκοπιάς, που χρησιμοποιείται εδώ και λίγα μόνο χρόνια. Πρόκειται για τη **"μέθοδο τής λέσχης".**

Στις περασμένες δεκαετίες που εμείς τουλάχιστον γνωρίσαμε την οργάνωση τής Σκοπιάς από πρώτο χέρι, υπήρχε στις οικογένειες τών "Μαρτύρων" ένας φόβος: **"Προσοχή στα παιδιά μας, να μη παρασυρθούν από τη "λάμψη" τού κόσμου, και αποστατήσουν από το δρόμο τού Θεού για να εντρυφήσουν στις ηδονές τού κόσμου".**

Τον καιρό εκείνο, το να διασκεδάζει κάποιος "Μάρτυρας" ήταν από σπάνιο έως σκανδαλιστικό. Στις συναθροίσεις διαρκώς οι "πρεσβύτεροι" κατακεραύνωναν όσους επιδίδονταν στις διασκεδάσεις. Η βασική απασχόληση τών Μαρτύρων τής Σκοπιάς έπρεπε να είναι "το έργο", και η "αναζήτηση τής αληθείας".

Σιγά σιγά όμως οι καιροί άλλαξαν. Η αλήθεια έπαψε να "πουλάει" για τη Σκοπιά. Άλλωστε η εποχή τής πληροφορίας είναι δύσκολος καιρός για απατεώνες. Καλό το κήρυγμα, όμως οι οπαδοί της το βαρέθηκαν. Ο κόσμος έγινε ολοένα και λαμπρότερος. Νέα ήθη και συνήθειες. Και το κέντρο τού κηρύγματος τών "Μαρτύρων", ο Παράδεισος τής τρυφής, ειδικά **η "τρυφή"**, τους έκανε να τη θέσουν στόχο τής ζωής τους.

Αργά αλλά σταθερά, από τη δεκαετία τού 1980, η Σκοπιά άρχισε να ωθεί τους οπαδούς της σε ένα νέο τρόπο ζωής. Απαλά στην αρχή, σιγά σιγά έκανε συνήθεια στις παρέες τους, τις "επικοινωνίες". Αυτό θα αντιστάθμιζε τα "χαμένα" πάρτυ τού κόσμου, που τόσο "λιγουρεύονταν" τα παιδιά τών "Μαρτύρων".

Με ένα ψευδοπνευματικό επίχρισμα, οι "επικοινωνίες" αυτές, άρχισαν να καθιερώνονται ως μια συνηθέστατη μορφή διασκέδασης στους κύκλους τής Σκοπιάς. Παράλληλα, άρχισαν να γεννιούνται ερασιτεχνικές ποδοσφαιρικές ομάδες

"Μαρτύρων". Έτσι, τώρα πια, δεν χρειαζόταν να φύγει κάποιος "Μάρτυρας" έξω στον "κόσμο" για να μπορεί να ζει με διασκεδάσεις! Η Σκοπιά έφερε τον "κόσμο" μέσα της!!!

Τώρα πια, ένας "αδρανής" προς την οργάνωση "Μάρτυρας", θα αισθανόταν από "παρείσακτος", ως "ανεπιθύμητος" σε ένα τέτοιο γλέντι. Και το να μπορείς να γλεντάς ως "πνευματικός αδελφός", σου έδινε επιπλέον "πόντους" στην κοινωνική σου "εικόνα" απέναντι στους άλλους. Ενώ ένας "πνευματικός" αδελφός, που έχει διαρκώς στο στόμα του τις φράσεις: "η οργάνωση τού Ιεχωβά" και άλλα τέτοια, θα ήταν περιζήτητος σε αυτές τις συγκεντρώσεις, οι υπόλοιποι θα ήταν οι "στερημένοι". Για να μπορούν να "γλεντήσουν" με την "ελίτ" τής οργάνωσης, θα έπρεπε να δείχνουν αυτή την εικόνα τού "δραστήριου πνευματικά" αδελφού.

Παράλληλα, αυτές οι κλειστές κοινωνίες, δημιουργούν μια "ατμόσφαιρα μύησης" προς τους έξω. Και όπως κάποτε οι "Μάρτυρες" φοβούνταν μήπως τα παιδιά τους παρασυρθούν στον κόσμο για να απολαύσουν την "τρυφή", ομοίως τώρα τα παιδιά τού κόσμου, κινδυνεύουν να βρεθούν σε μια τέτοια κλειστή κοινωνία, για να απολαύσουν αυτή την κοινωνία διασκέδασης. Γιατί κακά τα ψέματα, **η οργάνωση τών Μαρτύρων, έχει γίνει πια μια "λέσχη διασκέδασης". Από τα "προγράμματα" τών συναθροίσεων, ως τα "προγράμματα" επικοινωνίας και ποδοσφαίρου τών ανδρών, όλα αποσκοπούν στο να κρατούν τα μέλη τής Σκοπιάς ευχαριστημένα στα πλαίσια τής οργάνωσης, και στο να προσελκύουν νέα μέλη.** Όπως σωστά παρατήρησε κάποιος πολύ πρώιμα, "η μέθοδος τής Νέας Τάξης, δηλαδή το: άρτος και θεάματα, δοκιμάζεται με μεγάλη επιτυχία στη Σκοπιά".

Με τις διασκεδάσεις αποκοιμίζει τους οπαδούς της από τα πραγματικά αξιόλογα ζητήματα, σε θέματα τού "τι θα φάμε σήμερα και τι θα πιούμε", "πότε θα παίξουμε μπάλα", και "τι καινούργια ρούχα θα επιδείξω στην επόμενη συνέλευση", (σαν να λέμε: "τι ρούχα θα επιδείξω στη νέα κολεξιόν", μια και οι συνάξεις τής Σκοπιάς, έχουν πια γίνει μια τεράστια παγκόσμια πασαρέλα).

Με όλα αυτά, η Σκοπιά όχι μόνο κρατάει τους οπαδούς της απασχολημένους και ευχαριστημένους, όχι μόνο προσελκύει νέα μέλη στη "λέσχη" της, αλλά ταυτόχρονα επενδύει στα χαμηλά έστικτα τών μελών της. **Επενδύει πρώτα πρώτα στον εγωϊσμό και την εγωκεντρικότητα, καθώς όλοι θέλουν να ΕΠΙΔΕΙΞΟΥΝ τα νέα τους όμορφα ρούχα, τις ποδοσφαιρικές τους ικανότητες, τις πνευματικές τους εκφράσεις, το πολύ τους έργο, τις ωραίες τους ομιλίες, τα νέα τους σπίτια και αυτοκίνητα, να κουβεντιάσουν τα νέα προγράμματα διακοπών τους, και να επιδείξουν τα ωραία φαγητά τους στις "επικοινωνίες" τους.**

Δεν ενδιαφέρει τη Σκοπιά η πνευματική κατάπτωση που δημιουργεί στους οπαδούς της με όλα αυτά. Γι' αυτήν είναι μόνο νεκροί αριθμοί στα εταιρικά της βιβλία. Μόνο οι αυξήσεις έχουν γι' αυτή σημασία. Έχει δημιουργήσει για τον καθένα απ' αυτούς ένα τεράστιο "Τρούμαν Σώου", μια τεχνητή χώρα αφθονίας, όπου υποτίθεται ότι υπάρχουν τα πάντα: Διασκέδαση, σπορ, επίδειξη, ευκαιρίες προσωπικής ανέλιξης, τεχνητής (και φυσικά ψεύτικης) πνευματικής εξασφάλισης από τον επερχόμενο καταστροφέα τού κόσμου, τον Ιεχωβά Θεό, όπου ο καθένας μπορεί να βρεί κάποιον τομέα για να "επιδειχθεί". Τι ζητάει; Φαγητό; Ποτό; Σπορ; Επίδειξη τών μέσων διαβίωσης; Αποδοχή ως "πολύξερος"; Θέλει να το παίζει "ρήτορας"; Θέλει να εξουσιάζει τους άλλους ως πρεσβύτερος, όταν στην έξω ζωή είναι ένας απλός οδοκαθαριστής ή υαλοπώλης; Θέλει θεάματα; (και εκεί η Σκοπιά έχει δικά της βίντεο

εντυπωσιασμού, αλλά και αν κάποιος θέλει, δεν πειράζει, υπάρχουν και κινηματογράφοι). Απ' όλα έχει ο μπαξές. Ακόμα και νυφοπάζαρο σε κάθε συνέλευση και μεγάλη σύναξη "τού λαού τού Θεού".

Σε μια τέτοια παγίδα έπεσε και το βαπτιστήρι μου ο Αλέξανδρος, και έφυγε "στον κόσμο" τής Σκοπιάς. Αναζήτησε να ζήσει εν γνώσει του σ' ένα "Τρούμαν Σώου", σε μια "χώρα τών λωτοφάγων", όπου το ζητούμενο δεν είναι η αλήθεια και η σχέση με το Θεό, ούτε η ταπείνωση και η αγάπη, αλλά η διασκέδαση, η υπερηφάνεια και η επίδειξη. Το ψεύτικο συναίσθημα τής "καταξίωσης" σ' έναν τεχνητό κόσμο ηδονών, όπου η τρυφή ισοδυναμεί με "σωτηρία".

Υπάρχει ένα "κατώφλι" στην καρδιά κάποιων ανθρώπων. Όταν το διαβούν, η λογική παύει να ισχύει. Ούτε η αλήθεια, ούτε τα επιχειρήματα δεν έχουν θέση εκεί. Μόνο η ικανοποίηση τής σάρκας, και το "θέλω". Όσοι διαβούν το κατώφλι αυτό, όταν θα τους μιλάτε, θα βλέπετε στα μάτια τους ένα παράξενο βλέμμα. Του ανθρώπου που φοβάται, που ενοχλείται να χαλάσει τον τεχνητό κόσμο που έχει ετοιμάσει για τον εαυτό του. Δεν θέλει να μάθει. Δεν θέλει να ξεβολευτεί. Δεν θέλει να αντικρύσει την αλήθεια. Θέλει να βλέπει τα πάντα πίσω από τα γυαλιά τής οργάνωσης. Και αν θελήσετε να τον "ψυχολογήσετε" λίγο στο θέμα αυτό, θα σας πει ενοχλημένος άμεσα ή έμεσα: "Σταμάτα να κοιτάζεις στο μυαλό και την καρδιά μου. Άσε με στο παραμύθι που έφτιαξα για μένα. Άσε με να ζήσω όπως διάλεξα. Μη μου σπείρεις αμφιβολίες. Μισώ τις τύψεις."

Η εμπειρία, μου έχει δείξει ότι οι άνθρωποι αυτοί, θα προχωρήσουν ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ στη ζωή τής αίρεσης που επέλεξαν (γιατί αυτό δεν περιορίζεται μόνο στην αίρεση τής Σκοπιάς). Είναι ΜΑΤΑΙΟ να επιχειρηματολογείς μαζί τους, γιατί απλώς ΘΑ ΞΕΧΑΣΟΥΝ την άλλη στιγμή τα όσα θα τους πεις.

Όμως ο Κύριος είναι ο "ποιμένας τών ψυχών μας". Και υπάρχει ελπίδα! Είδα πολλούς ανθρώπους που διάλεξαν μια τέτοια χώρα τών λωτοφάγων, να προχωρούν στην απόφασή τους, και να εντάσσονται εκεί παρά τη λογική και τα όσα γνώριζαν ότι είναι λάθος εκεί. Δεν ήθελαν ν' ακούσουν. Και είδα πολλούς από τους ίδιους αυτούς ανθρώπους, να με πλησιάζουν μετά από χρόνια, όταν πια είχαν κάνει "το κέφι τους", και να ζητούν βοήθεια, αηδιασμένοι από το ψέμα και την υποκρισία. Γιατί έρχεται ώρα, που κάποιοι καταλαβαίνουν τη ματαιότητα όλων αυτών, και αναζητούν και πάλι τον πατέρα τους, αυτόν που εγκατέλειψαν για να γλεντήσουν τις ηδονές τού κόσμου. Επιστρέφουν μεταννοιωμένοι στο ολοφώτεινο σπίτι τής Εκκλησίας, και τότε εκτιμούν όλα όσα κάποτε θεώρησαν κοινά και τιποτένια. Και τότε, με δάκρυα αποζητούν "τα χαμένα χρόνια", αυτά που δεν γυρίζουν πίσω. Και αντικρύζουν την πραγματικότητα με το βάρος, όχι μόνο τής αληθινής ζωής, αλλά και τών όσων δεινών επιφόρτισαν στον εαυτό τους, όσον καιρό τρέφονταν με τα ξυλοκέρατα και τους λωτούς μιας ανθρώπινης καλοστημένης θεατρικής σκηνής.

Ας προσευχόμαστε αδελφοί μου για όλους αυτούς τους συνανθρώπους μας, ο Θεός να τους δώσει μετάννοια, και γρήγορη επιστροφή. Γιατί είναι κι αυτοί αδελφοί μας!!!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 40ο.

Προβλήματα και κίνδυνοι

ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Σύντομα μετά τη μεταστροφή μου, κατάλαβα πως ο διάβολος καραδοκούσε. Μετά τον πρώτο ενθουσιασμό, ένας ένας, κάποιοι πρώην ΄΄Μάρτυρες΄΄ που οδηγήθηκαν μαζί μας στην Εκκλησία, άρχισαν να κουράζονται. Οι περισσότεροι έπαψαν να προοδεύουν, έπεσαν σε στασιμότητα, και κάποιοι οπισθοδρόμησαν. Δεν είχαν πολύ καιρό έξω από την οργάνωση τής Σκοπιάς, και όταν έπαψαν να τους ΄΄σπρώχνουν΄΄ οι άλλοι, έπαψαν κι αυτοί να προχωρούν.

Είναι ένας κίνδυνος, που παραμονεύει όλους όσους βγαίνουν από τέτοιες ολοκληρωτικές ομάδες. Η απότομη ελευθερία τους, τους οδηγεί συχνά σε

επιβράδυνση τής προσπάθειας, ακόμα και σε πάγωμα. Συνήθως αυτοί είναι άνθρωποι που έφυγαν από την ομάδα για άλλους προσωπικούς λόγους, και όχι από αγάπη για την αλήθεια. Σε ανθρώπους που φεύγουν από τις αιρέσεις για δογματικά θέματα, είναι σπάνιο το πισωγύρισμα, παρά τις αναπόφευκτες δυσκολίες και τού δικού τους αγώνα.

Τέτοια πισωγυρίσματα, επιδρούν αρνητικά και στους ΄΄Μάρτυρες΄΄, που τους παρακολουθούν, και που περιμένουν αγωνιωδώς να δουν κάτι κακό πάνω τους, ώστε να ΄΄επιβεβαιώσουν΄΄ στον εαυτό τους ότι ΄΄όποιος βγει απ' το μαντρί, τον τρώει ο λύκος΄΄. Η οργάνωση, τους έχει πει ότι όποιος φεύγει απ' αυτήν, ΄΄χάνεται στον κόσμο΄΄. Οι άνθρωποι που απομένουν λοιπόν σ' αυτήν, παρακολουθούν την πορεία τού καθενός που φεύγει. Αν τον δουν να σταματά τη θρησκευτική του δραστηριότητα, θεωρούν πως αυτοί έκαναν καλά και εμπιστεύτηκαν την οργάνωση. Για όποιον όμως συνεχίζει να προοδεύει, προβληματίζονται, γιατί καταλαβαίνουν ότι υπάρχει ζωή και έξω απ' τη Σκοπιά. Συνήθως οι άνθρωποι που αποχωρούν από τέτοιες οργανώσεις, είναι τόσο πληγωμένοι από την αποκάλυψη πως τους ξεγέλασε και τους εκμεταλλεύτηκε η θρησκεία που εμπιστεύτηκαν ως ΄΄αγωγό τού Θεού΄΄, που χάνουν την εμπιστοσύνη τους σε όλους, ίσως για πάντα. Μερικοί χάνουν την εμπιστοσύνη τους σε όλες τις θρησκείες γενικότερα, στην Αγία Γραφή, ακόμα και στο Θεό. Θυμάμαι κάποιον γνωστό μου πρώην ΄΄πρεσβύτερο τών Μαρτύρων΄΄, που όταν αποχώρησε από την οργάνωση, έκανε δύο χρόνια να ξαναγγίξει την Αγία Γραφή. Και στην πραγματικότητα, γι' αυτό έφταιγε κυρίως η οργάνωση που τον ξεγέλασε.

Η αντίθετη περίπτωση, είναι το να παραμείνει ο άνθρωπος υπερβολικά προσκολλημένος στην Αγία Γραφή, κατά το Προτεσταντικό πρότυπο που γνώριζε στην αίρεση. Αυτό σημαίνει, ότι ο άνθρωπος αυτός, αντί να έχει σαν **πηγή τής πίστης του την Εκκλησία και ό,τι αυτή διδάσκει μέσα απ' όλες τις Θεόπνευστες πηγές της,** κρατάει αυθαίρετα και αιρετικά απ' όλες αυτές τις πηγές, ΄΄μόνο΄΄ την Αγία Γραφή, και αν κάτι δεν αναφέρεται αναλυτικά σ' αυτή, το απορρίπτει ως ανθρώπινη παράδοση. Αυτό σημαίνει πως δεν εμπιστεύεται την Εκκλησία ως πραγματικό σώμα τού Κυρίου Ιησού Χριστού, και τη θεωρεί ανθρωποποίητο κατασκεύασμα.

Ένα κριτήριο λοιπόν για το κατά πόσο κάποιος έγινε πράγματι Ορθόδοξος, είναι το αν εμπιστεύεται την Εκκλησία περισσότερο από την Αγία Γραφή, **την οποία η Εκκλησία τού παρέδωσε και του εγγυήθηκε γι' αυτήν!** Ο άνθρωπος που πράγματι επίστρεψε στην Εκκλησία, δέχεται κάθε λόγο τής Εκκλησίας, ως λόγο Θεού, όπως και την Αγία Γραφή, και δεν υπερτονίζει την Αγία Γραφή σε βάρος τών λοιπών Θεόπνευστων Παραδόσεων.

Όμως, αν ο άνθρωπος δεν καταλάβει πως ο στόχος τής Εκκλησίας είναι ο Φωτισμός και η Θέωση, θα παραμείνει ΄΄Χριστιανός΄΄ τού γράμματος, κι όχι τού Πνεύματος. Θα υποβιβάσει τη Χριστιανική πίστη σ' ένα φιλοσοφικό σύστημα, και θα παιδεύεται πάντοτε σε λογικές αναλύσεις και ερμηνείες, ενώ ποτέ δεν θα λάβει χαρίσματα τού Αγίου Πνεύματος.

Η εμπειρία έδειξε, πως οι περισσότεροι απ' αυτούς που ΄΄πάγωσαν΄΄ μετά την ένταξή τους στην Ορθόδοξη Εκκλησία, είχαν συνηθίσει τη θρησκευτική συντροφιά σαν ένα είδος ΄΄λέσχης΄΄, όπου μπορούσαν να βρουν παρέα, και αυτό το είχαν βρει στις Προτεσταντικές ομάδες, που τους κάλυπταν την ανάγκη να νοιώθουν πως ανήκουν σε

μια ΄΄αδελφότητα΄΄. Κάποιοι όμως, αυτή την αίσθηση δεν την απέκτησαν μεταξύ τής τοπικής τους ενορίας, που συχνά είναι πολυπληθής και σχεδόν απρόσωπη. Έτσι, η Εκκλησία έπαψε να τους εκφράζει, επειδή περίμεναν απ' αυτή να καλύψει αυτό το συναισθηματικό τους κενό, κι όχι να τους οδηγήσει στην εν Χριστώ ζωή. Είναι λοιπόν αναγκαίο, να εργασθούν οι Χριστιανοί σε κάθε ενορία, ώστε να υπάρχει προσωπική σχέση μεταξύ τών πιστών, για να μη παρασύρονται σε εξωχριστιανικές ΄΄αδελφότητες΄΄.

Υπάρχει βέβαια και ο αντίθετος κίνδυνος, δηλαδή το να γίνει κάποιος υπερβολικός στις επισκέψεις του, ή στην ώρα που δαπανάει σε κάποιο σπίτι ΄΄Μαρτύρων΄΄. Μία τέτοια περίπτωση, συνέβει στην οικογένεια ενός φίλου μου. Η οικογένειά του, έγιναν ΄΄Μάρτυρες΄΄, όταν αυτός ήταν ακόμα σε προσχολική ηλικία. Μεγάλωσε, και έγινε ζηλωτής τών ΄΄πατρικών του παραδόσεων΄΄. Τότε όμως, άρχισα έναν κύκλο συζητήσεων με τη μητέρα του, η οποία μόλις είχε υποστεί μία εντελώς άδικη αποκοπή, και άρχισε πάλι να σκέπτεται. Εκείνη επανεντάχτηκε στην οργάνωση, και τότε ήταν που είχαμε τις πρώτες μας συζητήσεις, κρυφά από το γιο της. Αν και η μητέρα του έπαψε πλέον να πιστεύει στους ΄΄Μάρτυρες΄΄, παρέμεινε στην οργάνωση για χάρη τού γιου της, ώσπου να τον βοηθήσει και αυτόν να ελευθερωθεί. Αυτό όμως, απαίτησε χρόνο, και στο μεταξύ εκείνος παντρεύτηκε, μία κοπέλα γεννημένη στην οργάνωση τών ΄΄Μαρτύρων΄΄. Τώρα πια, αυτός ήταν που περίμενε τη γυναίκα του για να ψάξει έξω από την οργάνωση. Τότε, συνάντησε στο ΄΄έργο΄΄ από πόρτα σε πόρτα, έναν Ορθόδοξο, που δέχτηκε να κάνουν γραφική μελέτη. Την πρώτη κιόλας φορά, πήγε ο ίδιος ο άνθρωπος στο σπίτι τού ζευγαριού. Σύντομα αποδείχθηκε, ότι ο Ορθόδοξος γνώριζε περισσότερα από αυτούς, και στην πραγματικότητα, αυτός ήταν που τους δίδασκε. Αυτή θα ήταν η ιδανική ευκαιρία για βοήθειά τους, αν ο Ορθόδοξος αυτός, ήταν πιο διακριτικός. Την πρώτη εκείνη ημέρα τής συνάντησής τους, έμεινε στο σπίτι τους, οκτώ ολόκληρες ώρες! Και ενώ στην αρχή έδειχνε ενδιαφέρον και η γυναίκα, στο τέλος έφθασε να τον αντιπαθήσει λόγω τής αδιακρισίας του.

Τις επόμενες ημέρες, δεν άφηνε ούτε τον άνδρα της να του τηλεφωνάει, τον έβρισε, και του είπε να μην τους ξαναενοχλήσει.

Ακόμα και τότε όμως, πιστεύω με μία ΄΄συγνώμη΄΄ και μια πιο προσεκτική προσέγγιση, θα λυνόταν το πρόβλημα. Εκείνος όμως, την ειρωνεύτηκε, και την κορόιδεψε τηλεφωνικά, κλείνοντας για πάντα αυτή την πόρτα βοηθείας.

Στην Εκκλησία τού Θεού όμως, υπάρχει ένα σπουδαιότερο ακόμα πρόβλημα, ο σκανδαλισμός που υφίστανται κυρίως οι νεοκατήχητοι από κάποιους απρόσεκτους ή ανεύθυνους για την πίστη Πρεσβυτέρους, ακόμα και Επισκόπους.

Για παράδειγμα, κάποιος γνωστός μου πρώην ΄΄Μάρτυρας΄΄ από το εξωτερικό, Έλληνας τής διασποράς, όταν χρίστηκε με το χρίσμα μετανοίας για να επιστρέψει στην Ορθόδοξη Εκκλησία από την οποία είχε παρασυρθεί, επέστρεψε στη χώρα του, και εκεί έψαξε για Ορθοδόξους. Βρήκε και συζήτησε με έναν Χριστιανό Πρεσβύτερο τής περιοχής του, και ικανοποιήθηκε πολύ από τις απαντήσεις του. Μια μέρα, στην Εκκλησία θα ερχόταν ο τοπικός Επίσκοπος. Ο γνωστός μου, σκέφτηκε: ΄΄**Αν ευχαριστήθηκα τόσο από τη συζήτησή μου με τον Πρεσβύτερο, φαντάσου από τον Επίσκοπο!**΄΄ Έτσι, πήγε και του συστήθηκε, και του διηγήθηκε πώς επέστρεψε στην Ορθόδοξη πίστη. Προς μεγάλη του έκπληξη όμως, αντί ο Επίσκοπος να τον καλωσορίσει, τον επέπληξε, λέγοντάς του πως ΄΄κακώς άλλαξε τη θρησκεία του, και

το ότι έγινε Ορθόδοξος, δείχνει αστάθεια΄΄! Ευτυχώς, τον είχα προειδοποιήσει, ότι όπως στην εποχή τών αποστόλων, και όπως στην εποχή τού αρχαίου Ισραήλ, θα υπήρχαν και σκάνδαλα μεταξύ τής Εκκλησίας. **(Ματθαίος 13/ιγ΄ 41. 17/ιη΄ 7. Β΄ Πέτρου 2/β΄ 1-3).** Του είχα πει, ότι θα συναντούσε τέτοιες καταστάσεις, όμως δεν θα έπρεπε να σκανδαλιστεί, αλλά θα έπρεπε ΄΄να διαχωρίσει τα πρόσωπα από την πίστη΄΄. Η σωστή πίστη, **το σωστό δόγμα έχει σημασία.** Αν κάποιος λειτουργός τής Εκκλησίας δεν στέκεται στη θέση που πρέπει, σε αυτό δεν φταίει η Εκκλησία!

Αυτός είναι σεβαστός ως λειτουργός τού Κυρίου, ενώ η κρίση για το πρόσωπό του, ανήκει στον Κύριο. Ο Κύριος θα δεχθεί το λειτούργημά του, έστω κι αν αυτός κατακριθεί ως πρόσωπο. Εκτός από την παραπάνω ακρότητα τού οικουμενισμού όμως, καραδοκεί για τους νεοκατήχητους, και ο ακριβώς αντίθετος κίνδυνος, τού Ζηλωτισμού. Ο νεοκατήχητος, μη γνωρίζοντας τους κανόνες τής Εκκλησίας, και εντυπωσιασμένος από το ζήλο κάποιων Ελληνικών Παλαιοημερολογιτικών ομάδων, κινδυνεύει να παγιδευτεί σε μία σχισματική ομάδα, που είναι καθ' όλα Ορθόδοξη, εκτός από την ΄΄κανονικότητα΄΄ τού Πρεσβυτερίου της. Ο άνθρωπος αυτός, θα πρέπει να διδαχθεί, ότι βεβαίως είναι σφάλμα η οικουμενιστική αντίληψη κάποιων ΄΄Ορθοδόξων΄΄ κληρικών, όμως από την άλλη πλευρά, αυτό δεν επηρεάζει τη σχέση τών άλλων Ορθοδόξων με το Θεό, και ούτε είναι πρέπον να διακόψει την κοινωνία του με το σώμα τής Εκκλησίας, για να κοινωνάει με μία σχισματική ομάδα, που θέλει να αποκαλείται ΄΄Γνήσια΄΄ Ορθόδοξη, και που στο κάτω κάτω δεν βρίσκεται σε ενότητα ούτε με τις υπόλοιπες ανά τον κόσμο (κυρίως) Παλαιοημερολογίτικες Ορθόδοξες Εκκλησίες και Πατριαρχεία.

Ακόμα και με ζηλωτές τής πίστεως και υπευθύνους Πρεσβυτέρους όμως δημιουργήθηκαν προβλήματα. Οι καταπληκτικοί αυτοί άνθρωποι, παρά τη συγκινητική τους προσπάθεια να καλωσορίσουν τα πρώην θύματα τής αίρεσης στην ενορία τους, δυστυχώς θεώρησαν το χρίσμα μετανοίας ως μη αναγκαίο για την επανένταξη τών θυμάτων στην Εκκλησία, παρά την ξεκάθαρη αναγκαιότητά του από την πρακτική όλων τών αιώνων τής Εκκλησίας, από τον Άγιο Βασίλειο, ως τα σύγχρονα θεολογικά συνέδρια. Ίσως θέλησαν έτσι να κάνουν ευκολότερη την επανένταξη τών ανθρώπων στην Εκκλησία. Δυστυχώς όμως, όσοι τους άκουσαν και δεν έλαβαν μέρος στο χρίσμα μετανοίας, γρήγορα πάγωσαν και οπισθοδρόμησαν, καθώς το Άγιο Πνεύμα δεν αναζωπυρώθηκε μέσα τους όσο θα μπορούσαν να το αναζωπυρώσουν.

Αυτή η κατάσταση με έκανε να αποφεύγω τη συνεργασία με κάποιους Πρεσβυτέρους που θα μπορούσαν να συμβάλλουν καθοριστικά στην βοήθεια τών θυμάτων τής αίρεσης.

Υπήρξε όμως και για μένα σκανδαλισμός στην αρχή, εξ' αιτίας τού θέματος τών εικόνων, που είναι σπουδαιότατο για όσους επιστρέφουν από Προτεσταντικές αιρέσεις.

Όταν ο Γιώργος μου εξήγησε ότι οι εικόνες δεν είναι ΄΄είδωλα΄΄, επειδή δεν απεικονίζουν τον αόρατο Θεό που δεν είδαμε, ικανοποιήθηκα. Σύντομα όμως, ανακάλυψα ότι στις περισσότερες Ορθόδοξες Εκκλησίες, υπήρχε η απαγορευμένη εκείνη απεικόνιση, η (λεγομένη) τής Αγίας Τριάδος. Φυσικά, δεν ήταν δυνατόν να επιτρέπεται να προσκυνείται ένα τέτοιο κατασκεύασμα! **΄΄Δεν έφυγα από μια αίρεση για να μπω σε μια άλλη!΄΄** είπα στο Γιώργο, κι εκείνος μου έδωσε ένα βιβλίο, που αποδείκνυε ότι όχι μόνο αυτή η εικόνα απαγορεύεται από την Εβδόμη Οικουμενική

Σύνοδο, αλλά επίσης ότι περιέχει αιρετικά στοιχεία. Αυτό με καθησύχασε, επειδή είδα ότι η Εκκλησία είχε πράγματι τη σωστή θέση, κι ότι το φταίξιμο ήταν ανθρώπων που δε γνώριζαν, ή αμελούσαν να κάνουν το σωστό. Αμέσως, φωτοτύπησα μερικές σημαντικές σελίδες τού βιβλίου, και τις μοίρασα στους πρεσβυτέρους τών τοπικών ναών, όπου έβλεπα αυτό το κατασκεύασμα. Δυστυχώς όμως, άλλοι Πρεσβύτεροι δεν έδωσαν σημασία, άλλοι δεν το απέσυραν για να μη στενοχωρήσουν τους δωρητές, άλλοι επειδή ήταν παλιά εικόνα αξίας, και ένα σωρό άλλες δικαιολογίες. Ειδικά ένας, όχι μόνο δεν απέσυρε το είδωλο από το ναό, αλλά την επομένη φορά που πήγα στη Θεία Λειτουργία, φορούσε (αν είναι δυνατόν!), ένα ρούχο, που από πάνω μέχρι κάτω, είχε δεκάδες αντίτυπα αυτής τής αντιχριστιανικής και βέβηλης εικόνας! Κι εγώ, εν' πάση περιπτώσει το ξεπέρασα, αφήνοντας την κρίση στον Θεό, μια και η Εκκλησία το απαγόρευε, και το φταίξιμο ήταν στους Πρεσβυτέρους προσωπικά. Άλλοι όμως, σκανδαλίστηκαν τόσο, που δεν ξέρω αν κάποτε θα το ξεπεράσουν.

Στην οργάνωση τής Σκοπιάς, υπήρχαν άνθρωποι που αγωνίζονταν για τη δογματική καθαρότητα μιας δογματικά βρώμικης θρησκείας, και τους εμπόδιζε η ίδια τους η θρησκεία. Στην Ορθοδοξία όμως, έπρεπε να αγωνίζομαι για να μην καταπατούνται τα ορθότατα δόγματα τής Εκκλησίας από τους λειτουργούς της! Στην οργάνωση έπρεπε να ψάχνω σε ποιο δόγμα με εξαπάτησε η Σκοπιά. Στην Ορθοδοξία, έπρεπε να διακρίνω ποια σωστά πράγματα τής Εκκλησίας δεν γίνονταν σεβαστά από τους πιστούς, και να τα φυλάξω εγώ σωστά στη δική μου λατρεία και ζωή, ή να επιστήσω την προσοχή και τών άλλων. Κι εδώ, κανείς δεν θα με ΄΄απέκοπτε΄΄.

Πράγματι, για κάποιον που δεν βλέπει τη δική του ακαθαρσία, όλα είναι σκανδαλιστικά από τους άλλους. Εγώ όμως δεν τόλμησα να κατηγορήσω τους λειτουργούς τού Υψίστου, μια και εγώ ο ίδιος δεν ήμουν σε θέση να εφαρμόσω ούτε τα απλούστερα που όφειλα στον ουράνιο ευεργέτη μου. Θα μπορούσα να σκανδαλιστώ από την αδιαφορία κάποιων Πρεσβυτέρων για τη διδασκαλία τού λαού, ακόμα και για τη δική τους. Θα μπορούσα να σκανδαλιστώ από την ατέλειωτη φαγωμάρα κάποιων Επισκόπων, και τών τάσεων που εκπροσωπούν. Προτίμησα όμως να ασχοληθώ περισσότερο με την βελτίωση τού εαυτού μου, και να προσπαθήσω να βελτιώσω αυτά που μπορούσα. Για όσα δεν μπορούσα, θα φρόντιζε ο Κύριος, στον οποίο ανήκει η Εκκλησία, και που γνωρίζει πώς θα κατευθύνει το κάθε τι.

Αυτό άλλωστε έπραξαν και οι απόστολοι Παύλος και Ιωάννης, όταν δεν τους δέχονταν οι πρεσβύτεροι κάποιων Εκκλησιών. **(Γ΄ Ιωάννου 9,10. Β΄ Κορινθίους κεφ. 10-12/ι΄-ιβ΄).** Ο Κύριος, ήξερε να διορθώσει τις ελλείψεις, όπως έκανε στην επιστολή του προς τον ανάξιο Επίσκοπο τής Εκκλησίας τών Σάρδεων. **(Αποκάλυψις 3/γ΄ 1-4).** Αν λοιπόν οι ίδιοι οι απόστολοι άφηναν στον Κύριο τη διευθέτηση τέτοιων ζητημάτων, ποιος ήμουν εγώ που θα σκανδαλιζόμουν; Ακόμα και τότε που ήμουν στην αίρεση, έτσι συμπεριφερόμουν για τα κακώς κείμενα σε θέματα χειρισμού ζητημάτων, ή προσωπικών αμαρτιών τών άλλων. Δεν θα το έκανα τώρα στην Εκκλησία τού Θεού;

Παρά τις δυσκολίες και τη στασιμότητα κάποιων, όλο και περισσότεροι ΄΄Μάρτυρες΄΄ άρχισαν να προσεγγίζουν την Ορθόδοξη Εκκλησία. Ακόμα και μεταξύ αυτών που δεν μου μιλούσαν για χρόνια, λίγοι είναι πλέον οι ΄΄Μάρτυρες΄΄ που με αποφεύγουν. Οι υπόλοιποι, (φυσικά κρυφά από τους άλλους), έρχονται και συζητάμε για το κάθε τι, και κάποτε ομολογούν την ανωτερότητα τής Ορθόδοξης δογματικής. Αντιλαμβάνονται πως η Εκκλησία δεν είναι μια ακόμα ΄΄θρησκεία΄΄, με τη συνήθη έννοια τού όρου. Είναι πραγματική **επιστήμη ψυχοθεραπείας,** που θεραπεύει την

ψυχή, και την κάνει όμοια με τον πλάστη της, ώστε να καταστεί ο άνθρωπος ΄΄τέλειος΄΄, όπως ήταν ο σκοπός του Θεού εξ' αρχής: ΄΄ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα **και καθ' ομοίωσιν** ημών΄΄. Δεν είναι μία ομάδα δήθεν ΄΄καθαρών΄΄, αλλά ένα νοσοκομείο ασθενών, που κατά την πρόθεσή τους ν' ακολουθήσουν τη θεραπεία τού ευαγγελίου, είτε θεραπεύονται είτε όχι. Όταν το κατάλαβα αυτό, έκανα στον Κύριο την εξής προσευχή:

΄΄Κύριε, σ' ευχαριστώ που μου έδωσες ό,τι σου ζήτησα. Σου ζήτησα να μου δώσεις γνώση, ώστε να διακρίνω τη δική σου αλήθεια, και μου έδωσες τόση γνώση, που μου είναι πλέον αδύνατον να την αφομοιώσω. Σου ζήτησα να μου γεμίσεις το ποτήρι, κι εσύ το ξεχείλισες! Όμως, αυτή η γνώση, με έμαθε πως τότε δεν ήξερα τι ζητούσα! Δεν έπρεπε να σου ζητήσω γνώση! Έπρεπε να σου ζητήσω κάθαρση και φωτισμό. Τώρα λοιπόν, παρακαλώ και για το δώρο αυτό, που είναι η πραγματική ανάγκη τού ανθρώπου!...΄΄

Τώρα πλέον, προσευχόμουν στον Θεό σαν σε Πατέρα, κι όχι σαν σε Κύριο, όπως οι προ Χριστού πιστοί, που δεν είχαν γνώση τής αποκάλυψης τού Κυρίου Ιησού Χριστού, και όπως οι Δυτικοί ΄΄Χριστιανοί΄΄. Ήταν μια νέα διάσταση τού Θεού για μένα αυτή, που από παιδί είχα μάθει να βλέπω το Θεό σαν έναν ΄΄μπαμπούλα΄΄, που κρατούσε λογαριασμό για ό,τι κάνω, ώστε να μπορέσει να με ΄΄εκδικηθεί΄΄ σε κάποια μελλοντική κρίση. Ο Θεός, δεν ήταν πια για μένα ο άδικος Δυτικός Θεός, που ικανοποιείται με το θάνατο τού δικαίου χάριν τών αδίκων, ούτε που δίνει ΄΄λύτρα΄΄ το θάνατο τού αθώου Γιου του σε κάποιον τύραννο, σαν να τον φοβόταν. Δεν είχε κατασκευάσει κάποια κόλαση για να βασανίζει σαδιστικά τα πλάσματά του, ούτε είχε σκοπό να τα σκοτώσει σε κάποια μελλοντική καταστροφή. Στη δική Του Εκκλησία, έμαθα πως ο Θεός έστειλε το Λόγο και Γιο του Ιησού Χριστό, για να πάρει την ανθρώπινη φύση, και να την ενώσει με τη Θεϊκή. Έτσι, θα μπορούσε να την ανυψώσει κατά χάριν στη δική Του ομοίωση, ώστε να ολοκληρωθεί ο σκοπός του για τον άνθρωπο. Έτσι, θα μπορούσε ΄΄να νικήσει η ανθρώπινη φύση το θάνατο΄΄, στο πρόσωπο τού Ιησού Χριστού που νίκησε το θάνατο όταν αναστήθηκε. Τώρα πλέον ο κάθε πιστός Χριστιανός **έχει την εξουσία να ονομαστεί γιος τού Θεού, και να είναι ο Θεός Πατέρας του, και αυτός παιδί του.**

Έμαθα, πως ο Θεός θα γίνει ΄΄τα πάντα εν πάσι΄΄, δηλαδή ΄΄τα πάντα για όλους΄΄, πράγμα που θα κάνει κάποιους να χαίρονται σ' αυτό το σφιχταγκάλιασμα τής αγάπης του, ενώ κάποιοι άλλοι θα μισήσουν αυτό το ίδιο ΄΄σφιχταγκάλιασμα΄΄, αυτή την αγάπη, σαν να βρίσκονται σε κόλαση. Γιατί η Αγάπη, (ο Θεός), είναι και η κόλαση και ο παράδεισος.

΄Εμαθα πως η αλήθεια που ζητούσα, δεν ήταν ένα ΄΄πακέτο΄΄ δογμάτων, αλλά ήταν ένα πρόσωπο. Και το όνομα αυτού τού προσώπου, ήταν ΄΄Ιησούς Χριστός΄΄.

Τώρα πλέον μιλώ για το πραγματικό ευαγγέλιο στους ανθρώπους που θέλουν να το γνωρίσουν. Τίποτα απ' αυτά τα χρόνια δεν πήγε χαμένο. Είναι όλα χρήσιμες εμπειρίες, στην υπηρεσία τού αληθινού ευαγγελίου, για την απελευθέρωση ανθρώπων που παγιδεύτηκαν σ' ένα κλουβί, και ψάχνουν διέξοδο. Ο θερισμός είναι πολύς, όμως οι εργάτες λίγοι. Κι ο Κύριος τού θερισμού, αποστέλλει εργάτες, όλο και πιο πολλούς, για να εργαστούν στο δικό του έργο.

Χαίρομαι να βλέπω όλο και περισσοτέρους παλιούς γνώριμους να αναζητούν την έξοδο απ' το κλουβί που κάποιοι επιτήδειοι τους παγίδεψαν, και δεν παραλείπω να συμβάλλω όπως μπορώ στη δύσκολη πορεία τους.

Δεν παρέλειψα να βαπτίσω και το γιο τού Γιώργου, σαν ένα μικρό δείγμα ευγνωμοσύνης προς αυτόν, καθώς ο ένας μας όλο αυτό το διάστημα, βοηθούσε τον άλλον σ' αυτό το μακρύ δρόμο για την Αλήθεια και τη Ζωή.

Αν ψάχνετε τρόπο φυγής, ή αν σας ενδιαφέρει η αλήθεια:

Για περισσότερες πληροφορίες και βοήθεια **γράψτε μας: oode@aias.net**

Με εχεμύθεια, θα φροντίσουμε να σας προμηθεύσουμε πλήθος δογματικών και ιστορικών στοιχείων, που συνέλεξαν για χρόνια, άνθρωποι που με κόπο και θυσίες κατάφεραν να ξεφύγουν από την ολοκληρωτική αυτή οργάνωση.
